NAOMI NOVIK

RĂZBOIUL PULBERII NEGRE

TEMERAIRE: CARTEA A III-A

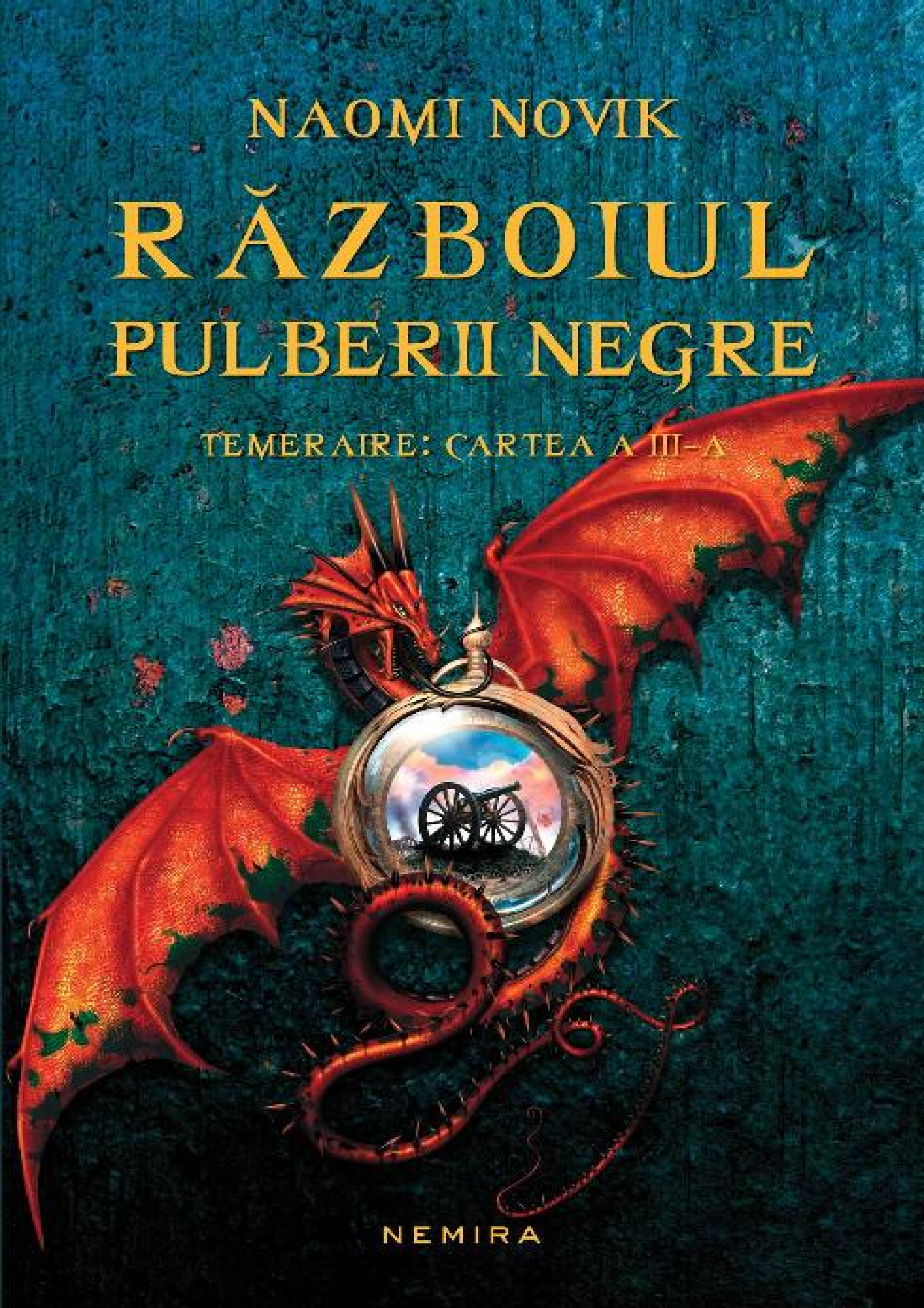

NEMIRA

TEMERAIRE

Seria *Temeraire*
Dragonul majestății sale
Tronul de jad
Războiul pulberii negre
Imperiul de fildeș *(în curând)*

NAOMI NOVIK s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranți polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia și a lucrat o vreme ca programator.

Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *His Majesty's Dragon* (*Dragonul Maiestății Sale* – Nemira, 2010), care deschide seria *Temeraire*, a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade* (*Tronul de jad* – Nemira, 2011), *Black Powder War* (*Războiul pulberii negre* – Nemira, 2013), *Empire of Ivory* (2007), *Victory of Eagles* (2008), *Tongues of Serpents* (2010), *Crucible of Gold* (2012) și *Blood of Tyrants* (2013).

În anul 2007, Naomi Novik a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor, precum și premiile Compton Crook și Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În același an, a fost nominalizată și pentru Premiul Hugo. Încă din

anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor*, a achiziționat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire*. Naomi Novik locuiește în Manhattan, împreună cu soțul ei, scriitorul și editorul Charles Ardai, cu care deține un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

NAOMI NOVIK

RĂZBOIUL PULBERII NEGRE

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NOVIK, NAOMI
Războiul pulberii negre / Naomi Novik ; trad.: Laura Bocancios. - Ed. a 2-a - București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN print: 978-606-579-723-9
ISBN epub: 978-606-758-437-0
ISBN mobi: 978-606-758-438-7

I. Bocancios, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Naomi Novik
BLACK POWDER WAR
© 2006 by Naomi Novik
This translation published by arrangement with Balantine Books, an imprint of Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

© Nemira, 2013, 2014
Coperta: Cristi FLORESCU
Ilustrația copertei: © HARMAN, DOMINIC via Agentur Schlück GmbH.
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Despre autor
- Prolog
- I
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5
- II
  - 6
  - 7
  - 8
  - 9
  - 10
- III
  - 11
  - 12
  - 13
  - 14
  - 15
  - 16

    - 17
- Fragmente dintr-o scrisoare publicată în analele filozofice ale Societății Regale
- Mulțumiri
- Note

pentru mama,
o mică răsplată pentru multe bajki cudowne

PROLOG

Nici când privea grădinile în noapte, Laurence nu se putea imagina acasă; prea multe lămpașe strălucitoare veghind din copaci, roșii și aurii, sub colțurile înălțate ale acoperișurilor; sunetul râsetelor, în spatele lui, ca o țară străină.

Muzicantul avea doar o coardă la instrumentul lui, cu care dădea viață unui cântec tremurător, suav, un fir țesut prin conversația care, ea însăși, devenise nimic mai mult decât o muzică: Laurence învățase foarte puțin limba și, curând, când o mulțime de glasuri se alăturară, cuvintele își pierdură înțelesul pentru el. Nu putea decât să zâmbească oricui i se adresa și să-și ascundă neputința de-a înțelege în spatele unei cești de ceai verde, deschis la culoare, și, cu prima ocazie, se furișă pe tăcute după colțul terasei. Discret, puse pe pervaz ceașca băută pe jumătate; i se părea că are gust de apă parfumată și se gândi cu jind la ceaiul negru tare, plin de lapte, sau, și mai bine, la cafea; nu mai băuse strop de cafea de două luni.

Pavilionul cu vedere la lună era amplasat pe un mic promontoriu de piatră ce se proiecta din coasta muntelui, suficient de înalt ca să ofere o stranie priveliște intermediară asupra vastelor grădini imperiale așternute dedesubt: nici atât de aproape de pământ ca un balcon obișnuit, dar nici atât de sus ca spinarea lui Temeraire, de unde copacii se preschimbau în chibrituri și pavilioanele imense în jucării de copii. Laurence ieși de sub streșini și se apropie de parapet: aerul avea o răcoare plăcută după ploaie și umezeala nu-l deranja. Aerul jilav pe față era bine-venit și mai familiar, după anii petrecuți pe mare, decât toate celelalte lucruri care-l înconjurau. Vântul alungase, amabil, ultimii nori de furtună rătăciți; acum aburul se răsucea molatic pe pietrele străvechi, rotunjite și netede, ale aleilor, alunecoase, gri și strălucitoare sub luna în al treilea pătrar, iar adierea era încărcată de mirosul piersicilor răscoapte, care căzuseră din pomi și se zdrobiseră de pavaj.

Altă lumină pâlpâia printre bătrânii pomi gârboviți, o firavă sclipire albă trecând pe sub crengi, când ascunsă, când zărită, înaintând

constant către țărmul lacului ornamental din apropiere și, împreună cu ea, sunetul înăbușit al unor pași. La început, Laurence nu văzu mare lucru, dar, în scurt timp, o mică procesiune ciudată se dezvălui privirii: o mână de servitori aplecați sub povara unei tărgi simple de lemn și a trupului acoperit cu giulgiu întins deasupra. Iar în urma lor veneau în grabă doi băiețandri care cărau lopeți și se uitau neliniștiți peste umăr.

Laurence îi privi cu uimire, apoi coroanele copacilor se cutremurară toate și îi făcură loc lui Lien, care pătrunse în luminișul larg, în spatele servitorilor, plecându-și adânc capul împresurat de un guler larg și strângându-și aripile pe lângă trup. Copacii zvelți se înclinară în calea ei sau se frânseră, îmbrăcându-i umerii în șiraguri lungi de frunze de salcie. Acestea erau singurele ei podoabe: tot aurul și toate rubinele lucrate cu migală îi fuseseră luate și Lien avea o înfățișare palidă și ciudat de vulnerabilă, fără bijuterii care să-i scoată în evidență alba transparență a pielii lipsite de culoare; în întuneric, ochii ei stacojii păreau negri și goi.

Servitorii își lăsară jos povara, pentru a săpa o groapă la rădăcina unei bătrâne sălcii maiestuoase, oftând, din când în când, din toți rărunchii, în timp ce azvârleau în sus pământul moale, iar pe fețele lor lătărețe rămâneau dâre negre în timp ce munceau și asudau. Lien păși încet de jur împrejurul luminișului, aplecându-se să smulgă câte un lăstar care prinsese rădăcini la margine, aruncând copăceii drepți într-o grămadă. Nu erau alți participanți la înmormântare, cu excepția unui bărbat în straie albastru-închis, care păși în urma lui Lien; ceva din prezența lui, din mersul lui, îi părea cunoscut lui Laurence, dar nu putea să-i distingă fața. Bărbatul se postă la marginea mormântului, urmărindu-i în tăcere pe servitorii

care săpau. Nu erau flori, nici genul de lungă procesiune funerară pe care Laurence o mai văzuse pe străzile din Pekin: rude care-și sfâșiau hainele, călugări cu capetele rase ducând cădelnițe și împrăștiind nori de tămâie. Această curioasă acțiune nocturnă aproape că ar fi putut fi scena înmormântării unui cerșetor, dacă n-ar fi fost pavilioanele imperiale cu acoperișuri aurii, pe jumătate ascunse printre copaci, și Lien veghind asupra operațiunilor, ca o fantomă albă ca laptele, enormă și înfricoșătoare.

Servitorii nu dezveliră cadavrul înainte să-l așeze în pământ, însă, ce-i drept, trecuse mai mult de-o săptămână de la moartea lui Yongxing. Părea o rânduială ciudată pentru înmormântarea unui prinț imperial, fie și unul care conspirase la crimă și intenționase să uzurpe tronul fratelui său. Laurence se întreba dacă această îngropăciune fusese până acum interzisă sau dacă, poate, era chiar și în momentul de față clandestină. Micul trup acoperit cu giulgiu se făcu nevăzut, urmat de o bufnitură surdă. Lien scânci o dată, aproape inaudibil, sunetul prelingându-se ca un fior pe ceafa lui Laurence și pierzându-se în foșnetul copacilor. Se simți, dintr-odată, un intrus, deși, probabil, nu-l puteau vedea prin revărsarea de lumină a lămpașelor din spatele lui, iar retrăgându-se acum ar provoca un deranj mai mare.

Servitorii începuseră deja să umple mormântul, împingând pământul din morman înapoi în groapă cu mișcări largi, treabă care merse repede. Curând, pământul era nivelat la loc, sub lopețile lor, fără ca nimic să mai marcheze locul, în afară de peticul proaspăt dezgolit și de salcia aplecată, care ocrotea mormântul cu crengile-i lungi. Cei doi băieți se duseră între copaci să adune brațe de frunze putrede și ace din covorul pădurii, pe care le împrăștiară pe toată suprafața, până când

mormântul nu se mai putea deosebi de pământul neatins, dispărând cu totul. Odată isprăvită această muncă, rămaseră șovăitori, la distanță: în absența unui oficiant care să dea un pic de solemnitate acțiunii, nu era nimic care să-i ghideze. Lien nu le dădea niciun indiciu; se cuibărise jos, la pământ, retrasă în sine. În cele din urmă, oamenii își ridicară lopețile pe umeri și se pierdură printre copaci, ținându-se cât mai departe puteau de dragonul alb.

Bărbatul în veșminte albastre păși lângă mormânt și își făcu semnul crucii peste piept; când se întoarse, fața îi fu scăldată de lumina lunii și, dintr-odată, Laurence îl recunoscu: De Guignes, ambasadorul francez și aproape cel mai neverosimil participant la această înmormântare. Antipatia puternică a lui Yongxing față de influența Occidentului nu cunoscuse excepții, nici nu făcuse distincții între francezi, britanici și portughezi, iar De Guignes n-ar fi beneficiat niciodată de încrederea prințului în timpul vieții, iar prezența lui n-ar fi fost tolerată de Lien. Dar trăsăturile sale prelungi, aristocratice, pe de-a-ntregul franceze, erau acolo; prezența lui era în același timp inconfundabilă și inexplicabilă. De Guignes mai zăbovi o clipă în luminiș și îi spuse ceva lui Lien: inaudibil, la distanță, dar, după atitudinea lui, o întrebare. Ea nu-i dădu niciun răspuns, nu scoase niciun sunet, ghemuită la pământ, cu privirea fixată doar asupra mormântului ascuns, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească locul în memorie. După o clipă, De Guignes se îndepărtă, cu o plecăciune grațioasă, lăsând-o singură.

Lien rămase nemișcată lângă mormânt, vărgată de mișcarea norilor și de umbrele alungite ale copacilor. Laurence nu putea regreta moartea prințului, însă îl cuprinse mila. Nu-și închipuia că

altcineva o va mai dori acum drept tovarășă. O urmări pe Lien multă vreme, sprijinit de parapet, până când luna coborî, în cele din urmă, prea mult, ascunzând-o privirii. Un nou val de râsete și aplauze se auzi de după colțul terasei: muzica se sfârșise.

I

1

Vântul fierbinte care bătea în Macao era molatic și deloc înviorător. Nu făcea decât să stârnească mirosul sărat și putred al portului, încărcat de pești morți, de mănunchiuri mari de alge negre-roșietice și de efluviul de excremente umane și de dragoni. Cu toate acestea, marinarii se înghesuiau claie peste grămadă de-a lungul parapetelor navei *Allegiance* ca să respire aerul care se mișca. Din când în când, se luau la harță, îmbrâncindu-se fără vlagă, dar aceste altercații se stingeau aproape imediat, în dogoarea chinuitoare.

Temeraire zăcea dezolat pe puntea dragonilor, privind spre ceața albă din largul oceanului; aviatorii care făceau de gardă picoteau în umbra lui uriașă. Până și Laurence își luase libertatea de a-și scoate haina și ședea în curba piciorului lui Temeraire, ascuns de privirile celorlalți.

–Sunt sigur că aș putea scoate corabia din port, spuse Temeraire, pentru a nu știu câta oară în ultima săptămână, și oftă când planul lui binevoitor fu din nou refuzat.

Pe vreme bună, ar fi putut, într-adevăr, trage chiar și uriașul transportator de dragoni, dar, cu vântul din față, nu putea decât să se istovească inutil.

–Nici fără vânt n-ai putea ajunge cu ea departe, adăugă Laurence, încercând să-l consoleze. Chiar dacă ar fi de folos să parcurgem câteva mile în larg, deocamdată e mai bine să rămânem în port, unde este puțin mai comod. Am înainta foarte încet, chiar dacă am reuși s-o scoatem.

–E păcat că trebuie să așteptăm vântul, când totul este pregătit, inclusiv noi. Mi-ar plăcea să ajung repede acasă, unde sunt atâtea de făcut, zise Temeraire, lovind sonor puntea cu coada, ca să-și întărească vorbele.

–Te rog să nu-ți faci prea multe iluzii, spuse Laurence, el însuși deznădăjduit. Încercarea de a-l tempera pe Temeraire se dovedise, până în prezent, inutilă și nu se aștepta nici acum la un rezultat mai bun. Trebuie să fii pregătit să accepți unele întârzieri, atât acasă, cât și aici.

–O! Îți promit că am să fiu răbdător, răspunse Temeraire și, în clipa următoare, risipi orice speranță că-și va ține promisiunea pe care ar fi putut-o avea Laurence, adăugând, fără să-și dea seama de contradicție: Dar sunt sigur că

Amiralitatea își va da seama foarte repede că avem dreptate. Firește, e corect ca dragonii să fie plătiți dacă echipajele lor sunt.

Întrucât fusese pe mare de la vârsta de doisprezece ani până când, din întâmplare, devenise din căpitan de navă căpitanul unui dragon, Laurence îi cunoștea bine pe domnii din Consiliul Amiralității, care supravegheau atât Marina, cât și Aviația, și un ascuțit simț al dreptății nu era tocmai trăsătura lor caracteristică. Aceste funcții păreau să-i văduvească pe cei ce ajungeau să le ocupe de orice decență umană și de orice calități veritabile, transformându-i în niște creaturi politice scârțare, aproape dezumanizate. Condițiile mult mai bune pe care le aveau dragonii în China îl obligaseră pe Laurence să deschidă ochii la relele tratamente din Occident, dar, când se gândea la posibilitatea ca Amiralitatea să-i împărtășească opiniile, nu era deloc optimist, mai cu seamă atunci când venea vorba de bani.

Oricum, nu putea să nu spere în taină că, după ce vor ajunge acasă, la postul lor de la Canal, și se vor implica în onorabila misiune de apărare a țării, Temeraire ar putea, dacă nu să renunțe la pretențiile sale, cel puțin să și le tempereze. Laurence nu putea să-i contrazică năzuințele, care erau juste și firești, dar Anglia era în definitiv în război, și era conștient, spre deosebire de Temeraire, că era o obrăznicie să ceară concesii de la guvernul lor în asemenea condiții. Aducea a răzvrătire. Însă îi promisese sprijinul și nu avea de gând să și-l retragă. Dragonul ar fi putut rămâne aici, în China, bucurându-se de toate desfătările și libertățile care i se cuveneau de drept unui Celest. Se întorcea în Anglia mai mult de dragul lui Laurence și în speranța că va îmbunătăți condițiile de viață ale camarazilor săi. În ciuda îndoielilor

sale, Laurence nu putea să ridice direct obiecții, deși uneori i se părea aproape necinstit să tacă.

–Ești foarte isteț că sugerezi să începem cu plata, spuse Temeraire, punând și mai multe paie pe focul conștiinței lui Laurence.

Făcuse această propunere pentru că era o idee mai puțin radicală decât multe dintre celelalte pe care le avansase Temeraire, cum ar fi demolarea unor cvartale întregi din Londra, pentru a face loc unor magistrale suficient de largi pentru dragoni și trimiterea unui reprezentant al semenilor săi să vorbească în Parlament, ceea ce, lăsând la o parte dificultatea de a pătrunde în clădire, i-ar fi pus imediat pe fugă pe onorabili.

–Odată ce obținem plata, sunt sigur că restul va merge mai ușor, continuă Temeraire. Atunci vom putea da oricând oamenilor bani, care le plac atât de mult, pentru toate celelalte. Ca, de exemplu, acelor bucătari pe care i-ai angajat pentru mine. Ce bine miroase! adăugă el, nu fără legătură: mirosul puternic de fum al cărnii bine prăjite devenea atât de pătrunzător, încât acoperea duhoarea portului.

Laurence se încruntă și privi în jos. Bucătăria era amplasată chiar sub puntea dragonilor și, printre scândurile ei, se strecurau șerpuitoare panglici late de fum.

–Dyer! strigă el, făcându-i semn unuia dintre sergenți. Du-te și vezi ce pregătesc acolo.

Temeraire se deprinsese cu gustul gastronomiei chineze pentru dragoni, un gust pe care administratorul englez al navei, căruia până atunci i se ceruse doar să procure carne proaspătă de vită, era incapabil să i-l satisfacă, astfel încât Laurence găsise doi bucătari chinezi dispuși să-și părăsească țara în schimbul unei retribuții substanțiale. Noii

bucătari nu vorbeau deloc engleza, dar nu le lipsea nicidecum dorința de a se impune. Rivalitatea profesională îi adusese deja pe bucătarul navei și pe ajutoarele sale în pragul războiului cu ei pentru sobele bucătăriei și crease o anumită atmosferă de competiție.

Dyer coborî în grabă scările spre puntea superioară de la pupă și deschise ușa bucătăriei. Un nor imens de fum se rostogoli, umflându-se, afară și dintr-odată veghetorii de pe tachelaj strigară: „Foc!“

Ofițerul de gardă bătu frenetic clopotul, care își revărsă obișnuitu-i dangăt răgușit. Organizându-și oamenii în echipe de incendiu, Laurence striga deja:

–La posturi!

Toată amorțeala se risipi într-o clipă. Marinarii alergau după găleți și ciubere, iar câțiva mai îndrăzneți năvăliră în bucătărie și ieșiră târând după ei câteva trupuri inerte: ajutoarele bucătarului, cei doi chinezi și unul dintre băieții echipajului, dar nici urmă de bucătarul navei. Gălețile soseau deja, picurând de apă, într-un ritm constant. Nostromul răcnea și lovea cu bastonul în arborele trinchet, ca să imprime ritmul, și gălețile erau golite, una după alta, prin ușile bucătăriei. Dar fumul continua să iasă în valuri, mai gros acum, prin fiecare crăpătură și bintele de pe puntea dragonilor se încingeau, devenind fierbinți la atingere. Funiile încolăcite pe doi dintre stâlpii de fier începeau deja să fumege.

Tânărul Digby, iute la minte, îi organizase pe ceilalți sergenți și băieții alergară împreună să desfacă parâmele, șuierând printre dinți de durere când atingeau cu degetele fierul fierbinte. Ceilalți aviatori erau înșirați de-a lungul parapetului, ridicând gălețile cu apă și udând puntea dragonilor.

Nori albi de abur se ridicau, lăsând o crustă cenușie de sare pe scândurile scorojite. Puntea scârțâia și gemea, ca o mulțime de moșnegi. Catranul dintre scânduri începea să se lichefieze, topindu-se și fumegând, și se scurgea de-a lungul punții în râuri lungi și negre, răspândind un miros dulceag, înțepător. Temeraire stătea acum în picioare, mutându-se dintr-un loc în altul, ca să scape de dogoare, deși Laurence îl văzuse adesea tolănit la soare pe pietrele încinse de căldura soarelui amiezii.

Căpitanul Riley era trup și suflet în mijlocul oamenilor care trudeau, asudați, încurajându-i în timp ce gălețile săltau încoace și încolo, dar avea în glas o notă de disperare. Focul era prea puternic, lemnul era uscat de lunga ședere în port, sub soarele dogoritor, iar calele imense erau pline de mărfuri pregătite pentru călătoria spre casă: delicate porțelanuri chinezești, acoperite cu paie uscate și ambalate în cutii de lemn, baloți de mătase, pânză nouă de vele, de rezervă. Focul nu trebuia decât să coboare patru punți și toate magaziile s-ar aprinde cât ai clipi, apoi flăcările fierbinți ar alerga până la depozitul de muniție, aruncând întreaga navă în aer.

Gărzile de dimineață, care dormiseră sub punte, se căzneau acum să iasă, înconjurate de fum, cu gurile larg deschise, după aer, rupând, în panica lor, șirurile de oameni care cărau găleți. Deși *Allegiance* era o matahală, castelul de la proră și puntea superioară de la pupă erau neîncăpătoare pentru întregul echipaj, când puntea dragonilor era gata să ia foc. Laurence se agață de un stâlp și se ridică pe parapetul punții, căutându-și oamenii din priviri, prin forfota mulțimii. Majoritatea ieșiseră deja pe puntea dragonilor, dar pe câțiva nu reuși să-i zărească: Therrows, cu piciorul încă prins în atele, după bătălia din Pekin, Keynes, medicul,

probabil ascuns în cabină, cu nasul în cărțile sale, și Emily Roland, celălalt mesager al său. Fata abia împlinise unsprezece ani și probabil că îi fusese greu să-și croiască drum printre oamenii care se îmbrânceau, chinuindu-se să iasă. Din coșurile de fum ale bucătăriei izbucni un țiuit pătrunzător, ca al unui ceainic care fierbe, și apărătorile de metal începură să se încline încet spre punte, ca niște flori ofilite. Temeraire șuieră și el, cuprins de o aversiune instinctivă, dându-și capul pe spate și atunci gulerul i se strivi sub gâtul alungit. Mușchii imenselor sale membre posterioare se încordaseră deja, gata să sară, și își ținea un picior din față pe parapet.

–Laurence, sunteți în siguranță acolo? strigă el, îngrijorat.

–Da, n-o să pățim nimic. Ridică-te imediat în aer, spuse Laurence, chiar în timp ce le făcea semn oamenilor lui să coboare pe teugă, îngrijorat de soarta lui Temeraire, căci scândurile începeau să cedeze. Ar fi bine să fim pregătiți să întâmpinăm focul, de îndată ce se înalță prin punte, adăugă el, mai mult ca să-i încurajeze pe cei care-l auzeau. De fapt, dacă puntea dragonilor se prăbușea, nu credea că ar fi putut să stingă focul.

–Foarte bine, atunci mă duc să ajut de sus, zise Temeraire și se ridică în aer.

O mână de oameni mai puțin preocupați de salvarea navei decât de propriile vieți coborâseră deja barca mică de la pupă, sperând să evadeze neobservați de ofițerii care se luptau disperați cu focul. Săriră, cuprinși de panică, în apă, când Temeraire țâșni pe neașteptate de după corabie și coborî spre ei. Nu le acordă nicio atenție, ci înhăță barca în gheare, o vârî sub apă ca pe un polonic și o ridică în aer, picurând de apă și cu vâslele

căzând. Ținând-o cu grijă în echilibru, zbură înapoi și o turnă peste puntea dragonilor. Potopul se revărsă, șuierând și săltând pe punte și căzu într-o cascadă mică pe scări în jos.

–Aduceți topoare! strigă Laurence precipitat.

Era o muncă istovitoare în dogoarea insuportabilă. Loveau cu disperare scândurile, în aburul care se înălța, cu lamele topoarelor alunecând pe lemnul ud și îmbibat de smoală și fumul revărsându-se prin fiecare tăietură pe care o făceau. Cu toții se chinuiau să rămână în picioare, de fiecare dată când Temeraire îi potopea din nou, dar revărsarea constantă de apă era singurul lucru care le permitea să-și continue munca. Altfel, fumul ar fi fost prea dens. În timp ce trudeau, câțiva dintre oameni se clătinară și căzură fără vlagă pe punte, dar nimeni nu avea timp nici măcar să-i ducă pe puntea de la pupă. Fiecare minut era prea prețios. Laurence muncea cot la cot cu armurierul său, Pratt. Dâre lungi de sudoare înnegrită le mânjeau cămășile, în timp ce își legănau topoarele, cu mișcări neregulate, până când, dintr-odată, scândurile pârâiră ca o salvă de artilerie și o bucată mare din puntea dragonilor cedă și se prăbuși în flăcările care mugeau înfometate dedesubt.

Preț de o clipă, Laurence se clătină pe margine, apoi secundul său, Granby, îl trase la o parte. Păși în spate împreună, împleticindu-se. Laurence era pe jumătate orb, gata să se prăbușească în brațele tovarășului său. Ochii îi ardeau și respira greu, precipitat. Granby îl târî pe scări și un torent de apă năvăli spre ei, aruncându-i până jos, unde se izbiră de unul dintre tunurile cu proiectile de douăzeci și unu de kilograme aflate pe castelul de la proră. Laurence reuși să se ridice tocmai la timp ca să vomite peste parapet. Gustul

amar care-i rămase în gură nu reuși să acopere decât duhoarea dulceagă a părului și hainelor sale.

Ceilalți părăseau puntea dragonilor și acum torentele de apă puteau cădea direct peste flăcări. Temeraire ajunsese la un ritm constant și norii de fum se împuținaseră deja. Apa neagră de funingine șiroia prin ușile bucătăriei, pe dunetă. Laurence se simțea slăbit și bolnav. Inspira adânc, dar parcă nu reușea să-și umple plămânii. Riley răcnea ordine răgușite prin portavoce, abia auzite prin șuieratul fumului. Glasul nostromului nu se mai auzea. Acum își aranja oamenii în șiruri împingându-i cu mâinile goale, îndreptându-i spre bocaporturi. Curând, formară un rând organizat, ajutându-i să se ridice pe cei care fuseseră doborâți sau călcați în picioare sub punte. Laurence se bucură să-l vadă scos afară pe Therrows. Temeraire turnă încă un șuvoi peste ultimul focar care ardea mocnit. Apoi timonierul lui Riley, Basson, își scoase capul prin trapa principală, gâfâind, și strigă:

–Nu mai iese fum, domnule, iar scândurile de deasupra cabinelor sunt doar calde. Cred că s-a terminat.

Se înălță un strigăt răgușit de bucurie și Laurence realiză că poate respira din nou, deși continua să scuipe negreală de fiecare dată când tușea. Cu ajutorul lui Granby, reuși să se ridice în picioare. Pe punte stăruia o pâclă groasă de fum, ca după o salvă de tun și, când urcă scările, Laurence găsi o imensă groapă carbonizată în locul punții dragonilor, cu marginile scândurilor care mai rămăseseră încrețite ca hârtia arsă. Trupul bietului bucătar al navei zăcea ca un tăciune contorsionat printre ruine, cu craniul carbonizat și picioarele de lemn făcute scrum, lăsând doar niște cioate jalnice până la genunchi.

După ce aruncă barca, Temeraire pluti o vreme deasupra, șovăitor, și apoi plonjă în apă, lângă navă. Nu mai avea loc pe punte. Înotând până la corabie și agățându-se de parapet cu ghearele, își înălță capul mare, privind neliniștit peste bord.

–Ești bine, Laurence? Tot echipajul meu e teafăr?

–Da, m-am ocupat de toți, răspunse Granby, clătinând din cap spre Laurence.

Emily, cu claia ei de păr nisipiu împestrițată de funingine, veni la ei târând un urcior cu apă din rezervor. Era stătută și îmbibată de duhoarea portului, dar mai bună decât vinul.

Riley urcă lângă ei.

–Ce dezastru, spuse el, privind în jur. Ei, bine, măcar am salvat-o, slavă Cerului! Dar cât va mai trece până când vom putea porni la drum nici nu vreau să mă gândesc. Primi bucuros urciorul din mâna lui Laurence și bău cu nesaț, înainte de a i-l da lui Granby. Și îmi pare al naibii de rău, cred că toate lucrurile tale au fost distruse, adăugă el, ștergându-se la gură. Ofițerii aveau cabinele spre proră, imediat sub bucătărie.

–Dumnezeule mare! exclamă Laurence, pierdut. Și n-am nici cea mai vagă idee ce s-a ales de haina mea.

–Patru zile. Patru, spuse croitorul, cu bruma lui de engleză, ridicând degetele, ca să se asigure că nu fusese greșit înțeles.

Laurence suspină și spuse:

–Da, foarte bine. Nu prea era o consolare să știe că aveau timp berechet. Două luni sau mai mult avea să dureze reparația navei și, până atunci, el și toți

oamenii lui trebuiau să aștepte pe țărm. Pe cealaltă poți s-o repari?

Priviră împreună haina pe care Laurence o adusese ca model, mai mult neagră acum decât verde, cu o stranie depunere albă pe nasturi și mirosind puternic a fum și a apă sărată. Croitorul nu spuse *nu* imediat, dar expresia de pe chipul său vorbea de la sine.

–Puteți lua asta, zise el, în schimb, și, ducându-se în spatele atelierului, aduse un alt veșmânt; nu tocmai un veston, ci o jachetă matlasată de felul celor pe care le purtau soldații chinezi, ca o tunică deschisă în față, cu un guler scurt, ridicat.

–O, păi…

Laurence o privi stânjenit. Era făcută din mătase, într-o nuanță mult mai deschisă de verde și era frumos brodată de-a lungul cusăturilor cu fire stacojii și aurii. Putea cel mult să spună că nu era chiar atât de împodobită ca veșmintele de ceremonie pe care le îndurase cu alte ocazii.

Însă el și Granby aveau să ia masa în seara aceea cu comisionarii companiei East India. Nu putea să se prezinte pe jumătate îmbrăcat sau să rămână încotoșmănat în mantia grea pe care o îmbrăcase ca să vină la atelierul croitorului.

Se bucură că luase veșmântul chinezesc când, întorcându-se la noua lor reședință de pe țărm, Dyer și Roland îi spuseră că nu era de găsit în oraș nicio haină potrivită, oricât ai fi fost dispus să plătești. Nu era deloc surprinzător, căci gentilomii respectabili nu se îmbrăcau ca niște aviatori, iar culoarea verde-închis a postavului nu era una foarte folosită în enclava occidentală.

–Poate că vei lansa o nouă modă, spuse Granby, glumeț și consolator în același timp.

Înalt și deșirat, purta el însuși o haină croită pe măsura unuia dintre nefericiții aspiranți, care, având cabinele pe puntea inferioară, nu își pierduseră hainele în incendiu. Cu încheietura dezgolită de-un deget sub mânecile vestonului și cu obrajii palizi acum îmbujorați de soare, părea mai tânăr decât cei douăzeci și șase de ani ai săi, dar cel puțin nimeni n-avea să se uite pieziș la el. Laurence, mult mai lat în umeri, nu putea să ia haina unuia dintre ofițerii mai tineri și, deși Riley i-o oferise pe-a sa, mărinimos, Laurence nu voia să se prezinte în haină albastră, dând impresia că se rușina că e aviator și că vrea să treacă în continuare drept căpitan de marină.

El și echipajul lui locuiau acum într-o casă spațioasă aflată chiar lângă țărm, proprietatea unui negustor olandez, care le-o oferise mai mult decât bucuros și se mutase într-un apartament din oraș, unde nu avea să aibă un dragon în pragul ușii. Distrugerea punții dragonilor îl obligase pe Temeraire să doarmă pe plajă, spre disperarea locuitorilor occidentali și spre dezgustul lui, căci țărmul era populat de crabi mici și enervanți, care insistau să-l confunde cu pietrele în care își făceau adăpost și încercau să se ascundă pe trupul lui, în timp ce dormea.

Laurence și Granby se opriră să-și ia rămas-bun de la Temeraire, în drum spre cină. Dragonul, cel puțin, aprobă noul costum al lui Laurence, găsind nuanța plăcută și admirând în mod deosebit nasturii și broderia.

–Și se potrivește bine cu sabia, adăugă el, după ce se învârti în jurul lui Laurence să-l examineze.

Sabia în cauză era un dar de la el și de aceea, în opinia lui, cea mai importantă parte a ținutei. Era, de asemenea, singurul obiect pe care Laurence simțea că îl poate purta fără să se jeneze: cămașa, din fericire ascunsă sub jachetă, nu mai putea arăta onorabil, oricât o frecase, pantalonii n-ar fi putut suporta o examinare atentă, cât despre ciorapi, Laurence îi înlocuise cu cizmele sale lungi.

Îl lăsară pe Temeraire mâncând, sub ochii ocrotitori ai câtorva aviaspiranți și ai unei trupe de soldați ai companiei East India, care făcea parte din forțele lor private. Sir George Staunton îi împrumutase ca să-l apere pe Temeraire nu de pericol, ci de admiratorii săi prea entuziaști. Spre deosebire de occidentali, care își părăsiseră casele de lângă țărm, chinezii nu se speriau de dragoni, căci trăiau printre ei din copilărie, iar cei câțiva Cerești părăseau atât de rar incintele imperiale, încât considerau că este o onoare și un semn de bun augur să vezi, ba, mai mult, să atingi unul.

Staunton organizase această cină și ca să le ofere ofițerilor prilejul să se simtă bine și să scape de neliniștile provocate de dezastru, fără să-și dea seama că avea să le dea aviatorilor atâta bătaie de cap legată de vestimentație. Laurence nu voise să refuze generoasa invitație dintr-un motiv atât de mărunt și sperase, până în ultimul moment, că poate găsi ceva respectabil de îmbrăcat. Venea acum deprimat, pregătit să-și povestească la masă chinurile și să suporte râsetele celor prezenți.

Intrarea lui fu întâmpinată, în primele clipe, cu o tăcere uluită, dar politicoasă, dar nici nu apucă să-l salute pe Sir George și să accepte un pahar de vin, că șușotelile se și porniră. Unul dintre comisionarii mai vârstnici, un domn căruia îi plăcea să facă pe surdul când voia, spuse destul de răspicat:

–Aviatorii și toanele lor! Cine știe ce le mai trece prin cap.

Ochii lui Granby scânteiară de o furie înăbușită. În plus, din cauza unei feste jucate de rezonanța camerei, se auziră și alte remarci indiscrete, destul de neplăcute.

–Ce credeți că vrea să demonstreze cu asta? întrebă domnul Chatham, un gentilom proaspăt sosit din India, uitându-se la Laurence cu interes, de lângă următoarea fereastră. I se adresa, cu glas scăzut, domnului Grothing-Pyle, un bărbat corpolent, care își concentra atenția la ceas, încercând să estimeze când ar trebui să înceapă masa.

–Eh? O, are dreptul să se dichisească acum ca un prinț oriental, dacă poftește, răspunse Grothing-Pyle, ridicând din umeri, după ce aruncă o privire plictisită peste umăr. Cu atât mai bine pentru noi. Simți miros de vânat? N-am mai mâncat vânat de un an.

Laurence își întoarse fața spre fereastra deschisă, deopotrivă îngrozit și jignit. Nici nu se gândise la o asemenea interpretare. Înfierea lui de către împărat fusese pur formală, o chestiune menită să salveze onoarea chinezilor, care insistaseră că un Celest nu poate să însoțească decât un membru al familiei imperiale, în timp ce britanicii o acceptaseră încântați, considerând-o ca fiind o modalitate de a soluționa disputa legată de capturarea oului din care ieșise Temeraire. Un gest nedureros pentru toată lumea, cu excepția lui Laurence, care avea deja un tată orgolios și autoritar, a cărui reacție plină de mânie la cele întâmplate o aștepta îngrozit. Era adevărat, asta nu-l oprise: ar fi acceptat bucuros orice în afară de trădare ca să evite despărțirea de Temeraire. Dar, cu siguranță,

nu căutase și nu dorise o onoare atât de eclatantă și de bizară, iar să audă oamenii considerându-l un fel de parvenit social ridicol, care prețuiește titlurile orientale mai presus de cele dobândite prin naștere, era de-a dreptul umilitor.

Stânjeneala îl amuți. Ar fi împărtășit bucuros povestea din spatele vestimentației sale neobișnuite ca pe o anecdotă, dar niciodată ca pe o scuză. Răspunse laconic câtorva comentarii care îi fură adresate. Era palid de furie și, fără să-și dea seama, îi imprimase chipului său un aer rece și ostil, aproape periculos, care făcea conversația din jurul lui să se ofilească. Avea de obicei o expresie jovială și, cu toate că nu era bronzat, anii îndelungați de muncă în aer liber conferiseră feței sale o culoare caldă, plăcută. Ridurile sale erau aproape toate blajine. Cu atât era acum contrastul mai mare. Acești oameni își datorau, dacă nu viața, cel puțin averile succesului misiunii diplomatice la Pekin, al cărei eșec ar fi însemnat război deschis și încetarea comerțului cu China. Dar asta însemnase pentru Laurence o bătălie sângeroasă și viața unuia dintre oamenii săi. Nu se așteptase la mulțumiri exuberante și le-ar fi respins cu vehemență dacă i s-ar fi oferit, dar să aibă parte de batjocură și necuviință era cu totul altceva.

–Intrăm? spuse Sir George, mai devreme decât de obicei, și la masă depuse toate eforturile să schimbe atmosfera de stânjeneală care pusese stăpânire pe tot grupul.

Majordomul fu trimis în pivniță de mai multe ori, întorcându-se de fiecare dată cu un vin și mai extravagant. Mâncarea era excelentă, în ciuda resurselor limitate de care dispunea bucătarul lui Staunton. Printre alte feluri, fu servit un minunat crap prăjit, așezat pe un pat de tocană de crabi mici, victime, acum, la rândul lor, și, ca piese de

rezistență, două pulpe de vânat fript, însoțite de o farfurie plină de gem rubiniu de coacăze.

Conversația se legă din nou. Laurence nu putea rămâne insensibil la dorința reală și sinceră a lui Staunton de a-i vedea pe el și pe oamenii lui simțindu-se bine. Nu era, din capul locului, o fire greu de înduplecat, și cu atât mai puțin când era încurajat de un vin de Burgundia de primă calitate. Nimeni nu mai făcuse vreo remarcă privitoare la haine sau la legături imperiale și, după numeroase feluri de mâncare, Laurence se înmuiase destul ca să se dedice cu poftă unei încântătoare budinci englezești, făcută din pișcoturi și pandișpan, cu o cremă de coniac cu aromă de portocale, când de afară începu să se audă o hărmălaie deranjantă și, în cele din urmă, un strigăt pătrunzător, țipătul unei femei, probabil, întrerupse conversația din ce în ce mai sonoră și mai confuză.

Glasurile amuțiră, paharele se opriră în aer, câteva scaune fură împinse în spate. Staunton se ridică, puțin șovăitor și își ceru scuze. Înainte să apuce să iasă ca să vadă ce se întâmplă, ușa se dădu în lături și servitorul lui, agitat, pătrunse, împleticindu-se, în încăpere, continuând să protesteze, neobosit, în chineză. Fu dat la o parte, blând, dar cu fermitate, de către alt bărbat oriental, care purta o jachetă matlasată și o pălărie rotundă, bombată, ce se înălța deasupra unui strat gros de lână de culoare închisă. Hainele străinului, diferite de vestimentația obișnuită a localnicilor, erau prăfuite și aveau, pe ici, pe colo, pete galbene. Pe mâna-i înmănușată stătea cocoțat un vultur fioros, cu pene brune și aurii, zburlite, și ochi galbeni, sălbatici. Își pocnea ciocul și se foia agitat, înțepând căptușeala groasă cu ghearele-i mari.

După ce mesenii și străinul se cercetară reciproc, acesta din urmă îi ului și mai mult pe cei prezenți,

spunând, cu un perfect limbaj de salon:

–Îmi cer scuze, domnilor, că vă întrerup cina, dar misiunea mea nu poate să aștepte. Căpitanul William Laurence este aici?

Laurence era prea amețit de vin și de uimire ca să reacționeze în primul moment. Apoi se ridică și se îndepărtă de masă, primind un pachet sigilat, înfășurat în piele uleiată, sub privirea împietrită a vulturului.

–Vă mulțumesc, domnule, spuse el.

Privită mai atent, fața slabă și ascuțită a bărbatului nu era în totalitate cea a unui chinez: ochii, deși întunecați și ușor oblici, aveau mai degrabă forma celor occidentali, iar culoarea pielii, aducând a lemn de tec lustruit, se datora mai mult soarelui decât originii sale.

Străinul înclină capul, politicos.

–Mă bucur că am fost de folos.

Nu zâmbea, dar o sclipire din ochii săi sugera că era amuzat de reacția sălii, o reacție pe care părea obișnuit să o provoace.

Aruncă o ultimă privire celor prezenți, se înclină ușor în fața lui Staunton și plecă la fel de brusc precum venise, trecând razant pe lângă doi servitori care veniseră într-un suflet la auzul gălăgiei.

–Mergeți, vă rog, și duceți-i domnului Tharkay ceva de mâncare, le spuse Staunton cu glas scăzut servitorilor.

Între timp, Laurence își îndreptă atenția spre pachetul primit. Ceara se înmuiase din cauza

căldurii verii și amprenta era aproape distrusă. Sigiliul nu se desfăcea ușor, nici nu se rupea, întinzându-se ca o acadea moale și lăsând fire lipicioase pe degetele lui Laurence. Înăuntru, o singură filă, scrisă din Dover, chiar de mâna amiralului Lenton, în stilul abrupt al ordinelor oficiale: o privire era suficientă ca să înțelegi tot mesajul.

... iar, prin prezenta, vi se cere să po

rnițiți, fără întârziere, spre Istanbul, unde ve

ți primi, de la Biroul electoral Avramam Madden, afla

t
î
n
s
e
r
v
i
c
i
u
l
M
.
S
.
S
e
l
i
m
a
l
I
I
I
-
l
e
a
,
t
r
e
i
o
u
ă
,
t

recutea cum, în baza unui acord, în proprietate

a Aviației Maiestății Sale, pecarele, apărându-

l e d e t o a t e i n t e m p e r i i l e ș i î n g r i j i n d u - l e c u t o

atătaten ianecesarăincubației, livrat

direcția orală - a fost repartiza

te, care vă vor aștepta la adăpostul din Dunbar ...

Aceste rânduri erau urmate de obișnuitele formule aspre de încheiere:

... nici dumnea voastră, nici vreun unul dintre

o a m e n i i d u m n e a v o a s t r ă , n u v e ț i î n c ă l c a o r d i n u

l d e f a ț ă , a s u m â n d u - v ă , î n c a z c o n t r a r , î n t r e a g

a răspunderea.

Laurence îi înmână scrisoarea lui Granby, apoi îi făcu semn cu capul să le-o dea lui Riley și lui Staunton, care li se alăturaseră în spațiul retras al bibliotecii.

–Laurence, spuse Granby, după ce dădu scrisoarea mai departe, nu putem să stăm aici și să așteptăm reparațiile, având în față o călătorie de câteva luni pe mare. Trebuie să plecăm imediat.

–Și cum anume ai de gând să pleci? îl întrebă Riley, ridicând privirea de la scrisoarea pe care o citea peste umărul lui Staunton. Nu există altă navă în port care să poată susține greutatea lui Temeraire mai mult de câteva ore și nu poți zbura direct peste ocean, fără un loc de odihnă.

–Nu e ca și când ne-am duce în Noua Scoție și am fi obligați să călătorim numai pe mare, spuse Granby. Trebuie să mergem, de data aceasta, pe uscat.

–Haide, zău! făcu Riley iritat.

–Păi, de ce nu? întrebă Granby. Lăsând la o parte reparațiile, pe mare avem de mers în altă direcție.

Ne-ar lua o veșnicie să ocolim India. În schimb, putem să traversăm Tartaria…

–Da, iar tu poți să sari în apă și să încerci să înoți direct până în Anglia, zise Riley. Mai bine mai devreme decât prea târziu, dar mai bine mai târziu decât niciodată. *Allegiance* te va duce acasă mai repede.

Laurence le asculta replicile doar cu o ureche, recitind scrisoarea cu atenție sporită. Îi era greu să distingă adevăratul grad de urgență de tonul general al unui set de ordine. Însă, deși ouăle de dragon aveau o perioadă lungă de incubație, erau imprevizibile și nu puteau fi lăsate să aștepte la nesfârșit.

–Și trebuie să ne gândim, Tom, îi spuse el lui Riley, că ar putea să dureze pe puțin cinci luni până ajungem la Basra, dacă avem noroc de vreme bună, iar de acolo va trebui să zburăm oricum peste continent, până la Istanbul.

–Și ar fi posibil ca, la urmă, să găsim, în loc de trei ouă, trei dragonași, lucru absolut inutil, adăugă Granby. Întrebat de Laurence, își exprimă opinia fermă că ouăle nu erau departe de eclozare, sau cel puțin atât de departe încât să poată sta liniștiți. Nu multe rase rămân în ou mai mult de doi ani, explică el, iar Amiralitatea n-ar fi cumpărat ouă care n-au trecut de prima jumătate a perioadei de incubație. Dacă oul e mai tânăr, nu poți avea certitudinea că va ajunge cu bine la eclozare. Nu putem pierde timpul. De ce ne trimit pe noi, și nu un echipaj din Gibraltar, asta chiar nu pricep!

Laurence, mai puțin familiarizat cu diversele baze ale Aviației, nu se gândise la această posibilitate, iar acum i se părea și lui ciudat faptul că misiunea le fusese încredințată lor, care erau mult mai departe.

–Cât le-ar lua să ajungă la Istanbul de acolo? întrebă el, neliniștit.

Chiar dacă o bună parte din coastele de pe drum se aflau sub control francez, nu puteau să existe patrule peste tot, și un singur dragon în zbor ar fi trebuit să poată găsi locuri de popas.

–Două săptămâni, poate mai puțin, dacă te străduiești, spuse Granby. În timp ce bănuiesc că noi avem nevoie de cel puțin două luni, chiar și pe uscat.

Staunton, care le ascultase cu neliniște discuțiile, interveni:

–Atunci, aceste ordine, prin simpla lor existență, nu dovedesc, cumva, faptul că misiunea nu este chiar atât de urgentă? Îndrăznesc să spun că scrisoarea a avut nevoie de trei luni să ajungă până la noi. Așadar, câteva luni în plus nu pot fi foarte importante. Altfel, Aviația ar fi trimis pe cineva aflat mai aproape.

–*Dacă* puteau trimite pe cineva aflat mai aproape, punctă Laurence, deprimat.

Anglia avea oricum prea puțin dragoni și nu se putea lipsi cu ușurință de unul sau doi, mai ales în vremuri de criză. Cu siguranță nu timp de o lună, cât ar dura drumul dus-întors, și cu siguranță nu de un dragon de categorie grea, ca aceea din care făcea parte și Temeraire. Bonaparte putea să încerce o nouă invazie peste Canal sau să lanseze atacuri împotriva Flotei Mediteraneene, lăsându-le libertate de mișcare doar lui Temeraire și câtorva dragoni aflați în Bombay și Madras.

–Nu, conchise Laurence, după ce analizase aceste variante neplăcute. Nu cred că putem face asemenea presupuneri și, în orice caz, expresia

„fără întârziere“ nu lasă loc de interpretări, mai ales că Temeraire e capabil să facă drumul. Știu ce-aș gândi eu despre un căpitan care, în fața unor astfel de ordine, ar lâncezi în port, când mareea și vântul îi sunt favorabile.

Văzând că Laurence începe să încline în favoarea unei anumite decizii, Staunton interveni imediat:

–Domnule căpitan, sper că nu intenționați să vă asumați un risc atât de mare.

Riley, care îl cunoștea de nouă ani pe Laurence, spuse mai direct:

–Pentru Dumnezeu, Laurence, nu pot să cred că te gândești să faci o asemenea nebunie! Apoi, adăugă: Și eu n-aș zice că *lâncezim în port,* dacă așteptăm ca *Allegiance* să fie reparată. Dacă vrei, a porni pe ruta terestră ar fi ca și cum ne-am arunca cu capul înainte într-o furtună, când o așteptare de o săptămână ar aduce vreme bună.

–Vorbești de parcă plecarea asta ar fi o sinucidere! exclamă Granby. Nu neg faptul că ar fi dificil și periculos să călătorim cu o caravană, cărând o mulțime de bagaje prin toată lumea, dar, avându-l pe Temeraire, nimeni n-o să ne dea de furcă și nu trebuie decât să găsim câte un loc de popas.

–Și destulă mâncare pentru un dragon de categorie grea, i-o întoarse Riley.

Clătinând din cap, Staunton preluă ideea din zbor:

–Cred că nu realizați pustietatea deplină a regiunilor pe care ar trebui să le traversați, nici imensitatea lor.

Scotoci printre cărți și hârtii, arătându-i lui Laurence mai multe hărți ale regiunii, un loc

neprimitor chiar și pe pergament, doar cu câteva orășele punctând întinderile pustii fără nume și cu deșerturile ascunse după munți. Pe harta veche și sfărâmicioasă, în spațiul galben și gol al deșertului, o mână așternuse, cu un scris mărunt, de modă veche: *Aici nu este apă cale de 3 săptămâni.*

–Iertați-mă că vorbesc atât de pătimaș, dar este un traseu nechibzuit, unul la care sunt convins că Amiralitatea nici nu s-a gândit.

–Iar eu sunt convins că lui Lenton nici măcar nu i-a trecut prin cap că vom irosi șase luni, răspunse Granby. Oamenii chiar circulă pe continent. Ce ziceți de acel Marco Polo? Și el a trăit acum aproape două secole!

–Da, și tu ce zici de expediția lui Fitch și Newbery, de după el? interveni Riley. Trei dragoni pierduți în munți, într-o vijelie care a durat cinci zile. Un comportament atât de nesăbuit…

–Omul acela care a adus scrisoarea, Tharkay, îi zise Laurence lui Staunton, întrerupând schimbul de replici care părea că avea să se termine cu vorbe grele, căci tonul lui Riley era din ce în ce mai aspru, iar pielea palidă a lui Granby se înroșise grăitor. A venit pe uscat, nu-i așa?

–Sper că nu aveți de gând să-l luați drept model, zise Staunton. Un om singur poate să ajungă acolo unde un grup nu reușește și să se descurce cu foarte puțin. Mai ales un aventurier încercat ca el. Pe lângă asta, el își riscă doar propria piele, pe când dumneavoastră trebuie să vă gândiți că aveți în grijă un dragon de o inestimabilă valoare, a cărui pierdere ar avea o importanță mai mare decât însăși această misiune.

–O, hai să plecăm imediat, zise dragonul de o inestimabilă valoare, după ce Laurence îi prezentă problema, încă nerezolvată. Mi se pare foarte palpitant. Temeraire era acum treaz ca lumina zilei, în vântul răcoros al serii, iar coada îi zvâcnea încoace și încolo, de entuziasm, ridicând pe plajă, de-o parte și de alta, ziduri de nisip mai înalte decât un stat de om. Ce fel de dragoni vor ieși din ouă? Vor scuipa flăcări?

–Dumnezeule, dacă ne-ar da un Kazilik! exclamă Granby. Dar mă aștept să fie niște dragoni obișnuiți, de dimensiuni medii. Acest gen de târguri sunt menite să împrospăteze puțin sângele speciilor.

–Cât de mult am scurta călătoria spre casă? întrebă Temeraire, întorcându-și capul într-o parte, ca să focalizeze cu un singur ochi hărțile pe care prietenul său le întinsese pe nisip. Păi, Laurence, uită-te numai cât de departe ne duce drumul pe mare. Iar eu nu am nevoie de vânt tot timpul, așa cum are nava. O să ajungem acasă înainte de sfârșitul verii.

Era o estimare pe cât de optimistă pe atât de improbabilă, căci Temeraire nu era capabil să evalueze foarte bine proporțiile la scara hărții. Însă era posibil să ajungă în Anglia măcar la sfârșitul lui septembrie și asta era o motivație atât de puternică, încât învingea orice temeri.

–Și, totuși, nu pot să nu-mi fac gânduri, spuse Laurence. Am fost trimiși în misiune pe *Allegiance* și Lenton trebuie să fi presupus că ne vom întoarce acasă la bordul ei. Să ne apucăm să cutreierăm de capul nostru drumurile mătăsii mi se pare cam nechibzuit. Și nu-i nevoie să încerci să-mi spui, Temeraire, adăugă el pe un ton ferm, că nu avem de ce să ne facem griji.

–Dar nu poate fi atât de periculos, insistă dragonul, fără să se dea bătut. Nu e ca și cum v-aș lăsa să mergeți singuri și să pățiți ceva.

–Nu mă îndoiesc că ai înfrunta o armată ca să ne aperi, zise Laurence, dar o furtună în munți n-o poți înfrânge nici măcar tu.

Avertismentul lui Riley, care invocase nefericita expediție pierdută în trecătoarea Karakorum, avusese o rezonanță neplăcută în mintea lui Laurence. Putea vedea în fața ochilor, foarte limpede, consecințele unei furtuni: Temeraire doborât la pământ de vântul înghețat, cu cruste de nea și de gheață pe marginile aripilor, acolo unde niciun om din echipaj nu putea ajunge să le spargă; vârtejurile de zăpadă, orbindu-i până când riscau să se lovească de zidurile de stâncă dimprejur și făcându-i să se învârtă în cercuri; frigul îngreunând, pe nesimțite, trupul dragonului și încetinindu-i mișcările și, mai rău, lăsându-i pradă gheții, în imposibilitatea de a găsi un adăpost. În asemenea condiții, Laurence ar fi pus să aleagă între a-i ordona să aterizeze, condamnându-l la o moarte mai rapidă, în speranța că le poate cruța viețile oamenilor săi, sau a-i lăsa pe toți să-și continue împreună drumul lent și chinuitor spre pierzanie. În comparație cu o asemenea oroare, Laurence putea privi moartea în luptă cu o seninătate deplină.

–Așadar, cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine. Astfel drumul va fi mai ușor, argumentă Granby. Mai bine în august decât în octombrie, ca să evităm viscolele.

–Și ca să fim, în schimb, prăjiți de vii în deșert, zise Riley.

Granby se întoarse spre el:

–Nu vreau să spun, zise el, cu o scânteie în privire care îi infirma vorbele, că ești cusurgiu ca o babă…

–Fiindcă, într-adevăr, nu este, interveni aspru Laurence. Ai perfectă dreptate, Tom. Nu viscolele sunt principalul pericol, ci faptul că nu cunoaștem câtuși de puțin dificultățile specifice ale acestei călătorii. De asta trebuie să ne ocupăm, înainte de a ne hotărî fie să plecăm, fie să așteptăm.

–Dacă îi oferi bani omului să te călăuzească, bineînțeles că va spune că traseul e sigur, zise Riley. După care te-ar lăsa, probabil, la jumătatea drumului spre nicăieri, fără drept de apel.

Staunton încercă și el să-l descurajeze pe Laurence, când veni, a doua zi dimineață, înainte de a pleca să-l caute pe Tharkay.

–Ocazional, ne aduce corespondența și câteodată face diferite servicii pentru companie în India, îi explică el. Tatăl lui a fost un gentilom, un ofițer superior, am impresia, care s-a străduit să-l educe, însă nu poate fi considerat de încredere, cu toată spoiala lui de om manierat. Mama lui a fost o băștinașă. Tibetană ori nepaleză, sau cam așa ceva, și Tharkay și-a petrecut o bună parte din viață în cele mai sălbatice locuri de pe pământ.

–În ceea ce mă privește, aș prefera o călăuză de origine pe jumătate britanică decât pe cineva care nu se poate face înțeles, zise Granby mai târziu, pe când străbătea, împreună cu Laurence, străduțele lăturalnice ale portului Macao. Șanțurile bălteau încă, murdare, de apa ploilor recente, peste care se așternuse o pojghiță subțire și verde. Iar dacă Tharkay n-ar avea sânge de nomad, nu ne-ar fi de niciun folos. Așa că n-are rost să ne plângem de asta.

Într-un târziu, găsiră reședința provizorie a lui Tharkay, o casă mică și părăginită cu două niveluri, în cartierul chinezesc, cu acoperișul gata să se prăbușească, susținut, într-o parte și-n alta, de construcțiile vecine, toate sprijinindu-se între ele, ca niște moșnegi beți. Proprietarul îi privi încruntat, înainte de a-i conduce înăuntru, bodogănind.

Tharkay ședea în curtea centrală a casei, hrănindu-și vulturul cu bucățele de carne crudă, dintr-o strachină. Degetele mâinii sale stângi erau pline de cicatrice albe, acolo unde îl apucase ciocul puternic, cu prilejul altor mese, iar cele câteva zgârieturi proaspete sângerau neluate în seamă.

–Da, am venit pe uscat, răspunse el la întrebarea lui Laurence. Dar nu v-aș recomanda același traseu, căpitane. Nu este o călătorie ușoară, comparativ cu un drum pe mare.

În timp ce vorbea, Tharkay nu-și întrerupse activitatea, întinzându-i o altă bucățică de carne vulturului. Acesta i-o înhăță dintre degete, aruncându-le celor doi o privire furioasă apoi înghiți fâșia de carne care îi atârna în cioc, cu capetele însângerate.

Laurence nu știa cum să i se adreseze lui Tharkay. Nu era nici slujbaș, nici gentilom și nici bărbinaș. Toate expresiile sale rafinate contrastau cu veșmintele sale anapoda și cu locul rău-famat, dar, probabil, n-ar fi putut să se cazeze în altă parte, cu înfățișarea lui ciudată și întovărășit de vulturul acela sălbatic. De asemenea, omul nu se lăsa intimidat de statutul lui neobișnuit, amestecat. Avea o anumită doză de infatuare care îl făcea să se comporte mai puțin ceremonios decât ar fi făcut-o Laurence însuși cu o cunoștință atât de

nouă, o atitudine aproape sfidătoare față de faptul că era ținut la distanță, ca un servitor.

Dar Tharkay răspunse numeroaselor întrebări destul de binevoitor și, după ce își hrăni vulturul și îl puse mai într-o parte, cu un capișon pe cap, să doarmă, deschise ranița cu care venise, ca să le arate echipamentul de supraviețuire: un fel de cort special pentru deșert, căptușit cu blană și având, la intervale regulate de-a lungul marginilor, niște găuri întărite cu piele. Acestea, le explică el, puteau fi repede legate împreună cu alte corturi similare, formând o singură foaie mai mare, care putea apăra de furtunile de nisip, de grindină sau de zăpadă, o cămilă sau, dacă erau mai multe, un dragon. În ranița mai era o ploscă învelită în piele, bine ceruită, ca să nu scape apă, de care era legată cu sfoară o cănuță de cositor, gravată cu semne până la jumătate și de-a lungul marginilor. Și o busolă mică, într-o cutie de lemn, și un jurnal gros, cu hărți desenate de mână și pline de indicații notate cu un scris mărunt, ordonat.

Toate acestea aveau un aspect folosit și bine îngrijit: era evident că omul știa ce are de făcut. Și nu se dovedi excesiv de dornic, așa cum sugerase Riley, să le accepte oferta.

–Nu mă gândeam să mă întorc la Istanbul atât de curând, zise Tharkay când, în cele din urmă, Laurence ajunse să-l întrebe dacă ar vrea să le fie călăuză. N-am nicio treabă acolo.

–Dar ai vreo treabă altundeva? întrebă Granby. O să ne fie al naibii de greu să ajungem acolo fără tine și ar trebui să-i faci țării tale un serviciu.

–Și vei fi plătit cu dărnicie pentru osteneală, adăugă Laurence.

–Ah, bine, în cazul acesta…, spuse Tharkay, cu o zvâcnire de ironie în zâmbet.

–Ei, bine, nu vă doresc decât să nu vă pomeniți toți cu beregata tăiată de uighuri, spuse Riley, cu un profund pesimism, cedând, după ce mai încercase încă o dată, la cină, să-i convingă să rămână. Laurence, mâine cinezi cu mine, la bord? întrebă el, pășind în barca lui. Foarte bine. Am să trimit pielea netăbăcită și forjăria navei, strigă el, și vântul îi aduse glasul înapoi, peste sunetul vâslelor care se cufundau în apă.

–N-o să las pe nimeni să vă taie beregata, spuse Temeraire, ușor indignat. Deși mi-ar plăcea să văd un uighur. E un fel de dragon?

–Un fel de pasăre, cred, răspunse Granby.

Laurence avea îndoieli, dar nu-i plăcea să contrazică atunci când nu era sigur nici el.

–Oameni dintr-un trib, le spuse Tharkay, a doua zi dimineață.

–Oh! Temeraire era puțin dezamăgit: oameni mai văzuse. Nu e prea interesant, dar oare sunt foarte fioroși? întrebă el, plin de speranță.

–Ai destui bani să cumperi treizeci de cămile? îl întrebă Tharkay pe Laurence, după ce, în sfârșit, scăpă de un interminabil interogatoriu cu privire la multe alte delicii așteptate ale călătoriei lor, precum furtunile violente de nisip și trecătorile înghețate din munți.

–Călătorim pe calea aerului, zise Laurence, nedumerit. Ne va duce Temeraire, adăugă el, întrebându-se dacă nu cumva Tharkay înțelesese greșit.

–Până la Dunhuang, precizăacesta, netulburat. Apoi va trebui să cumpărăm cămile. O cămilă poate purta rezerve de apă de-o zi, pentru un dragon de dimensiunea lui. Iar apoi, firește, Temeraire poate s-o mănânce.

–Chiar sunt necesare asemenea măsuri? întrebă Laurence, îngrozit la gândul de a pierde atât timp: contase pe traversarea rapidă a deșertului, în zbor. Temeraire poate acoperi mai mult de-o sută de mile pe zi, la nevoie, continuă el. Sigur putem să găsim apă pe o asemenea distanță.

–Nu în Taklamakan, răspunse Tharkay. Rutele caravanelor dispar, iar orașele mor odată cu ele. Oazele au fost înghițite de nisip, în cea mai mare parte. Ar trebui să putem să găsim destulă apă pentru noi și cămile, dar și aceea va fi sălcie. Ducem apă cu noi, dacă nu cumva ești pregătit să riști să mori de sete.

Aceasta punând punct, în mod firesc, oricăror altor discuții, Laurence fu nevoit să apeleze la Sir George, întrucât, la plecarea sa din Anglia, nu se așteptase ca banii săi lichizi să trebuiască să acopere și cheltuiala cu treizeci de cămile și cu provizii pentru o călătorie pe uscat.

–Lasă prostiile, e o nimica toată, spuse Staunton, refuzând biletul la ordin oferit de Laurence. Îndrăznesc să spun că voi câștiga cincizeci de mii de lire de pe urma misiunii voastre, când totul se va sfârși. Mi-aș dori doar să nu mă gândesc că v-am trimis la pierzanie. Laurence, iartă-mă că fac o presupunere atât de neplăcută; n-aș vrea să-ți vâr în cap false suspiciuni, dar ideea mă chinuie de când ai decis să pleci. Există vreo posibilitate ca scrisoarea să fi fost falsificată?

Laurence îl privi surprins, iar Staunton continuă:

–Adu-ți aminte că ordinele, dacă sunt veritabile, ar fi trebuit să fie scrise înainte ca vestea succesului tău aici, în China, să ajungă în Anglia – asta dacă vestea a ajuns cu adevărat la ei, până acum. Gândește-te numai la efectul asupra negocierilor atât de recent finalizate, dacă tu și Temeraire ați fi plecat, nepoliticos, în toiul lor. În primul rând, ar fi trebuit să părăsiți țara pe furiș, ca niște hoți, și o astfel de insultă ar fi însemnat, cu siguranță, război. Mi-e greu să-mi imaginez vreun motiv pentru care ministerul să fi transmis asemenea ordine.

Laurence trimise după scrisoare și după Granby. Împreună, o studiară din nou, în lumina puternică a soarelui care intra pe ferestrele estice.

–Să fiu al naibii dacă mă pricep la asemenea lucruri, dar mie mi se pare scrisul lui Lenton, spuse Granby, nesigur, dându-i scrisoarea înapoi.

Lui Laurence i se părea la fel: literele erau oblice și tremurate, dar nu-i spuse lui Staunton că acest gen de meteahnă nu era neobișnuită în rândul aviatorilor: aceștia erau înrolați la vârsta de șase ani și cei mai promițători dintre ei deveneau adesea curieri la zece, neglijându-și, din păcate, studiile, în favoarea antrenamentului practic. Chiar și tinerii lui cadeți bodogăneau atunci când insista să învețe să scrie frumos și să facă exerciții de trigonometrie.

–Cine să se ostenească, oricum, cu asta? spuse Granby. Ambasadorul ăla francez care-și făcea veacul prin Pekin, De Guignes, a plecat înaintea noastră și cred că acum e la jumătatea drumului spre Franța. În plus, știe foarte bine că negocierile s-au terminat.

–S-ar putea ca în spatele afacerii ăsteia să se afle agenți francezi mai puțin informați, zise Staunton,

sau, mai rău, care să cunoască succesul tău recent, încercând să te atragă într-o cursă. Tâlharii din deșert nu s-ar da în lături să se lase mituiți ca să vă atace, și e ceva prea convenabil în sosirea acestui mesaj, tocmai când *Allegiance* a fost avariată și ești cu siguranță iritat de întârzierea voastră forțată.

–Ei, nu e un secret că aș pleca și eu bucuros, cu tot pesimismul și neliniștea asta, zise Granby, în timp ce se întorceau la reședința lor. Echipajul începuse deja agitația nebună a pregătirilor și pe plajă începeau să fie îngrămădite pachete. Deci, poate să fie periculos, dar, în definitiv, nu suntem bone la un prunc cu colici. Dragonii sunt făcuți să zboare și încă nouă luni de stat pe punte și pe țărm îi vor distruge lui Temeraire agerimea în luptă.

–La fel se va întâmpla și cu jumătate dintre băieți, dacă nu sunt deja pierduți, zise Laurence posomorât, remarcând nemulțumirea ofițerilor mai tineri, care nu se resemnaseră să fie puși din nou, atât de brusc, la treabă și aveau un comportament mai zgomotos decât îi plăcea să vadă la oamenii aflați la datorie.

–Allen! strigă aspru Granby, fii atent la chingile tale afurisite, dacă nu vrei să te împiedici de ele.

Nefericitul tânăr sergent nu-și fixase bine hamul de zbor și corzile lungi ale carabinelor se târau pe jos în spate, gata să devină o piedică pentru el și orice membru al echipajului care-i ieșea în cale.

Comandantul echipajului de sol, Fellowes, și harnașierii lui lucrau încă la echipamentul de zbor, rămas nereparat după incendiu: o mulțime de chingi erau putrede, arse ori întărite de sare și trebuiau înlocuite. De asemenea, mai multe catarame se deformaseră din cauza căldurii și armurierul Pratt gâfâia deasupra forjei lui

improvizate pe țărm, îndreptându-le și netezindu-le la loc.

–O clipă și-o să văd, spuse Temeraire, când îi puseră hamul ca să-l încerce, apoi se ridică în aer, într-un nor înțepător de nisip. Zbură într-un cerc mic, apoi ateriză, dând indicații echipajului: Strângeți, vă rog, puțin cureaua de pe umărul stâng și lungiți pofilul.

Dar după câteva mici ajustări, se declară satisfăcut de rezultat.

Puseră hamul deoparte, până când Temeraire mâncă: o vacă enormă cu coarne lungi, rumenită la frigare și asezonată cu mormane de ardei verzi și roșii, cu coaja înnegrită, precum un munte de ciuperci cărora le prinsese gustul în Capetown. În acest timp, Laurence își trimise oamenii la cină și vâsli până la *Allegiance* să ia o masă de bun-rămas cu Riley, festivă, însă liniștită; nu băură prea mult și, după aceea, Laurence îi dădu ultimele câteva scrisori pentru mama lui și pentru Jane Roland, corespondența oficială fiind deja predată.

–Domnul să te aibă în pază, spuse Riley, conducându-l la plecare.

Soarele era jos și aproape ascuns în spatele clădirilor orașului, când Laurence se întoarse, vâslind, la țărm. Temeraire ciugulise carnea de pe ultimele oase, iar oamenii lui ieșeau din casă.

–Totul e în regulă, spuse dragonul, după ce îi puseră hamul din nou.

Apoi echipajul urcă la bord, fixându-și hamurile individuale de cel al lui Temeraire cu carabinele.

Tharkay, cu pălăria prinsă cu o curelușă sub bărbie, urcă ușor și se strecură lângă Laurence,

aproape de baza gâtului lui Temeraire; vulturul, cu capișonul pe cap, era într-o colivie legată la pieptul lui. Dintr-odată, de pe *Allegiance*, veni un bubuit de tun, un salut oficial, și Temeraire răspunse cu un răget vesel, în timp ce steagul de semnal țâșni de pe arborele de la pupă: *vânt bun*. Cu o rapidă încordare a mușchilor și a tendoanelor, inspirând adânc și umflându-și toate camerele de aer de sub piele, Temeraire fu în văzduh, iar portul și orașul se strânseră de-a valma la picioarele lui.

2

Înaintară repede, foarte repede; Temeraire era încântat de șansa de a-și întinde aripile, în sfârșit, fără alți tovarăși mai lenți, care să-l încetinească. Deși la început Laurence se arătă ușor circumspect, dragonul nu dădea niciun semn de suprasolicitare și mușchii umerilor nu i se încălziseră, astfel că, după primele câteva zile, îl lăsă pe el să stabilească ritmul. Ori de câte ori coborau după mâncare, lângă un oraș suficient de mare, erau întâmpinați imediat de oficiali nedumeriți și curioși, astfel că Laurence fu nevoit

de câteva ori să îmbrace veșmintele-dragon grele, aurii, darul împăratului, pentru ca întrebările și cerințele lor birocratice să lase loc interminabilelor plecăciuni și temenele. Așa, cel puțin, nu trebuia să se simtă nepotrivit îmbrăcat, ca în tunica lui verde făcută la repezeală. Începură să evite, pe cât posibil, așezările omenești, cumpărând mâncare pentru Temeraire direct de la păstorii de pe câmp și dormind în fiecare noapte în temple izolate, în pavilioane de la marginea drumului și, o dată, într-un avanpost militar părăsit, cu acoperișul lung prăbușit, dar cu zidurile încă pe jumătate în picioare: își făcură un adăpost legând corturile laolaltă peste ruine și aprinseră un foc folosind ca iască bârnele vechi și sfărâmate.

–Spre nord, de-a lungul munților Wudang, spre Luoyang, spuse Tharkay. Se dovedise un tovarăș liniștit și necomunicativ, dirijându-i cel mai adesea printr-un semn mut cu degetul, lovind busola montată pe hamul lui Temeraire și lăsându-l pe Laurence să-l transmită dragonului indicațiile. Dar în seara aceea, în timp ce stăteau afară, lângă foc, trasă, la solicitarea lui Laurence, un drum pe pământ, sub privirea atentă a lui Temeraire. Și apoi cotim spre vest, continuă el, către vechea capitală, către Xian.

Numele străine nu-i spuneau nimic lui Laurence, fiecare oraș fiind scris în șapte feluri, pe cele șapte hărți ale sale, pe care Tharkay le privise cu neîncredere și refuzase să le consulte. Dar Laurence putea să urmărească drumul după soare și după stelele care răsăreau în fiecare zi în altă parte, pe măsură ce zborul lui Temeraire înghițea distanțele.

Orașe și sate, unul după altul, copii alergând după ei, sub umbra grăbită a lui Temeraire, făcând semn cu mâna și strigând, cu glasuri subțiri, nedeslușite,

până când rămâneau în urmă; râuri ce șerpuiau la picioarele lor și bătrânii munți mohorâți, înălțându-se în stânga, acoperiți de pete verzi de mușchi și încununați de nori îndărătnici, incapabili să se desprindă de piscuri. Dragonii care treceau prin preajmă îi ocoleau, coborând, respectuoși, în straturile inferioare ale aerului, pentru a-i face loc lui Temeraire. O singură dată, unul dintre Dragonii de Jad, supli ca niște veliere – curierii imperiali care zburau la înălțimi unde aerul era prea rece și prea rarefiat pentru alte rase – coborî în picaj, cu un salut vesel, zburând în jurul capului lui Temeraire, ca un colibri și, la fel de repede, țâșni în sus și se îndepărtă.

Pe măsură ce-și continuau drumul spre nord, nopțile nu mai erau atât de sufocante, devenind calde și blânde. Găseau vânat ușor și din belșug, chiar și atunci când nu întâlneau vreuna dintre vastele cirezi nomade, iar pentru ceilalți, hrană bună. Având mai puțin de-o zi de zbor până la Xian, își întrerupseră călătoria devreme și campară lângă un mic lac: puseră trei cerbi frumoși la frigare, pentru cina lor și a lui Temeraire, iar între timp oamenii ciuguliră posmagi și niște fructe proaspete aduse de un fermier din zonă. Granby îi puse pe Roland și pe Dyer să-și exerseze caligrafia la lumina focului, în timp ce Laurence încerca să le deslușească exercițiile de trigonometrie. Fiind făcute în timpul zborului, cu tăblițele supuse întregii forțe a vântului, acestea îi dădeau serioase bătăi de cap, dar Laurence era bucuros să vadă, cel puțin, că măcar acum din calculele lor nu mai rezultau ipotenuze mai scurte decât celelalte laturi ale triunghiurilor lor.

Temeraire, eliberat de ham, plonjă imediat în lac: pâraie de munte se revărsau în el din toate părțile, iar fundul apei era acoperit de pietre netede prăvălite. Apa era mică acum, în miez de august,

dar dragonul reuși să se ude pe spate și începu să facă giumbușlucuri și să se zvârcolească pe pietre cu mare entuziasm.

–E tare înviorător, dar trebuie să fie timpul să mâncăm, nu-i așa? spuse el, ieșind pe mal și privind cu înțeles la cerbii ce se rumeneau.

Însă bucătarii își agitară amenințător spre el enormele țepușe, nefiind încă satisfăcuți de munca lor.

Temeraire oftă ușor și își scutură aripile, împroșcându-i pe toți cu o răpăială care făcu focul să șuiere, după care se așeză pe mal, lângă Laurence.

–Sunt bucuros că n-am așteptat să plecăm pe mare. Cât e de minunat să zbori drept, mile în șir, cât de repede poftești, spuse el, căscând.

Laurence plecă ochii; cu siguranță, în Anglia, Temeraire nu putea avea parte de asemenea zboruri: o săptămână precum ultima i-ar fi dus de la un capăt al insulelor la celălalt și înapoi.

–A fost plăcută scalda? întrebă el, schimbând subiectul.

–O, da, pietrele acelea au fost foarte plăcute, răspunse Temeraire, melancolic, deși n-a fost chiar la fel de agreabil ca atunci când eram cu Mei.

Lung Qin Mei, o fermecătoare Imperială, fusese tovarășa intimă a lui Temeraire în Pekin. Laurence se temuse, de la plecarea lor, că Temeraire ar putea să tânjească în taină după ea. Dar felul în care o pomenise din senin părea lipsit de logică. Iar dragonul nu părea un îndrăgostit disperat, judecând după tonul său.

–Dumnezeule! spuse atunci Granby. După care se ridică, începând să strige spre tabără: Domnule Ferris! Domnule Ferris, spune-le, te rog, băieților să arunce apa aia și să aducă alta din pârâu.

–Temeraire! făcu Laurence, roșind ca racul, când înțelese.

–Da? Dragonul îl privi nedumerit. Păi, ție nu ți se pare mai plăcut să fii cu Jane decât să…

Laurence se ridică grăbit:

–Domnule Granby, cheamă, te rog, oamenii la masă acum, zise el, prefăcându-se că nu aude voioșia abia înăbușită din glasul lui Granby, când acesta spuse, înainte de-a țâșni de lângă el:

–Da, domnule.

Xian era un oraș străvechi, fosta capitală a națiunii și plin de amintiri glorioase, spre care îi călăuziră carele răzlețe și călătorii singuratici pe drumurile largi, năpădite de buruieni. Zburară peste zidurile înalte din cărămidă gri, apărate de șanțuri cu apă, peste turnuri-pagode, întunecate și pustii, păzite doar de câțiva străjeri în uniforme și dragoni stacojii care căscau. De sus, străzile împărțeau orașul în careurile unei table de șah, marcate cu temple felurite, minarete amplasate distonant alături de acoperișurile ascuțite ale pagodelor. Plopi înguști și pini bătrâni, bătrâni, cu mănunchiuri fragile de ace verzi, străjuiau aleile. Fură primiți într-o piață de marmură, în fața pagodei principale, de către magistratul orașului, în timp ce oficialitățile, în veșmintele lor de ceremonie, se adunară și făcură plecăciuni: vestea apropierii lor ajunsese înainte, probabil pe aripile curierului, Dragonul de Jad. Fură ospătați pe malurile râului Wei, într-un vechi pavilion care

domina câmpurile foșnitoare de grâu, cu o supă fierbinte și lăptoasă și frigărui de berbec, trei oi fripte împreună, pe o țepușă, pentru Temeraire, iar la plecare, în semn de rămas-bun, magistratul rupse, ceremonial, mlădițe de salcie: urări să se întoarcă teferi.

Două zile mai târziu, dormiră lângă Tianshui, în peșteri scobite în piatră roșie, pline de întruchipări tăcute și severe ale lui Buddha, mâini și chipuri profilându-se din pereți, veșminte drapate în eterne falduri de piatră și ploaia căzând afară, dincolo de gurile grotei. Figuri monumentale îi urmăriră cu privirea, prin negura necontenită, când își continuară drumul în zbor, de-a lungul râului sau al afluenților lui, în inima muntelui, prin înguste trecători întortocheate, care de abia depășeau deschiderea aripilor lui Temeraire. Dragonul se delecta zburând prin aceste pasuri, cu mare viteză, întinzându-și aripile până la limită și aproape atingând cu vârfurile lor lăstarii stingheri care creșteau pieziș din versanți, până când, într-o dimineață, o rafală năstrușnică de vânt năvăli, șuierând, prin trecătoarea îngustă, prinzând aripile lui Temeraire în suiș, cât pe ce să-l izbească de stâncă.

Dragonul scoase un țipăt strident și reuși, cu o răsucire disperată, să se învârtă în aer și să-și proptească picioarele de versantul aproape vertical. Marna șubredă și piatra cedară pe loc, vegetația măruntă, formată din lăstari verzi și din iarbă, fiind insuficientă pentru a stabiliza pământul sub greutatea lui.

–Strânge-ți aripile! răcni Granby, prin pâlnie.

Temeraire încerca, din instinct, să se înalțe din nou, bătând din aripi, dar nu reușea decât să grăbească prăbușirea. Adunându-și strâns aripile,

reuși să coboare, zbătându-se și agățându-se cu ghearele, în josul povârnișului, aterizând greoi, gâfâind, de-a curmezișul albiei pârâului.

–Ordonă oamenilor să așeze tabăra, îi spuse Laurence repede lui Granby, desfăcându-și inelele carabinelor și coborând într-o serie de salturi pe jumătate controlate, apucând hamul cu degetele, cu puțin înainte de a-și lăsa trupul în jos, încă douăzeci de picioare, grăbindu-se înspre capul lui Temeraire. Dragonul se pleoștea, cu lujerii și gulerul fremătând de respirația precipitată și cu picioarele tremurând, însă rămase neclintit în timp ce bieții naceliști și echipajul de sol coborâră, împleticindu-se, aproape sufocându-se cu toții, mânjiți de praful gri stârnit în timpul freneticei coborâri.

Deși nu călătoriseră nicio oră, erau toți bucuroși să se oprească și să se odihnească, oamenii prăbușindu-se pe malurile prăfoase, acoperite de iarbă îngălbenită, odată

cu Temeraire.

–Ești sigur că nu te doare nicăieri? îl întrebă îngrijorat Laurence, în timp ce Keynes se cățăra, bodogănind, pe umerii dragonului, examinându-i articulațiile aripilor.

–Nu, sunt bine, răspunse Temeraire, părând mai degrabă jenat decât rănit, deși era bucuros să-și scalde picioarele în râu și le scotea afară, să fie curățate, căci o parte din noroi și pietricele se strecuraseră sub stratul tare de piele din jurul ghearelor sale.

După aceea, închise ochii și își așeză capul jos, să tragă un pui de somn, fără vreun semn că ar fi dornic să plece undeva.

–Am mâncat bine ieri, nu mi-e foarte foame, răspunse el, preferând să doarmă, când Laurence sugeră că ar putea să meargă la vânătoare.

Dar, câteva ore mai târziu, Tharkay reapăru – dacă putea fi vorba despre reapariție, când absența sa inițială trecuse aproape neobservată – și îi oferi o duzină de iepuri grași, pe care îi prinsese cu ajutorul vulturului.

În mod obișnuit, nu i-ar fi ajuns nici pe-o măsea, dar bucătarii chinezi îi lungiră, înăbușindu-i cu slănină sărată de porc, napi și niște verdețuri proaspete, iar Temeraire îi devoră, cu suficient entuziasm, cu oase cu tot, dezmințind presupusa lipsă a foamei.

Se dovedi ușor rezervat și a doua zi dimineață, ridicându-se în șezut și înălțându-și capul cât de mult putu, să guste aerul cu limba, în încercarea de-a simți vântul. Apoi avu o mică neplăcere cu hamul, pe care, dintr-un motiv sau altul, nu-i fu ușor s-o descrie, fapt care necesită numeroase ajustări de lungă durată. Pe urmă îi fu sete, și apa devenise peste noapte prea mocirloasă ca s-o bea, așa că fură nevoiți să improvizeze un dig, clădind pietre, ca să formeze o baltă mai adâncă. Laurence începu să se întrebe dacă nu cumva greșise neinsistând ca Temeraire să se ridice din nou în aer, imediat după accident, dar, pe neașteptate, dragonul spuse:

–Foarte bine, haideți să mergem.

Și se lansă de îndată ce toată lumea era la bord.

Încordarea umerilor, foarte palpabilă din locul în care ședea Laurence, dispăru la scurt timp după ce se ridicară în văzduh, dar, cu toate acestea, Temeraire înainta acum cu mai multă prudență, zburând încet cât timp rămaseră în munți. Trei zile

se scurseră până când întâlniră și traversară Fluviul Galben, atât de nămolos încât părea mai degrabă un canal de pământ mișcător, decât o cale navigabilă, ocru și brun, cu bulgări vâscoși de iarbă năpădind suprafața apei, dinspre malurile înverzite. Fură nevoiți să cumpere de pe o barcă aflată în trecere pe fluviu un balot de mătase brută, ca să strecoare apa prin ea, înainte să poată fi băută, dar ceaiul lor avu chiar și așa un gust aspru și argilos.

–N-aș fi crezut vreodată c-o să mă bucur atât de mult să văd deșertul, dar îmi vine să sărut nisipul, spuse Granby, câteva zile mai târziu. Lăsaseră de mult fluviul în urmă și, în după-amiaza aceea, munții cedaseră brusc locul colinelor. Deșertul maroniu era vizibil din tabăra lor de la marginea Wuweiului. Cred c-ai putea azvârli toată Europa în țara asta și să n-o mai găsești niciodată, adăugă el.

–Hărțile sunt complet greșite, fu de acord Laurence, notându-și din nou în jurnal data și estimarea numărului de mile parcurse, care, conform graficelor, aproape că i-ar fi adus în Moscova. Domnule Tharkay, spuse el, când călăuza li se alătură lângă foc. Sper că mă vei însoți mâine să cumpăr cămilele.

–N-am ajuns încă în Taklamakan, răspunse Tharkay. Acesta este deșertul Gobi, n-avem deocamdată nevoie de cămile. O să trecem doar pe la marginile lui, va fi apă destulă. Presupun că vom găsi și carne de cumpărat, pentru următoarele câteva zile, adăugă el, fără să-și dea seama cât de mult îi descuraja.

–Un singur deșert ar trebui să fie suficient pentru orice călătorie, zise Granby. În ritmul ăsta, vom ajunge în Istanbul de Crăciun, în cel mai bun caz.

Tharkay ridică o sprânceană.

–Am parcurs mai bine de-o mie de mile în două săptămâni de drum; n-aveți cum să fiți nemulțumiți de acest ritm, spuse el, după care intră, aplecându-se, în cortul de provizii, să verifice rezervele de hrană.

–Destul de repede, negreșit, dar asta le folosește prea puțin tuturor celor care ne așteaptă acasă, remarcă Granby cu amărăciune. Roși puțin, sub privirea surprinsă a lui Laurence și adăugă: Îmi pare rău că sunt atât de ursuz, numai că mama mea locuiește în Newcastle-upon-Tyne, și frații mei la fel.

Orașul era aproape la jumătatea drumului între adăpostul din Edinburgh și cel mai mic, de la Middlesbrough, și asigura cea mai mare parte a rezervelor de cărbune ale Angliei: o țintă firească, dacă Bonaparte ar fi ales să bombardeze coasta, una greu de apărat, cu aviația risipită.

Laurence clătină mut din cap.

–Ai mulți frați? întrebă Temeraire, neîncorsetat de eticheta care îl împiedicase pe Laurence să-și satisfacă, în mod similar, curiozitatea. Granby nu mai vorbise niciodată până atunci despre familia lui. Cu ce dragoni slujesc?

–Nu sunt aviatori, răspunse Granby, adăugând, ușor sfidător: Tata a fost negustor de cărbuni; cei doi frați mai mari ai mei lucrează acum la compania unchiului meu.

–Ei, sunt sigur că și asta e o muncă interesantă, zise Temeraire, cu sinceră simpatie, fără să priceapă ceea ce Laurence înțelesese imediat: cu o mamă rămasă văduvă și un unchi care avea, cu siguranță, propriii fii de întreținut, Granby fusese trimis, probabil, în aviație pentru că familia lui nu-și putea permite să-l susțină. Un băiat de șapte ani

putea fi întreținut cu o sumă mică de bani, asigurându-i-se, astfel, o profesie, chiar dacă nu una întru totul respectabilă, în timp ce familia sa economisea cheltuielile cu locuința și cu hrana pentru el. Spre deosebire de marină, în aviație nu era nevoie de nici un fel de influență ori relații de familie pentru obținerea unui asemenea loc: aviația ducea, mai degrabă, lipsă de solicitanți.

–Sunt sigur că trebuie să aibă vase cu tunuri staționate aici, spuse Laurence, schimbând, cu tact, subiectul. Și s-a vorbit despre testarea unor rachete militare pentru apărarea împotriva bombardamentului aerian.

–Cred că asta ar pune francezii pe fugă. Dacă am aprinde orașul noi înșine, n-ar avea niciun rost să se ostenească să atace, spuse Granby, încercând să-și afișeze obișnuita jovialitate. Dar în curând se scuză și se retrase la culcare, într-un colț al pavilionului, cu micul său sac de dormit.

Alte cinci zile de zbor îi aduseră la Poarta Jiayu, o fortăreață pustie într-un ținut pustiu, construită din cărămidă galbenă, solidă, care ar fi putut fi făcută chiar din nisipurile ce o înconjurau, cu zidurile exterioare de trei ori mai înalte decât Temeraire și groase de mai bine de două palme: ultimul avanpost care despărțea inima Chinei de regiunile vestice, cuceririle ei cele mai recente.

Gărzile erau ursuze și ostile, la posturile lor, dar, chiar și așa, i se păreau lui Laurence niște soldați adevărați spre deosebire de recruții mai fericiți pe care îi văzuse trândăvind prin majoritatea avanposturilor din restul țării; deși aveau doar câteva muschete abandonate, mânerele îmbrăcate în piele ale săbiilor lor aveau lustrul puternic al îndelungatei întrebuințări. Priviră cu mare atenție

gulerul lui Temeraire, suspectându-l parcă de impostură, până când dragonul și-l umflă și mârâi la unul dintre ei, care mersese până într-acolo încât îl trăsese de țepi. Apoi deveniră ceva mai precauți, dar insistară, totuși, să scotocească prin toate bagajele grupului și făcură mare tărăboi pentru singurul obiect pe care Laurence hotărâse să-l ia cu el în loc să-l lase pe *Allegiance*, o vază roșie de porțelan, de o extraordinară frumusețe, pe care o achiziționase în Pekin.

Scoaseră la iveală un document enorm, un fragment din codul juridic care guverna exporturile din țară, studiară articole, se contraziseră între ei și cu Tharkay și cerură un act de vânzare, pe care Laurence nu-l obținuse niciodată. Exasperat, exclamă:

–Pentru numele lui Dumnezeu, e un dar de la tatăl meu, nu un obiect de negoț.

Aceste vorbe, odată traduse, părură să-i potolească, în sfârșit. Laurence îi urmări cu atenție împachetând vaza: nu avea de gând s-o piardă acum, după ce trecuse intactă prin vandalism și foc și trei mii de mile. O considera cea mai bună șansă a lui de a-l îmbuna pe Lordul Allendale, un colecționar împătimit, în privința adopției care avea, cu siguranță, să inflameze o fire mândră, deja deloc încântată de faptul că Laurence devenise aviator.

Inspecția dură până dimineața târziu, dar nici unul dintre ei nu dorea defel să rămână încă o noapte în locul acela nenorocit: odinioară scena unor sosiri voioase, unde caravanele ajungeau la destinația lor sigură și altele porneau în călătoria de întoarcere, locul era acum doar ultimul popas al exilaților, forțați să-și părăsească țara. În aer stăruia o miasmă de amărăciune.

–Putem ajunge la Yumen înainte de cea mai cumplită dogoare a zilei, spuse Tharkay, și Temeraire bău cu nesaț din rezervorul fortăreței.

Plecară prin singura ieșire, un tunel enorm ce pornea din curtea interioară și străbătea toată lungimea zidului din față, cu felinare pâlpâind pe pereții acoperiți aproape în întregime cu cerneală și, pe locuri, zgâriați de gheare de dragoni, ultimele mesaje triste înainte de plecare, rugăciuni pentru îndurare și pentru întoarcerea acasă, într-o bună zi. Nu toate erau vechi: urme proaspete, adânci, de la marginea tunelului, acopereau alte litere decolorate și Temeraire se opri și îi citi cu glas scăzut lui Laurence:

–Zece mii de *li* între mine și mormântul tău,

Zece mii de *li* mai am de străbătut.

Îmi scutur aripile și pășesc în soarele necruțător.

Dincolo de umbra adâncului tunel, soarele era, într-adevăr, necruțător, iar pământul, uscat și crăpat, presărat cu nisip și pietricele. Când își încărcară din nou bagajele, afară, cei doi bucătari chinezi, care deveniseră tăcuți și îndurerați peste noapte, deși nu dăduseră nici cel mai mic semn că le-ar fi dor de casă pe parcursul întregii călătorii de până atunci, se îndepărtară puțin, culeseră, fiecare, câte o pietricică și o azvârliră spre zid, într-un gest care lui Laurence i se păru de o ciudată ostilitate. Pietricica lui Jing Chao săltă de pe zid, dar cealaltă, aruncată de Gong Su, coborî în goană, rostogolindu-se în josul peretelui abrupt, până jos. La aceasta, chinezul icni scurt și veni de îndată la Laurence, cu un potop de scuze, din care până și Laurence, cu bruma lui de chineză, reuși să deslușească sensul: nu avea de gând să meargă mai departe.

–Spune că pietricica nu s-a întors și asta înseamnă că nu se va mai întoarce niciodată în China, traduse Temeraire, în timp ce Jing Chao își ridica deja cufărul cu mirodenii și instrumente de gătit, să fie împachetat cu restul echipamentului, pe-atât de liniștit pe cât era Gong Su de tulburat.

–Haide, zău, este o superstiție irațională, îi spuse Laurence lui Gong Su. M-ai asigurat în mod special că nu te deranjează să părăsești China, iar eu te-am plătit pe șase luni în avans. Nu poți să aștepți de la mine să-ți mai plătesc ceva pentru călătorie acum, când ai muncit mai puțin de-o lună și deja revoci contractul nostru.

Gong Su aduse și alte scuze: lăsase toți banii acasă, la mama lui, pe care o prezenta ca fiind, altminteri, nevoiașă și lipsită de prieteni, deși Laurence o întâlnise pe energica și formidabila doamnă în discuție, împreună cu ceilalți unsprezece fii ai săi, când veniseră cu toții să-l conducă pe Gong Su la plecarea din Macao.

–Ei, bine, spuse Laurence, în cele din urmă, am să-ți mai dau ceva bani, ca să ai cu ce porni la drum, dar, totuși, ai face mult mai bine să vii cu noi. O să-ți ia îngrozitor de mult să ajungi acasă, pe uscat, lăsând la o parte cheltuielile, și sunt sigur că te-ai socoti curând foarte nesăbuit că te-ai lăsat pradă închipuirii în felul acesta.

La drept vorbind, dintre cei doi, Laurence s-ar fi lipsit mult mai bine de Jing Chao, care se dovedea mereu pus pe harță și gata să ocărască în chineză echipajul de la sol, dacă nu-i trata proviziile cu grija pe care o considera el adecvată. Laurence știa că unii dintre oameni începeau să-l întrebe pe furiș pe Temeraire despre sensul unora dintre cuvinte, ca să înțeleagă ce li se spunea. Laurence bănuia și el că multe dintre remarcile lui Jing Chao erau

nepoliticoase și, dacă așa stăteau lucrurile, situația avea să devină, cu siguranță, dificilă.

Gong Su șovăi și Laurence adăugă:

–Poate că nu înseamnă decât că îți va plăcea Anglia atât de mult încât vei alege să te stabilești acolo, dar, în orice caz, sunt sigur că nu poate ieși nimic bun dacă te lași înspăimântat de un asemenea semn și încerci să-ți eviți soarta, oricare ar fi ea.

Aceste vorbe avură efect și, după ce mai cugetă puțin, Gong Su urcă la bord. Laurence clătină din cap, în fața absurdității întregii situații, și se întoarse să-i spună lui Temeraire:

–E o mare aiureală.

–O, da, zise dragonul, cu o tresărire vinovată, prefăcându-se că nu privise și el un bolovan convenabil, cam cât o jumătate de om, care, dacă ar fi fost izbit de zid, ar fi scos probabil afară gărzile alarmate, convinse că se află sub bombardamentul unor arme de asediu. Ne vom întoarce, într-o bună zi, Laurence, nu-i așa? întrebă el, ușor nostalgic: lăsa în urmă nu doar ceilalți câțiva dragoni Cerești, singurele sale rude din lume, și luxul curții imperiale, dar și libertățile obișnuite pe care sistemul chinez le oferea tuturor dragonilor în mod firesc, tratându-i foarte puțin diferit față de oameni.

Laurence nu avea asemenea motive puternice să-și dorească să se întoarcă: pentru el, China fusese doar o scenă a primejdiei și a neliniștii profunde, o încâlceală de politică externă și, sincer vorbind, simțea chiar și o doză de invidie. În ceea ce-l privea, nu-și dorea defel să se întoarcă.

–După ce se termină războiul, oricând dorești, spuse el încet, și-și puse o mână pe piciorul lui Temeraire, liniștindu-l, în timp ce echipajul termina să-l echipeze pentru zbor.

3

Părăsiră oaza verde a Dunhuangului în zori, cu clopoțeii cămilelor zornăind tânguitor, în timp ce animalele se târau cu obidă peste coamele dunelor, destrămând, cu picioarele lor plate și lățoase, liniile ascuțite ale crestelor ce secționau lumina soarelui: dunele, ca niște valuri de ocean captate în condei și cerneală, perfect albe pe-o parte, iar pe cealaltă, umbră pură, întipărită pe caramelul palid al nisipului. Cărările caravanei se descâlceau, una câte una, pornind spre nord și spre sud, printre mormane de oase, cu cranii de cămile ce-i

urmăreau cu privirea îngrămădite deasupra. Tharkay întoarse spre sud capul cămilei din frunte și lungul alai îl urmă: cămilele știau ce au de făcut, chiar dacă stângacii lor călăreți nu aflaseră încă. Temeraire pășea în urmă, ca un câine de turmă disproporționat, la o distanță destul de mare ca să nu stânjenească animalele și destul de mică să poată să le împiedice să țâșnească înapoi pe unde veniseră.

Laurence se așteptase ca soarele să fie dogoritor, dar atât de departe spre nord deșertul nu-și păstra căldura: la amiază, erai lac de sudoare; la o oră după lăsarea întunericului, erai înghețat până-n măduva oaselor, iar în timpul nopții o brumă albă se furișa peste butoaiele de apă. Vulturul se hrănea cu șopârle cu pete maronii și șoareci mici, zăriți altminteri doar ca umbre ce fugeau speriate sub pietre. Temeraire reducea zilnic convoiul de cămile cu câte una; ceilalți mâncau fâșii subțiri și tari de carne uscată, mestecate ore în șir, și ceai zgrunțuros, amestecat într-o pastă scârboasă, dar hrănitoare cu făină de ovăz și boabe de grâu prăjite. Butoaiele erau păstrate pentru Temeraire; rezervele de apă ale oamenilor veneau din ploștile pe care și le căra fiecare, umplute o dată la două zile din mici fântâni părăginite, majoritatea pătate de sare, sau din băltoace năpădite de tamariscă, ale cărei rădăcini putrezeau în apa galbenă, amară și vâscoasă, greu de băut chiar și fiartă.

În fiecare dimineață, Laurence și Temeraire îl ridicau pe Tharkay în văzduh și scrutau o mică porțiune de drum în față, să aleagă cel mai bun traseu pentru convoi, dar de fiecare dată o pâclă tremurătoare deforma orizontul, limitându-le vizibilitatea. Munții Tianshan, aflați la sud, păreau să plutească deasupra mirajului încețoșat, de parcă ascuțitele creste albastre s-ar fi aflat, desprinse de pământ, pe un cu totul alt nivel.

–Ce loc însingurat, spuse Temeraire, deși îi plăcea zborul: căldura soarelui părea să-l facă deosebit de ușor, acționând, probabil, într-un mod anume asupra sacilor de aer care le permiteau dragonilor să zboare și Temeraire se menținea în văzduh aproape fără efort.

El și Laurence făceau adesea câte o pauză împreună, pe parcursul zilei: Laurence îi citea sau dragonul îi recita încercări poetice, un obicei dobândit în Pekin, unde poezia era considerată o ocupație mai potrivită pentru Celești decât războiul. Când soarele cobora, se înălțau în aer, să ajungă din urmă restul convoiului, urmărind prin amurg sunetul tânguitor al clopoțeilor cămilelor.

–Domnule, spuse Granby, alergând să-l întâmpine pe Laurence, la coborâre, unul dintre oamenii aceia lipsește. Bucătarul.

Se ridicară din nou în aer, fără întârziere, dar nu era nici urmă de bietul om. Vântul era un gospodar harnic, măturând urmele cămilelor aproape de îndată ce erau făcute și, dacă te rătăceai zece minute erai pierdut pe veci. Temeraire zbură jos, ascultând clopoțeii cămilelor, dar zadarnic: noaptea se lăsa repede și umbrele alungite ale dunelor se contopeau, încețoșate, într-o întunecime uniformă.

–Nu mai văd nimic, Laurence, spuse dragonul cu tristețe.

Stelele răsăreau și luna era doar o așchie subțire.

–Mai căutăm mâine, zise Laurence, ca să-l liniștească, dar fără prea multă speranță.

Se întoarseră lângă corturi și Laurence clătină tăcut din cap, când coborâră în cercul taberei care-i așteptа. Primi bucuros o ceașcă de ceai vâscos,

încălzindu-și mâinile și picioarele înghețate la micul foc pâlpâitor.

–Cămila e o pierdere mai mare, spuse, brutal, dar adevărat, Tharkay, întorcându-se și ridicând din umeri: Jing Chao nu se făcuse iubit de nimeni. Până și Gong So, conaționalul său și cunoștința cea mai veche, scoase un singur oftat și pe urmă îl conduse pe Temeraire la cămila friptă care îl aștepta, gătită astăzi într-o groapă de foc, cu frunze de ceai, în încercarea de a schimba aroma.

Puținele orașe-oaze pe lângă care trecură erau locuri posomorâte, nu atât neprietenoase cât descumpănite de prezența străinilor: piețe lenețe și domoale, bărbați cu tichii negre, fumând și bând la umbră ceai cu mirodenii și privindu-i curioși. Tharkay schimba, din când în când, câteva vorbe în chineză și în alte limbi. Străzile erau prost întreținute, majoritatea pline de nisip și brăzdate de făgașe adânci, ciupite de urmele străvechi ale roților cu cuie ale căruțelor. Cumpărau saci de migdale și fructe uscate, piersici și struguri dulci presați, își umpleau ploștile de apă din fântânile adânci și curate și își vedeau de drum.

Cămilele începură să geamă devreme în noapte, primul semn de avertisment. Când omul de veghe veni după Laurence, constelațiile erau deja înghițite de norul ce se apropia, jos pe cer.

–Lasă-l pe Temeraire să bea și să mănânce, s-ar putea să dureze ceva vreme, spuse Tharkay.

Câțiva membri ai echipajului de sol dădură la o parte acoperitoarea de pe două dintre butoaiele de lemn cu laturile teșite și înlăturară rumegușul umed și rece de pe sacii de piele umflați din interior, apoi Temeraire își coborî capul, ca să-i poată turna în gură amestecul de apă și gheață.

Având deja o experiență de aproape o săptămână, nu vărsă nicio picătură, ci își strânse fălcile înainte să ridice din nou capul, ca să înghită. Cămila despovărată își dădu ochii peste cap și se împotrivi zadarnic să fie despărțită de tovarășele ei. Pratt și ajutorul lui, amândoi bărbați vânjoși, o târâră în spatele corturilor. Gong Su îi trecu un cuțit de-a curmezișul gâtului, adunând cu dexteritate într-un vas sângele care țâșnea. Iar Temeraire se apucă să mănânce, fără entuziasm: începea să se sature de cămile.

Mai erau încă vreo cincizeci de dus la adăpost și Granby zori aviaspiranții și sergenții, în timp ce echipajul de la sol ancora corturile mai bine. Stratul de nisip fin biciuia deja suprafața dunelor, înțepându-le mâinile și fețele, deși își ridicară gulerele și își acoperiră gura și nasul cu eșarfele. Corturile groase, căptușite cu blană, pe care fuseseră atât de bucuroși să le aibă în timpul nopților reci, deveniseră acum sufocante, în timp ce se luptau cu cămilele, împingându-le și îngrămădindu-le înăuntru. Până și pavilionul mai subțire din piele, pe care îl înălțară ca adăpost pentru Temeraire și pentru ei înșiși, era înăbușitor.

Și apoi furtuna de nisip se dezlănțui: un furios asalt șuierător, care nu semăna deloc cu sunetul ploii, lovind fără încetare peretele de piele al cortului. Furtuna nu putea fi ignorată; zgomotul se înălța și cobora în rafale imprevizibile, de la țipete la șoapte și iarăși țipete, așa că nu puteau să doarmă decât în reprize scurte și agitate și fețele deveniră umflate de oboseală în jurul lor. Nu riscară să aprindă multe felinare în cort; când soarele apuse, Laurence se așeză lângă capul lui Temeraire, într-un întuneric aproape complet, ascultând vuietul vântului.

–Unii numesc *karaburanul* lucrarea spiritelor rele, spuse Tharkay, prin beznă; tăia niște fâșii noi de piele pentru vultur, care stătea ascuns în colivia lui, cu capul vârât, invizibil, între umeri. Le poți auzi glasurile, dacă ciulești urechea, adăugă el.

Și, într-adevăr, se distingeau țipetele surde și tânguitoare ale vântului, ca niște murmure într-o limbă necunoscută.

–Nu le pot înțelege, spuse Temeraire, ascultând mai degrabă cu interes decât cu teamă; spiritele rele nu-l alarmau. Ce limbă e asta?

–Nu e vreo limbă a oamenilor sau a dragonilor, răspunse Tharkay, serios: sergenții ascultau, bărbații mai în vârstă doar se prefăceau că nu, iar Roland și Dyer se furișaseră mai aproape, cu ochii măriți. Cei care ascultă vreme îndelungată se zăpăcesc și rătăcesc drumul: nu mai sunt găsiți niciodată, doar oasele lor, descărnate, să avertizeze alți călători să se îndepărteze.

–Hm, făcu sceptic Temeraire. Aș vrea să văd demonul care mă poate mânca pe mine.

Lucru pentru care, cu siguranță, ar fi fost nevoie de un demon enorm.

Gura lui Tharkay zvâcni.

–De aceea n-au îndrăznit să ne deranjeze. Nu se văd adesea în deșert dragoni de dimensiunea ta.

Oamenii se adunară ceva mai aproape de Temeraire și nimeni nu vorbi despre ieșire.

–Ai auzit de dragoni care au propria lor limbă? îl întrebă încet Temeraire pe Tharkay, puțin mai târziu. Majoritatea oamenilor erau pe jumătate

adormiți. Am crezut mereu că învățăm să vorbim doar de la oameni.

–Limba durzagh este o limbă a dragonilor, zise Tharkay. Are unele sunete pe care oamenii nu le pot scoate: vocile voastre le imită mai ușor pe ale noastre decât viceversa.

–Oh! O să mă înveți? întrebă dornic Temeraire.

Celeștii, spre deosebire de majoritatea dragonilor, își păstrau abilitatea de a învăța limbi noi și după perioada de incubație și prima copilărie.

–Nu ți-ar folosi prea mult, spuse Tharkay. Se vorbește doar în munți: în Pamir și în Karakoram.

–Nu mă deranjează, zise Temeraire, va fi de mare folos când ne întoarcem în Anglia. Laurence, guvernul nu poate spune că suntem doar animale, dacă am inventat propria noastră limbă, adăugă el, uitându-se la el, în așteptarea confirmării.

–Nicio persoană cu un strop de rațiune n-ar spune altceva, oricum, începu Laurence, doar ca să fie întrerupt de râsul scurt, sforăitor, al lui Tharkay.

–Dimpotrivă, spuse el. Mai degrabă te vor considera animal pentru că vorbești altă limbă decât engleza, sau, cel puțin, o creatură nedemnă de luat în seamă: mai bine ți-ai cultiva un ton elevat. Și glasul lui Tharkay se schimbă, tocmai pe ultimele cuvinte, adoptând, pentru o clipă, stilul tărăgănat agreat de cei prea-distinși.

–E un mod foarte ciudat de a vorbi, zise dragonul, neîncrezător, după ce-l încercă, repetând propoziția de câteva ori. Mi se pare foarte ciudat că are vreo importanță cum rostește cineva cuvintele și trebuie să fie foarte greu să înveți din nou să le spui. Se

poate angaja un translator ca să rostească lucrurile cum trebuie?

–Da, li se zice avocați, replică Tharkay și râse încetișor pentru sine.

–Eu sigur nu ți-aș recomanda să imiți un stil anume, interveni Laurence, sec. în timp ce Tharkay redeveni serios. În cel mai bun caz, ai impresiona vreun individ de pe Bond Street, asta dacă n-ar lua-o imediat la sănătoasa.

–Foarte adevărat, ar fi mult mai bine să-l iei drept model pe căpitanul Laurence, spuse Tharkay, cu o înclinare a capului. Vorbește întocmai cum ar trebui s-o facă un gentleman. Sunt sigur că orice oficialitate ar fi de aceeași părere.

În umbră, expresia de pe chipul călăuzei nu era vizibilă, dar Laurence avea senzația că era luat subtil peste picior, poate fără răutate, dar, oricum, supărător pentru el.

–Văd că ai studiat subiectul, domnule Tharkay, spuse el, cu o ușoară răceală.

Bărbatul ridică din umeri.

–Nevoia mi-a fost un profesor desăvârșit, chiar dacă unul aspru, răspunse el. Am găsit oameni destul de dornici să-mi refuze drepturile, fără să le ofer un pretext convenabil ca să mă respingă. S-ar putea să ți se pară dificil, adăugă el, adresându-i-se lui Temeraire, dacă ai de gând să-ți impui propriile drepturi: oamenii cu putere și privilegii sunt arareori dornici să le împartă.

Nu era mai mult decât spusese Laurence, de nenumărate ori, dar un filon de cinism străbătea, adevărat și profund, cuvintele lui Tharkay, ceea ce le făcea, probabil, cu atât mai convingătoare.

–Sunt sigur că nu înțeleg de ce n-ar vrea să fie drepți, spuse Temeraire, dar pe un ton nesigur, tulburat, și astfel Laurence descoperi că, până la urmă, nu-i plăcea să-l vadă pe dragon punându-i sfatul la inimă.

–Dreptatea e scumpă, zise Tharkay. De aceea există atât de puțină, și aceea rezervată pentru cei câțiva cu destui bani și influență ca să și-o permită.

–În unele colțuri ale lumii, poate, spuse Laurence, incapabil să tolereze asta, dar, slavă Domnului, în Anglia există supremația legii și acel control asupra puterii oamenilor, care împiedică pe oricine să devină tiranic.

–Sau care distribuie tirania în mai multe mâini, bucată cu bucată, zise Tharkay. Nu cred că sistemul chinez e mai prost; răul pe care un singur despot îl poate face are o limită, și acesta poate fi răsturnat, dacă este într-adevăr ticălos. O sută de membri corupți ai Parlamentului pot face împreună tot atâta nedreptate sau mai multă și pot fi cu atât mai greu de înlăturat.

–Și unde l-ai plasa pe Bonaparte, pe această scală? vru să știe Laurence, devenind prea indignat ca să fie politicos. Una era să te plângi de corupție sau să propui reforme raționale, și alta să acuzi întregul sistem britanic de despotism absolut.

–Ca om, ca monarh sau ca sistem de guvernare? întrebă Tharkay. Dacă există mai multă nedreptate în Franța decât oriunde altundeva, în ansamblu, n-am auzit de asta. Este o utopie din partea lor că au ales să fie nedrepți cu nobilii și cu bogații, în favoarea oamenilor de rând, dar mie nu mi se pare mai rău în esență sau, la drept vorbind, de așteptat să dureze mult. Cât despre celelalte, mă las pe seama judecății tale, domnule. Pe cine ai lua pe

câmpul de luptă, pe bunul rege George sau pe sublocotenentul de artilerie din Corsica?

–Eu l-aș lua pe Lordul Nelson, răspunse Laurence. Nu cred c-a sugerat nimeni vreodată că i-ar plăcea gloria mai puțin decât lui Bonaparte, dar și-a pus geniul în slujba țării și a suveranului său și a acceptat îndatoritor orice recompense au ales să-i ofere, în loc să se instaureze ca tiran.

–Un exemplu atât de strălucitor trebuie să pună capăt oricărei controverse și chiar ar trebui să-mi fie rușine să fiu cauza oricărei deziluzii. Zâmbetul abia mijit al lui Tharkay era vizibil acum: afară se lumina. Cred că furtuna ne-a oferit o mică pauză. Mă duc să văd ce fac cămilele.

Își înfășură un văl de bumbac peste față, de mai multe ori, trăgându-și ferm pălăria deasupra și își puse mănușile și mantia, înainte de-a ieși, aplecându-se, prin clapele cortului.

–Laurence, dar guvernul trebuie să plece urechea la cazul nostru, pentru că sunt atât de mulți dragoni, spuse Temeraire, întrebător, după plecarea lui Tharkay, revenind la subiectul care-l preocupa cu adevărat.

–Va pleca urechea, răspunse Laurence fără să se gândească prea mult, încă indignat și mocnind de furie, regretându-și însă imediat cuvintele.

Temeraire, prea dornic să scape de îndoială, se lumină dintr-odată și spuse:

–Eram sigur că trebuie să fie așa.

Și astfel, orice bine pe care l-ar fi putut face acea conversație în a-i diminua așteptările se irosi.

Furtuna mai dură încă o zi, destul de violentă ca să sape găuri, după o vreme, în pielea pavilionului. Îl peticiră cum putură mai bine din interior, dar praful se strecura prin crăpături, în haine și în mâncare, zgrunțuros și neplăcut când mestecau carnea uscată și rece. Temeraire ofta și se scutura din când în când, revărsând mici cascade pe podea, de pe umeri și aripi. Aveau deja un strat de deșert în cort, cu ei.

Laurence nu știu exact când se sfârși furtuna: când binecuvântata liniște începu să se aștearnă, se cufundară cu toții în primul lor somn adevărat, de zile bune, dar fu trezit de țipătul violent de satisfacție al vulturului aflat afară. Când ieși, clătinându-se, din cort, Laurence îl descoperi sfâșiind carnea cadavrului unei cămile care zăcea peste ceea ce mai rămăsese din groapa pentru foc, cu gâtul rupt și coastele albe deja pe jumătate curățate de nisipuri.

–Unul dintre corturi n-a rezistat, spuse Tharkay, în spatele lui.

Laurence nu înțelese imediat. Se întoarse și văzu opt dintre cămile, priponite cu funii lungi lângă un maldăr de nutreț, legănându-se ușor pe picioarele înțepenite în lungul răstimp de imobilitate. Cortul care le adăpostise era încă în picioare, înclinat, cu un morman de nisip pe-o parte. Din al doilea cort nu mai rămăseseră decât doi țăruși de fier înfipți adânc în pământ, de care erau agățate câteva bucăți de piele maro ce fluturau în bătaia vântului.

–Unde sunt celelalte cămile? întrebă Laurence, din ce în ce mai îngrozit.

Îl luă pe Temeraire în aer numaidecât, în timp ce oamenii se împrăștiară, strigând, în toate direcțiile, dar în zadar: vântul răscolitor nu lăsase nicio urmă, nici măcar o bucățică de piele însângerată.

Pe la amiază, renunțară și începură, deprimați, să adune tabăra. Șapte cămile pierdute și, împreună cu ele, butoaiele de apă, pe care le lăsaseră pe spinarea animalelor, ca povara lor să le țină locului liniștite.

–Vom putea cumpăra altele, în Cherchen? îl întrebă Laurence pe Tharkay, obosit, ștergându-și fruntea cu o mână.

Nu-și amintea să fi văzut multe animale pe străzile orașului pe care-l părăsiseră cu aproape trei zile în urmă.

–Foarte greu, răspunse Tharkay. Cămilele sunt extrem de scumpe aici și oamenii le prețuiesc foarte mult. Unii ar putea să refuze să vândă animale sănătoase pentru a fi mâncate. N-ar trebui să ne întoarcem, după părerea mea. Văzând privirea plină de îndoială a lui Laurence, adăugă: Am stabilit intenționat numărul la treizeci, un număr mare, în caz de accidente. Este mai rău decât am anticipat, dar totuși ne putem descurca până ajungem la Keriya. Va trebui să raționalizăm cămilele și să reumplem butoaiele de apă ale lui Temeraire cum putem mai bine, în oaze, micșorându-ne noi rațiile. Nu va fi plăcut, dar te asigur că se poate.

Tentația era foarte mare. Laurence ura din tot sufletul ideea de a mai pierde timpul. Trei zile până înapoi la Cherchen și, probabil, o lungă întârziere acolo, cumpărând noi animale de povară, nevoiți să se descurce, în toată această perioadă, cu mâncarea și apa lui Temeraire într-un oraș care nu era obișnuit defel să întrețină dragoni, cu atât mai puțin unul de dimensiunea lui. Mai mult de-o săptămână pierdută, cu siguranță. Tharkay părea încrezător și totuși… și totuși…

Laurence îl chemă pe Granby în spatele corturilor, să-l consulte între patru ochi: considerând că e cel mai bine să țină secretă, pe cât posibil, misiunea lor și să nu provoace nicio neliniște inutilă cu privire la situația din Europa, Laurence nu le împărtășise încă scopul acțiunii lor celorlalți membri ai echipajului și îi lăsase să creadă că se întorc pe uscat doar ca să evite lunga întârziere în port.

–O săptămână e de-ajuns să ducem ouăle la un adăpost, *undeva*, spuse Granby, agitat. Gibraltar… avanpostul Maltei… ar putea fi diferența dintre succes și eșec. Îți jur că nu este niciun om printre noi care n-ar răbda de foame și de sete, de două ori mai mult timp, pentru o asemenea șansă, iar Tharkay zice că nu există un risc real să rămânem fără apă.

Dintr-odată, Laurence spuse:

–Și tu te încrezi liniștit în judecata lui în această privință?

–Mai mult decât într-a noastră, răspunse Granby. Ce vrei să spui?

Laurence nu știa exact cum să-și exprime neliniștea în cuvinte; de fapt nu prea știa de ce anume se temea.

–Presupun că doar nu-mi place să pun viețile noastre cu totul în mâinile lui, zise el. În câteva zile de drum, vom ajunge departe de Cherchen, cu proviziile noastre actuale, și dacă se înșală…

–Ei, bine, sfatul lui a fost bun până acum, replică Granby, ceva mai nesigur, deși n-am să neg că, uneori, are un fel al naibii de ciudat de-a acționa.

–A părăsit cortul, o dată, în timpul furtunii, pentru multă vreme, spuse Laurence, cu glas scăzut. Asta s-a întâmplat după prima zi, la jumătate… Zicea că merge să vadă de cămile.

Cei doi rămaseră alături în liniște.

–Oare nu ne putem da seama, dacă ne uităm, de când e moartă cămila aia? sugeră Granby.

Se duseră să cerceteze rămășițele, dar prea târziu. Gong Su pusese deja pe frigare, deasupra focului, ce mai rămăsese din animalul mort, care se rumenea frumușel și nu oferea niciun răspuns.

Când fu consultat, Temeraire spuse:

–Și mie mi se pare mare păcat să ne întoarcem. Nu mă deranjează să mănânc din două în două zile, adăugă el, cu glas șoptit, mai ales dacă trebuie să mănânc cămile.

–Foarte bine, ne continuăm drumul, decretă Laurence, în ciuda îndoielilor sale, și, după ce Temeraire mâncă, își continuară anevoie drumul printr-un peisaj devenit și mai dezolant în urma furtunii, cu vegetația smulsă din rădăcini, până și cu pietricelele colorate suflate de vânt, nelăsând ochiului nicio mângâiere.

S-ar fi bucurat să întâlnească fie și unul dintre semnele sinistre care le arătaseră calea până atunci, dar nu era nimic să le călăuzească pașii, în afară de busolă și de instinctele lui Tharkay.

Restul zilei lungi și aride se scurse la fel de înfiorător și de monoton ca furtuna, și milele de deșert se măcinau încet sub tălpile lor. Nu era nici urmă de viață, nici măcar vreuna dintre vechile fântâni părăginite. Acum, cea mai mare parte a echipajului călătorea pe spinarea lui Temeraire, în

urma micului șir trist al cămilelor rămase. Pe măsură ce ziua înainta, capul dragonului se pleoștea: și el căpătase doar jumătate din rația obișnuită de apă.

–Domnule, rosti Digby, cu buzele crăpate, arătând cu mâna: Văd ceva întunecat acolo, deși nu e foarte mare.

Laurence nu zărea nimic. Ziua era pe sfârșite și soarele începea să transforme în umbre prelungi micile pietre diforme și cioturile peisajului deșertic, dar Digby avea ochii ageri ai tinereții și era cel mai demn de încredere dintre veghetorii lui, căci nu avea tendința să exagereze. Așadar, se îndreptară într-acolo: curând, văzură cu toții peticul negru și rotund, însă era prea mic ca să fie gura unei fântâni. Tharkay opri cămilele lângă el, privind în jos, iar Laurence coborî alunecând pe gâtul lui Temeraire și se apropie: era capacul unuia dintre butoaiele de apă pierdute, care zăcea absurd de singur pe nisip, la treizeci de mile pustii de locul unde se aflase tabăra în dimineața aceea.

–Mâncați-vă rația, spuse încruntat Laurence, când îi văzu pe Roland și pe Dyer lăsând deoparte jumătate din fâșiile lor de carne. Tuturor le era foame, dar mestecatul îndelung era dureros pentru o gură uscată și fiecare strop de apă trebuia șterpelit acum din butoaiele lui Temeraire. Trecuse încă o lungă zi și tot nu găsiseră nicio fântână. Dragonul își mâncase cămila crudă, ca să nu piardă nimic din umezeală, prin gătit: acum mai rămăseseră doar șapte.

După două zile, dădură peste un canal de irigație îngust și secat, și, la sfatul lui Tharkay, o apucară spre nord, urmându-i traseul, în speranța de a găsi niște apă rămasă la izvorul acestuia. Rămășițele

zbârcite și strâmbe ale unor pomi fructiferi veștezi atârnau încă peste maluri, întinzându-și în căutarea apei dispărute micile crengi noduroase, uscate ca hârtia la atingere și la fel de ușoare. Orașul se contura din pâcla deșertului, pe măsură ce înaintau: grinzi sfărâmate ieșind din nisip, pe care anii în bătaia vântului le ascuțiseră ca pe niște țepușe, bucăți sparte de cărămizi din chirpici – ultimele rămășite ale clădirilor înghițite de deșert. Albia râului care dăduse odinioară viață orașului era plină de nisip fin; nu era nicio urmă de viață prin preajmă, în afară de câteva smocuri de iarbă maro, agățate în vârfurile dunelor, pe care cămilele le devorară cu lăcomie.

Încă o zi de drum avea să facă imposibilă întoarcerea.

–Mă tem că aceasta este o parte nefastă a deșertului, dar vom găsi apă în curând, spuse Tharkay, aducând la focul de tabără un braț de lemne sfărâmate. E bine că am găsit orașul; ne aflăm, probabil, pe un vechi traseu de caravane.

Lemnul bătrân și uscat se aprinse iute și fierbinte și flăcările săltau și trosneau cu vioiciune: căldura și lumina erau liniștitoare în mijlocul cenușii și a ruinelor orașului, dar Laurence se îndepărtă, dus pe gânduri. Hărțile sale erau inutile: nu existau drumuri marcate, nimic de văzut în nicio direcție, pe mile întregi, și răbdarea lui era pusă la grea încercare, văzându-l pe Temeraire înfometat și însetat.

–Te rog să nu-ți faci griji, Laurence, mă simt foarte bine, îl asigurase dragonul, dar nu reușise să-și desprindă ochii de la cămilele rămase și Laurence constata cu durere cât de repede obosea cu fiecare zi care trecea, acum târându-și adesea coada pe

nisip: nu voia să zboare, ci păşea greoi în faţa cămilelor, întinzându-se adesea să se odihnească.

Dacă ar face în zori cale întoarsă, Temeraire ar putea să mănânce şi să bea pe săturate; oamenii ar putea chiar să încarce pe spinarea lui două butoaie cu apă, să taie o cămilă în plus, pe care s-o transporte dragonul şi să încerce să ajungă la Cherchen pe calea aerului. Laurence credea că ar ajunge acolo în două zile de zbor, dacă Temeraire ar avea de cărat o povară uşoară şi dacă ar mânca şi ar bea destul. I-ar lua cu ei pe cei mai tineri membri ai echipajului, Roland, Dyer şi sergenţii, care, mergând pe jos i-ar încetini pe ceilalţi, şi Temeraire ar trebui să care mai puţină apă şi mâncare. Deşi nu-i plăcea gândul să-i părăsească pe ceilalţi, după calculele sale, apa cărată de ultimele patru cămile le-ar fi suficientă pentru drumul înapoi la Cherchen, pe uscat, dacă ar reuşi să străbată douăzeci de mile pe zi.

Banii însă ar reprezenta o problemă: nu avea suficienţi arginţi ca să-şi permită să cumpere alt şir numeros de cămile, chiar dacă ar găsi, dar poate că s-ar afla cineva care şi-ar asuma riscul să accepte un bilet de bancă, pe baza cuvântului său, dacă i s-ar oferi un preţ exorbitant. Sau ar putea să muncească, în schimb: în oraşele deşertului nu păreau să trăiască dragoni, iar Temeraire, cu forţa lui, putea îndeplini repede multe sarcini. În cel mai rău caz, ar putea să smulgă aurul şi diamantele de pe mânerul sabiei sale, urmând să le înlocuiască ulterior, şi să vândă vaza de porţelan, dacă ar găsi un cumpărător. Doar Dumnezeu ştia câtă întârziere ar însemna toate acestea: săptămâni, dacă nu chiar o lună şi multe noi riscuri asumate. Laurence îşi făcu tura de gardă şi se duse la culcare, încă nehotărât şi nefericit. Se trezi, scuturat de Granby, dis-de-dimineaţă, înainte să se lumineze.

–Temeraire aude ceva: cai, are impresia.

Lumina se strecură de-a lungul crestelor dunelor joase de la marginea orașului: un grup de oameni pe ponei lățoși, cu picioare scurte, ținându-se la o distanță considerabilă. Chiar sub ochii lui Laurence și ai lui Granby, alți cinci sau șase urcară în vârful dunei, să li se alăture, unii cu paloșe scurte în mâini, alții cu arcuri.

–Strângeți corturile și priponiți cămilele, spuse Laurence, înverșunat. Digby, ia-i pe Roland, pe Dyer și pe ceilalți sergenți și rămâneți lângă ele: să nu cumva să le lăsați să fugă. Adunați oamenii în jurul proviziilor. Toți cu spatele la peretele de colo, cel dărâmat, adăugă el, adresându-i-se lui Granby.

Temeraire stătea ridicat pe picioarele din spate:

–O să ne luptăm? întrebă el, mai degrabă plin de nerăbdare decât alarmat. Caii ăia par gustoși.

–Vreau să fim pregătiți și să-i fac să vadă asta, dar n-o să atacăm noi primii, spuse Laurence. Încă nu ne-au amenințat și, în orice caz, ar fi mult mai bine să le cumpărăm ajutorul decât să ne luptăm cu ei. Voi trimite soli sub un steag de pace. Unde e Tharkay?

Călăuza dispăruse. La fel și vulturul și una dintre cămile, și nimeni nu-și amintea să-l fi văzut plecând. Laurence conștientiză, la început, doar un șoc, pe care-l simțea mai profund decât ar fi trebuit, căci bănuieli avusese. Senzația lăsă locul unei furii reci, sălbatice, și groazei: fuseseră aduși suficient de departe pentru ca animalul furat să însemne că nu se puteau întoarce la Chercen, iar semnalul luminos al focului din noaptea precedentă atrăsese, probabil, această atenție ostilă.

Cu un efort, Laurence spuse:

–Prea bine. Domnule Granby, dacă vreunul dintre oameni știe puțină chineză, să vină cu mine sub steag. Vom vedea dacă reușim să ne facem înțeleși.

–Tu nu poți merge, zise Granby, devenind imediat protector.

Dar turnura evenimentelor înlătură orice nevoie de-a discuta subiectul: călăreții virară brusc, ca unul, și se îndepărtară, făcându-se nevăzuți între dune, cu poneii scâncind ușurați.

–O! făcu Temeraire, dezamăgit și se lăsă din nou pe patru picioare.

Ceilalți rămaseră, șovăind, o vreme, încă în alertă, dar călăreții nu reapărură.

–Laurence, spuse Granby, cu glas scăzut, presupun că ei cunosc acest teritoriu, iar noi nu. Dacă au de gând să ne atace și dacă au un dram de judecată, vor pleca și vor aștepta până diseară. După ce ne așezăm tabăra, pot să năvălească asupra noastră înainte să ne dăm seama și poate chiar să-i facă vreun rău lui Temeraire. N-ar trebui să-i lăsăm să ne scape.

–Și, în plus, caii aceia nu cărau o cantitate mare de apă, punctă Laurence.

Înaintară cu prudență spre vest și apoi spre sud, conduși de urmele moi și dințate ale copitelor, trecând peste un șir de dealuri. O boare fierbinte le veni în întâmpinare, iar cămilele scoaseră gemete groase de nerăbdare și grăbiră pasul fără să fie îmboldite: dincolo de următoarea culme, coroanele verzi, alungite, ale plopilor se iviră pe neașteptate, unduindu-se, chemându-i dincolo de creastă.

Oaza, ascunsă într-o adâncitură adăpostită, părea doar o altă baltă cu apă sălcie, mai mult mocirlă, dar aveau nevoie de ea cu disperare. Călăreții erau acolo, adunați pe celălalt mal, iar poneii lor se foiră agitați și își dădură ochii peste cap la apropierea lui Temeraire. Printre călăreți era și Tharkay, lângă cămila dispărută. Veni până la ei, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, și îi spuse lui Laurence:

–Mi-au zis că v-au văzut. Mă bucur că v-ați gândit să-i urmăriți.

–Zău? făcu Laurence.

Asta îl descumpăni o clipă. Se uită la Laurence și colțul gurii i se curbă ușor în sus, apoi spuse:

–Veniți după mine.

Îl urmară, cu pistoalele și săbiile pregătite, ocolind iazul cu margini sinuoase: la baza unei dune acoperite de iarbă se afla o imensă construcție în formă de cupolă, zidită din cărămizi lungi de pământ de culoarea palidă a ierbii îngălbenite, cu o singură deschidere arcuită și o ferestruică în zidul opus, care, în acel moment, lăsa să pătrundă înăuntru o rază de lumină ce se juca pe suprafața întunecată și lucioasă a iazului ce umplea partea din interior.

–Puteți lărgi deschizătura rezervorului, să bea, dar aveți grijă să nu doborâți acoperișul, spuse călăuza.

Laurence rămase de pază, cu fața la călăreții din partea îndepărtată a oazei, cu Temeraire în spate, cerându-le armurierului Pratt și la doi dintre aviaspiranții mai înalți să-l ajute. Cu ciocanul lui greu și câteva răngi îndepărtară în scurt timp mai multe cărămizi de pe marginile deschizăturii

zdrențuite: îndată ce se lărgi suficient, Temeraire își și vârî, recunoscător, botul, să bea, înghițind cu nesaț. Își ridică nasul, picurând, și linse până și ultimii stropi cu limba-i lungă, bifurcată.

–O, ce bună și rece este! exclamă el, ușurat.

–Rezervoarele sunt acoperite de zăpadă în timpul iernii, explică Tharkay. Majoritatea n-au mai fost folosite și acum sunt goale, dar speram să găsim unul aici. Acești oameni sunt din Yutien. Ne aflăm pe drumul Khotanului, și în patru zile vom ajunge în oraș. Temeraire poate mânca după pofta inimii, nu mai e nevoie să raționalizăm hrana.

–Mulțumesc, dar trebuie să mă asigur, spuse Laurence. Întreabă-i, te rog, pe însoțitorii tăi dacă vor să ne vândă câteva dintre animalele lor. Sunt sigur că Temeraire s-ar bucura de o schimbare în meniu.

Unul dintre ponei șchiopăta și stăpânul lui acceptă în schimbul lui cinci taeli chinezești de argint.

–E un preț absurd, comentă Tharkay, pentru că îi va fi greu să ducă animalul acasă.

Dar Laurence socoti că-și cheltuise banii cu rost, când Temeraire se năpusti asupra cărnii cu o plăcere sălbatică. Vânzătorul păru la fel de mulțumit de târgul făcut, chiar dacă o demonstră mai puțin violent, și urcă în spatele unuia dintre ceilalți călăreți. Cei doi, împreună cu alți patru sau cinci, părăsiră imediat oaza, îndepărtându-se spre sud într-un nor de praf. Ceilalți călăreți rămaseră, fierbând apă pentru ceai deasupra unor mici focuri aprinse cu iarbă și aruncând pe furiș priviri piezișe peste iaz, la Temeraire, care acum dormea vlăguit la umbra plopilor, sforăind din când în când în somn, dar altminteri inert.

Poate că nervozitatea călăreților era pricinuită doar de grija cailor, dar Laurence începu să se teamă că, prin nesăbuința sa, le dăduse un motiv să-i considere bogați și o pradă tentantă, așa că-și urmări oamenii, lăsându-i să se ducă la rezervor doar câte doi.

Spre ușurarea lui, când se lăsă înserarea, călăreții își adunară lucrurile și plecară; puteau fi urmăriți, îndepărtându-se, după praful stârnit de copitele cailor, care zăbovea, ca un abur, în amurgul tot mai întunecat. În cele din urmă, Laurence se duse el însuși la rezervor și îngenunche la margine, luând apă în căușul palmelor: proaspătă și mai curată decât orice altă apă băută în deșert, având doar un vag gust de pământ din cauza cărămizilor de lut. Își așeză mâinile ude pe față și pe ceafă și le desprinse pline de praful galben-maroniu ce i se adunase pe piele, apoi mai bău de câteva ori, bucurându-se de fiecare picătură, înainte de a se ridica să supravegheze oamenii care așezau tabăra.

Butoaiele erau iarăși grele, pline ochi de apă, ceea ce le nemulțumi doar pe cămile, dar nici măcar ele nu păreau nefericite: nu scuipară și nici nu loviră cu picioarele, în timp ce erau descărcate, așa cum făceau de obicei, ci se lăsară manevrate și legate în tăcere, după care își aplecară cu nerăbdare capetele spre tufișurile fragede și verzi din jurul gropii de apă. Oamenii erau binedispuși cu toții, băieții mai tineri chiar jucându-se puțin în răcoarea serii, improvizând o întrecere cu o creangă uscată pe post de ciomag și o pereche de ciorapi făcuți ghem, drept minge. Laurence era convins că unele dintre ploștile care treceau din mână-n mână conțineau ceva cu mult mai tare decât apa, deși înainte de a intra în deșert ordonase ca toată băutura să fie aruncată și înlocuită cu apă, și avură parte de o cină veselă, carnea uscată fiind mult mai gustoasă, căci fusese înăbușită cu cereale și niște

ceapă sălbatică de pe malul apei, despre care Gong Su le spusese că e comestibilă.

Tharkay își luă porția și își ridică micul cort puțin mai departe, vorbind cu glas scăzut doar cu vulturul său, care i se odihnea pe mână, tăcut și cu capișonul pe cap, după ce mâncase și el câțiva șobolani dolofani și imprudenți. Izolarea lui nu era întru totul autoimpusă: Laurence nu le împărtășise oamenilor suspiciunile sale, dar furia lui din dimineața aceea, determinată de plecarea lui Tharkay, fusese perfect înțeleasă și, oricum, nimeni nu aprecia felul în care îi părăsise călăuza. În cel mai rău caz, era posibil să fi intenționat să-i facă să se rătăcească: cu siguranță nici unul dintre ei n-ar fi reușit singur să găsească oaza, fără ca drumul să le fie arătat întâmplător de călăreți. Sau, doar ceva mai puțin grav, poate că alesese să-i lase pradă unei sorți incerte și să-și asigure propria supraviețuire luând cămila și suficientă apă ca să-i ajungă multă vreme. Poate, descoperind oaza, s-ar fi întors la ei, dar Laurence nu putea să creadă că îi părăsise doar ca să plece în recunoaștere – fără o vorbă? fără niciun însoțitor? Era, dacă nu în întregime contestabil, cel puțin deranjant.

Ce era de făcut în privința lui era o enigmă la fel de mare: nu se puteau descurca fără o călăuză, deși Laurence nu vedea continuarea drumului cu cineva în care nu se puteau încrede. Își dădea însă seama că era dificil să-l înlocuiască. Avea însă să ia o hotărâre în privința lui la Yutien: nu avea de gând să-l abandoneze pe Tharkay singur în deșert, chiar dacă el intenționase să le facă lor asta, oricum, nu cu atât de puține dovezi. Așadar, Tharkay fu lăsat să stea singur și netulburat, deocamdată, dar, când oamenii începură să se retragă la culcare, Laurence organiză, discret, cu Granby, o gardă dublă la cămile lăsându-i pe ceilalți să creadă că făceau asta doar de teama întoarcerii călăreților.

Țânțarii începură să bâzâie sonor pretutindeni în jurul lor după apusul soarelui: nici măcar mâinile apăsate pe urechi nu le puteau înăbuși glasurile subțiri, tânguitoare. Primul țipăt neașteptat fu, la început, aproape o ușurare: un sunet uman, limpede și conștient, apoi cămilele începură să urle și să salte, în timp ce călăreții năvăliră prin mijlocul taberei, acoperind cu răcnetele lor orice ordine ar fi strigat Laurence și împrăștiind cenușa focului cu crengi lungi, scurmătoare, târâte pe pământ.

Temeraire se ridică din spatele corturilor și răcni: cămilele începură să smucească și mai sălbatic de funii, iar majoritatea poneilor, nechezând de spaimă, o luară la goană. Laurence auzi pistoale descărcându-se în toate direcțiile, cu focurile de armă dureros de luminoase în întuneric:

–La naiba, nu trageți în zadar, răcni el și îl înhăță pe tânărul Allen, palid și speriat, când acesta ieși, împleticindu-se cu spatele, dintr-un cort, cu un pistol în mâna-i tremurândă. Lasă-l jos, dacă nu poți…, adăugă și prinse pistolul în cădere: băiatul aluneca, fără vlagă, la pământ, cu sângele țâșnind dintr-o gaură netedă în umăr. Keynes! strigă Laurence și îl aruncă pe băiatul leșinat în brațele medicului de dragoni.

Scoase sabia din teacă și țâșni înspre cămile, unde străjerii se clătinau pe picioare, fără să facă nimic, cu aerul buimac al unora treziți din somnul beției, și câteva ploști troncăneau goale pe jos, lângă ei. Digby se ținea cu greu de funiile animalelor, străduindu-se să le împiedice să se ridice pe picioarele din spate. Era singurul care încerca să fie de folos, deși trupul lui tânăr și deșirat nu era suficient de greu ca să le țină capetele în jos și

aproape sălta, la capătul sforilor, cu păru-i blond, lung și ciufulit fluturând sălbatic.

Unul dintre atacatori, azvârlit la pământ de calul său înnebunit de frică, reuși să se ridice în picioare: dacă putea ajunge la pripoane și să le taie, cămilele dezlegate ar face jumătate din treabă, căci, cu siguranță, în starea lor de confuzie și spaimă, ar lua-o la goană din tabără. Apoi, călare, atacatorii ar putea să le adune și să dispară cu ele printre dealurile și văile dunelor dimprejur.

Salyer, unul dintre aviaspiranții de gardă, își ținea stângaci pistolul cu o mână, încercând să ridice trăgaciul și să-și frece ochii lipiți cu cealaltă, în timp ce atacatorul se năpusti asupra lui cu paloșul ridicat. Deodată, Tharkay era acolo, smulgând pistolul din mâna moale a lui Salyer. Trase în pieptul bărbatului, doborându-l la pământ și-și scoase, cu mâna cealaltă, cuțitul lung. Un alt atacator lovi în direcția capului lui, din șaua calului, dar călăuza, aplecându-se dedesubt, spintecă netulburat burta animalului. Acesta se prăbuși, nechezând și zbătându-se, în timp ce călărețul strivit urla aproape la fel de tare, iar Laurence își scoase sabia și izbi în jos o dată, și încă o dată, reducându-i la tăcere pe amândoi.

–Laurence, Laurence, aici! strigă Temeraire și se avântă în întuneric, către unul dintre corturile de provizii.

Rămășițele roșii, împrăștiate, ale focului, răspândeau suficientă lumină ca să poată vedea umbrele care dădeau ocol cortului și siluetele cailor ce se cabrau și fornăiau. Temeraire lovi cu ghearele, sfâșiind pânza în timp ce cortul se prăbuși învăluind trupul unui bărbat și dintr-odată toți ceilalți călăreți plecau. Bubuitul copitelor se domoli, devenind un sunet înăbușit, când trecură în

goană de la pământul bătătorit al taberei la nisipul afânat, lăsând în urma lor doar țânțarii să-și înalțe iarăși cântecul.

Omorâseră în total cinci oameni și doi cai. Pierderile lor: unul dintre aviaspiranți, Macdonaugh, care se alesese cu o lovitură de paloș în burtă și zăcea acum, gâfâind încetișor, pe un pat improvizat. Și tânărul Allen. Harley, colegul lui de cort, care trăsese, cuprins de panică, atunci când caii trecuseră pe lângă el, tropăind, plângea încetișor într-un colț, până când Keynes, în felul său direct, îi spuse:

–Nu te mai smiorcăi ca o stropitoare, te rog. Mai bine ai exersa trasul cu arma. O asemenea lovitură nu poate omorî pe nimeni.

După care îl puse să taie bandaje pentru colegul său.

–Macdonaugh e un flăcău puternic, îi spuse Keynes lui Laurence, cu glas scăzut, dar n-am să-ți dau false speranțe.

Și, cu câteva ore înaintea zorilor, băiatul scoase un horcăit sufocat și muri. Temeraire îi săpă mormântul în pământul uscat, în apropierea iazului, în umbra plopilor, foarte adânc, ca furtunile de nisip să nu-i dezgroape trupul. Pe ceilalți bărbați îi îngropară la o adâncime mai mică, într-o groapă comună. Atacatorii luaseră cu ei foarte puțin, în schimbul sângelui vărsat: câteva vase de gătit, un sac de grâne, niște pături, iar unul dintre corturi fusese distrus de atacul lui Temeraire.

–Mă îndoiesc că se vor întoarce, dar ar fi bine să plecăm cât mai repede, spuse Tharkay. Dacă vor răspândi informații false despre noi la Khotan, am putea să avem parte acolo de o primire neplăcută.

Laurence nu știa ce să creadă despre Tharkay: dacă era cel mai neobrăzat trădător din lume sau cel mai inconsecvent, ori dacă propriile sale suspiciuni erau total neîntemeiate. Nu fusese un laș cel care-i stătuse alături în timpul luptei, înconjurat de animalele cuprinse de panică și de atacatorii concentrați doar asupra prăzii: i-ar fi fost destul de ușor lui Tharkay s-o șteargă pe furiș sau chiar să-i lase pe bandiți să-și facă de cap și, în învălmășeală, să șterpelească o cămilă. Pe de altă parte, un om poate fi curajos în lupta cu săbiile, dar asta să nu însemne nimic în privința caracterului său, deși Laurence se simțea jenat și nerecunoscător pentru că nutrea acel gând. Cu toate acestea, nu voia să-și mai asume niciun risc, cel puțin nu inutil: dacă în patru zile ajungeau teferi în Yutien, așa cum promisese Tharkay, foarte bine, dar Laurence nu voia să-și pună oamenii în situația de a muri de foame dacă promisiunile nu se adevereau. Din fericire, după ce se ghiftuise cu cei doi cai morți, Temeraire putu să lase neatinse cămilele rămase, încă două zile. Iar în seara celei de-a treia, îl luă pe Laurence în văzduh și văzură în depărtare panglica îngustă a râului Keriya, ce scânteia albă-argintie în lumina asfințitului, întrerupând deșertul și împodobită cu o salbă groasă, de un verde crud.

Temeraire își mâncă, în seara aceea, cămila cu plăcere și băură cu toții pe săturate. De dimineață ajunseră curând la o fermă, mărginită pe toate laturile de șiruri înalte și unduitoare de canabis, mai înalte decât un stat de om, plantate în rânduri perfecte, ca să ancoreze dunele. Apropiindu-se de marele oraș al deșertului, întâlniră vaste crânguri de duzi roșii, cu frunzele foșnind în adierea brizei.

Piața era împărțită în două zone, una plină de cărucioare pictate în culori vesele, folosite deopotrivă pentru transport cât și ca tarabe, trase de catâri sau de ponei lățoși, multe dintre ele împodobite și cu pene colorate. În cealaltă, corturi de bumbac răcoros erau montate pe rame din crengi de plop pentru a crea un fel de spațiu de expunere, iar în jurul lor se răsuceau, în compania negustorilor, dragoni mititei, împodobiți cu giuvaiere strălucitoare, ridicând capetele curioși, să-l vadă pe Temeraire trecând. El îi privea cu un interes pe măsură și un licăr de invidie.

–E doar tinichea și sticlă, spuse Laurence grăbit, sperând să preîntâmpine orice dorință pe care ar fi putut s-o aibă Temeraire de a se găti în mod similar. Nu valorează nimic.

–Oh, dar e foarte drăguț, spuse dragonul cu regret, zăbovind cu privirea asupra unui set spectaculos, ca un fel de tiară de violet, purpuriu și arămiu, cu șiraguri lungi din mărgele de sticlă atârnând la gât.

Asemenea călăreților pe care-i întâlniseră, fețele erau mai degrabă turcești decât orientale, tuciurii datorită soarelui deșertului. Femeilor mahomedane, acoperite de văluri, nu li se vedeau decât palmele și labele picioarelor. Celelalte nu-și acopereau chipurile, ci purtau, ca și bărbații, tichii în patru colțuri, din mătăsuri colorate, cu broderii generoase, și îi urmăreau cu ochii negri, mari și curioși, interes la care bărbații răspundeau cu unul cel puțin pe măsură. Laurence se întoarse să le arunce lui Dunne și lui Hackley, exuberanții tineri pușcași, o privire aspră. Aceștia tresăriră, vinovați, și își coborâră mâinile, renunțând să mai trimită bezele tinerelor de pe cealaltă parte a drumului.

La fiecare colț al bazarului erau expuse mărfuri: saci robuști din pânză groasă de bumbac, așezați

pe pământ, plini de grâne, mirodenii rare și fructe uscate; suluri de mătase, în bizare modele multicolore care nu reprezentau nimic, nici flori, nici vreo altă imagine; ziduri strălucitoare de cufere clădite, poleite cu fâșii de alamă bătută, urcioare de cupru scânteietor atârnate și vase albe, conice, pe jumătate îngropate în pământ, ca să păstreze apa rece, și remarcabil de multe etajere de lemn, pe care erau așezate cuțite de toate felurile, cu plăselele meșteșugit lucrate, unele incrustate și împodobite cu pietre prețioase și lamele lungi, curbate și periculoase.

La început, înaintară cu prudență pe străzile bazarului, cu ochii atenți la umbre, dar teama lor de o nouă ambuscadă se dovedi nefondată: localnicii zâmbeau și le făceau semn de la tarabe să se apropie. Până și dragonii îi pofteau să vină și să cumpere, unii pe un ton melodios de flaut, la care Temeraire se oprea, din când în când, să răspundă cu frânturi din limba semenilor săi pe care începuse s-o învețe de la Tharkay. Uneori, câte un negustor de obârșie chineză ieșea din prăvălia sa și făcea, în semn de respect, o plecăciune adâncă, până la pământ, în calea lui Temeraire, holbându-se nedumerit la ceilalți.

Tharkay îi conduse fără greș prin sectorul dragonilor și pe lângă o mică moschee frumos pictată, în fața căreia se aflau o piață plină de bărbați și chiar și câțiva dragoni care se prosternau, pe covoare de rugăciune moi, țesute. La marginea pieței, ajunseră la un pavilion confortabil, suficient de mare chiar și pentru Temeraire, cu acoperișul de pânză groasă susținut de coloane suple și înalte din lemn, cu plopi ce umbreau piața de jur împrejur. Cu o mică parte din rezerva de argint, din ce în ce mai redusă, a lui Laurence, cumpărară oi pentru cina lui Temeraire și un pilaf consistent de oaie cu ceapă și stafide

dulci și moi pentru a lor, împreună cu felii rotunde de lipie rumenită și pepeni verzi, zemoși, pe care îi mâncară, în felii groase, până la coajă.

–Mâine putem vinde celelalte cămile, spuse Tharkay, după ce puținele resturi de mâncare fură îndepărtate și oamenii se așezaseră prin toate părțile pavilionului să picotească pe covoarele și pernele comode. Călăuza hrănea vulturul cu bucăți de ficat de oaie, aruncate de Gong Su în timp ce pregătea mâncarea pentru Temeraire. De aici și până la Kashgar oazele sunt mai numeroase, continuă el, și trebuie să cărăm apă doar pentru o zi.

Nici o altă veste n-ar fi putut fi mai bine-venită: simțindu-se iarăși bine, trupește și sufletește, și extrem de ușurat că traversaseră deșertul cu bine, Laurence era înclinat să fie îngăduitor. Ca să găsească o altă călăuză cerea timp și plopii care murmurau la unison în jurul luminișului îi arătau că nu dispunea de așa ceva: frunzele începuseră să se îngălbenească, semnele timpurii ale toamnei.

–Hai să facem câțiva pași, îi spuse el lui Tharkay, după ce acesta puse vulturul înapoi în colivie, acoperind-o pentru noapte.

Împreună, se îndepărtară puțin pe aleile pieței unde negustorii începeau să-și împacheteze lucrurile, ridicând gurile sacilor, ca să-și acopere produsele de galanterie.

Strada mișuna de oameni, dar limba engleză le oferea suficientă discreție. Laurence se opri în cea mai apropiată umbră și se întoarse spre Tharkay, a cărui față era toată o politicoasă și netulburată întrebare.

–Sper că ai idee deja despre ce vreau să-ți vorbesc, începu Laurence.

–Îmi pare rău că nu e așa, căpitane, și trebuie să te ostenești să-mi explici, răspunse Tharkay. Dar poate că așa e cel mai bine: astfel, vor fi evitate neînțelegerile și nu cunosc niciun motiv pentru care ar trebui să eziți să fii cinstit cu mine.

Laurence șovăi; asta părea iarăși o batjocură vicleană, căci Tharkay nu era prost și sigur remarcase că aproape toți îl ocoliseră în ultimele patru zile.

–Atunci am să-ți fac pe plac, spuse Laurence, pe un ton mai aspru. Ne-ai adus până aici fără probleme, lucru pentru care îți sunt recunoscător, dar sunt extrem de nemulțumit de comportamentul tău, căci ne-ai abandonat, fără să ne anunți, în mijlocul deșertului. Nu vreau scuze, adăugă el, văzând fruntea lui Tharkay ridicându-se. Le consider inutile, atât timp cât nu sunt convins că sunt sincere. Dar vreau să-mi promiți că nu vei mai părăsi tabăra fără permisiunea mea. Nu mai vreau asemenea plecări neanunțate.

–Ei, bine, îmi pare rău că nu ți-am dat satisfacție, spuse Tharkay, gânditor, după o clipă. Și n-aș vrea niciodată să te țin legat, doar din obligație, de ceea ce acum ți se pare un târg prost. Sunt perfect de acord să ne despărțim aici, dacă dorești. Vei putea să găsești o călăuză din partea locului, într-o săptămână sau două, poate trei, dar sunt sigur că asta nu poate însemna foarte mult: cu siguranță veți ajunge, oricum, acasă, în Anglia, mai repede decât v-ar fi dus *Allegiance.*

Acest răspuns ocolea cu dibăcie promisiunea cerută și îl aducea direct în discuție pe Laurence: nu puteau renunța cu ușurință la trei săptămâni sau chiar la una – dacă aceasta nu era o estimare optimistă, din capul locului, căci nu cunoșteau nici limba locală, care părea mai aproape de turcă decât

de chineză, nici obiceiurile. Laurence nici măcar nu era sigur că se aflau încă pe teritoriul revendicat de China sau în vreun principat mai mic.

Își înghiți furia, suspiciunea reînnoită și un răspuns pripit, deși toate trei îi stăteau în gât:

–Nu, spuse el încrâncenat. N-avem timp de pierdut, după cum cred că știi foarte bine, adăugă el.

Tonul lui Tharkay fusese amabil, impenetrabil, dar puțin exagerat în acest sens. Și mai era ceva în privirea lui care sugera că înțelegea că se grăbeau. Laurence ascunsese scrisoarea de la amiralul Lenton în bagaj, dar își amintea acum că sigiliul de ceară roșie fusese moale și întins, atunci când misiva îi fusese înmânată; lui Tharkay i-ar fi fost destul de ușor, pe drum, s-o fi deschis și s-o fi sigilat la loc.

Dar expresia lui Tharkay nu se schimbă la aluzia acuzatoare. Se înclină și spuse cu blândețe:

–Cum dorești.

Și, răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre pavilion.

4

Munții roșii și golași arătau de parcă ar fi fost pliați direct din câmpia deșertului, cu piscurile pictate în dungi late de alb și ocru, fără urmă de dealuri domoale la bază. Se încăpățânau să rămână la distanță: preț de o zi întreagă, Temeraire zbură în ritm constant și parcă nu se apropia defel, munții retrăgându-se mereu mai sus, mai departe, până când, pe neașteptate, zidurile canionului se înălțau de-o parte și de alta. În intervalul a zece minute de zbor, cerul și deșertul dispărură în spatele lor și Laurence înțelese dintr-odată că

munții erau ei înșiși dealuri submontane pentru piscurile înalte, înveșmântate în alb, de dincolo.

Poposeau în poieni largi, sus în munți, străjuite de piscuri și acoperite, ici și colo, de iarbă de un verde-marin, cu floricele galbene înălțându-se ca niște steaguri din pământul prăfos. Vite negre, cu coarne mari, cu ciucuri roșii legănându-se pe frunte, îi priveau temătoare în timp ce Tharkay negocia cu păstorii lor, în colibele lor circulare cu acoperișuri conice. Noaptea, câțiva fulgi albi coborâră în tăcere, purtați de vânt, scânteind în întuneric. Topiră zăpadă într-un vas mare de piele pentru Temeraire.

Din când în când, auzeau strigătul îndepărtat al unor dragoni, care îl făcea pe Temeraire să-și zburlească gulerul și, o dată, zăriră la distanță o pereche sălbatică ridicându-se în spirală, alergând unul după coada celuilalt și țipând cu glasuri vesele, subțiri, înainte să dispară în spatele unui munte. Tharkay îi obligă să-și acopere ochii cu văluri, ca să se protejeze de lumina puternică. Până și Temeraire fu nevoit să se supună acestui tratament, deși arăta foarte ciudat cu mătasea albă, subțire, înfășurată în jurul capului, ca o eșarfă de legat la ochi. Chiar și cu asemenea precauții, fețele lor deveniră roz și arse de soare, în primele câteva zile.

–Va trebui să luăm mâncare cu noi, până trecem de Irkeshtam, spuse Tharkay și, după ce își așezară tabăra în fața unei vechi fortărețe părăginite, plecă și se întoarse aproape o oră mai târziu, cu trei localnici care mânau câțiva porci grași, cu picioare scurte.

–Vrei să-i urcăm pe munte vii? strigă Granby, făcând ochii mari. O să guițe până răgușesc și apoi o să moară de spaimă.

Dar porcii păreau ciudat de somnolenți și de indiferenți la prezența lui Temeraire, spre marea lui uimire: se aplecă și atinse unul cu nasul, iar acesta doar căscă și se așeză cu o bufnitură în zăpadă, pe picioarele din spate. Unul dintre porci încerca întruna să treacă dincolo de zidul de cărămizi al fortăreței și trebuia să fie adus înapoi, în mod repetat, de către îngrijitorii lui.

–Le-am pus opiu în mâncare, explică Tharkay, răspunzând nedumeririi lui Laurence. Vom aștepta să treacă efectul drogului, când facem popas, și Temeraire va mânca după ce ne odihnim. Apoi, pe ceilalți, îi vom seda din nou.

Laurence nu agrea o asemenea idee și nu era dispus să se încreadă în asigurările superficiale ale lui Tharkay. Fu cu ochii în patru după ce Temeraire mâncă primul porc. Animalul merse la moarte perfect lucid și dând tot timpul din picioare, iar Temeraire nu avu deloc tendința, după aceea, să zboare în cercuri nebune, dar se cufundă într-un somn ceva mai adânc decât de obicei și sforăi destul de tare, cu horcăituri.

Trecătoarea urca atât de mult încât lăsară norii la picioarele lor și tot restul pământului: doar piscurile munților din apropiere le țineau tovărășie. Temeraire gâfâia și trebuia să se culce la pământ, ca să se odihnească, ori de câte ori terenul îi îngăduia, lăsându-și conturul trupului în zăpadă, atunci când se ridica. Avea o stranie stare de vigilență, cât era ziua de lungă: Temeraire se uita necontenit împrejur, în timp ce zbura, și se oprea să planeze în aer, cu un mârâit gros, neliniștit.

După ce ieșiră din trecătoare, se opriră să înnopteze într-o mică vale ferită de vânt, între două piscuri uriașe, neacoperite de zăpadă, și își

ancorară corturile la poalele stâncii. Izolară porcii cu un gard de vreascuri și sfoară și îi lăsară să se miște în voie. Temeraire măsură cu pasul partea lui de vale, timp de câteva minute, și apoi se așeză, cu coada încă zvâcnind. Laurence veni lângă el, cu ceaiul în mână.

–Nu că aș auzi ceva, spuse dragonul, șovăitor, dar am senzația că *ar trebui* să aud ceva.

–Avem o poziție bună aici, măcar nu putem fi atacați prin surprindere, îi răspunse Laurence. Nu-ți strica somnul din cauza asta, am postat oameni de veghe.

–Suntem foarte sus în munți, vorbi Tharkay pe neașteptate, făcându-l pe Laurence să tresară. Nu-l auzise apropiindu-se. S-ar putea să simți doar schimbarea și dificultatea de a respira: aerul e mai rarefiat.

–De aceea mi-e atât de greu să respir? întrebă Temeraire și se ridică, dintr-odată, pe picioarele din spate.

Porcii începură să guițe și să alerge, când aproape o duzină de dragoni, de diferite culori și dimensiuni, coborâră, dând din aripi, spre ei. Cei mai mulți aterizară cu pricepere, agățându-se de stâncă și privind în jos, către corturi, cu fețe șirete, istețe și înfometate. Trei dintre ei, cei mai mari, se postaseră între Temeraire și țarcul improvizat și se așezară, provocator, pe picioarele din spate.

Nici unul dintre ei nu era mare: căpetenia era ceva mai mic decât un Yellow Reaper, de culoare gri-deschis, cu linii maro și o singură pată purpurie peste jumătate din față și în josul gâtului, și avea o mulțime de antene spinoase în jurul capului. Își dezveli dinții și șuieră, zbârlindu-și antenele. Cei doi tovarăși ai săi erau puțin mai mari, unul, o

colecție de nuanțe vii de albastru, iar celălalt, gri-închis. Toți trei erau plini de cicatrice, urmele numeroaselor bătălii, semne de dinți și de gheare.

Temeraire era mai greu aproape decât toți trei împreună. Se ridică drept și gulerul i se deschise larg, întinzându-se ca un volan în jurul capului, și le răspunse cu un ușor mârâit: o amenințare. Dragonii sălbatici, atât de izolați de întreaga lume, nu știau, probabil, că trebuiau să se teamă de Celești altfel decât ca de niște dragoni mari, din cauza forței și a dimensiunii lor. Dar ciudata capacitate a vântului divin era, de departe, cea mai periculoasă armă a lor și putea sfărâma, pe nevăzute, piatră, lemn și os. Temeraire nu stârni acum vântul divin împotriva lor, dar în răcnetul lui se strecură ceva din acesta, suficient să-l facă pe Laurence să tremure. Dar și dragonii sălbatici fură cuprinși de frică. Antenele căpeteniei cu pata roșie se pleoștiră, lipindu-i-se de gât, și, ca un stol de păsări speriate, se năpustiră cu toții în văzduh și părăsiră valea.

–O, dar încă n-am făcut nimic, spuse Temeraire, nedumerit și ușor dezamăgit.

Deasupra lor, munții răsunau încă de ecourile răgetului său, învălmășindu-le într-un val continuu de bubuituri, un sunet mult mai puternic decât cel inițial. Fațada albă a stâncii se zgudui, gemu și se dezlipi de piatră, întreaga lespede de zăpadă și gheață desprinzându-se ușor. Preț de o clipă își mai păstră forma, mișcându-se cu o grație domoală și maiestuoasă, apoi pe suprafața ei apăru o rețea de crăpături ca niște pânze de păianjen și totul se nărui într-un imens nor umflat care începu să coboare panta în galop, către tabără.

Laurence se simți ca un căpitan al unei nave condamnate, văzând valul care urmează s-o

răstoarne: perfect conștient de dezastru și incapabil să-l evite. N-avea timp să facă nimic, doar să privească. Avalanșa veni atât de repede, încât doi dintre ghinioniștii dragoni sălbatici, deși încercaseră să fugă toți deodată, fură măturați în calea ei. Tharkay le striga oamenilor care stăteau în jurul corturilor, direct în calea avalanșei:

–La o parte! La o parte de pe stâncă!

Dar, chiar în timp ce făcea asta, erupția uriașă se împrăștie, săltând de pe versant, trecu în goană peste tabără și apoi masa clocotitoare năvăli fierbând și vuind peste fundul înverzit al văii.

Mai întâi veni o rafală de aer rece, aproape fizică, prin forța ei. Laurence fu azvârlit cu spatele și lipit de trupul uriaș al lui Temeraire, în timp ce întindea mâna să-l apuce de braț pe Tharkay, care dădea înapoi, clătinându-se. Apoi norul însuși lovi și smulse lumea din jurul lui, de parcă ar fi fost aruncat dintr-odată adânc în zăpadă, cu fața în jos, și apăsat acolo, înconjurat de un albastru sinistru și rece, care înăbușea orice zgomot, doar cu un vuiet surd în urechi. Laurence deschise gura, căutând aerul care nu era acolo. Fulgi și așchii de gheață îi zgâriau fața, ca niște cuțite, iar plămânii i se umflau, sub presiunea de pe piept, de pe membre, cu brațele desfăcute și împinse înapoi, astfel încât umerii îl dureau.

Și apoi, la fel de iute cum venise, teribila povară dispăru. Era îngropat, în picioare, în zăpadă, mai compactă până la genunchi și subțiindu-se într-o crustă solidă de gheață peste față și umeri. Cu o sforțare disperată, își eliberă brațele și își curăță gura și nările cu mâini stângace, amorțite, în timp ce plămânii îl ardeau, până ce reuși să tragă în piept primele guri de aer aspre, dureroase. Lângă el, Temeraire era mai mult alb decât negru, ca un

ochi de geam după îngheț, și se scutura, împroșcând zăpada.

Tharkay, care reușise să se întoarcă cu spatele la nor, era într-o stare ceva mai bună, smulgându-și deja picioarele din zăpadă.

–Repede, repede, nu e niciun moment de pierdut, spuse el cu glas răgușit și începu să traverseze greoi valea, către corturi – sau către locul în care se aflaseră acestea, acum un morman povârnit de zăpadă, înalt de zece picioare sau mai mult.

Laurence se eliberă și se duse după el, oprindu-se să-l scoată pe Martin, când văzu părul galben-pai al aviaspirantului ieșind prin zăpadă: se aflase doar puțin mai departe, dar, doborât fiind la pământ, era mai adânc îngropat sub zăpadă. Împreună, se opintiră prin nămeți; din fericire, totul era acum zăpadă udă și moale, nu gheață sau stâncă, dar, totuși, înfiorător de grea.

Temeraire îi urma, neliniștit, aruncând într-o parte și-n alta mormane mari de zăpadă, la indicațiile lor, dar era nevoit să fie atent cu ghearele. Curând, dezgropară unul dintre dragonii sălbatici, o femelă care se lupta înnebunită să se elibereze – o mică făptură albastră cu alb, nu mult mai mare decât un Greyling. Temeraire o apucă de ceafă și o trase afară, scuturând-o, și în buzunarul de sub trupul ei găsiră unul dintre corturi, pe jumătate strivit, și o mână de oameni, răniți și gâfâind.

Imediat ce Temeraire o lăsă jos, femela încercă să zboare, dar el o prinse din nou și șuieră, amestecând câteva frânturi de cuvinte în limba dragonilor cu furia obișnuită. Femela tresări și ciripi ceva drept răspuns și apoi, după ce Temeraire șuieră din nou, se întoarse rușinată și începu să-i ajute să sape. Ghearele ei mici erau mai potrivite pentru munca delicată de salvare a

oamenilor. Pe celălalt dragon sălbatic, puțin mai mare, colorat în portocaliu, galben și roz, îl găsiră blocat la baza povârnișului, într-o stare mult mai proastă: o aripă îi atârna într-un unghi nefiresc, sfâșiată și, după ce îl eliberară, scoase niște teribile sunete tânguitoare și se ghemui tremurând la pământ.

–Ei, v-a luat al naibii de mult, zise Keynes, când îl scoaseră afară. Rămăsese calm în cortul medical, așteptând, în timp ce Allen, îngrozit, își ascundea fața în patul său. Haide, poți da și tu o mână de ajutor, măcar o dată, spuse el și imediat îi dădu băiatului bandaje și cuțite și îl târî spre bietul dragon rănit, care șuieră temător, încercând să-i alunge, până când Temeraire întoarse capul și se repezi la el. Atunci, intimidat, își vârî capul între umeri și-l lăsă pe Keynes să-i facă tot ce trebuie, scâncind ușor când medicul îi puse la loc țepii rupți.

Pe Granby îl găsiră inconștient, cu buzele vinete, îngropat aproape cu capul în jos, iar Laurence și Martin îl duseră cu grijă într-un loc curățat, acoperindu-l cu pânza singurului cort pe care reușiseră să-l dezgroape, aflat lângă pușcașii care stătuseră unul lângă altul, foarte aproape de povârniș: Dunne, Hackley și locotenentul Riggs, cu toții palizi și neclintiți. Emily Roland reușise să-și scoată singură capul afară, aproape înotând prin zăpadă, după ce Temeraire dăduse la o parte cel mai mare strat superior, și strigase până când veniseră să-i elibereze, pe ea și pe Dyer, cu care se ținea strâns de mână.

–Domnule Ferris, toți sunt aici? întrebă Laurence, aproape o jumătate de oră mai târziu. Mâna i se înroși de sânge, când își șterse pleoapele julite de zăpadă.

–Da, domnule, spuse Ferris, cu glas scăzut. Locotenentul Baylesworth tocmai a fost dezgropat, mort, cu gâtul rupt, ultimul om care lipsea.

Laurence clătină din cap, sobru:

–Trebuie să-i ducem pe răniți undeva înăuntru, trebuie să facem un adăpost, spuse el și se uită după Tharkay: călăuza stătea puțin mai departe, cu capul plecat, ținând în mâini trupul mic, nemișcat, al vulturului său.

Sub privirea severă a lui Temeraire, dragonii sălbatici îi conduseră către o grotă rece, săpată în peretele muntelui. Pe măsură ce pătrundeau mai adânc, culoarul devenea mai cald, până când se deschise fără veste către o peșteră imensă, cu un lac de apă sulfuroasă, aburindă, în mijloc, și un canal săpat grosolan, prin care se vărsa zăpada topită. Numeroși alți dragoni sălbatici erau așezați de jur împrejurul grotei, moțăind. Căpetenia cu pata roșie era ghemuită undeva mai sus, pe o ridicătură, molfăind meditativ osul unui picior de oaie.

Tresăriră cu toții și scoaseră mici șuierături, când Temeraire pătrunse aplecându-se în sală, cu dragonul rănit agățat pe spate și ceilalți venind în urmă. Dar micul dragon albastru cu alb îi liniști cu câteva cuvinte și, după o clipă, alți câțiva dragoni veniră să-l ajute pe cel rănit să coboare.

Tharkay păși în față și le vorbi pe limba lor, aproximând mai multe sunete ale acesteia cu fluierături și ducându-și mâinile pâlnie la gură, gesticulând către culoarul peșterii.

–Dar aceia sunt porcii mei, spuse Temeraire, indignat.

–Cu siguranță sunt morți toți, din cauza avalanșei și doar vor putrezi, spuse Tharkay, ridicând privirea, surprins. Și sunt prea mulți ca să-i mănânci singur.

–Nu văd ce legătură are asta, spuse Temeraire.

Avea încă gulerul zburlit și îi examină cu un ochi marțial pe ceilalți dragoni, mai ales pe cel cu pata roșie. Aceștia, la rândul lor, se foiră și se agitară, ridicându-și pe jumătate aripile și strângându-le la loc pe spate, și îl priviră pieziș pe Temeraire.

–Dragul meu, interveni calm Laurence, punând o mână pe piciorul lui Temeraire, uită-te numai în ce stare sunt. Îndrăznesc să spun că sunt cu toții hămesiți, altfel n-aș încerca niciodată să te păgubesc pe tine. Ar fi nemilos să-i alungi din casa lor, ca să ne putem adăposti noi aici și, dacă vrem să le cerem ospitalitate, este corect să împărțim cu ei ceea ce avem.

–Oh, făcu Temeraire, chibzuind, și gulerul începu să i se strângă înapoi pe gât: dragonii sălbatici păreau, într-adevăr, flămânzi, toți numai mușchi întinși și piele aspră, cu fețe supte și ochi strălucitori, vigilenți, iar mulți dintre ei prezentau semne ale unor vechi boli sau răni. Ei, bine, n-aș vrea să fiu nemilos, chiar dacă ei au căutat ceartă, la început, fu Temeraire de acord, în cele din urmă, și li se adresă el însuși.

Prima lor expresie de uimire lăsă loc unei emoții prudente, pe jumătate înăbușite, și apoi dragonul cu pata roșie scoase un strigăt scurt, grăbit, și ieși valvârtej, urmat de alți câțiva.

Se întoarseră imediat, cu trupurile porcilor, și urmăriră plini de interes, cu ochi mari și neclintiți, cum Gong Su începe să-i măcelărească. Când Tharkay reuși să le comunice solicitarea de-a

aduce lemne, doi dintre cei mai mici dragoni zburară afară și se întoarseră târând niște mici pini uscați, gri și roși de intemperii, pe care îi oferiră, întrebători. În scurt timp, Gong Su stătea în fața unui foc care trosnea, cu fumul înălțându-se printr-o crăpătură din ungherele înalte ale peșterii, iar porcii se rumeneau. Granby se trezi, spre ușurarea lui Laurence, și întrebă vag:

–Vor fi câteva coaste în plus?

În curând își revenise și bea ceai, cu mâinile tremurând atât de tare, încât avu nevoie de ajutor ca să țină cana, deși îl așezară cât putură mai aproape de foc.

Toți membrii echipajului tușeau și strănutau, mai ales băieții, iar Keynes spuse:

–Ar trebui să-i vârâm pe toți în apă: preocuparea principală trebuie să fie să păstrăm pieptul cald.

Laurence fu de acord fără să stea pe gânduri și în scurt timp fu îngrozit s-o vadă pe Emily îmbăindu-se cu ceilalți tineri ofițeri, după ce renunțase și la haine, și la sfială.

–N-ai voie să faci baie cu ceilalți, îi spuse Laurence, disperat, după ce o scoase repede afară și o înfășură într-o pătură.

–Nu? se miră ea, ridicând privirea spre el, udă și nedumerită.

–O, Dumnezeule! zise Laurence, pentru sine. Nu! îi spuse ei, apăsat, nu se cuvine: începi să devii domnișoară.

–Oh! făcu ea, nepăsătoare. Mama mi-a povestit totul despre asta, dar n-am început încă să

sângerez și, oricum, nu mi-ar plăcea să mă culc cu nici unul dintre ei.

Iar Laurence, complet derutat, îi dădu ceva de lucru, ca să-i umple timpul, și se refugie lângă Temeraire.

Porcii erau aproape gata și, între timp, Gong Su înăbușise intestinele, resturile și capetele de ciolan, adăugând, cu chibzuială, din celelalte ingrediente pe care dragonii începuseră să i le ofere – roadele adunate de ei, nu toate în mod perfect legitim: câteva legume și rădăcini de prin partea locului, dar și un bușel de napi, într-un sac sfârtecat, și un alt sac de grâne, pe care, evident, îl furaseră și îl găsiseră necomestibil.

Temeraire era antrenat într-o conversație ce devenea rapid din ce în ce mai fluentă cu căpetenia cu pata roșie.

–Îl cheamă Arkady, îl informă el pe Laurence, care se înclină în fața dragonului. Spune că îi pare foarte rău că ne-au făcut neplăceri, adăugă Temeraire.

Arkady își înclină capul cu grație și rosti un frumos discurs de bun venit, fără să arate că-i părea cu adevărat rău. Laurence nu se îndoia că îi vor întâmpina pe următorii drumeți cu o bunăvoință similară.

–Temeraire, explică-i pericolele unui astfel de comportament, spuse el. Vor sfârși cu toții prin a fi împușcați, foarte probabil, dacă mai continuă să acosteze oameni: vor reuși să-i exaspereze și vor pune o recompensă pe capul lor.

–Spune că e doar o taxă, explică Temeraire, nu foarte sigur, după ce mai discutară puțin, și că nimeni nu se supără s-o plătească, deși, firește,

pentru mine ar fi trebuit să facă o excepție. Aici, Arkady adăugă ceva, pe un ton ușor jignit, ceea ce îl făcu pe Temeraire să-și scarpine fruntea, nedumerit: Deși ultima ca mine n-a obiectat și le-a dat două vaci foarte frumoase, ca s-o conducă, împreună cu servitorii ei, prin trecători.

–Ca tine? întrebă Laurence, surprins: în lume existau doar opt dragoni ca Temeraire, cu toții în Pekin, la cinci mii de mile depărtare. În plus, era aproape unic, chiar și în privința culorii, o caracteristică atât de cuprinzătoare, fiind de un negru lucios compact, cu excepția semnelor sidefii de la marginea aripilor, în timp ce majoritatea aveau modele multicolore, ca dragonii sălbatici.

Temeraire ceru informații suplimentare.

–Spune că era exact ca mine, doar că era cu totul albă și avea ochii roșii, explică el, cu gulerul zburlindu-i-se și nările fremătând roșietice.

Arkady se dădu la o parte, speriat.

–Câți oameni erau cu ea? vru să știe Laurence. Cine erau? A văzut încotro a luat-o, după munți?

Întrebările și neliniștile năvăliră dintr-odată, învălmășindu-se: descrierea nu lăsa niciun dubiu asupra identității dragonului. Nu putea fi decât Lien, femela dragon Celestă care-și pierduse culoarea prin cine știe ce straniu nenoroc al nașterii și care în inima ei era, cu siguranță, dușmanul lor înverșunat: în alegerea ei surprinzătoare de a părăsi China, Laurence nu putea intui altceva decât cele mai rele intenții.

–Mai erau și alți dragoni cu ei, care transportau oameni? întrebă Temeraire și Arkady chemă o mică femelă dragon albastră cu alb, al cărei nume era Gherni: cunoscând, într-o oarecare măsură,

dialectul turc din acele locuri, dar și limba dragonilor, slujise ca interpret pentru dragonii de povară și le putea spune mai multe.

Vestea era cât se poate de proastă: Lien călătorea cu un francez, cu siguranță ambasadorul De Guignes, după descriere și, din spusele lui Gherni, stăpânea deja limba, judecând după capacitatea ei de a conversa cu el. Era sigur în drum spre Franța, și nu putea exista decât un motiv pentru care să fi făcut o asemenea călătorie.

–N-o să se lase folosită efectiv în niciun fel, sugeră Granby, drept consolare, când discutară după aceea. Nu pot s-o arunce pur și simplu în primele linii, fără echipaj ori căpitan, iar ea nu-i va lăsa niciodată s-o înhame, după câtă zarvă au făcut pentru că noi îl înhămăm pe Temeraire.

–Eventual pot s-o reproducă, spuse Laurence, posomorât, dar nu-mi vine să cred că Bonaparte nu va găsi o cale s-o valorifice. Ai văzut ce-a făcut Temeraire pe drumul spre Madeira: o fregată de patruzeci și opt de tunuri, scufundată dintr-o singură mișcare, și nu sunt sigur că același truc n-ar veni de hac și unei nave de primă clasă.

Pereții de lemn ai flotei militare erau deocamdată cea mai sigură apărare a Angliei, iar și mai vulnerabilele nave comerciale susțineau negoțul care era izvorul ei de putere: amenințarea pe care o reprezenta Lien putea să modifice echilibrul de forțe dincolo de Canal.

–Nu mă tem de Lien, spuse Temeraire, încă iritat. Și nu regret câtuși de puțin moartea lui Yongxing. N-avea dreptul să încerce să te omoare, iar ea n-avea dreptul să-l lase să încerce, dacă nu-i plăcea să i se plătească apoi cu aceeași monedă.

Laurence clătină din cap. Asemenea considerații nu stăteau în picioare când venea vorba de Lien. Culoarea ei fantomatică o transformase într-o proscrisă printre chinezi, și toată lumea ei se legase de Yongxing, chiar mai mult decât se întâmpla cu majoritatea dragonilor și îngrijitorii lor. Cu siguranță, n-avea să ierte. Știind-o atât de mândră și plină de dispreț față de Occident, Laurence nu-și imaginase că va pleca vreodată într-un asemenea exil: dacă ura și răzbunarea o aduseseră până aici, puteau s-o împingă la mai multe.

5

–Orice întârziere acum înseamnă un adevărat dezastru, spuse Laurence și Tharkay schiță ultima porțiune a călătoriei lor pe podeaua netedă a peșterii, folosind pietre deschise la culoare pe post de cretă. Un traseu care avea să evite marile orașe, trecând pe lângă auritul Samarkand și străvechiul Bagdad, între Isfahan și Teheran, ducându-i pe un drum sinuos prin sălbăticie și trecând pe la marginea marilor deșerturi.

–Va trebui să petrecem mai mult timp vânând, îl preveni Tharkay, dar acesta era un preț mic, prin comparație: Laurence nu voia să aibă parte nici de provocările, nici de ospitalitatea satrapilor perși. Ceea ce, în oricare dintre cazuri, ar fi însemnat mult mai mult timp irosit. I se părea oarecum neplăcut și perfid să se strecoare, fără permisiune, prin ținuturile mărginașe ale unei țări străine, și ar fi cel puțin stânjenitor să fie prinși, dar Laurence spera ca prudența lor și viteza lui Temeraire să-i ferească de așa ceva.

Laurence intenționase să mai zăbovească o zi, pentru ca oamenii cei mai grav răniți de avalanșă să se recupereze cât de cât, la sol, dar nu se mai putea pune problema acum, când Lien era în drum spre Franța, unde putea să facă ravagii pe Canal sau în Flota Mediteraneană. Marina militară sau cea comercială era total nepregătită și vulnerabilă. Apariția ei n-ar fi un semn de alarmă, căci coloratura ei nu putea fi găsită în nici una dintre cărțile despre dragoni de pe corăbii, ca să avertizeze căpitanii în privința scuipătorilor de flăcări și a celor ca ei. Lien era cu mulți ani mai în vârstă decât Temeraire și, cu toate că nu fusese antrenată niciodată în luptă, agilitatea și grația ei erau perfecte și exersase, probabil, în special utilizarea vântului divin. Laurence se cutremura gândindu-se la o armă atât de periculoasă în mâinile lui Bonaparte, îndreptată direct spre inima Angliei.

–Vom pleca în zori, declară el și, când se ridică de jos, fu întâmpinat de un grup nemulțumit de dragoni.

Dragonii sălbaticii se adunaseră în jurul lor, curioși, în timp ce Tharkay își trasase diagramele și, după ce îi ceruseră lui Temeraire explicații, erau acum indignați să-și vadă șirul de munți doar niște

hașuri ce despărțeau vasta întindere a Chinei de Persia și de Imperiul Otoman.

–Tocmai le spun că am străbătut tot drumul din Anglia până în China, îl informă Temeraire pe Laurence, fudul. Și am înconjurat și Africa. Nici unul dintre ei n-a ieșit vreodată prea mult dintre munți.

Temeraire continuă să le vorbească, pe un ton ușor condescendent. Avea, într-adevăr, o oarecare experiență în a se făli, căci fusese sărbătorit cu fast la curtea imperială a Chinei, după călătoria în jurul lumii, fără a mai pomeni numeroasele acțiuni organizate în cinstea lui. În afară de aceste aventuri, platoșa lui și tecile pentru gheare cu nestemate atrăseseră deja invidia dragonilor sălbatici, lipsiți de podoabe, și Laurence se pomeni și el examinat de o galerie de priviri insistente, cu pupile îngustate, după ce Temeraire terminase de povestit.

Nu-i părea rău că Temeraire avea în față dragoni în mediul lor natural, fără nicio influență din partea oamenilor: existența dragonilor sălbatici oferea un contrast fericit cu condițiile privilegiate ale dragonilor chinezi, astfel încât dragonii britanici nu mai păreau chiar atât de năpăstuiți. Laurence se bucura că Temeraire realizase clar că le era superior dragonilor sălbatici, dar se îndoia că era înțelept să-i determine să-l invidieze și mai mult sau chiar să devină agresivi.

Cu cât Temeraire vorbea mai mult, cu atât murmurau mai mult dragonii sălbatici și se uitau pieziș la liderul lor, Arkady, cu un aer înciudat. Gelos și conștient că-și pierdea o parte din strălucire în ochii lor, acesta își unduia gulerul și antenele în jurul gâtului, zburlindu-se.

–Temeraire, interveni Laurence, ca să-l întrerupă, deși nu știa ce altceva să spună, dar când Temeraire se uită spre el întrebător, Arkady profită imediat de ocazie: umflându-și pieptul, făcu un anunț pe un ton grandios, care stârni un murmur vioi de entuziasm printre tovarășii săi.

–Oh, făcu Temeraire, cu coada zvâcnind a îndoială și uitându-se la dragonul cu pata roșie.

–Ce-i? întrebă alarmat Laurence.

–Spune că va veni cu noi la Istanbul și-l va întâlni pe sultan, explică Temeraire.

O asemenea presupunere amiabilă, deși mai puțin violentă decât înfruntarea de care se temuse Laurence, era aproape la fel de inoportună, iar argumentele împotrivă nu fură de niciun folos: Arkady nu se lăsa descurajat și majoritatea celorlalți dragoni insistau acum să-l însoțească. Tharkay renunță în scurt timp și se întoarse, ridicând din umeri.

–Trebuie să ne resemnăm. N-avem cum să-i împiedicăm să ne urmeze, dacă nu cumva vrei să-i atacăm.

Aproape toți dragonii sălbatici porniră cu ei la drum, a doua zi dimineață, cu excepția celor prea indolenți sau prea lipsiți de interes ca să se deranjeze și a micului dragon cu aripa ruptă pe care-l salvaseră din avalanșă, care rămase uitându-se după ei, la gura peșterii, scoțând mici țipete nefericite, în timp ce se îndepărtau.

Erau o companie dificilă, gălăgioși și irascibili, gata să se ia la harță în văzduh. Câte doi, trei dintre ei se pomeneau rostogolindu-se de-a valma, într-o dezlănțuire de gheare și șuierături, până când Arkady sau unul dintre cei doi locțiitori mai

voinici ai săi cobora la ei în picaj și-i despărțea, în proteste zgomotoase, trimițându-i să stea îmbufnați fiecare în altă parte.

–Nu vom trece niciodată neobservați peste sate, cu circul ăsta după noi, spuse Laurence, exasperat, după al treilea asemenea incident, în timp ce ecourile țipetelor răsunau încă de pe creste.

–Probabil se vor plictisi de asta în câteva zile și se vor întoarce, replică Granby. N-am auzit niciodată de dragoni sălbatici dornici să se apropie de oameni, altfel decât ca să fure mâncare și, îndrăznesc să spun, se vor speria imediat ce-și vor părăsi teritoriul.

Într-adevăr, dragonii sălbatici deveniră agitați către după-amiază, când munții începură brusc să se micșoreze, devenind dealuri, și curba domoală, vălurită, a orizontului se dezvălui privirii, verde, prăfoasă și nesfârșit de largă, sub imensul potir al cerului: un peisaj cu totul diferit. Șușoteau și-și fâlfâiau aripile tulburați, la marginea taberei, și contribuiră foarte puțin la vânătoare. Când se lăsă întunericul, luminile unui sat din apropiere începură să licărească portocalii – șase ferme, la câteva mile de ei. Până dimineața, mai mulți dragoni sălbatici căzuseră de acord că acela trebuie să fie Istanbulul, nici pe departe atât de frumos pe cât se așteptaseră, și erau pregătiți să se întoarcă acasă.

–Dar nici vorbă să fie Istanbulul, spuse Temeraire, indignat și se potoli doar la gestul grăbit al lui Laurence.

Astfel, spre ușurarea lor, scăpară de majoritatea tovarășilor lor. Doar cei mai tineri și mai aventuroși rămaseră, în frunte cu micuța Gherni, care ieșise din ou la șes și, astfel, cunoștea ceva mai bine peisajul străin și era chiar încântată de

noul său statut printre camarazii ei. Declara sus și tare că nu se teme și își bătea joc de cei care se întorseseră. În fața ironiei ei, câțiva dintre ceilalți dragoni hotărâră să-și continue drumul și, din păcate, aceștia erau cei mai puși pe harță.

Iar Arkady nu voia să se întoarcă atât timp cât oricare din turma lui rămânea: Temeraire spusese prea multe povești, prea însuflețite, despre comori, ospețe și bătălii dramatice. Acum, căpetenia dragonilor sălbatici se temea că vreunul dintre foștii săi supuși ar putea să se întoarcă acoperit de glorie, reală sau născocită, și să-i amenințe autoritatea. O autoritate bazată mai puțin pe forță brută – ambii lui locțiitori întrecându-l în arenă –, cât pe o anumită alchimie a charismei și o agerime a minții, ceea ce-i făcea poziția cu atât mai vulnerabilă.

Dar Arkady nu era prea încântat, în ciuda bravadei pompoase prin care își ascundea neliniștea, și Laurence spera că în scurt timp avea să-i convingă pe ceilalți să plece. Locțiitorii lui, pe nume Molnar și Wringe – din câte putuse căpitanul să deslușească –, ar fi fost, cu siguranță, mai fericiți să rămână în urmă, chiar și fără el, iar Wringe, femela cenușie, îndrăzni chiar să-i sugereze asta căpeteniei ei, ceea ce reuși doar să-l facă pe Arkady s-o lovească puternic peste cap, însoțindu-și gestul cu o predică moralizatoare care nu avea nevoie de nicio traducere.

Dar în noaptea aceea, când munții nu mai erau decât o îndepărtată măreție albastră, Arkady se cuibări lângă ei, căutând alinare, și ceilalți dragoni sălbatici se ghemuiră și ei prin preajmă, urmărind, fără entuziasm, încercările lui Temeraire de a face conversație.

–Nu sunt foarte aventuroși, constată Temeraire, dezamăgit, venind să se așeze lângă Laurence. Nu fac decât să mă întrebe tot timpul despre mâncare, cât mai e până când vor fi ospătați de sultan, ce le va da și când pot pleca acasă, deși au toată libertatea din lume și pot să meargă oriunde doresc.

–Când ți-e foame, dragul meu, e greu ca ambițiile tale să se ridice mai presus de stomac, replică Laurence. Nu sunt multe de spus despre genul de libertate de care se bucură: libertatea de a muri de foame sau de a fi măcelăriți nu este una la care ar aspira prea mulți și, adăugă el, profitând de ocazie, atât oamenii, cât și dragonii cu judecată pot alege să-ți sacrifice o parte din libertatea personală de dragul binelui general, ceea ce le va îmbunătăți condiția, atât lor, cât și camarazilor lor.

Temeraire oftă și nu-l contrazise, dar ciuguli din mâncare nemulțumit, cel puțin până când Molnar observă și încercă să ia, cu prudență, o bucățică din carnea pe jumătate abandonată. Temeraire îl alungă cu un mârâit și devoră tot ce mai rămăsese din trei înghițituri uriașe.

Avură parte de vreme bună a doua zi, cu cerul senin și nesfârșit, ceea ce avu un excelent efect descurajator asupra tovarășilor lor de drum. Laurence era sigur că în seara aceea îl vor vedea pe ultimul dintre ei întorcându-și coada și pornind spre casă. Dar nu făcură decât să dea din nou un spectacol slab la vânătoare și Laurence fu forțat să-l trimită pe Tharkay, împreună cu câțiva dintre oameni, să caute o fermă prin apropiere și să cumpere niște vite.

Dragonii sălbatici făcură ochii mari la vederea imenselor animale brune, încornorate, când acestea fură târâte în tabără, mugind jalnic de teamă, iar

când primiră patru vite, să le împartă între ei, căscară ochii și mai mult, înfulecând aproape în extaz. Cei mici se culcară pe spate, după aceea, cu aripile rășchirate și membrele răsucite peste burțile umflate, cu expresii de beatitudine pe față și până și Arkady, care se străduise să mănânce singur aproape o vacă întreagă, se lăbărță, fără vlagă, pe-o parte. Laurence își dădu seama, năucit, că ei nu mai mâncaseră carne de vită până atunci și, cu siguranță, nu vite crescute la fermă, grase și dulci. Ar fi fost o mâncare foarte bună, chiar și la cele mai rafinate mese din Anglia, și trebuie că fuseseră delicioase pentru dragonii sălbatici, obișnuiți să se hrănească doar cu capre sfrijite și oi de munte și câte un porc furat din când în când.

Temeraire pecetlui situația, spunând voios:

–Nu, sunt sigur că sultanul ne va da ceva mult mai bun.

După aceasta, Istanbulul căpătă strălucirea trandafirie a Paradisului; nu mai exista nicio speranță să-i determine să renunțe.

–Ei, ar fi mai bine să ne continuăm drumul noaptea, în măsura în care putem, spuse Laurence, cedând, fără tragere de inimă. Cel puțin mă aștept ca orice țăran care ne vede să-și imagineze că facem parte, deoarece formăm o adevărată escadră, din forțele aeriene ale țării lor.

Dragonii sălbatici erau, măcar, utili la ceva, după ce-și depășiră frica. Unul dintre cei mai mici, Hertaz, care avea dungi galbene-verzui pe un fond maro șters, se dovedi un vânător iscusit pe pajiștile îngălbenite de soarele verii: putea să se întindă în iarba înaltă și să se ascundă în direcția vântului, în timp ce tovarășii lui goneau prada din păduri și de pe dealuri, cu răgetele lor. Nefericitele animale

alergau aproape direct în calea lui și dobora adesea câte cinci-șase dintr-un singur salt.

De asemenea, spre deosebire de Temeraire, dragonii sălbatici erau sensibili la mirosul oamenilor. Scăpară neobservați de o companie persană de cavalerie datorită avertismentului lui Arkady, dragonii reușind să se ascundă după niște dealuri, chiar în clipa în care trupa se ivi călare peste coama drumului. Laurence stătu ascuns multă vreme, ascultând flamurile plesnind în vânt și zăbalele zornăind, în timp ce călăreții treceau rând pe rând, până când sunetul se pierdu cu totul în depărtare și cerul se întunecă suficient de mult ca să poată risca să se înalțe din nou în văzduh.

Căpetenia dragonilor se umflă în pene după aceea și în după-amiaza aceea, în timp ce Temeraire încă mânca, Arkady profită de ocazie ca să-și redobândească supremația, delectându-și trupa cu un spectacol lung și complicat, jumătate poveste, jumătate dans, pe care Laurence îl luă la început drept o recreare a realizărilor lui ca vânător sau a vreunei activități sălbatice similare. Ceilalți dragoni contribuiau cu toții, din când în când, la spectacol.

Apoi Temeraire lăsă jos al doilea cerb al său, ascultând cu interes și, în scurt timp, începu să intervină cu propriile-i remarci.

–Despre ce vorbește? îl întrebă Laurence, surprins că Temeraire avea ceva de adăugat la povestire.

–E foarte captivant, răspunse Temeraire, întorcându-se înflăcărat spre el. E vorba despre o ceată de dragoni care găsește, ascunsă într-o peșteră, o comoară fabuloasă ce i-a aparținut unui dragon bătrân care a murit, și se ceartă cum s-o împartă. Și sunt multe dueluri între cei mai puternici doi dragoni, un mascul și o femelă,

pentru că sunt la fel de puternici și, de fapt, ei vor să se împerecheze, nu să se lupte, dar nici unul dintre ei nu știe că și celălalt vrea același lucru, și astfel, fiecare crede că trebuie să câștige comoara și să i-o dea apoi celuilalt, pentru ca în schimbul ei să accepte să se împerecheze. Iar unul dintre dragoni e foarte mic, dar isteț și îi păcălește pe ceilalți și ia aproape toată comoara pentru sine, bucată cu bucată. Și mai există o pereche certată pentru partea lor din bogății, fiindcă femela a fost prea ocupată să clocească oul ca să ajute masculul să lupte cu ceilalți și să obțină mai mult și apoi el n-a vrut să împartă ce dobândise cu ea, așa că ea s-a înfuriat, a luat oul și l-a ascuns, iar lui acum îi pare rău, dar n-o poate găsi. Și mai există un alt mascul care vrea să se împerecheze cu ea și acesta a găsit-o și îi oferă o parte din porția lui din comoară…

Laurence era deja pierdut în marea de evenimente, fie și astfel rezumate. Nu înțelegea cum urmărea Temeraire povestea sau ce-l putea interesa din ea. Dar, fără doar și poate, Temeraire și dragonii sălbatici erau captivați de întreaga încâlceală. La un moment dat, Gherni și Hertaz ajunseră chiar să se ia la harță, evident din cauza unei neînțelegeri despre ceea ce trebuia să se întâmple în continuare, lovindu-se unul pe altul în cap, până când Molnar, deranjat de întrerupere, se repezi și șuieră la ei, potolindu-i.

Arkady se prăbuși, în sfârșit, gâfâind și foarte mulțumit și toți ceilalți dragoni fluierară aprobator și loviră pământul cu cozile. Temeraire bătu darabana cu ghearele pe o piatră mare, metoda chinezilor de a-și exprima aprobarea.

–Trebuie să n-o uit ca s-o pot scrie când ajungem acasă și pot să am altă cutie de scris, ca aceea din China, spuse Temeraire, cu un oftat de profundă

satisfacție. Am încercat cândva să le declam lui Lily și Maximus câteva pasaje din *Principia Matematica*, dar nu li s-a părut foarte interesant. Sunt sigur că asta o să le placă mai mult. Oare o s-o putem publica, Laurence, ce crezi?

–Va trebui mai întâi să înveți mai mulți dragoni să citească, răspunse căpitanul.

Câțiva membri ai echipajului se străduiau să învețe limba durzagh; pantomima funcționa, de regulă, destul de bine, căci dragonii sălbatici erau suficient de isteți ca să prindă sensul, dar, totodată, se prefăceau destul de bine că nu înțeleg nimic din ceea ce nu le plăcea, ca, de pildă, când li se spunea să se mute dintr-un loc comod, ca să poată fi instalate corturile sau să fie sculați din somn pentru un zbor de seară. Întrucât Temeraire și Tharkay nu erau întotdeauna prin preajmă, să traducă, a învăța să le vorbească devenise, de fapt, o formă de autoapărare pentru tinerii ofițeri responsabili cu instalatul taberei. Era destul de comic să-i vezi fluierând și bâzâind frânturi din limba dragonilor.

–Digby, ajunge, să nu te prind că-i încurajezi să se dea bine pe lângă tine, spuse Granby, pe un ton sever.

–Da, domnule. Adică, nu, domnule, da, răspunse Digby, cu fața stacojie și limba încurcată, după care se îndepărtă în grabă, să-și găsească de lucru în cealaltă parte a taberei.

La auzul acestui schimb de replici, Laurence, care discuta cu Temeraire, ridică surprins privirea, căci băiatul era, de regulă, cel mai disciplinat dintre sergenți, cu toate că abia împlinise treisprezece ani. Nu fusese nevoie să fie pus la punct până acum, din câte-și amintea.

–O, nimic grav, explică Granby, alăturându-li-se. Nu făcea decât să pună deoparte câteva dintre bucățile mai bune pentru voinicul Molnar. La fel și câțiva dintre ceilalți băieți, pentru preferații lor. E firesc să le placă să se dea căpitani, dar nu ajută la nimic să-i răsfețe. Nu îmblânzești un dragon sălbatic hrănindu-l.

–Deși par să fi învățat cât de cât manierele. Credeam că dragonii sălbatici sunt total incontrolabili, remarcă Laurence.

–Așa ar fi, dacă Temeraire nu s-ar afla prin preajmă, zise Granby. Doar el îi temperează.

–Nu sunt convins. Par să se stăpânească destul de bine când sunt suficient de interesați s-o facă, remarcă Tharkay, sec. Ceea ce pare o filozofie extrem de rațională. În opinia mea, este mai important ca un dragon să știe să se poarte în alte circumstanțe.

Cornul de Aur scânteie din depărtare, cu orașul întinzându-se pe malurile sale și cu fiecare deal încununat de minaretele și cupolele netede și strălucitoare ale moscheilor, albastre, gri și roz printre acoperișurile de teracotă ale caselor și acele verzi ale chiparoșilor. Râul în formă de seceră se vărsa în grandiosul Bosfor care, la rândul lui, șerpuia în ambele direcții, negru și orbitor în luneta lui Laurence; dar el nu avea ochi decât pentru țărmul celălalt, unde întrezărea, pentru prima oară, Europa.

Întregul său echipaj era obosit și înfometat. Pe măsură ce se apropiau de marele oraș, le fusese tot mai greu să ocolească așezările și, de zece zile, nu se opriseră decât pentru o masă rece și un somn neodihnitor, întrerupt, la amiază, dragonii vânând din zbor și mâncând crudă puțina pradă pe care o prindeau. Când trecură de următorul șir de dealuri

și văzură cireada mare de vite cenușii care păștеau pe malurile largi din partea asiatică a strâmtorii, Arkady scoase un răget însetat de sânge și se năpusti în picaj.

–Nu, nu le puteți mânca! strigă Temeraire. Dar prea târziu: ceilalți dragoni sălbatici se năpusteau deja, cu strigăte de încântare, asupra vitelor care mugeau, cuprinse de panică, și, la capătul sudic al câmpiei, din spatele meterezelor unui zid scund de piatră și mortar, se iviră capetele mai multor dragoni, împodobite cu penele viu colorate ale armatei turce.

–O, pentru Dumnezeu! exclamă Laurence.

Dragonii turci se ridicară în văzduh și se năpustiră furioși asupra dragonilor sălbatici, care erau prea ocupați ca să observe pericolul, înhățând mai întâi o vacă, apoi încă una și comparându-le, extaziați de abundența neașteptată, prea copleșiți și ca să se apuce să mănânce. Doar asta îi salvă: când dragonii turci se aruncară spre ei, dragonii sălbatici săriră și se împrăștiară, abandonând aproape o duzină de vite schilodite ori moarte, exact la timp să le evite ghearele și colții.

Arkady și ceilalți țâșniră dintr-odată lângă Temeraire să se adăpostească, dând din aripi în spatele lui și ocărându-i cu țipete ascuțite pe dragonii turci, care acum se înălțau și veneau spre ei, urlând furioși.

–Ridicați flamurile și trageți o rafală sub vânt! îi strigă Laurence lui Turner, stegarul său, și drapelul britanic, care-și păstrase culorile după lunga lor călătorie, cu excepția dungilor palide din dreptul cutelor, se desfășură cu un pocnet.

Dragonii-străjeri turci încetiniră când se apropiară, dezgolindu-și colții și ghearele, belicoși, dar

șovăielnici: niciunul nu depășea dimensiunea medie, nefiind mai mari decât dragonii sălbatici, și, când ajunseră lângă ei, deschiderea amplă a aripilor lui Temeraire aruncă peste ei o umbră prelungă. Erau cinci la număr, nedeprinși, în mod evident, cu eforturile mari, având pliuri excedentare de grăsime în partea din față a pulpelor.

–Fleșcăiți! spuse Granby, dezaprobator, și, într-adevăr, gâfâiau puțin după primul atac furios, cu piepturile înălțându-se și coborând vizibil.

Laurence presupunea că în mod obișnuit dragonii nu aveau mult de muncă, aici, în capitală, cu o misiune atât de neînsemnată precum paza vitelor.

–Foc! strigă Riggs.

Tirul se răzleți puțin, căci el și ceilalți pușcași nu-și reveniseră în întregime după episodul îngropării lor în gheață și aveau cu toții tendința să strănute în cele mai nepotrivite momente. Totuși, semnalul avu efectul salutar de a încetini apropierea dragonilor și, spre marea ușurare a lui Laurence, căpitanul din fruntea lor ridică pâlnia și răcni la ei o bună bucată de vreme.

–Zice să aterizăm, traduse Tharkay, cu o concizie neverosimilă. La privirea încruntată a lui Laurence, adăugă: Și ne face în fel și chip. Vrei să traduc tot?

–Nu văd de ce ar trebui să aterizez eu primul și să merg dedesubt, spuse Temeraire și coborî, cu un mârâit neliniștit, ițindu-și capul într-un unghi incomod, ca să nu piardă din ochi dragonii de deasupra lui.

Nici lui Laurence nu-i plăcea poziția vulnerabilă, dar agresiunea venise din partea lor: câteva dintre

vaci se ridicaseră, clătinându-se, și acum stăteau în picioare, derutate și tremurând, dar cele mai multe erau neclintite și cu siguranță moarte, o mare pierdere pe care Laurence nu era convins c-o putea repara fără să recurgă la ambasadorul britanic din regiune. Nu-l putea învinui pe căpitanul turc că insista ca ei să ofere o oarecare dovadă de bună-credință.

Temeraire fu nevoit să se răstească la dragonii sălbatici, ca să-i determine să aterizeze lângă el și, în cele din urmă, chiar să scoată un răget gros de avertizare, punând pe fugă toate vitele rămase. Arkady și ceilalți se lăsară pe sol cu un aer ostil, morocănos, și rămaseră timorați, cu aripile ușor desfăcute și agitându-se.

–N-ar fi trebuit să-l las să se apropie atât de mult, fără să-i avertizăm pe turci mai întâi, spuse Laurence, posomorât, urmărindu-i cu privirea. Nu te poți bizui pe comportamentul lor printre oameni sau vite.

–Nu cred că e vina lui Arkady sau a celorlalți, replică Temeraire, cu sinceritate. Dacă n-aș fi înțeles ce înseamnă proprietatea, n-aș fi știut nici eu că este ceva rău să iei vacile alea. Temeraire ezită și adăugă cu glas mai scăzut: Și, în orice caz, dragonii ăia n-ar fi trebuit să stea liniștiți la distanță și să lase vitele la îndemâna oricui, dacă nu le convine.

Dragonii turci nu aterizară nici măcar după ce, în sfârșit, dragonii sălbatici erau la sol, ci începură să zboare în cerc deasupra lor, alene, dar ostentativ, ca să-și marcheze poziția de superioritate. Urmărind spectacolul, Temeraire pufni și spumegă puțin și gulerul începu să i se înfoaie.

–Sunt de-a dreptul necioplți, spuse el, furios. Nu-mi plac deloc. Și sunt sigur că am putea să-i

înfrângem. Arată ca niște păsări, cu tot fâlfâitul ăla al lor.

–Ai avea de-a face cu alți o sută, imediat ce i-ai doborî pe aceștia, și ceilalți ar fi, probabil, cu totul altă poveste: aviația turcă nu-i o glumă, chiar dacă micul grup de aici și-a pierdut capacitatea luptă, spuse Laurence. Ai răbdare, te rog, și vor obosi imediat.

Dar, la drept vorbind, nu era nici el mai puțin tensionat. Pe câmpul fierbinte, prăfos, erau expuși în plin soare, pământul încins era neiertător și nu aduseseră prea multă apă cu ei.

Dragonii nu se fâstâciră multă vreme și începură în scurt timp să se uite la vacile măcelărite și să bombăne între ei. Tonul lor era perfect inteligibil, chiar dacă unele cuvinte nu, iar Temeraire remarcă și el, nemulțumit:

–Și vacile alea n-o să facă decât să se strice, dacă nu sunt mâncate curând.

–Ai putea încerca să-i faci pe turci să creadă că nu-ți pasă, îi sugeră, inspirat, Laurence.

Temeraire înțelese imediat și li se adresă celorlalți dragoni sălbatici, într-o șoaptă hârâitoare. În scurt timp, erau cu toții tolăniți comod pe iarbă, căscând teatral. Vreo doi dintre cei mici începură chiar să șuiere obraznic pe nări și jocul îi acapară pe toți. Dragonii turci se săturară curând să se obosească pentru atât de puțin și, în cele din urmă, coborâră în cercuri și aterizară vizavi de ei. Conducătorul dragonilor își lăsă jos căpitanul: un nou prilej de exasperare, căci Laurence nu era nerăbdător să ofere nici explicații, nici scuze, și asta pe bună dreptate, după cum se dovedi ulterior.

Căpitanul turc, un domn pe nume Ertegun, era extrem de suspicios, iar comportamentul lui insultător de-a dreptul: răspunse la salutul lui Laurence abia schițând o zvâcnire a capului, rămase cu mâinile pe mânerul sabiei și vorbi cu răceală, în turcă.

După o scurtă discuție cu Tharkay, Ertegun repetă într-o franceză acceptabilă, cu un accent puternic:

–Ei? Explică-te, și acest asalt ticălos.

În ceea ce-l privea, Laurence nu stăpânea limba nici măcar atât, dar, cel puțin, reuși să simuleze oarecum comunicarea. Se poticni la o explicație, ceea ce nu avu nicidecum efectul de a îndulci atitudinea ofensată a lui Ertegun și nici de a-i alunga suspiciunile, care se materializaseră în ceva foarte asemănător unui interogatoriu privind misiunea lui Laurence: rangul său, traseul călătoriei, chiar și fondurile de care dispune, până când Laurence își pierdu el însuși răbdarea.

–Ajunge! Îți imaginezi că suntem treizeci de nebuni periculoși, care s-au decis să lanseze un atac asupra zidurilor Istanbulului, cu o companie de șapte dragoni? spuse Laurence. Nu folosește la nimic să ne ții aici, în căldură. Cere-i unuia dintre oamenii tăi să-l informeze pe ambasadorul britanic și sunt convins că el va fi în măsură să vă dea toate explicațiile.

–Cred că îi va fi destul de greu să facă asta, de vreme ce e mort, răspunse Ertegun.

–Mort? făcu Laurence, perplex și, cu uimire crescândă, îl auzi pe turc spunând că ambasadorul, domnul Arbuthnot, fusese ucis doar cu o săptămână în urmă, într-un accident de vânătoare petrecut în circumstanțe suspecte, și, mai mult, că

nu exista niciun reprezentant al Coroanei în oraș în momentul de față.

–Atunci, domnule, presupun că trebuie să mă recomand direct, în absența unui astfel de reprezentant, replică Laurence, luat complet pe nepregătite și întrebându-se, în sinea lui, ce trebuia să facă pentru ca Temeraire să fie găzduit. Mă aflu aici într-o misiune convenită între țările noastre, una care nu poate suporta nicio amânare.

–Dacă misiunea dumitale ar fi atât de importantă, guvernul ar fi putut alege un mesager mai bun, răspunse insolent Ertegun. Sultanul are multe treburi și nu poate fi deranjat de orice cerșetor care vrea să vină și să bată la Poarta Fericirii. Și vizirii lui sunt foarte ocupați. Și nici măcar nu cred că sunteți din Anglia.

Chipul lui Ertegun exprima o satisfacție fățișă pentru că dăduse glas acestor obiecții, o ostilitate deliberată, iar Laurence spuse cu răceală:

–Aceste insulte, domnule, sunt pe cât de jignitoare la adresa mea pe atât de dezonorante pentru guvernul sultanului dumitale. E imposibil să-ți imaginezi că am inventa o asemenea poveste.

–Aha, și, totuși, trebuie să-mi imaginez că dumneata și această adunătură de animale periculoase, venind din Persia, sunteți reprezentanți britanici, răspunse Ertegun.

Laurence n-avu ocazia să răspundă acestei noi jigniri așa cum ar fi meritat. Temeraire, care vorbea fluent franceza, deoarece își petrecuse câteva luni din viață în oul de la bordul fregatei franceze, își vârî capul masiv în conversație:

–Nu suntem animale, iar prietenii mei n-au știut că vitele sunt ale voastre, spuse el furios. N-ar face

rău nimănui și au bătut și ei cale lungă ca să-l vadă pe sultan.

Gulerul lui Temeraire se lărgise și se zbârlise, iar aripile sale, ridicându-se pe jumătate de pe spate, proiectau o umbră prelungă. Își aduse umerii în față și tendoanele încordate i se profilară prin piele, când își împinse capul, cu dinții lungi, zimțați, înspre căpitanul turc. Dragonul lui Ertegun scoase un mic țipăt ascuțit și făcu un salt înainte, dar toți ceilalți dragoni turci se retraseră din instinct în fața acestei demonstrații fioroase și îl lăsară singur. Iar Ertegun însuși făcu involuntar un pas în spate, în căutarea adăpostului oferit de picioarele din față ale dragonului său speriat.

–Hai să punem capăt acestei dispute, spuse Laurence, grăbindu-se să profite de faptul că Ertegun fusese redus, pe moment, la tăcere. Domnul Tharkay și locțiitorul meu vor merge în oraș cu oamenii dumitale, în timp ce noi, ceilalți, vom rămâne aici. Sunt convins că oamenii ambasadorului vor putea să organizeze vizita noastră după placul sultanului și al vizirilor săi, chiar dacă, într-adevăr, nu există niciun reprezentant oficial în momentul de față. Și sper că mă vor ajuta, de asemenea, să compensez pagubele provocate cirezii regale, care, așa cum a spus Temeraire, au fost făcute din greșeală, nu din rea-voință.

Era limpede că Ertegun nu era încântat de o astfel de propunere, dar nu știa cum s-o refuze, sub umbra amenințătoare a lui Temeraire. Deschise și închise gura de câteva ori, apoi spuse, cu glas stins:

–Este imposibil.

La acestea, Temeraire mârâi, furios. Dragonii turci se retraseră cu toții puțin mai departe și, dintr-

odată, se auziră glasurile țiuite, mieunate, ale dragonilor sălbatici: Arkady și tovarășii săi săltau în aer, plesnind din cozi și lovind aerul cu ghearele, fâlfâind din aripi și urlând cu toții cât îi ținea gura. Dragonii turci începură și ei să răcnească, dând din aripi, gata să se ridice în aer. Zgomotul era înfiorător, spulberând orice speranță că niște eventuale ordine puteau fi auzite. Și pe urmă, pentru a spori confuzia, Temeraire se ridică și răgi, deasupra capetelor lor: un bubuit prelung, amenințător, ca un tunet.

Dragonii turci se prăbușiră înapoi pe picioarele din spate, cu țipete și șuierături, încâlcindu-și aripile, repezindu-se în gol și unul la altul, cu o spaimă instinctivă. În învălmășeală, dragonii sălbatici profitară de ocazie: se năpustiră asupra vacilor moarte, le smulseră de sub nasul turcilor și se răsuciră, ca unul, să plece. Aflat deja în văzduh, cu ceilalți gonind în fața lui, Arkady se întoarse, ținând câte o vacă în fiecare dintre labele din față și clătină din cap, în semn de mulțumire, spre Temeraire. Și apoi se făcură nevăzuți, zburând cu mare viteză, în șir, direct spre refugiul sigur al munților.

Liniștea înmărmurită nu dură nici jumătate de minut, după care Ertegun, rămas pe poziție, izbucni într-un șuvoi indignat și poticnit de vorbe în limba turcă, pe care Laurence, profund rușinat, consideră că e mai bine că nu le înțelege: ar fi împușcat bucuros, cu mâna lui, întreaga șleahtă de bandiți. Îl făcuseră mincinos în fața oamenilor săi și a căpitanului turc, dornic dinainte să se folosească de orice pretext ca să le refuze solicitările.

Îndărătnicia de mai devreme a lui Ertegun fusese acum înlocuită de o indignare mai sinceră, intensă

și foarte autentică. Fierbea de mânie și broboane mari de sudoare i se adunau și îi curgeau de pe frunte în șiroaie lungi, pierzându-i-se în barbă, în timp ce bălmăjea amenințări furioase, într-un amestec de turcă și franceză.

–Vă arătăm noi cum tratăm aici invadatorii. O să vă măcelărim așa cum au măcelărit tâlharii vitele sultanului și-o să vă lăsăm trupurile să putrezească, termină el, gesticulând sălbatic către dragonii săi.

–N-am să vă las să-i faceți rău lui Laurence sau echipajului meu, spuse cu vehemență Temeraire, umflându-și pieptul.

Dragonii turci păreau cu toții profund îngrijorați. Laurence mai observase și cu alte ocazii că alți dragoni păreau să știe de frica răcnetului lui Temeraire: chiar dacă nu simțiseră încă adevăratul vânt divin, un anume instinct îi avertiza că se află în pericol. Dar căpitanii lor nu înțelegeau asta și Laurence se îndoia că dragonii ar nesocoti un ordin de atac. Chiar dacă Temeraire se dovedea capabil să înfrângă de unul singur un grup de jumătate de duzină de dragoni, o asemenea victorie nu le-ar fi folosit la nimic.

–Ajunge, Temeraire, oprește-te, zise Laurence, după care i se adresă lui Ertegun, pe un ton oficial: Domnule, ți-am explicat deja limpede că dragonii sălbatici nu sunt sub comanda mea și am promis să vă despăgubesc. Presupun că nu vorbești serios despre o declarație de război împotriva Angliei fără aprobarea guvernului dumitale. În ceea ce ne privește, noi nu vom manifesta o asemenea ostilitate.

Tharkay traduse asta pe neașteptate în turcă, deși Laurence bolborosise în franceză și vorbise destul de tare pentru ca restul aviatorilor turci să poată auzi. Aceștia se uitară unul la altul, stânjeniți, iar

Ertegun îi aruncă o privire plină de o frustrare feroce și se răsti:

–Rămâneți, și veți afla contrariul, pe riscul vostru!

După care se avântă înapoi către dragonul său, strigând ordine. Întreaga formație se retrase la o oarecare distanță și se opri în umbra unui mic crâng de pomi fructiferi de la marginea drumului ce ducea spre Istanbul, unde se așezară, de-a lungul și de-a latul, iar cel mai mic dintre ei se ridică în aer, îndreptându-se rapid către oraș. În scurt timp, se făcu tot mai mic și dispăru în pâclă.

–Și, desigur, nu duce vești bune despre noi, constată Granby, urmărindu-l cu privirea prin luneta lui Laurence.

–Nu fără motiv, recunoscu înverșunat Laurence.

Temeraire scurmă pământul, cu un aer vinovat.

–N-au fost foarte prietenoși, spuse el pe un ton defensiv.

Nu prea aveau unde se adăposti, fără să se retragă la mare distanță, departe de ochii dragonilor-străjeri, ceea ce Laurence nu intenționa să facă. Însă găsiră un loc între două dâmburi și înălțară un mic adăpost din pânză groasă pe stâlpi înfipți în pământ, ca să le ofere răniților puțină umbră.

–Păcat c-au luat toate vacile, spuse cu jind Temeraire, privind în direcția în care dispăruseră dragonii sălbatici.

–Cu puțină răbdare, ar fi primit de mâncare, și tu la fel, ca oaspeți, nu ca hoți, zise Laurence, cu propria-i răbdare pusă la grea încercare.

Temeraire nu protestă în fața reproșului, ci doar își plecă creștetul, iar Laurence se ridică și se îndepărtă puțin, ca să privească din nou spre oraș prin lunetă: nicio schimbare, doar că acum niște păstori mânau vitele către tabăra dragonilor turci, pentru ca aceștia să poată mânca, iar oamenii luau și ei o gustare, ca să-și refacă forțele.

Laurence coborî luneta și întoarse spatele acestei scene. Avea gura uscată și buzele crăpate. Îi dăduse rația lui de apă lui Dunne, care tușea încontinuu. Era deja prea târziu ca să caute hrană, dar în zori va trebui să trimită câțiva oameni să vâneze și să găsească apă. Era un risc mare pentru ei, într-o țară străină, unde nu puteau răspunde niciunei provocări. Iar Laurence nu știa ce-ar putea să facă în continuare, dacă turcii rămâneau de neclintit.

–N-am putea să ocolim orașul și să încercăm din nou, dinspre partea europeană? sugeră Granby, când Laurence se întoarse în tabăra lor improvizată.

–Sunt străji postate pe dealurile de la nord, împotriva unei eventuale invazii dinspre Rusia, răspunse scurt Tharkay. Cu excepția cazului în care vrei să călătorești o oră departe de drum, nu poți decât să deștepți tot orașul.

–Domnule, vine cineva, anunță Digby, și discuția deveni inutilă: un dragon-curier se apropia cu repeziciune dinspre oraș, escortat de două fiare de talie grea și, cu toate că lumina soarelui la asfințit se revărsa asupra lor, estompându-le culorile, Laurence văzu limpede, profilate pe cer, cele două coarne mari pe frunțile lor și țepii mai înguști, ca niște spini, zbârlindu-se de-a lungul trupurilor lor șerpuitoare. Mai văzuse cândva, la Nil, un Kazilik, încadrat de talazul de fum și flăcări ce se înălța

dinspre Orient, o femelă-dragon care își aprinsese muniția și pârjolise o corabie imensă, de o mie de oameni.

–Duceți toți răniții la bord și descărcați tot praful de pușcă și bombele, ordonă el, pe un ton grav.

Temeraire putea supraviețui unor arsuri, dacă nu putea fugi, dar și o mică limbă de foc putea să aprindă depozitul de praf de pușcă și proiectile incendiare vârât în hamul lui de la pântece, cu un efect fatal atât pentru el, cât și pentru acea nefericită navă-amiral franceză.

Îndepliniră ordinul în timp record, așezând bombele rotunde grămadă pe pământ, în mici piramide, în timp ce Keynes îi legă pe cei mai grav răniți de scânduri, să fie fixați în hamul de la pântece. Dădură jos și bucățile de prelată, care începu să se umfle în bătaia vântului, și pe cele de piele.

–Pot să mă descurc, Laurence. Du-te la bord, până aflăm ce au de gând, sugeră Granby.

Căpitanul îl refuză iritat, însă îi trimise pe ceilalți la bord, astfel că doar el și Granby rămaseră la sol, lângă Temeraire.

Cei doi dragoni Kazilik aterizară unul după altul, la mică distanță. Aveau pielea stacojie, desene verzi strălucitoare, tivite cu negru, ca niște pete de leopard, și plesneau aerul cu limbile lungi și negre. Erau atât de aproape, încât Laurence putea să audă, reverberând din trupurile lor, un huruit înfundat, asemănător cu torsul unei pisici amestecat cu șuieratul unui ceainic, și să vadă, chiar și în lumina crepusculară, dârele de abur ce se înălțau din țepii subțiri de pe cutele spinărilor lor.

Căpitanul Ertegun veni din nou înspre ei, cu ochii îngustați și întunecați de satisfacție. De pe dragonul-curier descălecară doi sclavi negri, care, cu mare grijă, ajutară un alt bărbat să se dea jos de pe umerii fiarei. Apucându-i de mâini, bărbatul coborî pe mica scară rabatabilă pe care o așezaseră pe pământ. Purta un splendid caftan brodat în mătase multicoloră și un turban alb cu multe pene, care-i ascundea părul. Ertegun făcu o plecăciune adâncă în fața lui și i-l prezentă lui Laurence drept pașa Hasan Mustafa. Primul era mai degrabă un titlu decât un nume, își aminti vag Laurence, un rang seniorial printre viziri.

Asta, cel puțin, era de preferat unui asalt imediat și, după ce Ertegun încheie rece prezentările, Laurence începu, stângaci:

–Domnule, nădăjduiesc că-mi veți îngădui să-mi exprim scuzele…

–Nu, nu! Ajunge, haide, să nu mai auzim despre asta, spuse Mustafa, într-o franceză mult mai fluentă și volubilă decât a lui Laurence și acoperindu-i cu ușurință bâlbâiala. Apoi vizirul luă mâna lui Laurence într-a lui, cu entuziasm. În timp ce Ertegun, indignat, se holbă și roși până-n vârful urechilor, Mustafa refuză, cu o fluturare a mâinii, orice alte scuze și explicații, și adăugă: Este doar un ghinion că ați fost înșelați de acele creaturi nenorocite. Dar, pe de altă parte, așa cum au afirmat imamii, dragonul născut în sălbăticie nu-l cunoaște pe profet și este un slujitor al diavolului.

La aceasta, Temeraire mârâi, furios, dar Laurence, profund ușurat, n-avea poftă de discuții.

–Sunteți mai mult decât generos, domnule, și vă sunt foarte recunoscător pentru asta, spuse el. Este meschin din partea mea să vă cer ospitalitatea, după ce am abuzat deja atât de mult de ea…

–A, nu! protestă Mustafa, respingând asta ca pe ceva neînsemnat. Firește că sunteți bine-veniți, căpitane. Ați străbătut cale lungă. Ne veți urma în oraș: sultanul, pacea fie cu el, a poruncit deja, în generozitatea lui, să fiți găzduiți în palat. V-am pregătit locuințe și o grădină răcoroasă pentru dragon. Vă veți odihni și vă veți răcori, după drum, și nu ne vom mai gândi la această nefericită neînțelegere.

–Mărturisesc că propunerea dumneavoastră este de departe mai ispititoare decât obligațiile misiunii mele, răspunse Laurence. V-am fi extrem de recunoscători pentru prilejul de a ne reface puterile, indiferent de ce ne puteți oferi, dar nu putem zăbovi în port, ca să zic așa, și trebuie să pornim din nou la drum cât mai curând. Am venit să preluăm ouăle de dragon, așa cum s-a stabilit, și trebuie să le ducem degrabă în Anglia.

Zâmbetul lui Mustafa păli o clipă, iar mâinile, care încă le țineau pe-ale lui Laurence, se strânseră:

–Căpitane, doar n-ai bătut atâta cale degeaba! se văită el. Trebuie să știi că nu-ți putem da ouăle.

II

6

O burniță fină și răcoroasă se împrăștia din numeroasele jeturi ale micii fântâni de fildeș, adunându-se pe frunzele portocalilor și pe fructele ce atârnau greu deasupra helești eului, coapte, parfumate și tremurătoare. Temeraire se odihnea în vasta grădină a palatului, vărgat de soare prin grilajul terasei de deasupra și moleșit după masa lui consistentă, iar micii curieri, după ce-l spălaseră, dormeau lipiți de trupul său. Încăperea era o feerie, cu lespezi albastre și albe de lazulit placând pereții de la pardoseală până la tavanul

poleit, cu obloane incrustate cu perle, banchete căptușite cu catifea, lângă ferestre, și covoare groase, în mii de nuanțe de roșu, îngrămădite pe podele. Iar în mijlocul ei, o vază pictată, înaltă până la brâul unui om, așezată pe o masă joasă, încărcată de flori și lujeri de viță. Lui Laurence îi venea s-o azvârle cât colo.

–Asta întrece orice limită! spuse Granby, înfierbântându-se, în timp ce măsura încăperea cu pasul. Să ne ducă de nas cu o mulțime de scuze și apoi să facă asemenea insinuări mârșave, gata să-l numească hoț pe bietul Yarmouth…

Mustafa nu mai prididise cu scuzele și regretele: înțelegerile nu fuseseră niciodată semnate, le explicase el, căci se iviseră noi preocupări care amânaseră chestiunea și, în consecință, plata nu fusese încă făcută atunci când ambasadorul a suferit accidentul. Când Laurence îi tratase scuzele cu suspiciune pe care o impuneau circumstanțele și ceruse să fie dus numaidecât la reședința misiunii diplomatice și să discute cu personalul, Mustafa mărturisise, vădit încurcat, că, după moartea ambasadorului, servitorii plecaseră în grabă la Viena și că unul dintre ei, secretarul James Yarmouth, pur și simplu dispăruse.

–N-am să spun că știu ceva rău despre el, dar aurul e foarte ispititor, spusese Mustafa, desfăcându-și larg brațele, într-un gest sugestiv: Regret, căpitane, dar trebuie să înțelegi că noi nu ne putem asuma responsabilitatea.

–Nu cred niciun cuvânt din toate astea, niciunul, continuă Granby furios. Ideea că ne-ar fi trimis vorbă, tocmai în China, să venim aici, în baza unei înțelegeri neparafate…

–Nu, e absurd, fu de acord Laurence. Dacă înțelegerea ar fi avut un dram de incertitudine,

ordinele lui Lenton ar fi sunat altfel. Ne putem aștepta să încerce s-o anuleze, cu cât mai puține complicații pentru ei.

Mustafa zâmbise neîncetat, în fața tuturor obiecțiilor lui Laurence, își repetase scuzele și îi oferise din nou ospitalitate. Cu întregul echipaj ostenit și plin de praf și fără o soluție la îndemână, Laurence acceptase, presupunând, pe deasupra, că, odată instalați în oraș, le va fi mai ușor să descopere adevărul și să exercite o anumită presiune pentru ca lucrurile să fie îndreptate.

El și echipajul lui fuseseră cazați în două pavilioane elegante, pe terenurile interioare, clădirile fiind amplasate în mijlocul unor pajiști cu iarbă grasă, suficient de largi pentru a-i permite lui Temeraire să doarmă acolo. Palatul încununa limba îngustă de pământ unde Bosforul și Cornul de Aur întâmpinau împreună marea. Priveliști nesfârșite li se înfățișaseră, în cele patru zări, în timpul coborârii: apă cât vedeai cu ochii și un furnicar de ambarcațiuni. Dar Laurence observase prea târziu că intraseră într-o colivie aurită: priveliștile erau fără pereche pentru că dealul palatului era împrejmuit de ziduri înalte, fără ferestre, care stăvileau orice comunicare cu lumea exterioară, iar locuințele lor se deschideau înspre mare prin ferestre cu zăbrele de fier.

Din aer, pavilioanele păruseră unite cu vastul complex al palatului, dar legătura se dovedi doar un culoar acoperit, deschis spre exterior. Toate ușile și ferestrele care ar fi putut duce în palat erau încuiate și ostile, negre și oblonite, împiedicându-le până și privirea să pătrundă. La baza scărilor terasei stăteau de strajă alți sclavi negri, iar în grădini, dragonii Kazilik zăceau ca niște movile sinuoase, cu ochii galbeni și scânteietori ațintiți asupra lui Temeraire.

Cu toată primirea amabilă pe care le-o făcuse, Mustafa dispăruse imediat ce îi văzuse întemnițați, cu promisiunea vagă de a se întoarce cât mai curând. Dar chemarea la rugăciune venise de trei ori de atunci, exploraseră de două ori granițele frumoasei lor închisori, și încă nu primiseră niciun semn de la el. Străjerii nu ridicau obiecții dacă vreunul dintre ei cobora să stea de vorbă cu Temeraire, în grădinile de la baza pavilioanelor, dar au clătinat cordial din cap când Laurence arăta peste umerii lor, înspre aleea pavată care ducea către restul incintei.

Ținuți la o asemenea distanță, puteau privi cât pofteau, de pe terase și de la ferestre, viața palatului. Era o ciudată senzație de frustrare să vadă alți oameni plimbându-se peste tot, ocupați și preocupați: oficialități cu turbane mari, servitori ducând tăvi, tineri paji alergând încoace și încolo, cu coșuri și scrisori. O dată, văzură chiar un gentilom cu înfățișare de medic, cu barbă lungă și înveșmântat în haine negre, care dispăru într-un mic pavilion, la o oarecare distanță. Mulți se uitau curioși la Laurence și la echipajul său. Băieții încetineau pasul ca să privească lung la dragonii din grădină, dar nu răspundeau când erau strigați, îndepărtându-se grăbiți, prudenți.

–Uitați-vă acolo! Credeți că e o femeie?

Dunne, Hackley și Portis se îmbrânceau să apuce luneta, aplecându-se adânc peste balustrada terasei, la trei stânjeni de pavajul tare de piatră, în încercarea nesăbuită de a privi în grădină: un oficial vorbea cu o femeie – sau un bărbat, sau un urangutan, din cât se dezvăluia privirii. Purta un voal din mătase subțire, dar închis la culoare, înfășurat în jurul capului și peste umeri, lăsând doar ochii să se vadă și, în ciuda arșiței, avea peste rochie un veșmânt lung, până la papucii cu

nestemate, ascunzându-și până și mâinile într-un buzunar adânc din față.

–Domnule Portis, spuse aspru Laurence. Aviaspirantul se pregătea să fluiere. Întrucât nu ai nimic mai bun de făcut, te vei duce jos să sapi o altă groapă pentru necesitățile lui Temeraire. Iar când isprăvești, poți s-o umpli la loc. Chiar acum, te rog. În timp ce Portis, rușinat, plecă tiptil, Dunne și Hackley coborâră repede luneta, arborând, fără prea mare succes, un aer inocent. Iar voi doi, domnilor… Laurence se opri, indignat și îngrozit în același timp, văzându-l chiar pe Tharkay uitându-se prin lunetă la femeia cu văluri. Domnule, spuse el, printre dinți, ți-aș fi recunoscător dacă n-ai face nici dumneata ochi dulci femeilor din palat.

–Nu e o femeie din harem, răspunse călăuza. Apartamentele haremului sunt la sud, dincolo de zidurile acelea înalte, și femeilor nu le este îngăduit să iasă. Te asigur, căpitane, că nu am fi văzut atât de mult din ea, dacă ar fi fost o odaliscă.

Tharkay își îndreptă spatele, îndepărtându-se de lunetă: femeia se întorsese să se uite la ei, o fâșie îngustă și palidă de piele, tot ceea ce veșmintele nu acopereau, însă suficient de mare ca să-i lase ochii negri la vedere.

Din fericire, femeia nu protestă și, într-o clipă, ea și oficialul se făcură nevăzuți. Tharkay închise luneta și i-o dădu lui Laurence, apoi se îndepărtă nonșalant. Căpitanul își strânse pumnul pe cilindrul instrumentului.

–Mergeți la domnul Bell și cereți-i să vă dea ceva de lucru, le spuse el lui Dunne și lui Hackley, abținându-se să-i pedepsească mai aspru. Nu voia să-i facă țapi ispășitori pentru Tharkay.

Se îndepărtară, bucuroși, iar Laurence traversă din nou terasa, oprindu-se în capătul celălalt, să privească de sus orașul și Cornul de Aur. Se lăsa înserarea: cu siguranță, Mustafa n-avea să vină astăzi.

–Și uite-așa am mai pierdut o zi, spuse Granby, alăturându-i-se când se auzi ultima chemare la rugăciune: vocile răgușite ale muezinilor se îngemănau dinspre minaretele de pretutindeni. Una se auzea atât de aproape, încât ar fi putut fi dincolo de zidul înalt de cărămidă care despărțea curtea lor de harem.

Chemarea îl trezi din nou pe Laurence în zori: lăsase toate obloanele deschise pentru aer și ca să-și poată înălța capul în timpul nopții, să se asigure că Temeraire doarme nestingherit în palida lumină stranie a lămpașelor agățate ici și colo pe zidurile palatului. Mai auziră chemarea încă de cinci ori, tot fără vreo veste: nicio vizită, niciun cuvânt și niciun semn că existența lor era măcar recunoscută, cu excepția mâncării aduse de câțiva servitori, iuți și silențioși, care se făceau nevăzuți înainte să le poată adresa vreo întrebare.

La solicitarea lui Laurence, Tharkay încercă să intre în vorbă cu gărzile turce, însă acestea doar ridicau din umeri și deschideau gura, arătând locul de unde le fusese tăiată limba – o dovadă de barbarie. Când li se cerea să ducă o scrisoare, clătinau ferm din cap, fie fiindcă nu voiau să-și părăsească posturile pentru așa ceva, fie, poate, pentru că primiseră instrucțiuni să-i țină izolați.

–Crezi că i-am putea mitui? întrebă Granby, când începu să se înnopteze și încă nu primiseră nicio veste. De-am putea ieși, măcar câțiva dintre noi: cineva din orașul ăsta blestemat trebuie să știe ce

s-a întâmplat cu oamenii ambasadorului. E imposibil să fi dispărut cu toții.

–S-ar putea, dacă am avea cu ce să-i mituim, răspunse Laurence. Suntem extrem de strâmtorați, John. Cred că ar strâmba din nas la ce îmi pot permite să le ofer. Mă îndoiesc că ne-ar scoate din palat pentru atât, riscându-și postul, dacă nu chiar capul.

–Atunci am putea să-i cerem lui Temeraire să doboare zidul, ca să ne elibereze. Asta cel puțin ar atrage atenția, zise Granby, glumind doar pe jumătate, și se prăbuși pe cea mai apropiată canapea.

–Domnule Tharkay, te rog să mă ajuți din nou cu traducerea, zise Laurence și se duse iarăși să se adreseze gărzilor. Deși la început îșI toleraseră cu jovialitate oaspeții-prizonieri, deveniseră acum vizibil iritați, aceasta fiind a șasea oară în cursul zilei când Laurence îi abordase. Spune-le, te rog, că mai avem nevoie de ulei pentru lămpi, îi ceru el călăuzei, inventând niște solicitări mărunte. Și de lumânări. Poate și de niște săpun și alte articole de toaletă.

Așa cum sperase, unul dintre tinerii paji pe care îi zăriseră de departe se înduplecă să-i servească. Atunci când i se oferi o monedă de argint, băiatul fu suficient de impresionat ca să accepte să-i ducă un mesaj lui Mustafa. După ce-l trimise mai întâi să le aducă lumânări și diverse alte lucruri, ca să adoarmă vigilența gărzilor, Laurence se așeză, cu hârtie și condei, să compună o scrisoare oficială în termeni cât mai duri, în speranța că-l va face pe acel domn zâmbitor să înțeleagă că nu avea de gând să stea cu mâinile în sân în pavilionul-închisoare.

–Nu sunt sigur ce vrei să spui prin începutul celui de-al treilea paragraf, spuse, șovăitor, Temeraire, când Laurence îi citi scrisoarea, redactată în franceză.

–Oricare ar fi proiectul dumneavoastră, lăsând fără răspuns toate întrebările care…, începu Laurence.

–O, cred că pentru „proiect“ trebuie să folosești cuvântul *conception* în loc de *dessin.* Și, Laurence, nu cred că vrei să spui că ești „servitorul“ lui supus.

–Mulțumesc, dragul meu, zise Laurence, corectând cuvintele și grafiind pe dibuite „heuroo“ pentru *hereux,* înainte să împăturească misiva și să i-o înmâneze băiatului, care se întorsese între timp cu un coș cu lumânări și bucăți mici de săpun, puternic parfumate.

–Sper doar că n-o s-o arunce în foc, spuse Granby, după ce băiatul se îndepărtă grăbit, cu moneda strânsă în pumn, nu foarte discret. Sau să nu facă asta chiar Mustafa.

–Oricum, nu vom afla nimic în seara asta, răspunse Laurence. Mai bine am dormi cât mai putem. Dacă nu primim niciun răspuns, va trebui să dăm o fugă până în Malta. Nu au o baterie de coastă grozavă aici și îndrăznesc să spun că ne vor trata cu totul altfel dacă ne întoarcem cu o navă de primă clasă și câteva fregate.

–Laurence! strigă Temeraire de afară, trezindu-l dintr-un vis intens, extrem de real, în care călătorea pe mare.

Căpitanul se ridică în capul oaselor și își șterse fața udă: schimbarea direcției vântului îndreptase spre el, în timpul nopții, stropii mărunți ai fântânii.

–Da, răspunse Laurence și se duse să se spele în fântână, pe jumătate adormit.

Coborî în grădină, salutând politicos din cap gărzile care căscau, iar Temeraire îi adulmecă plin de interes.

–Miroși frumos, spuse el, înveselit, și Laurence își dădu seama că se spălase cu săpunul parfumat.

–Va trebui să scap de el mai târziu, zise el, exasperat. Ți-e foame?

–Nu mi-ar prinde rău nițică mâncare, răspunse Temeraire, dar trebuie să-ți spun ceva: Am vorbit cu Bezaid și cu Sherazde și mi-au spus că puiul lor trebuie să iasă din ou foarte curând.

–Cine? se miră Laurence, nedumerit, apoi se uită la o pereche de dragoni Kazilik, care îi întoarseră privirea, clipind cu blajin interes din ochii strălucitori. Temeraire, rosti Laurence rar, vrei să spui că ouăle lor ne sunt destinate?

–Da, și încă două, dar acelea n-au început să se întărească, îi explică dragonul. Cred, adăugă el. Cei doi vorbesc o amestecătură de franceză și limba dragonilor, dar mi-au spus câteva cuvinte în turcă.

Laurence nu acordă nicio atenție acestui lucru, prea descumpănit de cele aflate. Britanicii încercaseră să procure o linie de scuipători de flăcări la scurt timp după ce începuse orice fel de reproducere sistematică a dragonilor. Aduseseră de la Agincourt câțiva dragoni Flamme-de-Gloire, dar ultimul dispăruse aproape un secol mai târziu și de atunci nu înregistraseră decât eșec după eșec. Franța și Spania îi refuzaseră, firește, fiind vecini prea apropiați ca să accepte să renunțe la un asemenea atu și, multă vreme, nici turcii nu

fuseseră dornici să aibă de-a face cu cei pe care-i numeau necredincioși, la fel cum nici britanicilor nu le plăcea să aibă de-a face cu păgânii.

–Și eram în negocieri cu incașii, acum nici doisprezece ani, spuse Granby, cu fața îmbujorată de înverșunare, dar nu s-a ajuns nicăieri până la urmă. I-am plătit regește și păreau mulțumiți, dar, peste noapte, ne-au înapoiat toată mătasea, ceaiul și armele aduse de noi și ne-au alungat.

–Cât le-am oferit, îți mai amintești? întrebă Laurence, iar Granby rosti o sumă care îl făcu să se așeze brusc.

Cu un aer îngâmfat, Sherazde îi informă, în franceza ei stricată, că pentru oul ei se ceruse un preț și mai mare, aproape imposibil de crezut.

–Dumnezeule mare, nu-mi pot imagina cum s-a strâns măcar jumătate din această sumă! se minună Laurence. S-ar putea construi câteva corăbii de primă clasă cu atâția bani, și vreo două transportatoare aeriene.

Temeraire stătea în capul oaselor, nemișcat, cu coada încolăcită strâns în jurul trupului și gulerul zbârlit.

–*Cumpărăm* ouăle? întrebă el.

–Păi… Laurence era surprins: nu-și dăduse seama până atunci că Temeraire nu înțelesese că ouăle se obțin în schimbul banilor. Da, le cumpărăm, dar vezi și tu că amicii tăi n-au nimic împotrivă să-și cedeze ouăle, a spus el, aruncând o privire neliniștită către cei doi dragoni Kazilik, cărora, într-adevăr, nu părea să le pară rău că aveau să se despartă de progenitura lor.

Dar Temeraire plesni nerăbdător din coadă:

–Bineînțeles că nu le pare rău pentru că știu că vom avea grijă de ou, spuse el. Dar, așa cum mi-ai zis chiar tu, dacă cumperi ceva, atunci îți aparține și poți să faci ce vrei cu el. Dacă eu cumpăr o vacă, pot s-o mănânc, dacă tu cumperi o proprietate, putem locui acolo, iar dacă îmi cumperi o podoabă, pot s-o port. Dacă ouăle sunt proprietate, atunci dragonii care ies din ele sunt la fel și nu e de mirare că oamenii ne tratează ca pe niște sclavi.

Nu prea avea cum să răspundă la asta. Crescut într-o familie aboliționistă, Laurence înțelegea, fără doar și poate, că oamenii nu trebuiau vânduți și cumpărați și, din punct de vedere principial, nu putea să-l contrazică. Totuși, exista o uriașă diferență între condiția dragonilor și a nefericiților care trăiau în sclavie.

–Nu e ca și cum am putea obliga puii de dragoni să facă ce vrem, după ce ies din ou, interveni Granby, inspirat. S-ar putea spune că noi cumpărăm doar șansa de a-i convinge să accepte hamul.

Dar Temeraire răspunse, cu un licăr combativ:

–Și dacă, după ce ies din ou, vor să plece și se întorc aici?

–O, atunci… se bâlbâi Granby, încurcat.

Firește, în cazul acesta, puiul de dragon neîmblânzit era dus în rezervațiile de reproducere.

–Cel puțin gândește-te că, în cazul de față, îi ducem în Anglia, unde vei avea șansa să le ameliorezi condiția, încercă Laurence să-l consoleze, dar Temeraire nu era ușor de îmbunat și se ghemui, dus pe gânduri, în grădină, să rumege problema.

–Ei, a luat frâul în dinți, nu încape îndoială, îi spuse Granby lui Laurence, cu un tremur îngrijorat în glas, când se întoarseră înăuntru.

–Da, zise Laurence, posomorât.

Spera, într-adevăr, să îmbunătățească situația dragonilor, odată întors acasă. Era convins că amiralul Lenton și ceilalți foști amirali ai Aviației vor accepta să adopte toate măsurile ce le stăteau în putere. Laurence avea planuri pentru un pavilion în stil chinezesc, cu pietrele ce emanau căldură și fântânile curgătoare, alimentate prin conducte, care îi plăcuseră atât de mult lui Temeraire. Gong Su putea cu ușurință să-i învețe pe alții arta gastronomiei pentru dragoni, iar *Allegiance* ducea acasă rame pentru citit și plăci cu nisip pentru scris care puteau fi adaptate pentru uzul occidental. În sinea lui, Laurence se îndoia că majoritatea dragonilor aveau să se arate interesați, căci Temeraire era unic nu doar prin talentul pentru învățarea limbilor străine, ci și prin pasiunea sa pentru cărți. Dar atât interes cât exista, putea fi satisfăcut ușor și fără costuri mari și nu avea cum să provoace vreo obiecție.

Însă nu era de așteptat ca guvernul să meargă de bunăvoie dincolo de aceste măsuri, care puteau fi luate cu discreția și fondurile Aviației, iar Laurence nu era de acord cu nivelul presiunilor necesare pentru a impune mai mult. O revoltă a dragonilor ar îngrozi întreaga țară și, cu siguranță, ar face cauzei mai mult rău decât bine. Și ar întări prejudecata ministerului că nu te poți încrede în asemenea animale. Efectele unui astfel de conflict asupra evoluției războiului erau inimaginabile și debandada creată se putea dovedi fatală: nu existau destui dragoni în Anglia pentru cei dispuși să se preocupe mai mult de plata și de drepturile lor legale decât de misiunea pe care o aveau.

Nu putea decât să se întrebe dacă un alt căpitan, un aviator adevărat și mai bine instruit, l-ar fi putut împiedica pe Temeraire să devină atât de preocupat și de nemulțumit, canalizându-i mai bine energiile. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe Granby dacă asemenea dificultăți erau obișnuite, dacă putea fi sfătuit în vreun fel în această privință, dar nu putea să-i ceară unui subordonat să-l ajute să se descurce cu dragonul său. Și, în orice caz, nu era sigur că sfatul ar mai fi de folos. Să spui că e sclavie când un ou de dragon e cumpărat cu o jumătate de milion de lire și când singura diferență era dacă venea pe lume în Anglia sau la Sublima Poartă era ilogic din punct de vedere practic, și toată filozofia din lume nu putea să schimbe asta.

–Dacă oul a început să se întărească, cât timp crezi că avem la dispoziție? îl întrebă el, în schimb, pe Granby, ridicându-și mâna în vântul care pătrundea prin galeria acoperită cu deschidere spre mare și calculând în minte cât timp ar fi necesar ca să aducă o navă din Malta. Puteau ajunge pe insulă în trei zile de zbor, era sigur, dacă Temeraire era odihnit și bine hrănit.

–Păi, vorbim de săptămâni, dar dacă trei sau zece, nu pot să spun fără să-l văd și, chiar și atunci m-aș putea înșela. Va trebui să-l întrebi pe Keynes, răspunse Granby. Dar, știi, nu e suficient să punem mâna pe ou în ultimul moment. Acest pui de dragon nu va fi ca Temeraire, să sară afară din ou știind deja trei limbi. N-am mai auzit așa ceva. Trebuie să înhățăm oul și să-l trecem pe engleză imediat.

–O, Dumnezeule! exclamă Laurence, îngrozit, lăsându-și mâna să cadă.

Nici măcar nu se gândise la această problemă. Capturase oul lui Temeraire cu mai puțin de-o

săptămână înainte de eclozare și nu știuse pe-atunci destule ca să fie surprins că vorbește engleza, fiind mai uluit de faptul că mica vietate știa să vorbească. Altă lacună în pregătirea lui și alt motiv de măsuri urgente.

–Sultanul ar face o impresie proastă în rândurile conducătorilor, spuse Laurence, abia reușind să ofere o aparență de calm, dacă ar tolera dispariția unei jumătăți de milion de lire destinate vistieriei sale și moartea unui ambasador pe teritoriul său, fără să facă investigații. Simpla curtoazie față de un aliat ar impune o preocupare mai mare, domnule, față de circumstanțele pe care mi le-ați descris.

–Dar, căpitane, te asigur, se fac toate investigațiile, spuse Mustafa, cu toată seriozitatea și încercă să-l convingă să guste dintr-un platou cu prăjituri îmbibate în miere.

Mustafa își făcuse, în sfârșit, apariția, la scurt timp după prânz, invocând ca justificare pentru absența sa o problemă de stat care îl reținuse. În semn de scuză, venise însoțit de cina lor și un spectacol extravagant, pe deasupra. Mai bine de două duzini de servitori forfoteau cu mare zgomot, așezând covoare și perne pe terasă, de jur împrejurul bazinului de marmură, și transportând platouri imense din bucătării, încărcate cu pilaf aromat și mormane de piure de vinete, frunze de varză și ardei verzi umpluți cu carne și orez, frigărui și felii subțiri de carne rumenită, cu miros puternic de fum.

Temeraire, cu capul înălțat peste balustradă, ca să urmărească evenimentul, adulmeca toate acestea cu deosebită admirație și, în ciuda faptului că fusese bine hrănit cu doi miei fragezi, cu doar o

oră mai devreme, goli pe furiș, din câteva mușcături, o tavă așezată o clipă la îndemâna lui, lăsându-i pe servitori perplecși în fața tăvii goale, cu aurul zgâriat și ciobit de dinții dragonului.

Pentru orice eventualitate, Mustafa adusese cu el muzicieni, care stârniră de îndată un mare tărăboi, și o mulțime de dansatoare în șalvari transparenți. Unduirile lor erau atât de indecente și atât de puțin ascunse de vălurile pe care le săltau în jurul lor, încât îl făcură pe Laurence să roșească, deși prestația lor era aplaudată cu entuziasm de mulți dintre ofițerii lui mai tineri. Pușcașii erau cei mai scandaloși: Portis măcar își învățase lecția, dar Dunne și Hackley, mai tineri și mai exuberanți, se manifestau fără rușine, încercând să prindă vălurile lungi și fluierând aprobator. Dunne merse până într-acolo încât se ridică într-un genunchi și întinse mâna, înainte ca locotenentul Riggs să-l apuce prompt de ureche și să-l tragă în jos.

Laurence nu era deloc în pericol să fie luat și el de val. Femeile erau frumoase, cercheze cu pielea albă și ochii negri, dar mânia pe care i-o stârneau aceste eforturi evidente de a le distrage atenția era mai puternică decât orice altă emoție primară și înăbușea orice tentație pe care poate ar fi simțit-o altminteri. Dar când încercă prima oară să-i vorbească lui Mustafa, una dintre dansatoare merse până într-acolo încât îl abordă mai direct, cu brațele larg desfăcute pentru a-și dezvălui frumoșii sâni, care erau insuficient acoperiți și se mișcau în contrapunct cu șoldurile ei. Se așeză cu grație pe canapeaua lui și întinse spre el brațele-i suple, într-o ostentativă invitație, o piedică eficientă în calea oricărei conversații, iar lui Laurence nu-i stătea în fire să îndepărteze o femeie cu forța.

Din fericire, virtutea lui avea un paznic de nădejde: Temeraire își coborî capul, cercetând

dansatoarea cu suspicioasă gelozie și își îngustă ochii și mai mult, la vederea numeroaselor ei lanțuri zornăitoare de aur, mârâind. Fata, luată prin surprindere, săltă iute de pe divan și se adăposti lângă tovarășele ei.

În sfârșit, Laurence reuși să insiste ca Mustafa să-i dea niște explicații, însă pașa nu făcu decât să se eschiveze, cu vagi asigurări că investigațiile vor da roade:

–Curând, foarte curând, desigur. Deși treburile guvernării sunt numeroase, căpitane. Sunt convins că înțelegi.

–Înțeleg foarte bine, domnule, spuse Laurence pe șleau, că puteți tărăgăna lucrurile după cum vă convine. Dar dacă întârziați prea mult și zădărniciți orice dialog, o să ne pierdem răbdarea și s-ar putea să descoperiți că un asemenea tratament va primi un răspuns care nu vă va fi pe plac.

O asemenea insinuare era cea mai amenințătoare remarcă pe care Laurence simțea că poate sau se cuvenea s-o facă. Orice slujitor al sultanului putea înțelege vulnerabilitatea orașului în fața unei blocade sau chiar a unui atac naval, cu flota aflată la Malta, de unde se putea lansa cu ușurință un asalt. Într-adevăr, Mustafa rămase, în sfârșit, fără răspuns și strânse din buze.

–Nu sunt diplomat, domnule, adăugă Laurence, și nu-mi pot îmbrăca mesajul în vorbe frumoase. Când știți la fel de bine ca mine că timpul ne presează și, totuși, sunt lăsat să pierd vremea de pomană, nu pot să spun decât c-o faceți deliberat. Și mi-e greu să cred că, după ce ambasadorul a murit și secretarul lui a dispărut, tot personalul ar fi plecat pur și simplu, știind că trebuie să sosim și făcând dispărută o sumă atât de mare de bani.

După ce-l ascultă, Mustafa se ridică și își desfăcu larg brațele:

–Cum pot să te conving, căpitane? Ai fi satisfăcut să-i vizitezi reședința și s-o inspectezi personal?

Laurence șovăi, luat prin surprindere. Intenționase să-l forțeze pe Mustafa să-i dea tocmai această libertate și nu se așteptase să i-o ofere din proprie inițiativă.

–M-aș bucura, într-adevăr, să am o asemenea ocazie, răspunse el, și să vorbesc cu servitorii casei lui care au rămas în zonă.

–Nu-mi place deloc, spuse Granby, când doi gardieni muți sosiră curând după cină, să-l escorteze pe Laurence în incursiunea lui. Ar trebui să rămâi aici. Lasă-mă pe mine să merg în locul tău, cu Martin și cu Digby, și îți aducem pe oricine vom găsim acolo.

–Nu cred că o să te lase să aduci oameni în palat după bunul tău plac. Și nu cred că sunt atât de nesăbuiți încât să ne omoare pe stradă, când Temeraire și două duzini de oameni sunt aici, să ducă vestea, zise Laurence. Nu o să ni se întâmple nimic.

–Nici mie nu-mi place că pleci, spuse dragonul, nemulțumit. Nu înțeleg de ce nu pot să vin și eu.

Se obișnuise să se plimbe liber prin Pekin și, desigur, câtă vreme se aflaseră în sălbăticie, se mișcase nestingherit.

–Mă tem că aici condițiile nu sunt cele din China, răspunse Laurence. Străzile din Istanbul sunt prea înguste pentru tine și, în orice caz, am stârni panică în rândul populației. Acum, unde e domnul Tharkay?

Urmă un moment de liniște generală și de confuzie, capetele întorcându-se de jur împrejur: călăuza nu era nicăieri. Prin câteva întrebări rapide, se asigurară că nimeni nu-l văzuse din seara precedentă și apoi Digby arătă către micul său sac de dormit, bine pitit printre bagajele lor și încă legat, nefolosit. Laurence îl privi cu buzele strânse:

–Prea bine. Nu putem amâna, în speranța că se va întoarce. Domnule Granby, dacă își face apariția, îl pui sub pază până când voi putea să vorbesc cu el.

–Da, domnule, răspunse Granby, întunecat.

Lui Laurence îi trecură prin minte, fără voia lui, anumite șiruri de cuvinte din acea posibilă conversație cu Tharkay, în timp ce stătea năucit în fața reședinței elegante a ambasadorului: ferestrele, bine oblonite, ușa zăvorâtă, praf și excremente de șobolani începuseră să se adune pe veranda din față. Gărzile doar îl priviră nedumerite, când Laurence încercă să întrebe, prin gesturi, de servitori și, cu toate că merse până într-acolo încât apelă la casele din vecini, nu găsi pe nimeni care să înțeleagă o boabă de engleză ori franceză, nici măcar bruma lui de latină poticnită.

–Domnule, zise Digby, cu glas scăzut, după ce Laurence se întoarse de la a treia casă, fără succes. Cred că fereastra de acolo e descuiată și îndrăznesc să spun că aș putea să mă strecor înăuntru, dacă domnul Martin m-ar ajuta să urc.

–Foarte bine, dar ai grijă să nu-ți rupi gâtul, se învoi căpitanul.

Laurence și Martin îl ridicară împreună pe Digby destul de mult ca să ajungă la balcon. Să escaladeze o balustradă de fier nu era mare scofală pentru un băiat antrenat să zburde pe spinarea unui

dragon în zbor și, cu toate că fereastra era pe jumătate înțepenită, tânărul sergent era încă destul de subțirel ca să se strecoare înăuntru.

Gărzile începură un agitat protest mut când Digby deschise dinspre interior ușa din față, dar Laurence îi ignoră și păși înăuntru, urmat îndeaproape de Martin. Intrară în hol, călcând peste paie și dâre de murdărie, urme prăfoase de picioare goale pe podea, semne ale unei împachetări și plecări grăbite. Camerele erau întunecoase și aveau ecou, chiar și după ce obloanele fură deschise, mobila era toată la locul ei, acoperită cu cearșafuri, cu aerul fantomatic al unei case părăsite, rămase în așteptare. Iar tic-tacul, ca un murmur gros, al ceasului imens de lângă scară, se auzea ciudat de sonor în tăcerea adâncă.

Laurence se duse la etaj și intră prin camere, fără a găsi altceva decât hârtii împrăștiate ici și colo. Când împachetaseră, lăsaseră în urmă cârpe sfâșiate și bucăți de hârtie bune de aprins focul. Într-un dormitor mare, sub masa de scris, găsi o singură foaie, scrisă de mâna unei femei, un fragment dintr-o obișnuită scrisoare veselă către casă, plină de vești despre copiii ei mici și de povești ciudate despre orașul străin, întreruptă la jumătate și lăsată neterminată. Laurence o așeză la loc, regretându-și indiscreția.

Înaintând pe coridor, căpitanul dădu peste o încăpere mai mică, despre care presupuse că trebuie să fi fost a lui Yarmouth. Lăsa impresia că ocupantul ei ieșise pe ușă doar de o oră: două vestoane atârnate împreună cu o cămașă curată, un costum de seară, o pereche de pantofi cu catarame, o sticluță cu cerneală și un condei ce aștepta ascuțit pe birou, cărțile lăsate pe rafturi și un mic medalion în interiorul biroului: chipul unei tinere femei. Dar documentele fuseseră luate, sau, cel

puțin, nu rămăsese niciunul care să cuprindă vreo informație utilă.

Coborî, fără să fi aflat nimic. Digby și Martin nu avuseseră nici ei mai mult noroc la parter. Cel puțin, nu era nicio urmă de violență ori jaf, dar toată casa era o harababură și nicio piesă de mobilier nu fusese luată: plecaseră cu siguranță în mare grabă, dar, după toate aparențele, din proprie voință. Cu soțul mort pe neașteptate și secretarul acestuia dispărut, în circumstanțe atât de neobișnuite și cu o sumă imensă în aur la mijloc, doar prudența ar fi putut s-o împingă pe soția ambasadorului să-și ia copiii și slujitorii rămași și să se retragă, în loc să rămână singură și fără prieteni într-un oraș străin, aflat atât de departe de aliați.

Însă răspunsul la o eventuală scrisoare către Viena ar veni abia după câteva săptămâni: n-ar avea timp să afle adevărul înainte ca oul să fie iremediabil pierdut pentru ei, iar aici nu exista, cu siguranță, nimic care să infirme povestea lui Mustafa. Descurajat, Laurence părăsi casa, în timp ce gărzile le făceau semn impacientate să plece, iar Digby zăvorî ușa la loc pe dinăuntru și coborî de pe balcon, să li se alăture.

–Mulțumesc, domnilor, cred că am aflat tot ce se putea, spuse Laurence.

N-avea niciun rost să împartă cu Martin și cu Digby starea lui de deznădejde și își ascunse neliniștea cât putu mai bine, în timp ce se întorceau spre râu, în urma gărzilor. Însă era dus pe gânduri și nu era atent la nimic din jurul lor, decât atât cât să aibă grijă să nu piardă gărzile din ochi, în marea de oameni. Reședința ambasadorului era în cartierul Beyoglu, de cealaltă parte a Cornului de Aur, un cartier plin de străini și

negustori. Străzile erau înțesate, părând ciudat de înguste, după aleile largi ale Pekinului, și răsunau de glasuri: vânzători, în fața prăvăliilor, încercând să atragă orice trecător înăuntru, de îndată ce-l zăreau.

Dar mulțimea dispăru dintr-odată, și gălăgia odată cu ea, când ajunseră mai aproape de țărm: casele și prăvăliile erau toate oblonite, deși, când și când, Laurence vedea un chip uitându-se în treacăt din spatele unei draperii, aruncând o privire spre cer și dispărând repede apoi. Deasupra lor, umbre mari treceau fâlfâind, întunecând soarele pentru o clipă: dragoni învârtindu-se în aer, atât de aproape, încât naceliștii lor puteau fi numărați. Gărzile ridicară neliniștite privirea și îi zoriră, deși lui Laurence i-ar fi plăcut să se oprească să vadă de ce zăboveau dragonii deasupra unei zone atât de populate, stricând toate afacerile zilei. Doar câțiva bărbați mai puteau fi zăriți pe străzi, sub umbrele dragonilor, și aceia fugind speriați. Un câine lătra, cu mai mult curaj decât minte, și urletul lui pătrunzător se auzea peste întinderea portului. Dragonii nu-i acordau atenție nici cât ar fi acordat un om unei muște bâzâitoare și își strigau unul altuia, în aer.

Barcagiul-șef aștepta, neliniștit, trecându-și prin palme capătul de la parâma ancorei, probabil pregătindu-se să-i abandoneze. Le făcu semn grăbit, în timp ce coborau dealul. Laurence se răsuci în barcă, să privească, în vreme ce traversau râul: la început crezu că dragonii, vreo șase la număr, doar se jucau în aer. Dar apoi văzu că peste port erau întinse cabluri groase și dragonii trăgeau de ele, ridicând numeroase care ce transportau țevile inconfundabile ale unor tunuri lungi.

Când ajunseră pe malul celălalt al râului, Laurence sări din barcă înaintea gărzilor și se duse pe chei,

să se uite mai bine: își dăduse deja seama că nu erau activități banale. O grămadă de barje cu bordajul jos stăteau în port, mișunând de sute de oameni care organizau următoarele încărcături și o mulțime de cai și catâri, ținuți cumva în frâu, în ciuda apropierii de dragoni, poate pentru că aceștia erau deasupra și nu în câmpul lor vizual. Nu erau doar tunuri, ci și ghiulele, butoaie de pulbere, mormane de cărămizi. Laurence ar fi zis că era nevoie de săptămâni să urci pe dealul abrupt o asemenea cantitate de materiale militare, toate ajungând cât ai clipi. Iar mai sus, chiar pe deal, dragonii coborau țevile masive de tun în stelajele de lemn care le așteptau, cu ușurința cu care doi oameni ar fi mutat o scândură.

Laurence nu era nicidecum singurul observator curios. Numeroși localnici se adunaseră de-a lungul docurilor, privind atent scena și șușotind între ei, neîncrezători. La câțiva pași stătea o companie de ieniceri încruntați, cu coifurile lor cu pene, frământându-și mâinile și jucându-se cu carabinele. Un tânăr întreprinzător se plimba de la unul la altul, oferindu-și luneta, în schimbul unei mici taxe. Nu era foarte puternică, iar lentilele produceau o imagine neclară, dar era destul de bună pentru a apropia imaginea.

–Tunuri de nouăzeci și șase de livre, dacă nu mă înșel. Poate chiar douăzeci la număr, și cred că încă pe-atâtea au fost instalate pe coasta asiatică. Acest port va fi o capcană a morții pentru orice corabie care intră în raza lor, îi spuse Laurence, posomorât, lui Granby, în timp ce-și spăla praful de pe față și mâini în lavoarul fixat în zid, vârându-și apoi cu totul capul în apă, scuturându-și părul aproape cu sălbăticie. În curând avea să-și ciopârțească vârfurile cu sabia, gândi el, dacă nu ajungea la un frizer. Părul refuzase mereu să-i crească destul de lung pentru o coadă propriu-zisă,

doar atât cât să-l irite și să picure la nesfârșit, când era ud. Și nu le-a părut rău deloc să mă lase să văd asta, adăugă el. Gărzile alea ne-au zorit toată ziua, dar au fost încântate să mă opresc și să mă holbez cât vreau.

–Poate că și Mustafa a vrut să ne dea cu tifla, fu de acord Granby. Și, Laurence, mă tem că nu e singura… ei, bine, vei vedea cu ochii tăi.

Și, împreună, se duseră la marginea grădinii: dragonii Kazilik dispăruseră, iar în locul lor, în jurul lui Temeraire fuseseră postați alți doisprezece dragoni, astfel că grădina era acum înțesată, câțiva dintre ei fiind chiar siliți să stea pe spatele celorlalți.

–O, nu, sunt chiar prietenoși cu toții și au venit doar să stea de vorbă, spuse Temeraire, cu convingere.

Se făcea deja înțeles cumva, într-un amestec de franceză presărată cu turcă și limba dragonilor și, cu puțină caznă și repetiție, îl prezentă pe Laurence dragonilor turci, care îl salutară cu toții, clătinând politicoși din cap.

–Ne vor face o mulțime de probleme, dacă trebuie să plecăm în grabă, spuse Laurence, privindu-i pieziș.

Temeraire era extrem de rapid pentru un dragon de dimensiunea lui, dar cel puțin curierii puteau să-l depășească și Laurence era convins că vreo doi dragoni de talie medie ar fi putut să țină pasul cu el suficient de mult ca să-l încetinească, până era ajuns din urmă de un dragon mai pe măsura lui.

Dar măcar erau niște câini de pază agreabili și se dovedeau o bună sursă de informații.

–Da, unii dintre ei mi-au povestit despre activitățile din port. Ei au venit aici să sprijine orașul, spuse Temeraire, când Laurence îi descrise operațiunile pe care le văzuse. Iar dragonii aflați în vizită confirmară bucuroși o mare parte din ceea ce Laurence bănuise: întăreau portul cu o mulțime de tunuri. Pare interesant, spuse Temeraire. Mi-ar plăcea să merg să văd, dacă se poate.

–Aș vrea și eu să văd mai de aproape ce se întâmplă, replică Granby. Nu-mi dau seama cum procedează, având în vedere că folosesc și cai. E chinul de pe lume să ții caii în frâu în preajma dragonilor, darămite să-i mai și pui la muncă. Noi ne considerăm norocoși dacă nu dă strechea în ei. Nu e suficient să nu vadă dragonii, un cal îi poate adulmeca de la mai mult de-o milă.

–Mă îndoiesc că Mustafa va fi dispus să ne permită să le inspectăm de aproape activitățile, spuse Laurence. Una e să ne lase să aruncăm o privire peste port, ca să ne facă să înțelegem inutilitatea unui atac, alta e să ne arate tot ce are. Mai avem vreo veste de la el, vreo explicație în plus?

–Nicio vorbă. Și nici urmă de Tharkay, de când ai plecat, spuse Granby.

Laurence clătină din cap și se așeză obosit pe trepte.

–Nu putem să apelăm la ministere și la canalele oficiale, spuse el, în cele din urmă. Timpul e prea scurt. Trebuie să cerem o audiență la sultan. Intervenția lui poate fi cea mai sigură modalitate de a le obține rapid colaborarea.

–Dar dacă i-a lăsat să ne pună piedici până acum…

–Nu pot să-i atribui sultanului intenția de a dinamita relațiile cu Anglia, spuse Laurence. Mai ales acum, când Bonaparte e mai aproape de ușa lui ca oricând, de la Austerlitz încoace. Și, dacă ar vrea atât de mult să păstreze ouăle, asta ar însemna o ruptură deschisă și definitivă. Însă cât timp miniștrii lui slujesc ca intermediari, nici el, nici Imperiul nu și-au luat niciun angajament. Poate oricând să dea vina pe ei, dacă nu cumva este vorba, din capul locului, de cine știe ce urzeală politică în spatele acestor amânări.

7

Laurence își petrecu seara compunând o altă scrisoare, de data aceasta și mai vehementă și adresată direct marelui vizir. Reuși s-o trimită doar cu prețul a două monede de argint, în loc de una: servitorul devenise conștient de puterea poziției sale și își ținuse mâna întinsă ferm atunci când Laurence îi pusese prima monedă în palmă, privind fix, în tăcere, dar așteptând, până când căpitanul adăugase încă una – o obrăznicie la care Laurence nu putea să răspundă altfel.

Scrisoarea nu aduse niciun răspuns în seara aceea. Însă dimineață, crezu la început că avea, în sfârșit, o reacție, căci un bărbat înalt și impunător intră repede și energic în curtea lor, imediat după ce se lumină de ziuă, urmat de o escortă numeroasă de eunuci negri. Produse destulă vâlvă, după care ieși în grădini, unde Laurence trudea împreună cu Temeraire la o altă scrisoare.

Nou-venitul era, evident, un ofițer superior: un aviator, judecând după haina lungă de piele, superb brodată la margini, și după părul tuns scurt, care îi deosebea pe aviatorii turci de compatrioții lor cu turbane. Și unul iscusit, după scânteietoarea decorație cu pietre prețioase de pe pieptul său, o distincție rareori acordată de turci, pe care Laurence o recunoscu pentru că îi fusese conferită lordului Nelson după victoria de pe Nil.

Ofițerul pomeni numele lui Bezaid, ceea ce-l făcu pe Laurence să presupună că era căpitanul masculului Kazilik, dar se exprima prost în franceză și la început Laurence avu impresia că vorbea exagerat de tare ca să încerce să se facă înțeles. Continuă să peroreze, învălmășind cuvintele, și se întoarse să se adreseze, la fel de zgomotos, dragonilor care-l priveau.

–Dar n-am spus decât adevărul, zise Temeraire, indignat, iar Laurence, încă încercând să descifreze sensul celor câtorva cuvinte pe care reușise să le înțeleagă, își dădu seama că ofițerul era extrem de agitat și de furios și că felul în care scuipa vorbele era mai degrabă un semn de nervozitate decât exprimare nearticulată.

Ofițerul își agită pumnul lângă colții lui Temeraire, adresându-i-se mânios lui Laurence, în franceză:

–Dacă mai spune minciuni, o să…

Apoi își trecu mâna peste beregată, un gest care nu avea nevoie de nicio traducere. După ce-și termină discursul incoerent, se întoarse și părăsi grădina valvârtej, iar în urma lui, câțiva dragoni săltară sfioși în aer și se îndepărtară în zbor: era limpede că nu aveau nici un fel de ordine să-l păzească pe Temeraire.

–Temeraire, întrebă Laurence, în liniștea care urmă, ce le-ai spus?

–Le-am explicat doar ce înseamnă proprietatea, răspunse Temeraire, și cum ar trebui să fie plătiți. Și că nu e nevoie să meargă la război dacă nu vor, ci ar putea să lucreze mai mult în port sau să facă altfel de munci, care ar putea fi mai interesante. Și că atunci ar putea să câștige bani pentru mâncare și bijuterii și să se plimbe prin oraș după pofta inimii…

–O, Dumnezeule mare! exclamă Laurence, cu un oftat. Își putea imagina foarte bine reacția unui ofițer turc, auzind că dragonul lui nu mai vrea să lupte, ci dorește să îmbrățișeze alte profesii pe care Temeraire le-ar fi putut sugera pe baza experienței lui în China, precum poezia sau îngrijirea copiilor. Te rog trimite de aici toți dragonii rămași, continuă Laurence, altfel îndrăznesc să spun că toți aviatorii turci aflați prin preajmă o să vină să ne ocărască, unul după altul.

–Nu-mi pasă, se împotrivi Temeraire, cu încăpățânare. Dacă ar fi rămas, aș fi putut să-i spun o grămadă de lucruri. Dacă i-ar păsa de dragonul lui, ar vrea să fie bine tratat și să se bucure de libertate.

–Nu poți să faci prozelitism, spuse Laurence. Temeraire, suntem oaspeți aici și nu departe de a fi la mâna lor. Pot refuza să ne dea ouăle, făcând inutilă toată strădania noastră de a veni până aici.

Sunt sigur că-ți dai seama câte obstacole ne pun, fără să le dăm motive suplimentare să se poarte așa. Trebuie să ne îmbunăm gazdele, nu să le jignim.

–De ce trebuie să-i îmbunăm pe oameni în detrimentul dragonilor? întrebă Temeraire. Ouăle sunt ale lor în definitiv și chiar nu înțeleg de ce nu negociem mai degrabă cu ei.

–Dragonii nu-și îngrijesc ouăle, nici nu se ocupă de eclozarea lor. Știi că le-au lăsat în grija căpitanilor lor, spuse Laurence. Altfel aș fi încântat să tratez cu ei: e greu de presupus că ar putea fi mai puțin raționali decât gazdele noastre, adăugă el, cu o oarecare frustrare. Dar, așa cum stau lucrurile, suntem la mila turcilor și nu a dragonilor lor.

Temeraire rămase tăcut, însă zvâcnirea rapidă a cozii îi trăda neliniștea.

–Dar n-au avut niciodată ocazia să-și înțeleagă propria condiție, nici să afle că ar putea exista ceva mai bun. Sunt la fel de neștiutori ca mine, înainte să văd China și, dacă nu află nici măcar atât, cum să se schimbe vreodată ceva?

–N-o să aduci nicio schimbare doar stârnindu-le nemulțumirea și jignindu-le căpitanii, spuse Laurence. Dar, în orice caz, datoria noastră față de Anglia și față de război trebuie să aibă întâietate. Un singur Kazilik de partea noastră poate să însemne diferența dintre siguranță și invadarea Angliei și să încline balanța conflictului. Nu putem acorda prioritate altor preocupări, în defavoarea unui asemenea potențial avantaj.

–Dar… Temeraire se opri și își scărpină fruntea cu gheara. Dar cum o să se schimbe toate lucrurile după ce ajungem acasă? Dacă oamenii vor refuza

să le acorde mai multă libertate dragonilor, nu va influența și asta războiul din Anglia, mai mult decât faptul că turcii refuză să ne dea ouăle? Sau, dacă niște dragoni britanici n-ar mai vrea să lupte, ar afecta și asta războiul.

Își coborî privirea spre Laurence, cu nedisimulată curiozitate, așteptând un răspuns. Un răspuns pe care căpitanul nu i-l putea da, fiindcă era de acord cu el și nu putea minți, zicând altceva. Nu în fața unei întrebări directe. Nu-i trecu prin minte nimic care l-ar fi putut mulțumi pe Temeraire și, astfel, liniștea se prelungi, iar gulerul dragonului se pleoști încet, lipindu-se de gât, în timp ce lujerii îi atârnau fără vlagă.

–Tu nu vrei să spun aceste lucruri nici când ajungem acasă, constată Temeraire, cu glas scăzut. Doar mi-ai făcut pe plac? Crezi că asta e doar o nebunie și că n-ar trebui să ridicăm nicio pretenție.

–Nu, Temeraire, răspunse Laurence, foarte încet. Nu e deloc o nebunie și ai tot dreptul din lume la libertate. Dar egoism, da. Trebuie să-l numesc așa.

Temeraire tresări și își retrase puțin capul, uluit. Laurence își privi mâinile încleștate. Acum nu mai putea îndulci adevărul și trebuia să plătească pentru îndelunga amânare a inevitabilului, cu vârf și îndesat.

–Suntem în război, spuse el, și situația noastră este disperată. Împotriva noastră luptă un general care n-a fost învins niciodată, în fruntea unei țări care are de două ori mai multe resurse locale decât cele ale micilor Insule Britanice. Știi că Bonaparte a adunat cândva o armată impresionantă. O poate face din nou, dacă reușește să supună continentul după bunul său plac, și poate cu mai mult succes de data asta. În asemenea condiții, să pornești o campanie pentru un avantaj personal, care ar putea

să afecteze grav rezultatul războiului, nu poate purta un alt nume, în opinia mea. Datoria ne cere să punem interesele țării mai presus de ale noastre.

–Dar eu nu vreau să impun o schimbare în avantajul meu personal, protestă Temeraire, cu glasul cel mai mic care putea ieși din pieptul lui adânc. Ci pentru binele tuturor dragonilor.

–Dacă am pierde războiul, ce altceva ar mai conta? întrebă Laurence. Sau ce importanță ar mai avea o schimbare în bine, plătită atât de scump? Bonaparte va asupri întreaga Europă și nimeni nu va avea nici un fel de libertate, nici oameni, nici dragoni.

Temeraire nu răspunse. Capul îi coborî peste picioarele din față, cu fruntea plecată.

–Te implor, dragul meu, ai puțină răbdare, zise Laurence, după un lung și dureros moment de tăcere. I se rupea inima să-l vadă atât de deprimat și își dorea să-și poată retrage cuvintele. Îți promit, vom face un început. Odată ajunși acasă, în Anglia, vom găsi prieteni care să ne asculte și sper că pot avea și eu un mic cuvânt de spus. Există multe progrese reale, adăugă el, aproape disperat, schimbări concrete care pot fi făcute fără să afecteze negativ evoluția războiului. Și, deschizând calea cu aceste exemple, sunt convins că și ideile tale mai îndrăznețe vor fi, cu timpul, mai bine primite.

–Dar războiul trebuie să aibă prioritate, spuse Temeraire, cu glas scăzut.

–Da, răspunse Laurence. Iartă-mă. Nu te-aș face să suferi pentru nimic în lume.

Temeraire clătină ușor din cap și se aplecă să-și frece repede nasul de el.

–Știu, Laurence, spuse el și se ridică să se ducă să le vorbească celorlalți dragoni, care continuau să stea în grădină, adunați în spatele lor, urmărindu-i. Iar după ce îi văzu pe toți plecați, se îndepărtă cu capul lăsat și se ghemui, dus pe gânduri, la umbra chiparosului.

Laurence se duse înăuntru și rămase să-l privească prin zăbrelele ferestrei, întrebându-se, chinuit, dacă Temeraire ar fi fost mai fericit, până la urmă, să rămână tot restul vieții în China.

–Ai putea să-i spui, zise Granby, dar se opri și scutură din cap. Nu, n-o să meargă, fu el de acord. Îmi pare al naibii de rău, Laurence, dar nu văd cum poți să îndulcești situația. Nu ți-ar plăcea spectacolul stupid ce are loc în Parlament de fiecare dată când solicităm fonduri, doar ca să gospodărim un adăpost sau două, sau să obținem o aprovizionare mai bună pentru ele. Chiar dacă vom începe doar prin a le construi pavilioane, vom stârni acasă un al doilea război.

Laurence se uită la el:

–Ți-ar afecta șansele? întrebă el, încet.

Șansele nu puteau fi prea mari, oricum, când pentru fiecare ou erau mai mult de zece doritori, iar Granby era plecat de acasă de mai bine de un an, departe de ochii ofițerilor superiori, care hotărau care locotenent merită șansa de a pune în ham un pui de dragon.

–Sper că nu sunt atât de egoist încât să cârcotesc dintr-un asemenea motiv, spuse Granby, cu umor. Nici unul dintre cei care au primit un ou de dragon nu și-a făcut întruna griji pentru asta, din câte știu eu. Te rog, nu te gândi la asta. Al naibii de puțini dintre cei intrați în Aviație de la zero, ca și mine, ajung vreodată să fie promovați. Sunt prea mulți

dragoni care se transmit prin moștenire și amiralii preferă băieții din familiile de aviatori. Dar, dacă va fi să am un fiu, acum am ajuns destul de departe ca să-l pot ajuta să se ridice, eu sau unul dintre nepoții mei. Asta îmi ajunge. Și să slujesc pe un dragon de elită ca Temeraire.

Însă Granby nu-și putu ascunde o notă de melancolie din glas: era firesc să-și fi dorit propriul său dragon și Laurence era convins că poziția de secund la bordul unui dragon de talie grea, ca Temeraire, ar fi reprezentat, în mod obișnuit, o oportunitate excelentă. Desigur, lui Temeraire nu putea să-i aducă drept argument grija pentru Granby. Ar fi fost o presiune total incorectă. Pentru Laurence, însă, aceasta cântărea foarte mult: pe parcursul carierei sale navale, beneficiase el însuși enorm de influența altora, în mare măsură dobândită pe merit, și era pentru el o chestiune de onoare să se comporte cum se cuvine cu propriii lui ofițeri.

Ieși din pavilion. Temeraire se retrăsese undeva mai departe, în grădină. Când Laurence ajunse, în sfârșit, lângă el, dragonul continua să stea ghemuit, în tăcere, trădându-și frământarea doar prin șanțurile pe care le săpase adânc în pământ, în fața lui. Avea capul culcat pe picioarele din față și privea în zare cu ochii abia mijiți. Gulerul îi ședea aproape turtit pe lângă gât, cu un aer oropsit.

Laurence nu știa foarte bine ce să spună, doar își dorea cu disperare să nu-l vadă atât de nefericit și aproape că era dispus să mintă din nou, dacă astfel nu l-ar răni și mai mult. Se apropie și dragonul ridică fruntea, privindu-l: nici unul dintre ei nu vorbi, dar Laurence se duse lângă Temeraire, punându-și mâna pe trupul lui, iar dragonul îi făcu loc să stea în curbura piciorului său din față.

O mulțime de privighetori cântau, închise în vreun aviariu, undeva în apropiere. Nici un alt sunet nu-i tulbură vreme îndelungată, apoi Emily veni în goană strigând:

–Domnule, domnule! După ce ajunse, gâfâind, lângă ei, fata continuă: Domnule, vă rog să veniți! Vor să-i ia pe Dunne și pe Hackley și să-i spânzure!

Laurence făcu ochii mari, sări de pe piciorul lui Temeraire și năvăli pe scări în sus, spre curte, în timp ce dragonul se ridică și își așeză capul, neliniștit, peste balustrada terasei: aproape tot echipajul era afară, în galeria acoperită, îmbrâncindu-se zgomotos și sălbatic cu paznicii de la ușile lor și cu numeroși alți eunuci de la palat: oameni cu poziții mult mai înalte, judecând după iataganele cu mânere de aur și veșmintele lor bogate, și cu o mină de personaje influente, cu cefe groase și, evident, nu muți. De pe buzele lor zburau imprecații furioase, în timp ce doborau la pământ mai plăpânzii aviatori.

Dunne și Hackley erau în mijlocul încăierării: cei doi tineri pușcași gâfâiau și se luptau să scape din strânsoarea bărbaților vânjoși.

–Ce naiba înseamnă toate astea? răcni Laurence și glasul lui răsună peste capetele lor.

Temeraire accentuă efectul, cu un mârâit huruitor și încăierarea încetă: cei doi aviatori se retraseră și gărzile ridicară privirile spre Temeraire, cu niște expresii care sugerau că fețele lor negre ar fi pălit, dacă ar fi avut cum. Nu le dădură drumul celor doi prizonieri, însă, cel puțin, nu încercară imediat să-i târască după ei.

–Așa, rosti aspru Laurence, ce se petrece aici? Domnule Dunne?

Dunne și Hackley își plecară capetele și nu spuseră nimic – un răspuns în sine: era evident că se apucaseră de cine știe ce zbenguială și deranjaseră gărzile.

–Du-te și adu-l pe Hasan Mustafa Pașa, i se adresă Laurence uneia dintre gărzi, un bărbat pe care-l recunoscu.

Laurence repetă numele de câteva ori, în timp ce bărbatul se uia șovăitor, cu coada ochiului, la ceilalți. Dintr-odată, unul dintre eunucii pe care Laurence nu-i știa îi vorbi celuilalt pe un ton autoritar. Era un bărbat impunător, cu un turban înalt, alb ca zăpada, în contrast cu pielea lui tuciurie, împodobit cu un rubin mare, montat în aur. Mutul dădu, în sfârșit, din cap și coborî scările, îndepărtându-se în grabă către celelalte pavilioane ale palatului.

Laurence se întoarse pe călcâie:

–Răspunde, domnule Dunne, imediat!

–Domnule, n-am vrut să facem niciun rău, zise Dunne, doar am crezut, am crezut… Se uită la Hackley, dar celălalt pușcaș privea năucit, palid sub pistrui, neputincios. Doar am trecut peste acoperiș, domnule, și pe urmă ne-am gândit că am putea arunca o privire primprejur și… și apoi… oamenii ăștia au început să ne urmărească și am trecut iarăși zidul și am alergat aici, încercând să intrăm înapoi.

–Înțeleg, zise Laurence cu răceală, și dată fiind înțelepciunea acestei acțiuni, ați crezut că puteți face asta fără să-mi cereți permisiunea – mie sau domnului Granby.

Dunne înghiți în sec și-și plecă din nou capul. Urmă o tăcere stânjenitoare, neplăcută, o lungă

așteptare. Dar nu extrem de lungă, căci Mustafa își făcu apariția de după colț, cu pas iute, în urma gărzii. Avea fața pătată și roșie, de grabă și de furie.

–Domnule, spuse Laurence, luându-i-o înainte, oamenii mei și-au părăsit posturile fără permisiune. Regret dacă au pricinuit vreo neplăcere…

–Trebuie să ni-i predai, îl întrerupse Mustafa. Vor fi executați imediat: au încercat să pătrundă în serai.

Laurence nu spuse nimic o clipă, în timp ce Dunne și Hackley își plecară umerii și mai mult, aruncându-i priviri îngrijorate.

–Au violat intimitatea femeilor?

–Domnule, noi niciodată…, începu Dunne.

–Taci din gură, se răsti Laurence.

Mustafa vorbi cu gărzile. Eunucul-șef făcu semn unuia dintre oamenii lui să se apropie, iar acesta răspunse, turuind întruna.

–S-au uitat înăuntru la ele și le-au făcut semne prin fereastră, chemându-le, spuse Mustafa, întorcându-se. O insultă mai mult decât suficientă: oricărui bărbat, cu excepția sultanului, îi este interzis să se uite la femeile din harem și să se culce cu ele. Doar eunucii au voie să le vorbească.

Auzind acestea, Temeraire pufni cu o forță suficientă ca să-i împroaște peste față.

–Este de-a dreptul absurd, spuse el pătimaș. Nu voi tolera uciderea vreunuia dintre membrii echipajului meu, și, oricum, nu văd de ce ar trebui

omorât cineva doar pentru că vorbește cu altă persoană. E un lucru inofensiv.

Mustafa nu încercă să-i răspundă, dar îi aruncă lui Laurence o privire aspră, măsurată.

–Sper că n-ai de gând să sfidezi astfel legea sultanului, căpitane, și să-l jignești. Ai avut mai înainte, pare-mi-se, ceva de spus despre relațiile dintre națiunile noastre.

–Cât despre *acel* subiect, domnule…, spuse Laurence, furios în fața unei astfel de încercări flagrante de intimidare. Dar apoi își înghiți vorbele care-i stăteau pe limbă, ca de exemplu remarca aspră că Mustafa reușise să vină destul de repede, de data asta, deși solicitările precedente îl găsiseră atât de ocupat încât nu putuse să-i acorde nici măcar un minut. În loc de asta, Laurence se stăpâni și adăugă, după o clipă: Domnule, poate că, din exces de zel, garda dumneavoastră și-a închipuit că s-au întâmplat mai multe decât în realitate. Îndrăznesc să spun că ofițerii mei n-au văzut femeile, ci doar le-au strigat, în speranța de a le zări. Este o mare nesăbuință și puteți fi sigur, adăugă el, accentuându-și cuvintele, că își vor primi pedeapsa. Dar eu, unul, n-am să-i trimit la moarte pentru asta. Nu pe baza cuvântului unui martor care are toate motivele să-i acuze că au făcut mai degrabă *mai mult* decât *mai puțin*, dintr-o dorință firească de a le apăra de orice ofensă pe cele pe care le are în pază. Mustafa, încruntându-se, părea gata să continue disputa. Laurence adăugă: Nu voi ezita să-i pedepsesc, conform justiției voastre, dacă au adus vreo atingere virtuții oricăreia dintre femei. Dar într-o situație atât de incertă, cu un singur martor să vorbească împotriva lor, trebuie să pledez pentru puțină îndurare.

Nu-și îndreptă mâna spre mânerul sabiei, nici nu făcu vreun semn oamenilor săi, dar, fără să-și miște capul, le evaluă cât putu mai bine pozițiile și localiză bagajele, majoritatea depozitate în interiorul pavilioanelor. Dacă turcii ar fi încercat să-i ia cu forța pe Dunne și pe Hackley, Laurence ar fi trebuit să le ordone oamenilor lui să urce la bord imediat și să lase totul în urmă: dacă jumătate de duzină de dragoni ajungeau în aer înaintea lui Temeraire, soarta le-ar fi fost pecetluită.

–Îndurarea e o mare virtute, spuse, în cele din urmă, Mustafa și ar fi regretabil să afectăm relațiile dintre țările noastre prin false și nefericite acuzații. Sunt sigur, adăugă el, privindu-l pe Laurence cu înțeles, că veți acorda aceeași prezumție de nevinovăție, în orice situație similară.

Laurence strânse din buze.

–Puteți conta pe asta, răspunse el printre dinți, conștient că se angajase cel puțin să accepte explicațiile neconvingătoare ale turcilor, atât timp cât nu avea nicio dovadă contrară. Dar nu prea avea de ales. Nu avea de gând să vadă executați doi tineri ofițeri aflați în grija lui, pentru că făcuseră bezele câtorva fete, printr-o fereastră, oricât de mult i-ar fi plăcut să-i strângă de gât.

Mustafa înălță un colț al gurii și își înclină capul.

–Cred că ne înțelegem unul pe altul, căpitane. Am să las, așadar, în seama dumitale pedepsirea lor și sper că vei avea grijă ca asemenea incidente să nu se mai repete: bunăvoința arătată o dată este îndurare; a doua oară este prostie.

Își adună gărzile și se îndepărtă în fruntea lor, nu fără un murmur furios de protest din partea acestora. Când, în sfârșit, dispărură, se auziră câteva suspine de ușurare și vreo doi dintre ceilalți

pușcași chiar îi bătură pe spate pe Dunne și pe Hackley, comportament care trebuia împiedicat numaidecât:

–Ajunge! spuse Laurence, amenințător. Domnule Granby, vei nota în jurnalul de bord că domnii Dunne și Hackley sunt scoși din echipajul de zbor și le vei pune numele pe lista celui de la sol.

Laurence nu era foarte sigur dacă un aviator putea fi astfel pus la colț, cum s-ar zice, dar expresia lui nu lăsa loc de discuții și nimeni nu scoase o vorbă, în afară de Granby, care spuse sfios:

–Da, domnule.

Era o sentință aspră și o pată urâtă în dosarul lor, chiar și după ce aveau să fie repuși în drepturi, așa cum intenționa Laurence să facă odată ce-și învățau lecția. Însă nu prea avea de ales, dacă trebuiau pedepsiți: nu putea să convoace o curte marțială aici, atât de departe de casă, iar cei doi băieți erau prea mari ca să fie speriați cu bățul.

–Domnule Pratt, pune-i pe acești oameni în lanțuri. Domnule Fellowes, sper că ai niște piele de rezervă, din care să poți face un bici.

–Da, domnule, răspunse Fellowes, dregându-și stânjenit glasul.

–Dar, Laurence, Laurence, vorbi Temeraire, în liniștea deplină, singurul care ar fi îndrăznit să intervină. Mustafa și gărzile alea au plecat, nu mai e nevoie să-i biciuiești pe Dunne și pe Hackley…

–Și-au părăsit posturile, punând în pericol, cu bună știință, succesul misiunii noastre, totul pentru satisfacerea celor mai josnice porniri carnale, spuse Laurence, netulburat. Nu, nu le mai lua apărarea, Temeraire: orice curte marțială i-ar

spânzura pentru asta și exaltarea nu e o scuză. Știau foarte bine. Îi văzu pe cei doi tineri tresărind și clătină scurt din cap, într-un fel de posomorâtă aprobare. Cine era de gardă când au plecat? întrebă Laurence, măsurându-i cu privirea pe ceilalți membri ai echipajului.

De jur împrejur, toți ochii se plecară. Apoi tânărul Salyer ieși în față și spuse, cu un glas tremurător, care se frânse:

–Eu, domnule.

–I-ai văzut plecând? întrebă Laurence încet.

–Da, domnule, șopti Salyer.

–Domnule, spuse grăbit Dunne. Domnule, l-am rugat să păstreze tăcerea, că facem doar o glumă.

–Ajunge, domnule Dunne, zise Granby.

Salyer nu se scuză. Și era, într-adevăr, doar un băiețandru, de curând devenit aviaspirant, deși adolescența îl făcuse înalt și deșirat.

–Domnule Salyer, întrucât nu ți se poate încredința paza, ești retrogradat la gradul de sergent, spuse Laurence. Taie un băț dintr-un copac de colo și du-te în pavilionul meu.

Salyer se îndepărtă împleticindu-se, ascunzându-și fața, acoperită de pete roșii, cu palmele.

Laurence se întoarse către Dunne și Hackley și spuse:

–Cincizeci de lovituri de bici fiecare și vă puteți socoti extrem de norocoși. Domnule Granby, ne vom aduna în grădină pentru pedeapsă, la unsprezece fix. Ai grijă să sune clopotul.

Se duse în pavilionul lui și, când Salyer veni, îi dădu zece lovituri. Un număr neînsemnat, dar băiatul tăiase, nătărăul, o nuia dintr-un pom tânăr și elastic, cu care loviturile erau mult mai dureroase și pielea mai ușor de rănit. Iar băiatul avea să fie umilit dacă izbucnea în plâns.

–Ajunge, vezi să nu uiți asta, spuse Laurence și îl concedie, înainte ca gâfâielile lui tremurătoare să se transforme în sughițuri.

Apoi, Laurence își scoase cele mai bune haine; nu avea nici acum decât veșmântul chinezesc, dar îi ceru lui Emily să-i lustruiască cizmele și lui Dyer să-i netezească eșarfa, în timp ce el se duse să se bărbierească deasupra micului lighean. Își puse sabia de paradă și cea mai bună pălărie, apoi ieși din nou în grădină, unde găsi echipajul adunându-se, în haine de duminică, și niște rame improvizate, făcute din cozile unor steaguri de semnal înfipte în pământ. Temeraire se foia neliniștit, trecându-și greutatea de pe un picior pe altul și scurmând în pământ.

–Regret să-ți cer asta, domnule Pratt, dar e ceva ce trebuie făcut, îi spuse Laurence armurierului, cu glas scăzut, iar bărbatul clătină o dată din capu-i mare, adâncit între umeri. Am să țin socoteala chiar eu, să nu numeri cu voce tare.

–Da, domnule, răspunse Pratt.

Soarele se strecură puțin mai sus. Toți membrii echipajului erau deja adunați și așteptau de mai bine de zece minute, dar Laurence nici nu vorbi, nici nu se clinti, până când Granby își drese glasul și spuse, pe un ton foarte oficial:

–Domnule Digby, sună, te rog, clopotul de unsprezece.

Și apoi, clopotul răsună de unsprezece ori și ultimul dangăt domol se stinse.

Dezbrăcați până la brâu, în cei mai uzați pantaloni ai lor, Dunne și Hackley erau conduși spre stâlpi. Se comportară cu demnitate, ridicându-și în tăcere mâinile tremurătoare, să fie legate. Pratt stătea nefericit, la zece pași distanță, trecându-și biciul lung prin palme și înfășurându-l strâns. Părea să fie o bucată dintr-un ham vechi, mai bună, în orice caz, decât pielea nouă: era sigur mai moale și mai subțire.

–Prea bine, spuse Laurence.

Se lăsă o liniște cumplită, întreruptă doar de șuieratul biciului în coborâre, de icnetele și țipetele de durere ce se stingeau încet, în timp ce numărătoarea continua întruna și trupurile legate se lăsau în jos, atârnând grele din încheieturi, străbătute de firișoare de sânge. Temeraire îngenunche, nefericit, și își ascunse capul sub aripă.

–Cu aceasta sunt cincizeci, domnule Pratt, spuse Laurence.

Ajunsese pe la patruzeci, poate nici până acolo, dar se îndoia că vreunul dintre oamenii lui numărase foarte atent și toată afacerea îl chinuia. Arareori ordonase mai mult de o duzină de lovituri de bici, chiar și în calitate de căpitan de navă, și practica era mult mai puțin obișnuită printre aviatori. Cu toată gravitatea faptei, Dunne și Hackley erau încă foarte tineri și Laurence se învinuia, în mare parte, că ajunseseră să-și nesocotească astfel îndatoririle.

Totuși, trebuia să-i pedepsească. Știuseră exact ce fac și fuseseră mustrați cu doar câteva zile înainte. O asemenea abatere flagrantă, lăsată nesancționată, i-ar fi distrus cu totul. Granby nu

greșise în Macao, făcându-și griji în privința efectului lungilor lor călătorii asupra tinerilor ofițeri; inactivitatea în timpul drumului pe mare, urmată de recentele lor aventuri, nu era un substitut pentru presiunea constantă a disciplinei de zi cu zi, într-o unitate. Curajul nu era de-ajuns pentru un soldat. Laurence nu regreta să vadă pe fețele celorlalți ofițeri, mai ales pe ale celor tineri, impresia puternică produsă de pedeapsă: măcar la asta putea ajuta nefericitul incident.

Dunne și Hackley fură dezlegați și duși cu blândețe înapoi în pavilionul mare și așezați într-un colț ascuns de un paravan, pe două priciuri pe care le pregătise Keynes. Zăcură cu fața în jos, gâfâind încet, în stare de semiconștiență, în timp ce Keynes, cu buzele strânse, le șterse sângele de pe spate și le dădu fiecăruia să bea un sfert de pahar de laudanum.

–Cum se simt? îl întrebă Laurence pe medicul dragonilor, mai târziu, în seara aceea. Licoarea îi liniștise și zăceau neclintiți.

–Destul de bine, răspunse scurt Keynes. M-am obișnuit să-i am ca pacienți. Abia ce se însănătoșiseră…

–Domnule Keynes, spuse încet Laurence.

Ridicând privirea spre el, Keynes tăcu și își îndreptă atenția spre cei doi răniți.

–S-ar putea să facă puțină febră, dar asta nu e ceva grav. Sunt tineri și puternici, așa că ar trebui să fie pe picioare până dimineață, măcar pentru scurt timp.

–Foarte bine, replică Laurence și se întoarse pe călcâie, descoperindu-l pe Tharkay în fața lui, în

cercul mic al luminii lumânării, uitându-se la Dunne și la Hackley.

Spinările lor vărgate erau goale, iar rănile de un roșu strălucitor, învinețindu-se pe margini.

Laurence se uită la el, trase adânc aer în piept, apoi, stăpânindu-și furia, spuse:

–Ei, bine, domnule, te-ai mai întors? Mă îndoiesc că ar fi trebuit să-ți mai arăți vreodată fața aici.

–Sper că absența mea n-a deranjat prea mult, răspunse Tharkay cu calmă insolență.

–Doar a durat prea puțin, zise Laurence. Ia-ți banii și lucrurile și piei din fața mea. Aș vrea să te duci la dracu'.

–Păi, zise Tharkay după o clipă, dacă nu mai ai nevoie de serviciile mele, presupun că aș putea foarte bine să-mi văd de drum. Atunci, o să-i transmit domnului Maden scuzele tale. Și, într-adevăr, n-ar fi trebuit să-mi iau angajamente în numele tău.

–Cine este acest domn Maden? întrebă Laurence, încruntându-se. Numele i se părea oarecum cunoscut. Își vârî încet mâna în haină și scoase scrisoarea pe care Tharkay i-o adusese în Macao, cu atâtea luni în urmă. Sigiliile se păstraseră, iar pe unul dintre ele se vedea clar litera M. Vorbești despre domnul care te-a angajat să ne aduci ordinele? întrebă el cu asprime.

–Da, răspunse Tharkay. E bancher aici în oraș, iar domnul Arbuthnot i-a cerut să găsească un mesager de încredere pentru scrisoare. Din păcate, m-a găsit numai pe mine. Tharkay avea o nuanță ironică în glas. Te-a invitat la cină. Ai să te duci?

8

–Acum, spuse Tharkay, cu glas șoptit.

Se aflau lângă zidul palatului și gărzile de noapte tocmai trecuseră pe lângă ei. Aruncă o frânghie cu gheară la capăt, îl escaladară și trecură dincolo: nu era prea greu pentru un marinar, suprafața zidului de piatră fiind zgrunțuroasă și plină de locuri în care să-ți poți așeza piciorul. Străbătură în goană peluzele grădinilor exterioare, unde zăriră pavilioane de relaxare, cu vedere la mare și o singură coloană impunătoare ce se înălța spre

semiluna de pe cer. Apoi se aflau în siguranță, dincolo de terenul deschis, adăpostiți de tufișurile lăsate să crească sălbatice pe coama dealului și de ruinele străvechi, acoperite de iederă, cu arcadele din cărămidă și coloanele prăvălite într-o parte.

Mai aveau un zid de trecut, dar acesta, înconjurând întregul perimetru al vastelor terenuri, era prea lung ca să fie bine patrulat. Apoi își croiră drum în jos, către malurile Cornului de Aur, unde Tharkay, cu glas domol, trezi un barcagiu să-i treacă apa în mica lui barcă. Luminile ferestrelor și felinarelor de pe nave proiectau umbre prelungi pe ambele maluri ale afluentului, ale cărui ape scânteiau pe măsura numelui său, chiar și în întuneric. Oamenii ieșiseră să se răcorească pe balcoane și terase, iar sunetul muzicii era purtat încetișor peste apă.

Lui Laurence i-ar fi plăcut să se oprească și să cerceteze portul, ca să studieze în detaliu lucrările pe care le văzuse în ziua precedentă, dar Tharkay îl conduse, fără oprire, departe de docuri și pe străzi, nu în direcția ambasadei, ci către străvechiul pisc al Turnului Galata, care străjuia dealul. Un zid scund, foarte vechi și părăginit, împrejmuia, nepăzit, întreaga zonă din jurul turnului de veghe. În interior, străzile erau mult mai liniștite. Doar câteva cafenele ale unor greci ori italieni erau încă luminate. Grupuri mici de bărbați așezați la mese vorbeau cu glas scăzut în fața unor cești de ceai de mere, dulce și parfumat. Ici și colo, câte un amator de narghilea privea lung strada, lăsând să-i iasă printre buze dâre subțiri și lenețe de abur parfumat.

Eleganta casă a lui Avraam Maden, de două ori mai mare decât vecinele ei și încadrată de copaci falnici, se afla pe o stradă largă cu vedere spre vechiul turn. Îi întâmpină o servitoare, iar în interior erau prezente toate semnele prosperității și

ale locuirii îndelungate: covoare vechi, dar somptuoase și încă viu colorate, portrete în rame aurite ale unor bărbați și femei cu ochi negri: chipuri mai degrabă spaniole decât turce, după trăsături, ar fi zis Laurence.

Maden le turnă vin, în timp ce servitoarea așeză pe masă un platou cu felii subțiri de pâine, cu o pastă de vinete foarte picantă și un altul cu stafide dulci și curmale, tăiate bucăți și amestecate cu nuci și drese cu vin roșu.

–Familia mea a venit din Sevilla, spuse Maden, când Laurence aduse vorba despre portrete, atunci când regele și Inchiziția ne-au expulzat. Sultanul a fost mai bun cu noi.

Amintindu-și vag de restricțiile din dieta evreiască, Laurence spera că nu-l așteaptă o masă foarte dezamăgitoare, dar cina târzie fu mai mult decât respectabilă: o foarte gustoasă pulpă de miel, bine rumenită, după obiceiul turcesc, și tăiată în felii subțiri de pe frigare, cu cartofi noi, în coajă, acoperiți de un strat de ulei de măsline și de ierburi aromatice. Și, pe lângă acestea, un pește întreg fript cu ardei iuți și roșii, înțepător și asezonat din belșug cu obișnuitul condiment galben, și o găină înăbușită, atât de fragedă încât n-aveai ce să-i reproșezi.

Maden, care, în meseria lui, slujea adesea ca intermediar pentru vizitatorii britanici, vorbea o engleză excelentă, ca și familia lui. Erau cinci la masă, cei doi fii ai lui Maden fiind deja așezați la casele lor. În afară de soția lui, în locuință rămăsese doar fiica lor, Sara, o tânără trecută de mult de vârsta de școală. Nu împlinise încă treizeci de ani, dar era prea bătrână ca să fie nemăritată, cu zestrea pe care Maden părea capabil s-o ofere, și era o prezență agreabilă, deși străinătatea își

pusese amprenta asupra ei. Părul negru și sprâncenele contrastau cu pielea-i albă, ceea ce o asemăna foarte mult cu eleganta ei mamă. Așezată în fața oaspeților, își ținea, fie din modestie, fie din timiditate, ochii plecați, deși vorbea cu destulă dezinvoltură și stăpânire de sine, când i se adresa cineva.

Laurence nu aduse în discuție întrebările lui presante, simțind că asta ar fi fost o impolitețe, ci apelă la o descriere a călătoriei lor spre vest, întreruptă de întrebările gazdelor, care la început fură politicoase, apoi de-a dreptul indiscrete. Laurence fusese învățat că era de datoria unui gentleman să întrețină conversația la masă și călătoria lor era o sursă suficientă de anecdote pentru ca lucrul acesta să nu fie o povară. Fiind de față și niște doamne, minimaliză oarecum cele mai mari pericole, precum furtuna de nisip și avalanșa, și nu vorbi despre întâlnirea lor cu călăreții tâlhari, suscitând chiar și așa suficient interes.

–Și apoi nenorociții au luat vitele și-au plecat valvârtej – spuse el, încheind, mâhnit, cu relatarea stânjenitorului comportament al dragonilor sălbatici la porțile orașului – în timp ce nemernicul acela de Arkady se îndepărta clătinând din cap și noi stăteam înmărmuriți, cu gurile căscate. S-au întors pe meleagurile lor încântați de ispravă, sunt sigur. Cât despre noi, e de mirare că n-am fost aruncați în temniță.

–O primire rece pentru voi, după un drum dificil, constată Maden, amuzat.

–Da, un drum foarte dificil, remarcă Sara Maden, cu glasul ei potolit, fără să ridice privirea. Mă bucur că ați ajuns teferi cu toții.

Urmă o scurtă pauză în conversație, după care Maden întinse mâna și-i oferi lui Laurence tava cu

pâine, spunând:

–Ei, sper că acum stați destul de confortabil la palat. Cel puțin, nu trebuie să suportați toată gălăgia asta pe care o avem noi.

Se referea la lucrările din port, care provocau, în mod evident, multă nemulțumire.

–Cine poate face ceva cu creaturile acelea uriașe deasupra capului? interveni domnișoara Maden. Fac atâta gălăgie! Și dacă scapă unul dintre tunuri? Îngrozitoare ființe. Mi-aș dori să nu fie lăsate în locurile civilizate. Nu mă refer la dragonul dumitale, căpitane, firește. Sunt sigură că se comportă minunat, adăugă ea repede, oarecum confuz, dându-și seama de gafă și adoptând un ton de scuză.

–Presupun că ți se pare că ne văicărim pentru fleacuri, căpitane, spuse Maden, venind în ajutorul fiicei sale, când voi trebuie să vă ocupați nemijlocit de ei, zi de zi.

–Nu, domnule, zise Laurence. Într-adevăr, mi s-a părut uimitor să văd aici un grup de dragoni în mijlocul orașului. Noi, în Anglia, nu avem voie să ne apropiem atât de mult de așezările omenești și trebuie să urmăm anumite trasee când zburăm deasupra orașelor, ca să nu deranjăm populația sau vitele. Și chiar și atunci se face întotdeauna zarvă pe seama mișcărilor noastre. Lui Temeraire i s-a părut adesea o restricție apăsătoare. Așadar, există o rânduială nouă?

–Desigur, răspunse doamna Maden. N-am auzit până acum de așa ceva și sper că n-am să mai aud, când se isprăvește. Și nu ne-a prevenit nimeni. Au apărut, într-o dimineață, imediat după chemarea la rugăciune, și noi am rămas tremurând în case toată ziua.

–Te obișnuiești, până la urmă, spuse Maden, ridicând filozofic din umeri. Lucrurile au mers puțin mai încet în ultimele două săptămâni, dar prăvăliile se deschid din nou, cu sau fără dragoni.

–Da, și cu cât mai repede, cu atât mai bine, adăugă doamna Maden. Cum să aranjăm totul, în mai puțin de-o lună… Nadire, dă-mi vinul, te rog, își strigă ea servitoarea, făcând doar o mică pauză, abia perceptibilă.

Micuța slujitoare intră și îi dădu carafa, care se afla la îndemână, pe bufet, și ieși repede. Carafa trecu de la unul la altul, iar Maden, turnându-i lui Laurence, vorbi cu glas scăzut.

–Fiica mea se va căsători în curând, spuse el, pe un ton ciudat de blajin, aproape ca o scuză.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, o așteptare pe care Laurence nu o înțelegea. Doamna Maden stătea cu ochii în farfurie, mușcându-și buza. Tharkay rupse tăcerea, ridicând paharul și adresându-i-se Sarei:

–Beau pentru sănătatea și fericirea ta.

Sara își ridică, în cele din urmă, ochii întunecați și se uită la el peste masă. Doar o clipă, și apoi Tharkay se smulse de sub privirea fetei, ridicând paharul între ei. Dar fusese de-ajuns.

–Felicitările mele, zise Laurence, ca să umple tăcerea, ridicând, la rândul lui, paharul.

–Mulțumesc, răspunse ea. Era ușor îmbujorată, dar înclină capul politicoasă și glasul nu îi tremură.

Însă liniștea persistă. Cea care rupse tăcerea fu chiar Sara. Îndreptându-și spatele, cu o mică zvâcnire a umerilor, i se adresă lui Laurence peste masă, cu o oarecare fermitate:

–Căpitane, pot să te întreb ce s-a întâmplat cu băieții? Lui Laurence i-ar fi plăcut să-i răsplătească curajul, dar nu știa cum să înțeleagă întrebarea, până când ea adăugă: Nu făceau parte din echipajul tău băieții care s-au uitat la femeile din harem?

–O, mă tem că trebuie s-o recunosc, răspunse Laurence, rușinat că povestea ajunsese cumva până aici și sperând că nu agravează situația dacă vorbește despre așa ceva. O discuție despre harem cu o domnișoară din partea locului i se părea la fel de nepotrivită ca întrebările despre o femeie întreținută sau o cântăreață de operă venite din partea unei domnișoare britanice abia introduse în înalta societate. Și-au primit pedeapsa pentru comportamentul lor, vă asigur, adăugă el, și nu se va mai repeta.

–Deci n-au fost executați? întrebă ea. Mă bucur să aud asta. Voi putea să liniștesc femeile din harem. Numai despre asta vorbeau și sperau într-adevăr că băieții nu vor suferi prea mult.

–Așadar, femeile din harem ies adesea în societate?

Laurence își imaginase întotdeauna haremul ca pe un fel de închisoare, fără contact cu lumea exterioară.

–O, eu sunt *kira,* mijlocitoare pentru una dintre cadâne, spuse Sara. Într-adevăr, părăsesc uneori haremul, dar asta se face cu mare bătaie de cap. Nimeni nu are voie să le vadă, așa că trăsurile sunt încuiate și bine păzite. Și e nevoie de permisiunea sultanului. Dar eu, fiind femeie, pot să le vizitez nestingherită.

–Atunci nădăjduiesc că vă pot ruga să le transmiteți scuzele mele și ale tinerilor pentru

deranj, spuse Laurence.

–Adevărul e că ar fi fost mai încântate de un deranj prelungit și încununat de succes, răspunse ea, cu o undă de umor, și zâmbi când văzu stânjeneala lui Laurence. O, nu vreau să fiu necuviincioasă, doar că se plictisesc de moarte, neavând voie să facă aproape nimic, iar sultanul e mai interesat de reforme decât de favoritele lui.

Odată cina terminată, Sara se ridică de la masă, împreună cu mama ei. Nu privi nici în stânga, nici în dreapta, doar ieși din încăpere, înaltă, cu umerii drepți, iar Tharkay se duse la fereastră să privească în tăcere grădina din spatele casei.

Maden oftă, fără un sunet, și mai turnă în paharul lui Laurence niște vin roșu, tare. Fură aduse dulciuri, o tavă cu marțipan.

–Înțeleg că ai să-mi adresezi niște întrebări, căpitane, spuse el.

Îl slujise pe domnul Arbuthnot nu doar aranjând ca Tharkay să ducă mesajul, dar și ca bancher și, după cum reieșea, fusese principalul mijlocitor al tranzacției.

–Îți poți imagina câte măsuri de precauție am luat, continuă el. Aurul n-a fost trimis tot o dată, ci cu mai multe vase bine păzite, la diferite intervale, totul în cufere marcate ca transportând lingouri de fier, aduse direct în beciurile mele, până s-a adunat întreaga cantitate.

–Domnule, după știința dumneavoastră, acordurile fuseseră semnate înainte ca aurul să fie adus încoace? întrebă Laurence.

Maden ridică palmele, într-un gest care sugera că nu e în măsură să facă asemenea afirmații.

–La ce bun un contract între monarhi? Ce judecător ar arbitra o asemenea dispută? Dar domnul Arbuthnot considera că totul era stabilit. Și-ar fi asumat, altfel, riscuri atât de mari, ar fi adus aici o asemenea sumă? Totul părea în regulă, totul părea în ordine.

–Totuși, dacă suma n-a fost predată niciodată…, spuse Laurence.

Yarmouth venise cu instrucțiuni scrise din partea ambasadorului să se ocupe de livrare, cu câteva zile înainte de moartea acestuia și de propria dispariție.

–N-am pus mesajul la îndoială nicio clipă și îl cunoșteam extrem de bine pe omul ambasadorului. Încrederea lui în domnul Yarmouth era deplină, adăugă Maden. Un tânăr minunat, pe cale să se însoare. Un om pe care te puteai bizui oricând. Nu l-aș crede capabil de un comportament perfid, căpitane.

Dar Maden vorbi cu o anumită reticență și tonul lui nu părea la fel de convins ca vorbele. Laurence rămase câteva clipe tăcut.

–Și i-ați dat banii, așa cum a cerut?

–I-am trimis la reședința ambasadorului, confirmă Maden. După câte am înțeles, de acolo urmau să ajungă direct în vistieria sultanului, dar ambasadorul a fost ucis a doua zi.

Avea chitanțe semnate; însă de mâna lui Yarmouth, nu a ambasadorului. I le arătă lui Laurence, cu o oarecare stinghereală și, după ce-l lăsă să le studieze o vreme, spuse pe neașteptate:

–Căpitane, ai fost politicos, dar haide să vorbim deschis. Acestea sunt toate dovezile pe care le

dețin: cei care au adus aurul sunt oamenii mei, care mă slujesc de mulți ani, și singurul care l-a luat în primire a fost Yarmouth. Dacă ar fi vorba de o sumă mai mică, pierdută în asemenea circumstanțe, aș prefera să ți-o returnez din fondurile mele decât să-mi pierd reputația.

Laurence studiase chitanțele cu mare atenție, la lumina lămpii. Poate că, într-adevăr, într-un ungher al minții sale apăruseră asemenea suspiciuni. Lăsă hârtiile să cadă pe masă și se duse la fereastră, furios pe sine și pe întreaga lume.

–Dumnezeule mare, murmură el. Ce situație infernală, să suspectezi pe toată lumea. Nu. Se întoarse: Domnule, vă implor, nu vă neliniștiți. Îndrăznesc să spun că sunteți un om foarte capabil și nu pot să cred că ați fost implicat în uciderea ambasadorului britanic și că v-ați pus propria țară în dificultate. Cât despre celelalte, domnul Arbuthnot era responsabil de protejarea intereselor noastre, nu dumneavoastră. Dacă s-a bizuit prea mult pe Yarmouth și s-a înșelat în privința omului său… Laurence se opri și clătină din cap: Domnule, dacă întrebarea mea e jignitoare, vă rog să-mi spuneți și am s-o retrag imediat, dar… Hasan Mustafa, dacă-l cunoașteți, e posibil să fie implicat? Să fie el însuși vinovatul, sau…, dacă trebuie să mă gândesc la asta, în complicitate cu Yarmouth? Sunt sigur că a mințit cu bună știință, cel puțin atunci când a susținut că acordurile nu au fost încheiate.

–Posibil? Orice e posibil, căpitane. Unul mort, altul dispărut, mii și mii de livre de aur dispărute? Ce *nu* e posibil? Maden își trecu obosit o mână peste frunte, liniștindu-se, și răspunse după o clipă: Iartă-mă. Nu. Nu, căpitane, nu pot să cred. El și familia lui sprijină cu ardoare reformele sultanului și curățarea corpului ienicerilor – vărul lui e

căsătorit cu sora sultanului, iar fratele lui e capul noii armate a acestuia. Nu pot să spun că e neprihănit – poate vreun om atât de implicat în politică să fie așa? Dar să-și trădeze toată munca și pe cea a propriei familii? Un om poate minți puțin ca să-și salveze onoarea sau poate să se agațe bucuros de un pretext ca să scape de o înțelegere care nu-i mai convine, fără să fie un trădător.

–Totuși, de ce să nu-i mai convină? Napoleon este acum pentru ei o amenințare mai mare ca oricând, iar noi, cu atât mai mult, aliații necesari, spuse Laurence. Întărirea forțelor noastre dincolo de Canal trebuie să aibă o însemnătate primordială pentru ei, îndepărtând spre vest încă o parte a armatei lui Bonaparte.

Maden avea un aer ușor încurcat și, la îndemnul lui Laurence de-a vorbi deschis, se conformă.

–Căpitane, de la Austerlitz încoace, s-a generalizat opinia că Napoleon e invincibil și că națiunea care alege să-i fie dușman este nesăbuită. Îmi cer scuze, adăugă el, văzând expresia încrâncenată a lui Laurence, dar așa se vorbește pe străzi și în cafenele și îmi închipui că la fel spun ulemalele și vizirii. Împăratul Austriei șade acum pe tronul său prin îngăduința lui Napoleon și toată lumea știe asta. Ar fi fost mai bine să nu-l fi înfruntat deloc.

Tharkay făcu o plecăciune adâncă în fața lui Maden, la plecare.

–Stai mult în Istanbul? îl întrebă el.

–Nu, răspunse Tharkay. N-am să mă mai întorc.

Maden clătină din cap:

–Domnul fie cu tine, spuse el cu blândețe și îi conduse cu privirea.

Laurence era obosit, o oboseală nu doar fizică, iar Tharkay complet retras în sine. Fură nevoiți să aștepte o vreme pe malul râului, după alt barcagiu. Dinspre Bosfor bătea un vânt care răcorea puțin aerul, însă căldura verii mai persista. Laurence se dezmorți sub mușcătura vântului și se uită la Tharkay: expresia lui era impasibilă și neclintită, așezată în linii calme, fără semnele vreunei emoții puternice, poate doar cu excepția unei încordări în jurul gurii, greu de deslușit în lumina felinarului.

În sfârșit, un barcagiu își trase barca la țărm. Traversară în tăcere, însoțiți doar de scârțâitul lemnului, de loviturile piezișe și neregulate ale vâslelor, de răsuflarea grea a barcagiului și de clipocitul apei lovindu-se de barcă. Pe malul celălalt, moscheile străluceau, răspândind lumina lumânărilor din interior prin ferestrele-vitralii: cupolele domoale semănau, alăturate în întuneric, cu un arhipelag, peste care se înălța, în toată splendoarea ei monumentală, bazilica Hagia Sophia. Barcagiul sări din barcă și o ținu pentru ei. Coborâră pe mal, în scânteierea altei moschei, mică doar prin comparație cu celelalte. În jurul cupolei se agitau pescărușii, țipând cu glasuri răgușite, cu pântecele strălucind de oglindirea galbenă a luminii.

Era prea târziu pentru negustori. Până și bazarurile și cafenelele erau închise. Și prea devreme pentru pescari. Urcau înapoi către zidurile palatului, pe străzile pustii. Poate că ora târzie, oboseala sau buimăceala îi făcuse imprudenți, sau poate că era doar ghinion: un grup de gărzi trecuse pe lângă ei când călăuza aruncase funia cu gheară. Laurence era pe coama zidului, așteptând să-i întindă o mână lui Tharkay care se afla la jumătatea urcușului,

când, dintr-odată, alte două gărzi își făcură apariția de după colț, discutând cu glas scăzut. Aveau să-i vadă, dintr-o clipă în alta.

Tharkay își dădu drumul la pământ și căzu în picioare. Gărzile se apropiau în goană, strigând și scoțându-și săbiile din teacă. Un soldat îl prinse de braț. Laurence sări jos, asupra celuilalt, îl răsturnă în cădere și, apucându-l de ceafă, îl lovi cu fața de pământ, lăsându-l nemișcat. Tharkay scoase un cuțit înroșit din brațul celuilalt bărbat, eliberându-se din strânsoarea lui tot mai slabă. Îl apucă pe Laurence de mână, ajutându-l să se ridice și în clipa următoare alergau în josul străzii, urmăriți de strigăte și țipete.

Zgomotul aduse iute înapoi celelalte gărzi, care îi înconjurară, ieșind din labirintul de străzi și alei înguste. Etajele superioare ale caselor îngrămădite se iteau iscoditoare deasupra străzilor, iar ferestrele zăbrelite se luminau rând pe rând în calea lor. Pietrele denivelate ale pavajului erau niște adevărate capcane. Laurence se avântă alunecând după un colț și evită în ultimul moment o sabie în mișcare, când două dintre gărzi ieșiră de pe altă stradă lăturalnică, cât pe ce să-i prindă.

Turcii nu renunțară cu una, cu două. Laurence, urmându-l orbește pe Tharkay în susul dealului, își simțea plămânii presându-i coastele. Mergeau pe căi ocolite cu un scop. Așa credea, așa spera. N-avea timp să întrebe. Călăuza se opri, în sfârșit, lângă o casă veche, părăginită, și, întorcându-se, îi făcu semn să intre. Mai rămăseseră doar parterul, deschis spre cer, și o trapă dărăpănată spre o pivniță. Însă gărzile erau prea aproape. Aveau să-i vadă, și Laurence se împotrivi, căci nu voia să fie prins într-o gaură de șoareci, fără nicio cale de scăpare.

–Vino! strigă Tharkay, nerăbdător, dând trapa în lături și conducându-l jos, tot mai jos, pe scările putrede, într-o pivniță foarte umedă de pământ.

În capătul celălalt, încă o ușă, sau poate mai degrabă cadrul unei uși, atât de scund încât Laurence trebui să se aplece aproape până la pământ ca să treacă. Dincolo, coborând și mai adânc, se aflau niște scări cioplite nu din lemn, ci din piatră, cu marginile rotunjite și alunecoase, roase de vreme. De sus, din beznă, venea sunetul domol, cadențat, al unor picături de apă.

Coborâră multă vreme. Laurence se pomeni cu o mână pe mânerul sabiei; pe cealaltă o ținea pe zidul care, la un moment dat, dispăru dintr-odată de sub degetele lui. Cu următorul pas, intră în apă până la gleznă.

–Unde suntem? șopti el și glasul îi răsună în gol, înghițit de întuneric.

Apa îi spăla vârfurile cizmelor, cu fiecare pas mare pe care-l făcea.

Prima scânteiere a torței se ivi în spatele lor, când gărzile coborâră după ei și Laurence putu să vadă ce era în jur: nu departe, se înălța o coloană palidă, acoperită de pietricele roase, lucind de umezeală, mai groasă decât deschiderea brațelor sale. Tavanul era prea sus ca să poată fi zărit, iar de genunchii lui Laurence se izbeau orbește, mânați de foame, pești cenușii ce plescăiau încet, cu gurile la suprafața apei. Laurence îl apucă pe Tharkay de braț și îi indică direcția. Se luptară cu forța apei și a nămolului îngroșat pe podea și se ascunseră după coloană, când lumina pâlpâitoare a torței coborî și mai mult, lărgind cercul de scânteieri roșii, difuze.

În toate direcțiile se căscau galerii de coloane ciudate și diforme. Unele erau zidite din blocuri de

piatră așezate unele peste altele de-a valma, ca de mâna unui copil, pe care doar greutatea orașului de deasupra părea să le țină laolaltă: o povară pe măsura lui Atlas, nu pentru cărămizile sfărâmate ale cavernei în care se aflau, ce părea o catedrală de mult îngropată și dată uitării. În ciuda imensității acestui spațiu rece și pustiu, aerul părea stătut și foarte închis, ca și cum o parte din povara lui apăsa pe umerii lui Laurence. Nu putea să nu-și imagineze cataclismul provocat de o posibilă prăbușire: cupola îndepărtată a tavanului dezintegrându-se, cărămidă cu cărămidă, până când, într-o zi, arcadele nu vor mai putea rezista, și totul se va prăbuși, case, străzi, palate, moschei, cupole strălucitoare, înecând zece mii de oameni în cavoul ce părea că-i așteaptă.

Laurence strânse din umeri, încercând să alunge această senzație și, bătându-l pe Tharkay pe braț, fără o vorbă, îi arătă următoarea coloană: gărzile ieșeau din apă, făcând suficient zgomot pentru ca mișcările celor doi fugari să nu se audă. Stratul de nămol se ridica în vârtejuri negre, pe măsură ce înaintau cu greu, ținându-se în umbra coloanelor. Mâlul și noroiul vâscos le scrâșneau sub picioare, iar sub apă zăreau, din când în când, oase albe, curățate de carne. Nu erau doar oase de pește: curba proeminentă a unui maxilar se ivi deasupra noroiului, încă păstrând câțiva dinți; un os de picior acoperit de pete verzi, la baza unei coloane, adus parcă de un val subteran.

Un fel de oroare, mai presus de simpla teamă de moarte, puse stăpânire pe Laurence, când îi trecu prin minte că și-ar putea găsi sfârșitul acolo; gândul hidos că va deveni unul dintre nenumărații anonimi azvârliți sub pământ, să putrezească în beznă. Laurence respira cu gura deschisă, nu doar ca să păstreze liniștea, nu doar ca să evite mirosul cumplit de mucegai și de putreziciune: mergea cu

spatele îndoit, năpăstuit, din ce în ce mai conștient de o sălbatică, irațională, pornire de a se opri, de a se întoarce și de a-și croi drum înapoi, la aer curat. Își acoperi gura cu un colț al mantiei și își continuă drumul cu încăpățânare.

Urmărirea deveni mai sistematică: gărzile se aliniară pe întreaga lățime a sălii, fiecare înălțând câte o torță care crea doar un mic cerc palid de lumină, dar marginile acestor cercuri, suprapuse, formau o barieră pe care prada lor nu putea s-o treacă nevăzută, ca o poartă de fier. Înaintau încet, dar sigur, cântând sonor la unison, alungând întunericul din ultimele sale unghere, cu reverberația glasurilor și lumina torțelor. Laurence avu impresia că zărește, în față, primele scânteieri ale zidului îndepărtat; se apropiau, într-adevăr, de capătul vizuinii, unde nu aveau altă scăpare decât să încerce să ia cu asalt șirul de gărzi și să spere că pot să lase din nou în spate urmăritorii, dar de data aceasta, cu picioarele obosite și înfrigurate, după drumul anevoios prin apa adâncă.

Tharkay pipăia coloanele, săltând de la una la alta, împreună cu Laurence, în încercarea de-a înainta. Își trecea mâna pe marginile lor și le examina suprafața cu ochii mijiți. În cele din urmă, se opri lângă una dintre ele și Laurence, atingând-o, la rândul lui, descoperi peste tot scobituri adânci cioplite în piatră, ca niște picături de ploaie, cu noroi alunecos adunat în șanțuri. Era total diferită de celelalte coloane neterminate. Urmăritorii se apropiau tot mai mult, dar Tharkay se opri și începu să scurme pământul cu vârful cizmei. Laurence scoase sabia și, cerându-i scuze, în gând, lui Temeraire, pentru insulta pe care o aducea armei, începu s-o treacă peste piatra dură de sub mâzgă, până când simți că vârful pătrunde brusc într-un fel de canal tăiat în podea, lat de mai puțin de două palme și astupat în întregime de nămol.

Pipăind de jur împrejur, Tharkay clătină din cap și Laurence îl urmă de-a lungul canalului, amândoi alergând cât îi țineau puterile în apa adâncă până la genunchi. Ecourile apei împroșcate se pierdeau în cântecul inexorabil din spatele lor, repetat atât de des, încât Laurence începu să recunoască cuvintele. Zidul era acum chiar în fața lor, brăzdat în nuanțe de verde și maro peste mortarul gros, neted și fără crăpături, iar canalul se sfârși la fel de brusc cum începuse.

Dar Tharkay schimbă direcția: o anexă mai mică se afla într-o parte, cu bolta susținută de două coloane. Laurence fu cât pe ce să sară înapoi: la baza uneia dintre ele, o față monstruoasă ieșea pe jumătate din apă, fixându-i cu ochi orbi de piatră, de un roșu întunecat, diabolic. Un strigăt se auzi atunci: fuseseră văzuți.

Fugiră și, trecând în goană pe lângă hidosul monument, Laurence simți prima adiere pe față: un curent, undeva pe aproape. Împreună, pipăind zidul, găsiră deschizătura neagră și îngustă, ascunsă de lumina torțelor în spatele unei protuberanțe: scări pe jumătate înecate în noroi și un aer fetid și mlăștinos. Șovăitor, Laurence inspiră adânc de câteva ori, în timp ce urcau în goană culoarul îngust și, în sfârșit, ieșiră aproape pe brânci printr-un vechi șanț de ploaie, împingând poarta de fier înțepenită.

Tharkay era îndoit în două și gâfâia după efortul intens. Laurence trase poarta la loc și smulse o creangă dintr-un copăcel din apropiere, vârând-o prin țâțâna goală, ca s-o fixeze. Îl apucă pe Tharkay de braț și se îndepărtară împreună, clătinându-se pe străzi ca niște oameni beți, ceea ce nu putea fi un prilej de comentarii, atât timp cât nimeni nu se uita atent la cizmele și la pulpanele mantiilor lor. Erau deja departe, când bubuiturile

răsunau în poarta de fier, în urma lor, și nimeni nu le văzuse fețele: în goana aceea nebună, nu fuseseră recunoscuți.

Într-un târziu, găsiră un loc în care zidurile palatului erau ceva mai scunde și, cu mai multă prudență de data aceasta, Laurence îl ridică pe Tharkay pe zid și apoi, cu ajutorul lui, reuși cumva să se cațere și să treacă dincolo. Fură recunoscători când se prăbușiră grămadă, nu departe, lângă o veche fântână de fier, pe jumătate îngropată în verdeață, cu apa abia picurând, dar rece. Își umplură lacomi palmele, ducându-le căuș la gură, spălându-se pe față și udându-și hainele fără regrete: asta mai alunga puțin duhoarea.

La început fu o liniște desăvârșită, dar, treptat, pe măsură ce bătăile inimii și răsuflarea li se domoliră, Laurence începu să audă mai limpede micile sunete ale nopții: foșnet de șoareci și frunze, sunetul îndepărtat al unor păsări ce cântau în colivia de dincolo de zidurile interioare; scrâșnetul neregulat al cuțitului lui Tharkay pe cremene: lustruia lama cu mișcări încete, rare, ca să nu atragă atenția.

–Aș vrea să-ți spun ceva despre relația dintre noi, zise Laurence cu glas scăzut.

Tharkay se opri o clipă și lama cuțitului tremură în lumină.

–Foarte bine, răspunse el, reluându-și încet, chibzuit, munca, spune ce vrei.

–Am vorbit pripit, astăzi, mai devreme, spuse Laurence, și într-un mod pe care de obicei evit să-l folosesc cu orice om din subordinea mea. Și, totuși, nici acum nu știu exact cum ar trebui să-ți cer scuze.

–Te rog să nu te mai osteneşti, spuse Tharkay cu răceală, fără să ridice nicio clipă capul, las-o baltă. Îţi promit că n-am să-ţi reproşez asta.

–M-am gândit cum să interpretez comportamentul tău, spuse Laurence, fără să ia în seamă încercarea de digresiune a lui Tharkay. Şi nu pot să te înţeleg: în seara asta, nu doar că mi-ai salvat viaţa, dar ai contribuit semnificativ la progresul misiunii noastre. Şi, dacă iau în calcul doar consecinţele finale ale acţiunilor tale, de pe parcursul expediţiei noastre, nu am de ce să mă plâng. Ne-ai scos constant din toate pericolele, punându-te adesea pe tine însuţi în primejdie. Dar ţi-ai abandonat postul deja de două ori, în circumstanţe extrem de dificile, furişându-te în mod deliberat şi în acelaşi timp inutil şi lăsându-ne, în consecinţă, în voia sorţii şi pradă unor grave nelinişti.

–Probabil că nu mi-am dat seama că absenţa mea va provoca o asemenea panică, răspunse Tharkay, afabil, şi Laurence îşi ieşi imediat din fire, în faţa acestei noi provocări.

–Fii bun şi nu mai face pe prostul cu mine, spuse Laurence. Te-aş crede mai degrabă cel mai neruşinat trădător de pe faţa pământului şi cel mai inconsecvent, pe deasupra.

–Mulţumesc, e un adevărat compliment. Tharkay schiţă un salut ironic cu vârful cuţitului în aer. Dar mi se pare că nu merită să discutăm, adăugă el, atât timp cât oricum n-o să mai apelezi la serviciile mele.

–Fie pentru un minut, fie pentru o lună, răspunse Laurence, tot vreau să pun capăt acestor jocuri. Îţi sunt recunoscător şi, dacă pleci, vei pleca însoţit de mulţumirile mele. Dar dacă rămâi, vreau să-mi promiţi că de-acum înainte o să-mi dai ascultare şi n-o să mai dispari fără permisiune. Nu vreau în

slujba mea un om în care n-am încredere. Și, Tharkay, adăugă el, dintr-odată convins, cred că îți place ca purtarea ta să fie pusă la îndoială.

Tharkay lăsă jos cuțitul și cremenea. Zâmbetul îi pierise, odată cu aerul batjocoritor.

–Ai putea spune mai degrabă că îmi place să știu dacă purtarea mea este pusă la îndoială. Și n-ai fi departe de adevăr.

–Cu siguranță, ai făcut tot ce-ai putut în sensul acesta.

–Ceea ce ți se pare pervers, presupun, replică Tharkay, dar am învățat de mult că înfățișarea și originea mea sunt o barieră de netrecut în relația cu gentilomii, în absența unei intervenții din partea mea. Și, dacă e să nu aibă nimeni încredere în mine, prefer să provoc puțină suspiciune exprimată liber, deschis, decât să îndur umil nesfârșitele jigniri și șușoteli pe la spate, nu întotdeauna foarte discrete.

–Am avut și eu de-a face cu așa ceva. Și fiecare dintre ofițerii mei. Suntem în slujba țării noastre, nu a acelor ființe mărginite cărora le place să bârfească pe la colțuri. Iar asta e o armă mai bună de apărare a onoarei noastre în fața unei insulte meschine, decât cele mai violente obiecții pe care le-am putea ridica, spuse Laurence.

–Mă întreb dacă ai vorbi așa în cazul în care ai fi obligat să înduri asta de unul singur, răspunse Tharkay pătimaș. Dacă nu numai societatea, ci toți cei pe care ai fi îndreptățit să-i socotești frați te-ar privi cu același dispreț. Superiorii tăi, camarazii tăi. Dacă ți s-ar refuza orice speranță de independență și de promovare și ți s-ar oferi, cu condescendență, locul unui servitor ceva mai bine văzut, ceva între un valet și un câine dresat.

Tharkay nu mai continuă, dar obișnuitul lui aer indiferent părea acum o mască așezată imperfect și obrajii săi se coloraseră ușor.

–Și trebuie să înțeleg că toate aceste acuzații se îndreaptă spre mine? ceru să știe Laurence, simțindu-se indignat și stânjenit deopotrivă.

Dar Tharkay clătină din cap:

–Nu, îmi cer scuze pentru vehemența mea. Rănile despre care vorbesc sunt vechi, dar nu mai puțin dureroase. Cu o umbră a ironiei sale anterioare, adăugă: Nu neg că am provocat chiar eu impolitețea de care ai dat dovadă. Mi-am făcut un obicei din a anticipa. E amuzant, cel puțin pentru mine, chiar dacă, poate, nedrept pentru ceilalți.

Tharkay spusese destule ca Laurence să-și poată imagina, fără să speculeze prea mult, ce fel de tratament îl determinase să-și abandoneze țara și să se retragă în actuala sa solitudine, prin care nu depindea de nimeni și nu datora nimic nimănui. O existență care lui Laurence i se părea sterilă, o irosire a unui om care se dovedise vrednic de ceva mai bun. Întinzând mâna, spuse cu sinceritate:

–Dacă ești dispus să ai încredere în mine, atunci dă-mi cuvântul tău și ia-l pe-al meu. Sper că pot să promit, și nu în van, că voi da întreaga măsură a loialității mele oricărui om care îmi oferă aceleași garanții și cred că mi-ar părea mai rău să te pierd decât îmi dau încă seama.

Tharkay îl privi și o ușoară expresie de îndoială îi străfulgeră chipul, apoi spuse nonșalant:

–Ei, bine, sunt un om îndărătnic, dar, întrucât ești dispus să accepți cuvântul meu, căpitane, presupun că aș fi necioplit dacă aș refuza să ți-l dau.

După care întinse mâna, cu un aer degajat, dar lipsit de orice fățărnicie.

–Îîî! făcu Temeraire, după ce-i ridică pe amândoi și-i așeză în grădină, examinând cu dezgust resturile soioase de pe ghearele sale. Dar nu-mi pasă dacă mirosiți urât, atât timp cât v-ați întors. Granby era convins că întârziați doar pentru că ați rămas la cină și spunea că nu trebuie să mă duc să vă caut, dar ați fost plecați foarte mult timp, adăugă el, pe un ton mai tânguitor, înainte de a-și vârî capul într-un iaz cu nuferi, ca să și-l spele.

–Ne-am poticnit la întoarcere și am fost nevoiți să căutăm o ascunzătoare, pentru o vreme, dar, după cum vezi, totul s-a sfârșit cu bine. Îmi pare foarte rău că ți-ai făcut griji, adăugă Laurence, smulgându-și hainele fără sfială și intrând direct în iaz, unde Tharkay se scufundase deja. Dyer, ia hainele și cizmele mele și vezi, împreună cu Roland, ce-i de făcut cu ele. Și adu-mi săpunul ăla afurisit!

–Nu văd ce-ar rezolva vinovăția lui Yarmouth, spuse Granby, după ce Laurence, spălat, în pantaloni și cămașă, îi povestise toate cele întâmplate la cină. Cum să fi dus o asemenea cantitate de aur? Ar fi avut nevoie de o corabie, dacă nu cumva a fost atât de nebun încât să-l transporte cu o caravană.

–Și n-ar fi trecut neobservat, fu de acord Tharkay, cu glas scăzut. După socoteala lui Maden, a fost nevoie de vreo sută de cufere. Și nu s-a primit nicio informație despre vreo mișcare de o asemenea amploare, de la caravanserai sau de pe șantierele navale. Mi-am petrecut dimineața de ieri făcând cercetări. I-ar fi fost foarte greu să găsească orice mijloc de transport. Jumătate dintre

negustorii de vite trimit provizii pentru fortificațiile portuare, iar ceilalți ocolesc orașul din cauza dragonilor.

–Ar fi putut, așadar, să apeleze la serviciile unui dragon? întrebă Laurence. Am văzut în Orient transportoare cu dragoni. Oare ajung vreodată până aici?

–Nu i-am văzut niciodată în această parte a munților Pamir, răspunse Tharkay. În Occident, oamenii nu-i vor în orașe, așa că nu pot obține niciun profit, în orice caz, și, întrucât sunt considerați nimic mai mult decât niște animale sălbatice, probabil ar fi capturați și azvârliți în rezervații dacă ar veni.

–N-are importanță. N-ar fi putut transporta aur cu dragoni, dacă l-ar fi vrut înapoi, spuse Granby. Nu cred că ai putea să-i dai unui dragon mormane de aur și bijuterii, să le care zile în șir, și apoi să-i ceri să ți le predea pe toate.

Rămăseseră în grădină și continuau să discute cu glas scăzut și Temeraire remarcă, pe un ton melancolic, fără să conteste câtuși de puțin remarca lui Granby:

–Pare, într-adevăr, extrem de mult aur. Să-l fi ascuns pe undeva în oraș?

–Ar trebui să fie pe jumătate dragon ca să se mulțumească să ascundă o asemenea avere într-un loc în care nu se mai poate întoarce să se folosească de ea, spuse Laurence. Nu, Yarmouth nu s-ar fi ostenit, dacă n-ar fi avut cum să ia banii de acolo.

–Dar ați sfârșit cu toții prin a spune că aurul n-ar fi putut fi transportat, constată Temeraire, în mod just. Așadar, trebuie să fie încă aici.

Rămaseră tăcuți și, în cele din urmă, Laurence spuse:

–Atunci, care poate fi varianta, în afară de complicitatea ministerului, dacă nu cumva implicarea lui activă? Asta ar fi o ofensă la care Anglia ar trebui să răspundă. Chiar dacă ar dori să pună capăt alianței noastre, oare ar provoca intenționat un război, care i-ar costa, cu siguranță, mai mult decât suma aceasta, nu doar în aur, ci și în sânge?

–Își dau toată osteneala să ne facă să plecăm cu impresia că totul s-a întâmplat din vina lui Yarmouth, sublinie Granby. N-avem dovezi ca să pornim un război.

Tharkay se ridică brusc de jos, ștergându-se de praf. Aduseseră covorașe pe care să se odihnească, după obiceiul turcesc, deoarece nu exista în pavilion nimic similar unor scaune. Laurence se uită peste umăr, ridicându-se și el în picioare, împreună cu Granby: în celălalt capăt al crângului, la umbra chiparoșilor, stătea o femeie. Era, probabil, aceeași pe care o văzuseră mai devreme la palat deși, cu vălul greu, era aproape imposibil să le deosebești una de alta.

–N-ar trebui să fii aici, o atenționă Tharkay, când femeia se apropie cu pas grăbit. Unde îți este camerista?

–Mă așteaptă la scări. O să tușească dacă vine cineva, răspunse femeia, rece și neclintită, fără să-și dezlipească ochii de pe chipul lui.

–La dispoziția dumneavoastră, domnișoară Maden, spuse Laurence, stânjenit.

Nu știa ce să facă. Nu putea să aprobe, cu toată înțelegerea din lume, o întâlnire clandestină sau,

mai rău, o fugă secretă a unor iubiți. Pe lângă asta, îi era îndatorat tatălui ei. Dar se întreba cum i-ar putea refuza, dacă îi cereau sprijinul. Recurse la formalități, spunând:

–Permiteți-mi să vi-i prezint pe Temeraire și pe locțiitorul meu, John Granby.

Granby, tresărind, îi făcu o nu foarte elegantă plecăciune:

–Onorat, domnișoară Maden, spuse el, pronunțându-i numele pe un ton întrebător și aruncând spre Laurence o privire nedumerită.

Temeraire o privi de sus, cu o curiozitate mai deschisă, după ce o salută, la rândul lui.

–Nu te voi întreba din nou, îi spuse Tharkay, cu glas scăzut.

–Să nu mai vorbim despre ceea ce nu se poate, răspunse ea, scoțându-și mâna din buzunarul adânc al mantiei, dar nu ca să-l atingă, cum crezu la început Laurence. În schimb, o întinse, deschisă, în fața lor, zicând: Am reușit să pătrund în vistierie, pentru o clipă. Dar mă tem că aproape tot aurul a fost topit.

În palma ei se odihnea, inconfundabilă, o monedă de aur, ștanțată cu chipul regelui.

–Nu poți avea încredere în acești tirani orientali, afirmă Granby cu pesimism. Și, în definitiv, putem să-l numim și hoț, și asasin. Probabil o să ți se taie capul.

Temeraire era mult mai optimist, deoarece i se permisese să meargă cu ei și, în consecință,

considera că datorită prezenței sale orice pericol era neglijabil.

–O să-mi placă să-l văd pe sultan, spuse el. S-ar putea să aibă niște bijuterii interesante, iar pe urmă poate putem să mergem, în sfârșit, acasă. Deși e păcat că Arkady și ceilalți nu sunt aici, să-l vadă.

Laurence, care nu împărtășea defel acest ultim sentiment, spera și el la un rezultat pozitiv. Mustafa regretase amarnic moneda de aur și ascultase, fără măcar să încerce să se prefacă surprins, mărturisirea rece a lui Laurence că aceasta provenea din vistierie.

–Nu, domnule, n-am să vă indic sursa mea, spusese căpitanul, dar, dacă doriți, vom merge împreună în vistierie chiar acum. Cred că vom găsi mai multe, dacă vă îndoiți de proveniența acesteia.

Mustafa refuzase o asemenea propunere și, cu toate că nu-și recunoscuse vinovăția și nu dăduse nicio explicație, spusese brusc:

–Trebuie să vorbesc cu marele vizir.

Apoi plecase. Iar în seara aceea, venise o convocare: erau în sfârșit chemați într-o audiență la sultan.

–Nu am nicio intenție să-l ponegresc, adăugă acum Laurence. Bietul Yarmouth merită mai mult, Dumnezeu știe asta, și Arbuthnot însuși. Dar, după ce vom ajunge în Anglia cu ouăle de dragon, va fi momentul ca guvernul să decidă cum să-i facă să plătească pentru asta. Și știu al naibii de bine ce-ar zice dacă aș lua măsuri în *acea* privință. Adevărul era că Laurence avea o neagră bănuială că se vor spune multe despre acțiunile lui, chiar și în chestiunea ouălor. În orice caz, adăugă el, sper că vom afla că aceasta este, într-adevăr, o

mașinațiune a miniștrilor săi, despre care sultanul însuși nu știe nimic.

Cei doi dragoni Kazilik, Bezaid și Sherazde, se întorseseră să-i escorteze din nou la locul de întâlnire, cu toată ceremonia, deși cei trei nu zăboviră în aer mai mult de-o clipă, zburând doar pe deasupra palatului și aterizând pe imensa pajiște deschisă a Primei Curți, în fața porților principale ale palatului. Deși lui Laurence i se părea absurd să fie condus atât de protocolar într-un loc în care dormise deja trei nopți, fură așezați în șir, între cei doi dragoni Kazilik, și conduși, într-o maiestuoasă paradă, pe porțile de bronz larg deschise și în curtea ce se afla chiar în fața porticului superb împodobit al Porții Fericirii: vizirii erau aliniați în șiruri perfecte de-a lungul aleii, cu turbanele albe strălucind în lumina soarelui, iar mai departe, de-a lungul zidurilor, caii soldaților fornăiau agitați și se cabrară când trecură pe lângă ei.

Imensul tron de aur al sultanului, strălucind de nestemate verzi șlefuite, era așezat pe un covor țesut cu măiestrie din lână multicoloră, decorat cu flori și modele complicate. Veșmintele sale, magnifice, erau compuse dintr-un strai din satin ruginiu și galben, tivit cu negru, peste o tunică din mătase albastră cu galben, legată la brâu cu o eșarfă de sub care ieșea teaca incrustată cu diamante a unui pumnal. Un mănunchi de diamante, în jurul unui imens smarald cu muchii drepte, susținea un panaș înalt și bățos, fixat în fruntea turbanului alb al sultanului. Deși curtea era mare și întesată, liniștea era aproape deplină. Oficialitățile aliniate nu vorbeau, nu șușoteau între ele, nici măcar nu se foiau.

Era un tablou impresionant, menit cu succes să impună oricărui vizitator o anumită reținere de a curma liniștea aceea. Dar când Laurence păși

înainte, Temeraire șuieră dintr-odată în spatele lui și sunetul se făcu auzit, la fel de amenințător ca scrâșnetul unei săbii când iese din teacă. Speriat, Laurence se întoarse să se uite la el cu reproș, dar privirea lui Temeraire era încremenită spre stânga: în umbra proiectată de turnul înalt al divanului, răsucită în scânteietoare spirale albe, Lien îi privea cu ochii ei roșii ca sângele.

9

Nu avea timp să gândească, nu putea să facă altceva decât să privească uluit. Dragonii Kazilik veniseră să-l flancheze pe Temeraire, iar Mustafa le făcea deja semn să se apropie de tron. Laurence înaintă buimac și își făcu plecăciunea oficială, cu mai puțină grație decât în mod obișnuit. Sultanul îl privi aproape fără expresie. Avea fața foarte lată, un gât ascuns între veșminte și barba castanie tunsă drept, și trăsături destul de delicate, cu o nuanță contemplativă în frumoșii ochi negri.

Emana un aer de calm și demnitate, care părea mai degrabă natural decât asumat.

Tot discursul pe care și-l pregătise și frazele pe care le repetase dispăruseră din mintea lui Laurence. Ridică privirea spre sultan și spuse, în cea mai simplă franceză:

–Maiestate, cunoașteți misiunea mea și acordul dintre popoarele noastre. Anglia a îndeplinit toate obligațiile stipulate de tratat și plata a fost făcută. Ne dați ouăle după care am venit?

Sultanul primi cu calm discursul său direct, fără să dea vreun semn de furie. Răspunse într-o franceză fluentă și degajată, spunând cu blândețe:

–Pace țării tale și regelui tău. Să ne rugăm ca prietenia noastră să nu se stingă niciodată. Mai continuă puțin, în acest spirit, și vorbi despre deliberări între miniștrii săi, promițând încă o audiență și numeroase investigații.

Marcat de șocul de-a o găsi pe Lien la curtea sultanului și a consiliului său restrâns, Laurence nu era capabil să-i urmărească fiecare cuvânt, dar înțelegea foarte bine mesajul din spatele vorbelor: alte întârzieri, alt refuz și nicio intenție de a-i oferi satisfacție. Sultanul nu se străduia să ascundă asta: nu negă nimic, nu explică nimic, nu mimă furia sau consternarea. Aproape că vorbi cu o undă de milă în privire, dar nicidecum liniștitor, și, după ce isprăvi, îi concedie imediat, fără să-i dea lui Laurence ocazia să mai spună ceva.

În tot acest timp, atenția lui Temeraire nu oscilase nicio clipă: nu-i aruncase nici măcar o privire sultanului, pe care fusese atât de dornic să-l vadă, în ciuda înfățișării sale sclipitoare, ci rămase cu ochii ațintiți asupra lui Lien. Își încordase umerii tot mai mult și își ridicase piciorul din față, încetul

cu încetul, aproape atingând spinarea lui Laurence, gata să-l smulgă de acolo.

Dragonii Kazilik fură nevoiți să-l împingă cu botul ca să-l pună în mișcare de-a lungul aleii și Temeraire se îndepărtă pieziș, pășind greoi cu spatele, ca să rămână cu fața spre Lien. Aceasta nu se clinti, ci, cu calmul unui șarpe, îi urmări în timp ce ocoliră palatul și ieșiră din curtea interioară, până când zidul o ascunse privirii.

–Bezaid spune că Lien se află aici de trei săptămâni, zise Temeraire.

Gulerul, larg deschis, îi tremura și îi rămăsese înfoiat din momentul în care o zăriseră pe Lien. Dragonul protestase zgomotos când căpitanul încercase să intre în pavilion, refuzând să-l piardă din ochi. Chiar și în grădină, îl îndemnase cu insistență să urce pe piciorul lui din față, iar ofițerii lui Laurence fuseseră nevoiți să iasă din pavilion ca să-i audă relatarea.

–Ar fi avut timp destul să ne facă bucăți, remarcă posomorât Granby. Dacă e la fel ca Yongxing, Lien n-ar fi ezitat să-l arunce pe bietul Yarmouth în Mediterana, mai mult decât l-ar fi deranjat pe Yongxing să te vadă cu capul zdrobit. Cât despre accidentul lui Arbuthnot, e floare la ureche pentru un dragon să sperie un cal.

–S-ar putea să fi făcut toate acestea și multe altele, spuse Laurence, dar n-a făcut nimic împotriva noastră pentru că turcii n-au încercat să profite de situație.

–I s-au alăturat lui Bonaparte, de bună seamă, fu de acord locotenentul Ferris, mocnind, și sper să fie fericiți când o să danseze după cum le cântă el. Vor regreta cât de curând.

–Noi vom regreta mai mult și mult mai curând, spuse Laurence.

Umbra de pe cer îi reduse pe toți la tăcere, mai puțin pe Temeraire, care scoase un răget sălbatic și huruitor. Iar cei doi dragoni Kazilik se ridicară, șuierând speriați, când Lien coborî în cercuri și ateriză cu grație în poiană. Temeraire își dezveli dinții și mârâi.

–Parcă ai fi un câine, îi spuse ea, rece și disprețuitoare, într-o franceză fluentă, și nici comportamentul tău nu e foarte diferit. Urmează să latri la mine?

–Nu-mi pasă dacă crezi că sunt grosolan, răspunse Temeraire, plesnind din coadă, furios, punând în pericol copacii, zidurile și statuile din jur. Dacă vrei să lupți, sunt pregătit, și n-am să te las să te atingi de Laurence sau de vreun om din echipajul meu. Niciodată.

–De ce aș vrea să lupt cu tine? întrebă Lien.

Se așeză pe picioarele din spate, dreaptă ca o pisică, încolăcindu-și coada în jurul trupului, și îi privi fără să clipească.

Temeraire ezită.

–Pentru că… pentru că… dar tu nu mă urăști? Eu te-aș urî, dacă Laurence ar fi fost omorât și ar fi fost numai din vina ta, spuse el candid.

–Și te-ai năpusti asupra mea ca un barbar și-ai încerca să mă sfâșii cu ghearele, sunt convinsă.

Coada lui Temeraire se pleoști încet la pământ. Doar vârful îi mai zvâcnea. Se uită lung la ea, pus în încurcătură. Cu siguranță, asta ar fi fost prima lui reacție.

–Ei, bine, nu mi-e frică de tine.

–Nu, zise Lien cu calm. Nu încă. Temeraire se holbă la ea, când adăugă: Oare moartea ta ar răscumpăra o zecime din ceea ce mi-ai luat? Crezi că aș putea socoti egal sângele căpitanului tău cu al iubitului meu tovarăș, un prinț măreț și onorabil, care pe lângă însoțitorul tău era ca jadul pur pe lângă gunoiul de pe străzi?

–Oh! exclamă Temeraire, indignat, umflându-și gulerul și mai mult. N-a fost deloc onorabil, altfel n-ar fi încercat să-l ucidă pe Laurence. Căpitanul meu valorează cât o sută ca el sau ca orice alt prinț. Și, oricum, Laurence e prinț și el acum, adăugă Temeraire.

–Poți să păstrezi un asemenea prinț, replică ea cu dispreț. Dar îl voi răzbuna cum se cuvine pe însoțitorul meu.

–Ei, bine, spuse Temeraire, mârâind, dacă nu vrei să lupți și n-ai de gând să-i faci niciun rău lui Laurence, nu înțeleg de ce ai venit. Și poți să pleci chiar acum, pentru că n-am deloc încredere în tine, încheie el, sfidător.

–Am venit, răspunse Lien, ca să mă asigur că ai înțeles. Ești foarte tânăr și nătărău și ai fost prost educat. Mi-ar fi milă de tine, dacă mi-ar mai fi rămas vreun strop de milă. Mi-ai distrus toată viața, m-ai smuls de lângă familia și prietenii mei, de la casa mea. Ai spulberat toate speranțele stăpânului meu legate de China și trebuie să trăiesc știind că a luptat și a trudit în zadar. Spiritul lui nu va avea odihnă, iar mormântul lui va rămâne în paragină. Nu, n-am să te omor. Nici pe căpitanul tău, care te ține robul țării lui. Lien își scutură gulerul și, aplecându-se, spuse încet: Am să te văd lipsit de tot ce ai, de adăpost, de fericire, de lucruri frumoase. Am să-ți văd națiunea prăbușită și toți

aliații alungați. Am să te văd singur, fără prieteni și la fel de nefericit ca mine. Iar apoi poți să trăiești cât poftești, într-un colț întunecat și pustiu de pe pământ, și eu am să fiu mulțumită.

Temeraire o privea cu ochi mari, paralizat de finalitatea cuvintelor ei rostite monoton, cu glas scăzut. Gulerul i se pleoști încet, lipindu-i-se de gât. Iar când Lien termină, se făcuse mic în fața ei, strângându-l pe Laurence mai tare, ocrotindu-l cu picioarele din față, ca într-o colivie.

Lien își desfăcu pe jumătate aripile, pregătindu-se să-și ia zborul.

–Acum plec în Franța, în slujba unui împărat barbar, spuse ea. Sunt sigură că suferințele exilului meu vor fi numeroase, dar le voi îndura mai ușor, acum, că ți-am vorbit. Nu ne vom mai întâlni poate multă vreme. Sper că nu mă vei uita și că vei ști că bucuriile pe care le ai sunt numărate.

Lien se ridică în aer și, din trei bătăi iuți de aripi, se îndepărtă, micșorându-se cu repeziciune.

–Pentru numele lui Dumnezeu! spuse apăsat Laurence, după ce rămaseră o vreme cu toții într-o tăcere deplină, îngroziți, în urma ei. Nu suntem copii, să ne speriem prostește de niște amenințări. Știam, oricum, că ne dorește tot răul din lume.

–Da, dar eu nu știam chiar atât de bine, spuse Temeraire, cu glas pierit, fără să pară dispus să-l lase pe Laurence să plece de lângă el.

–Dragul meu, te rog, n-o lăsa să te tulbure, zise căpitanul, așezând o mână pe botul moale al dragonului. N-ai face decât să-i dai ceea ce-și dorește, nefericirea ta, și asta doar în schimbul câtorva cuvinte. Sunt vorbe goale: nici măcar ea, oricât de puternică ar fi, nu poate să influențeze

singură atât de mult mersul războiului, iar Napoleon și-ar da toată osteneala să ne distrugă, cu sau fără sprijinul ei.

–Dar ne-a făcut deja foarte mult rău, zise Temeraire nefericit. Acum nu vor să ne dea ouăle de care avem mare nevoie și pentru care am îndurat atâtea.

–Laurence, interveni brusc Granby, pentru Dumnezeu, acești tâlhari au furat o jumătate de milion de lire și probabil și-au construit din ei fortificațiile din port, ca să poată sfida forțele navale. Nu putem să lăsăm lucrurile așa. Trebuie să facem ceva. Cu un singur răcnet, Temeraire ar putea să doboare jumătate de palat peste ei…

–Nu vom ucide și nu vom distruge din răzbunare, așa cum face Lien. Nu pot să accept un asemenea mod de a ne face dreptate, spuse Laurence. Nu, continuă el, ridicând mâna, când secundul său dădu să protesteze. Trimite oamenii la cină și apoi la odihnă, să doarmă cât mai mult, până mai e lumină. Plecăm la noapte, continuă el, foarte calm și rece, și luăm ouăle cu noi.

–Sherazde spune că oul ei e ținut în harem, anunță Temeraire, după ce făcu cercetări. Lângă băi, unde e cald.

–Temeraire, n-o să ne trădeze? întrebă neliniștit Laurence, uitându-se la dragonii Kazilik.

–Nu le-am spus de ce întreb, recunoscu Temeraire, cu un aer vinovat. Nu mi se pare chiar în regulă, dar, în definitiv, adăugă el, vom avea grijă de ouă, așa că n-o să se supere. Iar oamenii n-au dreptul să obiecteze, de vreme ce au luat aurul. Însă nu pot să-i iscodesc mai mult pe dragoni, pentru că se vor întreba de ce vreau să știu.

–O să ne fie al naibii de greu să dăm de ele, spuse Granby. Presupun că locul mișună de gărzi, iar femeile o să înceapă sigur să țipe dacă ne văd. Misiunea asta n-o să fie ușoară.

–Cred că trebuie să mergem doar câțiva, replică Laurence, deprimat. O să iau voluntari…

–O, pe naiba! exclamă furios Granby. Zău că de data asta pun piciorul în prag, Laurence. Nu te las să bâjbâi prin vizuina aia, fără să ai habar unde te duci, când cel mai probabil lucru e să dai peste o duzină de gărzi după fiecare colț. Prefer s-o fac eu. N-am de gând să mă întorc în Anglia și să le spun că am stat cu mâinile-n sân în timp ce tu te lăsai tăiat în bucăți. Temeraire, să nu-l lași să meargă, mă auzi? Sigur o să fie omorât, îți dau cuvântul meu.

–Nu las pe nimeni să meargă, dacă e sigur c-o să moară! spuse Temeraire, extrem de alarmat, și se ridică brusc, pregătit să se pună în calea oricui ar fi încercat să plece.

–Temeraire, exagerează, zise Laurence. Domnule Granby, mergi prea departe cu afirmațiile și întreci măsura.

–Ba nu, răspunse Granby, sfidător. Mi-am mușcat limba de nenumărate ori până acum, pentru că știu că e al naibii de greu să stai deoparte și tu n-ai fost învățat să faci asta. Dar ești căpitan și trebuie să-ți ferești mai bine pielea. Nu e numai problema ta dacă o mierlești, ci și a Aviației. Și a mea.

–Dacă-mi permiteți, spuse încet Tharkay, intervenind, când Laurence dădu din nou să protesteze. Voi merge eu. Sunt aproape convins că pot găsi calea, dacă sunt singur, fără să alertez gărzile. Și apoi pot să mă întorc și să conduc restul grupului acolo.

–Tharkay, spuse Laurence, nu ne datorezi acest serviciu. N-aș ordona nici măcar unui soldat aflat sub jurământ să-și asume o asemenea răspundere, fără să vrea cu adevărat s-o facă.

–Dar eu vreau s-o fac. Tharkay își afișă obișnuitul zâmbet. Și am mai multe șanse să mă întorc întreg decât oricare dintre voi.

–Cu un risc de trei ori mai mare, ducându-te încolo, întorcându-te și mergând înapoi, replică Laurence, având de fiecare dată șansa de a da nas în nas cu gărzile.

–Așadar, e foarte periculos, constată Temeraire, interpretând exagerat cele auzite și zbârlindu-și gulerul și mai tare. Nu vei merge acolo, Granby are dreptate. Și nu se va duce nimeni.

–O, la naiba! mormăi Laurence.

–Se pare că numai eu pot s-o fac, conchise Tharkay.

–Nici tu! îl contrazise Temeraire, spre uluirea călăuzei, și se așeză, cu aerul încăpățânat al unui catâr.

Granby își încrucișase brațele și avea o expresie similară. Laurence nu avea de regulă tendința să înjure, dar de data aceasta era puternic ispitit. Un apel la rațiune putea să-l înduplece pe Temeraire să lase un grup să facă încercarea, dacă putea fi lămurit să accepte că riscul era necesar pentru victorie, ca o bătălie. Dar, cu siguranță, ar refuza să-l vadă pe Laurence plecând, iar Laurence n-avea nici cea mai vagă intenție să trimită oameni într-o misiune atât de periculoasă fără să meargă și el, oricare ar fi fost afurisitele de reguli ale Aviației.

Ajunseseră într-un impas, când Keynes ieși în grădină.

–De dragul discreției, e de sperat că nici unul dintre acei dragoni nu înțelege engleza, spuse el. Căpitane, dacă ați terminat toți de strigat ca niște precupețe de pește, Dunne vă cere favoarea să-l ascultați. El și Hackley au văzut băile în timpul escapadei lor.

–Da, domnule, spuse Dunne.

Stătea ridicat în capul oaselor pe un pat improvizat, cu obrajii arzând de febră, îmbrăcat doar în pantaloni și o cămașă ce-i atârna peste pielea sfârtecată. Hackley, mai firav decât el, suferise mai mult de pe urma biciuirii și era încă sleit de puteri.

–Sunt aproape sigur, cel puțin. Toate aveau vârfurile părului ude, ieșind de acolo, iar cele cu pielea albă… cele cu pielea albă erau rozalii datorită căldurii. Își plecă ochii, rușinat, evitând să-l privească pe Laurence în față, și termină grăbit: Și clădirea avea o duzină de hornuri, domnule, toate fumegând, deși era în miezul zilei și afară era zăpușeală.

Laurence clătină din cap.

–Mai ții minte drumul? Te simți în stare să mergi?

–Mă simt destul de bine, domnule, răspunse Dunne.

–S-ar simți mult mai bine dacă ar rămâne în pat, zise Keynes, caustic.

Laurence ezită:

–Poți să ne desenezi o hartă? îl întrebă el pe Dunne.

–Domnule, spuse Dunne, înghițind în sec, domnule, vă rog să mă lăsați să vin. Sincer, nu cred că pot, fără să văd locul din jurul meu. Ne-am învârtit o grămadă.

În pofida acestui nou avantaj, Temeraire se lăsă foarte greu convins. În cele din urmă, Laurence fu nevoit să cedeze la stăruințele lui Granby și să-i îngăduie să vină și el, lăsându-l pe locotenentul Ferris la comanda echipajului rămas.

–Uite, poți să stai liniștit, Temeraire, spuse Granby cu satisfacție, fixându-și semnalele luminoase la centură. La cel mai mic pericol, eu voi semnaliza, iar tu vei veni să-l ridici pe Laurence, cu sau fără ouă. O să am grijă să se afle într-un loc accesibil pentru tine.

Laurence era de-a dreptul indignat. Aceasta era o acțiune de evidentă insubordonare, dar era vizibil aprobată nu doar de Temeraire, ci de întregul echipaj. Nu avea de ales și, în sinea lui, era conștient că Amiralitatea ar gândi exact la fel, ba poate chiar l-ar împiedica și mai ferm să se ducă.

Cu inima îndoită, se întoarse către locțiitorul său:

–Domnule Ferris, spuse el, toți oamenii să rămână la bord, pregătiți. Temeraire, dacă nu ne vezi semnalul și în palat se iscă un tărăboi, sau dacă vezi vreun dragon deasupra, ridică-te în aer imediat. În întuneric, poți să rămâi neobservat multă vreme.

–Așa voi face. Și să nu-ți treacă prin minte că o să plec dacă nu văd semnalul vostru multă vreme, așa că nu încerca să-mi ceri asta, zise Temeraire, cu un licăr războinic în ochi.

Din fericire, cei doi Kazilik plecară înainte de lăsarea întunericului, fiind înlocuiți de alții, mai puțin însemnați, o pereche de dragoni de talie medie, care, oarecum intimidați de Temeraire, rămaseră în crâng și nu îl deranjară. Iar luna nu era decât o aşchie îngustă, doar cât să le lumineze puțin calea.

–Ține minte, mă bazez pe tine să aperi tot echipajul, îi spuse cu blândețe Laurence lui Temeraire. Te rog să ai grijă de ei, dacă se întâmplă ceva. Promite-mi.

–Promit, răspunse Temeraire, dar n-am să plec și să te las, așa că și tu trebuie să-mi promiți că o să fii prudent și că o să trimiți după mine dacă e vreo problemă. Nu-mi place să stau aici și să fiu lăsat deoparte, termină el, nefericit.

–Nici mie nu-mi place să te las aici, dragul meu, spuse Laurence și îi mângâie botul neted, ca să se liniștească amândoi. Vom încerca să nu zăbovim mult.

Temeraire scoase un sunet grav și trist și se ridică pe picioarele din spate, cu aripile pe jumătate desfăcute, pentru ca gărzile-dragoni să nu-i vadă mișcările și, rând pe rând, îi așeză cu grijă pe acoperiș pe toți membrii grupului: Laurence și Granby, Tharkay, Dunne, Martin și Fellowes, maestrul harnașier, care le distribuise în saci toată rezerva de piele, să învelească ouăle pentru transport. Și veghetorul lor, Digby, recent numit aviaspirant. Întrucât Salyer, Dunne și Hackley fuseseră retrogradați, Laurence ducea lipsă de tineri ofițeri și, cu toate că era prea tânăr pentru promovare, băiatul și-o câștigase prin munca lui conștiincioasă. Promovarea lui era mult mai plăcută decât fuseseră retrogradările anterioare, și

își începură disperata aventură cu un rând de băutură și toasturi discrete, pentru noul aviaspirant, pentru succesul acțiunii lor și, în cele din urmă, pentru rege.

Acoperișul abrupt era un teren nesigur, pe care era dificil să pășești, dar trebuiau, oricum, să stea culcați și, proptindu-se în mâini, reușiră să se târască până la locul, ceva mai lat, unde acesta se unea cu zidul haremului. De la înălțime, puteau vedea întregul complex labirintic: minarete și turnuri înalte, culoare și cupole, curți și ganguri, claie peste grămadă, fără niciun spațiu între ele, aproape ca și cumtot amalgamul ar fi format un singur edificiu, lucrarea unui arhitect care o luase razna. Acoperișurile albe și gri aveau o mulțime de luminatoare și ferestre de mansardă, dar toate cele pe care le puteau vedea erau zăbrelite.

Un bazin imens de marmură mărginea zidul din celălalt capăt, foarte departe, înconjurat de o alee îngustă de gresie cenușie, care ducea către două culoare deschise: o intrare. Aruncară o funie și Tharkay coborî primul, în timp ce toți pândeau încordați orice umbră trecătoare în dreptul ferestrelor luminate, orice licăr în întuneric, orice indiciu că fuseseră văzuți. Nu se auzi niciun țipăt. Îl legară pe Dunne de o funie, iar Fellows și Granby îl coborâră, trecându-și-o pe după șolduri și fluierând încet prin mâinile înmănușate. Toți ceilalți coborâră după aceea, unul câte unul.

Înaintară în șir pe alee. Apa strălucea de lumina ferestrelor, în unduiri de șofran, iar pe terasa ce dădea spre bazin străluceau felinare. Ajunseră la culoarul boltit și intrară. Lumina pâlpâitoare a unor lămpi cu ulei așezate în nișe, pe podea, îi călăuzi spre un culoar îngust, scund și întunecos, luminat doar de câteva lumânări ce șiroiau de ceară și întrerupt de multe uși și scări. Fură întâmpinați de

o pală de vânt, ca șoapta unei conversații îndepărtate. Înaintară în tăcere și foarte repede, cât de repede îndrăzneau: Tharkay în față și Dunne șoptindu-i tot ce-și putea aminti, în întuneric, despre drum. Trecură pe lângă multe încăperi mici. Unele păstrau încă un iz de parfum, dulce și mai suav decât trandafirii, care putea fi simțit uneori, din întâmplare, dar care se pierdea în mirosul mai puternic, stăruitor, de tămâie și mirodenii, dacă încercai să inspiri adânc.

Peste tot, azvârlite pe divane și împrăștiate pe podea, se puteau vedea semnele orelor de trândăvie ale haremului, cutii de corespondență, cărți și instrumente muzicale, ornamente pentru păr, eșarfe aruncate deoparte, vopselele și pensulele frumuseții. Aplecându-și capul să intre, Digby icni speriat, iar ceilalți veniră lângă el și, în primul moment, duseră mâinile la săbii și pistoale, văzându-se înconjurați dintr-odată de o mulțime de fețe palide și deformate: se aflau într-un cimitir de oglinzi vechi sprijinite de pereți, crăpate și ciobite, dar rămase în ramele lor aurite.

Din când în când, Tharkay îi oprea și le făcea semn să intre într-o încăpere sau alta și să stea ghemuiți, în liniște, până când sunetele pașilor îndepărtați se stingeau. O dată, câteva femei trecură pe coridor râzând. Glasurile lor puternice și cristaline răsunau de veselie. Încetul cu încetul, Laurence începu să simtă o anumită apăsare, o umezeală în aer, o creștere a temperaturii, iar Tharkay, rotindu-și ochii, îi prinse privirea și îi făcu semn din cap să se apropie.

Laurence se strecură lângă el: printr-un paravan zăbrelit se vedea un hol de marmură, înalt și bine luminat.

–Da, de acolo le-am văzut ieșind, șopti Dunne, arătând către o arcadă înaltă și îngustă, în preajma căreia podeaua era lucioasă și umedă.

Tharkay duse un deget la buze și le făcu semn să se retragă în întuneric. El se îndepărtă, dispărând câteva minute care părură o veșnicie, după care, întorcându-se, șopti:

–Am găsit coborârea, dar e păzită.

Patru eunuci negri în uniforme stăteau la baza scărilor, plictisiți și somnoroși din pricina orei târzii, vorbind între ei, fără să fie cu adevărat atenți. Dar nu era deloc ușor să se apropie de ei fără ca aceștia să-i vadă și să dea alarma. Laurence își deschise cartușiera și smulse câteva proiectile din cartușele lor de hârtie, împrăștiind pulberea pe jos. Se ascunseră de-o parte și de alta a scărilor și Laurence lăsă proiectilele să se rostogolească pe trepte în jos, zornăind pe marmura netedă.

Mai mult nedumerite decât alarmate, gărzile urcară să investigheze și se aplecară adânc deasupra pulberii negre. Cu o clipă înainte ca Laurence să dea semnalul, Granby făcu un salt înainte și îl lovi pe unul dintre eunuci cu capătul pistolului. Tharkay, pe un altul, cu o singură lovitură iute în tâmplă, cu mânerul cuțitului. Apoi îl coborî ușurel la podea. Al treilea se pomeni cu brațul lui Laurence în jurul gâtului și strânsoarea îl reduse la tăcere, lăsându-l nemișcat. Ultimul, însă, un bărbat voinic, cu pieptul bombat și gâtul gros, reuși să scoată un strigăt gâtuit, în ciuda strânsorii lui Digby, înainte ca Martin să-l doboare.

Rămaseră cu toții gâfâind, așteptând un răspuns, un sunet al vigilenței deșteptate, dar nu se auzi nimic. Înghesuiră gărzile în colțul întunecat în care se ascunseseră ei înșiși mai devreme, le legară și le puseră eșarfele căluș.

–Trebuie să ne grăbim, îi îndemnă Laurence.

Alergară pe scări în jos și traversară holul boltit, acum pustiu, și cizmele răsunară dintr-odată puternic pe lespezi. Sala de baie era pustie, o încăpere imensă de marmură și piatră, cu o cupolă înaltă formată din delicate arcuri ascuțite de piatră îngălbenită de căldură. Lavoare mari de piatră și robinete aurii fixate în zid, paravane din lemn închis la culoare și mici garderobe în nenumăratele unghere, platforme de piatră în mijlocul sălii, toate erau acoperite de aburi și stropi de apă. De jur împrejur erau arcade care duceau afară din încăpere, iar prin niște orificii aflate în partea de sus a pereților pătrundeau nori de aburi. O scară îngustă de piatră șerpuia în sus, către o ușă de fier fierbinte la atingere.

Își uniră forțele și o dădură în lături, iar Granby și Tharkay pătrunseră dintr-un salt într-o cameră fierbinte, aproape pârjolitoare, luminată de o malefică strălucire roșie-portocalie. O sobă lătăreață, cu multe picioare, ocupa aproape toată încăperea, împreună cu un imens cazan din cupru sclipitor, cu țevi șerpuitoare ce dispăreau în ziduri. Alături se afla un morman de lemne, să hrănească gura uruitoare, iar lângă acesta, un mangal proaspăt umplut cu cărbuni începea să se aprindă și să lumineze, înălțând câte o flacără timidă, să încălzească un vas cu pietre atârnat deasupra. Doi sclavi negri, goi până la brâu, stăteau și priveau: unul avea în mână un polonic cu mânerul lung, plin de apă, și turna peste pietrele fierbinți, iar celălalt, un vătrai de fier cu care scormonea cărbunii.

Granby îl atacă pe primul și, cu ajutorul lui Martin, îl doborî la pământ, înăbușindu-i țipetele, însă al doilea își învârti vătraiul lung, încins, lovind sălbatic către Tharkay și deschizând gura să dea

alarma. Tharkay scoase un geamăt înăbușit și prinse brațul bărbatului, îndepărtând vătraiul, iar Laurence sări să-i acopere gura cu mâna. Digby îl doborî.

–Sunteți teferi? întrebă brusc Laurence: Tharkay stinsese cu pulpana hainei flăcăruia care îi aprinsese pantalonii, dar nu se sprijinea pe piciorul drept și stătea cu fața lipită de zid. În aer plutea un miros de carne pârjolită.

Tharkay stătea cu fălcile încleștate și nu răspunse, dar flutură din mână, alungându-i îngrijorarea, și arătă spre cuptor: în spatele acestuia se afla o mică ușă cu zăbrele de fier de pe care picura rugina roșie, iar în interiorul încăperii ceva mai răcoroase de dincolo, în cuiburi imense de mătase, se aflau o duzină de ouă de dragon. Poarta era fierbinte la atingere, dar Fellowes luă câteva bucăți mari de piele și, protejându-și astfel mâinile, Laurence și Granby dădură la o parte grilajul și deschiseră ușa.

Granby intră aplecându-se și se apropie de ouă, ridicând mătasea și atingându-le coaja cu delicatețe.

–O, iată minunăția noastră, spuse el cu respect, descoperind un ou roșiatic, cu câteva pete verzi. Ăsta e Kazilikul nostru. Opt săptămâni, cel mult, după cum se simte la atingere. Am ajuns la țanc.

Granby acoperi oul la loc, cu mare grijă, și, împreună cu Laurence, îl ridică, împreună cu învelișul de mătase, și îl duse în camera-cuptor, unde Fellowes și Digby începură să-l lege în chingi de piele.

–Uită-te numai la ele, spuse Granby, întorcându-se să examineze celelalte ouă și atingându-le coaja ușor, cu vârfurile degetelor. Ce n-ar da Aviația pentru ele! Dar acestea sunt cele care ne-au fost

promise. Un Alaman, unul dintre dragonii lor de luptă ușoară, acela, adăugă el, arătând către oul cel mai mic, de culoarea lămâii, cât jumătate din pieptul unui om. Iar Akhal-Teke este de talie medie. Era un ou crem, cu pete roșii și portocalii, aproape de două ori cât celălalt.

Acum trecuseră cu toții să prindă chingile, așezându-le peste învelișurile de mătase, legându-le strâns, cu mâinile alunecând pe piele. Erau lac de sudoare și pete mari, întunecate, se conturau pe spatele tunicilor lor. Închiseseră ușa, ca să lucreze nestingheriți, și, în ciuda ferestrelor înguste, încăperea era aproape un cuptor care-i cocea de vii.

Dintr-odată, prin răsuflători veniră glasuri. Se opriră, cu mâinile pe chingi și apoi o voce mai sonoră se auzi distinct. Un glas de femeie strigând.

–Mai mult abur! traduse Tharkay în șoaptă, iar Martin înșfăcă polonicul și turnă peste pietre niște apă din vas.

Dar nu toți norii de abur ieșiră prin răsuflători și încăperea se cufundă într-o ceață deasă.

–Trebuie să plecăm de aici: pe scări în jos și prin cea mai apropiată galerie, apoi îndreptați-vă către prima ieșire pe care-o vedeți, spuse Laurence încet, uitându-se la fiecare, să se asigure că s-a făcut auzit.

–Eu sunt de prisos, dacă vine vorba de luptă; iau eu Kazilikul, declară Fellowes, lăsând restul bucăților sale de piele grămadă pe podea. Legați-mi-l pe spate. Iar domnul Dunne poate să mă ajute să mă îndrept.

–Foarte bine, spuse Laurence și le arătă lui Martin și lui Digby oul Akhal-Teke și mai micul Alaman.

Laurence și Granby își scoaseră săbiile, iar Tharkay, care își legase piciorul cu niște fâșii de piele, cuțitul: nu se puteau bizui pe pistoale, după ce se înmuiaseră o jumătate de oră în atmosfera vâscoasă și umedă.

–Nu vă despărțiți, le ordonă căpitanul și aruncă toată apa rămasă, dintr-o singură sforțare, peste pietrele încinse și peste cărbuni, înainte de a deschide ușa cu piciorul.

Uriașele valuri albe de fum șuierător îi însoțiră pe scări în jos și în băi. Abia la jumătatea drumului spre galeria boltită aerul se limpezi atât cât să poată distinge ceva. Apoi aburul se risipi și Laurence se pomeni în fața unei femei goale, extrem de frumoase, care ținea în mână un urcior plin cu apă. Pielea ei avea culoarea ceaiului cu lapte, iar părul, negru ca abanosul, în șuvițe lungi lucind de apă, era singurul ei veșmânt. Femeia îl privi cu ochi imenși, verzi ca marea, încadrați de gene castanii, la început nedumerită. Apoi scoase un țipăt ascuțit, deșteptându-le pe toate celelalte femei: mai mult de o duzină, toate frumoase, fiecare în felul ei. Glasurile lor răsunară împreună, într-o sălbatică și muzicală alarmă.

–O, Doamne ! exclamă Laurence.

Profund rușinat, o apucă de umeri, o înlătură ferm din cale și alergă mai departe către galerie, urmat de oamenii lui. Alte gărzi năvăleau în încăpere, din capătul celălalt, iar două dintre ele fură cât pe ce să se ciocnească de Laurence și de Granby.

Fură prea surprinși ca se ferească și Laurence reuși să doboare sabia din mâna adversarului din fața lui și, cu o lovitură de picior, s-o azvârle cât colo. Împreună, Laurence și Granby îi împinseră afară în hol, unde alunecară cu toții pe podeaua lipicioasă.

Alergară spre scări, în timp ce gărzile, doborâte la pământ, își strigau tovarășii.

Laurence și Granby se aplecară, așezându-și brațele lui Tharkay pe umeri și îl ajutară să urce, șchiopătând, scările. Ceilalți trebuiau să care ouăle. Cu toate acestea, reușiră să înainteze în mare viteză, în timp ce urmăritorii se revărsau cu furie în spatele lor, iar femeile țipau, alarmându-i și pe alții. Un zgomot de pași apropiindu-se în goană din față îi avertiză că traseul lor inițial fusese blocat.

–Luați-o spre est, într-acolo, le ordonă Tharkay, și o apucară pe alt coridor.

Un val de aer rece, nespus de prielnic, le veni în întâmpinare în timp ce alergau, chiar înainte de a ieși dintr-un mic gang de marmură într-o curte interioară, cu toate ferestrele strălucind în jurul lor. Granby se lăsă numaidecât pe un genunchi și încercă să lanseze un semnal luminos: primul și al doile se împotriviră, prea umede ca să se aprindă și, înjurând, aruncă cilindrii inerți la pământ. Dar al treilea, care fusese vârât mai adânc sub cămașă, se aprinse, în sfârșit, și dâra albastră, pâlpâitoare, se înălță fumegând pe cerul întunecat.

Apoi fură nevoiți să lase ouăle jos, ca să se întoarcă să lupte: primele gărzi se repeziseră asupra lor, răcnind, iar altele se revărsau din clădire. Norocul lor era că turcii nu recurseseră la arme de foc, de teamă să nu distrugă ouăle, și se fereau să se apropie prea mult, sperând să-i învingă pe invadatori, cu puțină răbdare, copleșindu-i numeric. Laurence se căznea să țină la distanță una dintre gărzi, parând o lovitură și pe următoarea, din partea cealaltă. Calcula timpul numărând bătăi de aripi, dar nu ajunsese nici la jumătate din totalul așteptat, când Temeraire,

răcnind, fâlfâi peste curte, stârnind un vânt atât de puternic, încât aproape îi doborî pe toți la pământ.

Gărzile se retraseră de-a valma, țipând. Temeraire nu avea unde să aterizeze fără să distrugă sau chiar să demoleze clădirile, dar Celeștii puteau să planeze. Cu bătăi largi de aripi, Temeraire rămase aproape chiar deasupra lor. Sub bubuitul de tunet al aripilor lui, bucăți de cărămidă și de piatră se prăbușiră, sfărâmându-se, în curte, și multe ferestre aflate de jur împrejur se spărgeau în rafale explozive, împânzind pământul cu cioburi ascuțite.

Echipajul aflat la bord le aruncă funii. Legară cu frenezie ouăle și le trimiseră sus, să fie puse la adăpost în hamul de pântece. Fellowes nu se despărți de neprețuita lui povară, ci se lăsă ridicat în aer și azvârlit în plasa de pântece cu oul legat pe spate, în timp ce multe mâini se întinseră să-i fixeze de ham carabinierele.

–Repede, repede! strigă tare Temeraire.

Acum dăduseră alarma cu adevărat: goarnele suflau nebunește în depărtare, alte focuri se ridicau spre cer, și apoi, din grădinile dinspre nord se înălță un răcnet înfiorător și un șuvoi imens de foc incandescent pârjoli cerul: dragonii Kazilik se înălțau în aer, trecând în spirale prin foc și fum. Laurence îl ridică pe Dunne spre mâinile întinse ale naceliștilor și apoi sări el însuși în ham.

–Temeraire, suntem la bord, pleacă! strigă el, atârnat în mâini.

Naceliștii îi ajutau pe toți să se fixeze în ham, iar Therrows se ocupă de carabinierele lui Laurence. Jos, gărzile se întorceau cu puștile în mâini, renunțând la prudență, acum, că ouăle erau aproape pierdute pentru ei. Se așezaseră în formație, țintind cu toții în același punct, singura

metodă posibilă de a răni un dragon cu un foc de muschetă.

Temeraire se pregăti de plecare, întinzând aripile în față și, lansându-se dintr-o singură mișcare, urcă direct în sus, tot mai sus, ridicându-și trupul în văzduh. Digby strigă:

–Oul, atenție la ou!

Apoi se năpusti după el: învelișul de mătase al micului ou galben Alaman se agățase într-o ieșitură din pământ și se desfăcea de sub chingile de piele, într-o lungă și superbă panglică roșie, lăsând oul moale și alunecos din pricina umezelii prea liber în hamul său.

Degetele lui Digby apucară coaja, dar oul continuă să alunece, mișcându-se între fâșiile de piele și plasa de pântece, așa că băiatul lăsă hamul și îl prinse cu mâna cealaltă. Carabinierele atârnau libere, încă nefixate.

–Digby! strigă Martin, întinzându-i mâna.

Dar saltul lui Temeraire nu putea fi oprit: se aflau deja deasupra acoperișului și continuau să se ridice, cu forța imenselor bătăi de aripi, iar Digby căzu, speriat și cu gura căscată, continuând să țină oul la piept.

Împreună, băiatul și oul, se prăvăliră prin aer și se prăbușiră pe pavajul curții, în mijlocul gărzilor care urlau. Brațele lui Digby zăceau larg deschise pe marmura albă, iar trupul încolăcit al micului dragon, format doar pe jumătate, în mijlocul fragmentelor împrăștiate ale cojii. Lumina felinarelor strălucea sinistru deasupra micilor trupuri zdrobite, într-o baltă vâscoasă de sânge și mâzgă de ou, în timp ce Temeraire se îndepărta, înălțându-se tot mai mult.

10

Urmă o lungă și disperată fugă spre granița austriacă. Aveau cu toții inima grea și doar presiunea momentului îi împiedica să se lase copleșiți de amărăciune. Temeraire se avânta în noapte, fără să vorbească, răspunzând chemărilor blânde ale lui Laurence doar cu bocete de durere, iar în urma lor, furia dezlănțuită a dragonilor Kazilik pârjolea cerul, în încercarea de a-i găsi.

Luna se ascunsese; zburau în întuneric, doar cu lumina stelelor printre nori și raza unui felinar pe care riscau, din când în când, să-l aprindă, ca să urmărească busola. Pielea întunecată a lui Temeraire era aproape invizibilă în noapte, dar stătea cu urechile ciulite, pândind sunetul unor aripi de dragoni. De trei ori fu nevoit să schimbe direcția într-o parte sau în alta, când pe lângă ei trecură ca fulgerul dragoni-curieri mai rapizi, ducând alarma mai departe. Toată țara se ridica împotriva lor. Dar, în tot acest timp, goneau înainte, Temeraire forțându-și limitele vitezei cum n-o mai făcuse niciodată, cufundându-și aripile în noapte, ca niște vâsle scânteietoare, pentru a-i duce înainte.

Laurence nu încercă să-l tempereze. Nu era acum nici acea euforie, nici febra bătăliei care, cu alte ocazii, îl făcuseră, poate, pe Temeraire să-și depășească limitele. În plus, imposibil să-și dea seama cât de repede zburau: la picioarele lor nu era decât beznă, curmată uneori, în treacăt, de lumina palidă a vreunui horn. Stăteau lipiți cu toții de trupul lui Temeraire, îngrămădiți și tăcuți, la adăpost de vântul biciuitor.

Hotarul estic al nopții începea să se lumineze în spatele lor, devenind azuriu; stelele se stingeau. N-avea rost să-l îndemne pe Temeraire să zboare mai repede: dacă nu reușeau să ajungă la graniță înainte de revărsatul zorilor, trebuiau să se ascundă cumva, până seara următoare, pentru că n-ar fi putut s-o traverseze în timpul zilei.

–Domnule, văd o lumină acolo, spuse Allen, rupând tăcerea, cu glas înăbușit și încă îngroșat de lacrimi.

Arătă departe, spre nord. Una după alta, pâlpâirile torțelor începeau să se vadă: o salbă subțire de

lumini înșirate de-a lungul graniței și răcnetul gros, plin de mânie, al dragonilor, chemându-se unul pe altul, frustrați. Zburau de-a lungul frontierei în formații mici, ca niște păsări care se învârt în cercuri, scrutând agitați întunericul.

–N-au niciun zburător de noapte. Doar își încearcă norocul în întuneric, șopti Granby în urechea lui Laurence, cu mâna pâlnie, ca să atenueze zgomotul.

Căpitanul încuviință.

Agitația dragonilor turci pusese în alertă și granița austriacă. Pe malul celălalt al Dunării, Laurence vedea, nu foarte departe, o fortificație aflată pe un deal și puternic luminată. Atinse coasta lui Temeraire și, când acesta privi împrejur, cu ochii săi mari strălucind limpezi în întuneric, Laurence i-o arătă, pe tăcute.

Temeraire clătină din cap. Nu se duse direct la graniță, ci plană o vreme paralel cu linia fortificațiilor, urmărind zborul dragonilor turci. Când și când, echipajele mergeau până într-acolo încât trăgeau câte un foc de armă în întuneric, probabil mai mult pentru a face puțin zgomot decât cu speranța reală de a lovi o țintă. Uneori înălțau rachete de semnalizare, dar era imposibil să lumineze întreaga întindere a hotarului.

Temeraire le dădu un singur semn de avertizare, încordându-și dintr-odată mușchii. Laurence îl trase în jos pe Allen, apoi pe Harley, celălalt veghetor, și se lipi, la rândul lui, de gâtul lui Temeraire. Și apoi dragonul se avântă, cu mișcări de aripi scurte, în cascadă, sporindu-și viteza. La zece lungimi de dragon distanță de graniță, încetă să mai bată din aripi, lăsându-le larg desfăcute, și inspiră adânc, umflându-și coșul pieptului. Planând, traversă granița, îndreptându-se spre unul

dintre locurile întunecate dintre avanposturi, și torțele aflate de-o parte și de alta a hotarului nici măcar nu pâlpâiră. Rămase cu aripile neclintite cât putu de mult. Zbură atât de aproape de pământ, încât Laurence simți miros proaspăt de ace de pin, înainte ca Temeraire să riște, în sfârșit, o nouă bătaie de aripi, apoi încă una, pentru a se ridica deasupra copacilor. Se îndepărtă spre nord de fortul austriac, mai bine de o milă, înainte să se întoarcă. Granița turcă se deslușea acum mai limpede, căci cerul se lumina, și nu era niciun semn că trecerea lor fusese observată: dragonii își continuau zborurile de căutare.

Totuși, trebuiau să ajungă la adăpost înainte să se lumineze. Temeraire era prea mare ca să se ascundă cu ușurință în spații deschise.

–Înalță steagul, domnule Allen, și arborează o flamură albă alături de el, ordonă Laurence. Temeraire, pătrunde și aterizează cât mai repede. Mai bine să facă tărăboi între ziduri decât când ne apropiem.

Capul lui Temeraire atârna. Fusese un zbor mai istovitor, probabil, decât oricare altul din viața lui, venit după efortul și durerea de dinainte. Acum bătea încet din aripi nu din prudență, ci pentru că era epuizat. Dar se înălță în aer, fără să se plângă, pentru un ultim efort: cu o sforțare disperată, se avântă în sus, către fort și peste ziduri, și aterizâ greoi în curte, clătinându-se pe picioare, împrăștiind caii unui escadron aflat într-o parte și o companie de infanteriști, aflată în cealaltă, care fugiră urlând îngroziți.

–Nu trageți! răcni Laurence în portavoce, apoi repetă în franceză, ridicându-se să fluture steagul britanic.

Astfel reuși să-i descumpănească pe austrieci și, în acest răstimp, Temeraire oftă și se lăsă pe picioarele din spate, aplecându-și capul peste piept și spuse:

–Of, sunt extrem de obosit.

Colonelul Eigher le oferi cafea și paturi, iar pentru Temeraire, unul dintre caii care, în agitația lui, își rupsese un picior. Ceilalți cai fură duși în grabă dincolo de zidurile fortului și lăsați sub pază, într-un țarc. Laurence dormi până după-amiază și se ridică din patul lui, încă buimac de somn, în timp ce afară Temeraire continua să sforăie într-o manieră care l-ar fi trădat până și în fața turcilor, aflați la o jumătate de milă distanță, dincolo de graniță, dacă n-ar fi fost ghemuit în spatele zidurilor groase de lemn ale fortului.

–Turcii au de gând să danseze după cum le cântă Bonaparte, nu-i așa? zise Eigher, după ce ascultă o relatare mai cuprinzătoare a aventurii lor decât cea pe care fusese capabil s-o facă Laurence în noaptea precedentă. Era și el preocupat, firește, de natura relațiilor cu vecinii la care națiunea lui se putea aștepta. Multă fericire o să le-aducă!

Îi oferi lui Laurence o cină bună și o oarecare simpatie, dar nu avea prea multă de dăruit.

–V-aș trimite la Viena, spuse el, turnând încă un pahar de vin, dar, Dumnezeule, v-aș face un rău. Mi-e rușine s-o spun, dar există ființe ce-și zic oameni care v-ar duce pe tavă în fața lui Bonaparte și ar pleca ambii genunchi în timp ce-ar face asta.

Laurence spuse încet:

–Vă sunt foarte recunoscător pentru găzduirea pe care ne-ați dat-o, domnule, și n-aș vrea, pentru

nimic în lume, să vă creez complicații, dumneavoastră sau țării dumneavoastră. Știu că sunteți în relații de pace cu Franța.

–Pace, replică Eigher cu amărăciune. Ne târâm la picioarele lor, ai putea spune, și ai fi mai aproape de adevăr.

La sfârșitul mesei, băuse aproape trei sticle și efectul vinului asupra lui trăda faptul că ăsta era un obicei. Era un gentleman, dar nu de obârșie nobilă, ceea ce îi limitase promovarea și misiunile sub nivelul pe care, bănuia Laurence, l-ar fi meritat datorită competenței lui. Dar nu ranchiuna îl îndemna să bea, ci o nefericire care prindea glas pe măsură ce seara se scurgea și combinația dintre coniac și prezența unui interlocutor îi dezlega limba tot mai mult.

Austerlitzul era demonul care-l bântuia: slujise sub generalul Langeron în bătălia fatală.

–Afurisitul ne-a dat Înălțimile Pratzen, spuse el, și orășelul însuși. Și-a scos oamenii intenționat de pe terenul cel mai bun și a simulat retragerea. Și cu ce scop? Ca să-l înfruntăm. El avea atunci cincizeci de mii de oameni, iar noi nouăzeci, împreună cu rușii. Și ne ademenea la luptă. Râse fără voioșie: Și de ce să nu ni le dea? Ni le-a luat înapoi destul de ușor, câteva zile mai târziu. Eigher flutură o mână peste masa-hartă, pe care aranjase o scenă a bătăliei: o sarcină care nu-i luase nici zece minute, deși era deja bine cherchelit.

În ceea ce-l privea, Laurence nu băuse destul ca să rămână netulburat: aflase despre marele dezastru de la Austerlitz pe când era deja pe mare, în drum spre China, și doar în termeni vagi. Lunile următoare nu-i furnizaseră mai multe informații și, treptat, își îngăduise să creadă că victoria fusese exagerată. Soldații de plumb și dragonii de lemn ai

lui Eigher, în etalarea lor grandioasă, îi făceau o impresie profund neplăcută, în timp ce colonelul îi mișca de colo-colo.

–Ne-a lăsat să ne distrăm, lovindu-i o vreme flancul drept, până când ne-am golit centrul, povesti Eigher, după care și-au făcut apariția: cincisprezece dragoni și douăzeci de mii de oameni. Îi adusese în marș forțat și nu știam nimic despre venirea lor. Am continuat să luptăm, fără vlagă, câteva ore, Garda Imperială Rusă le-a provocat niște pierderi ușoare, dar cu asta s-a terminat.

Întinzând mâna, răsturnă o mică figurină călare și se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii închiși. Laurence luă una dintre figurine-dragon, răsucind-o în mâini. Nu știa ce să spună.

–Împăratul Francisc s-a dus a doua zi dimineață și i-a cerșit pacea, continuă Eigher, după puțin timp. Sfântul Împărat Roman, plecându-se în fața unui corsican, care a pus mâna pe-o coroană.

Eigher avea glasul îngroșat și nu mai vorbi, prăbușindu-se încet în amorțire.

Laurence îl lăsă pe Eigher să doarmă și se duse afară la Temeraire, care acum era treaz și nu mai puțin nefericit.

–Pe lângă nenorocirea cu Digby, spuse Temeraire, am ucis și puiul acela de dragon, și nu avea nicio legătură cu toate astea; n-a ales să ne fie vândut ori să fie păstrat de turci și nu avea nicio cale de scăpare.

Se încolăcise, deprimat, în jurul celor două ouă de dragon rămase, cuibărindu-le la piept, probabil din instinct, și scoțându-și din când în când limba

despicată să le atingă coaja. Abia cu greu îi lăsă până și pe Laurence și Keynes să le examineze și rămase atât de aproape, încât medicul spuse iritat:

–Dă-ți capul afurisit la o parte, bine? Nu văd nimic, îmi iei toată lumina.

Keynes lovi ușor coaja ouălor, își lipi urechea de suprafața lor și ascultă, își umezi degetele și le frecă puțin, după care și le duse la gură. După ce se arătă satisfăcut de examinarea făcută, se dădu la o parte și Temeraire se înfășură și mai atent în jurul ouălor, părând nerăbdător să-i audă verdictul.

–Ei, sunt în stare bună și nu s-au răcit periculos de mult, spuse Keynes. Ar fi bine să le ținem învelite în mătase și – arătă cu degetul spre Temeraire – nu le-ar strica dacă ar face el pe bona. Cel de talie medie nu se află în niciun pericol imediat. După sunet, aș spune că puiul de dragon nu e încă format. S-ar putea să avem de așteptat luni, în cazul lui. Cât despre Kazilik, nu mai mult de opt săptămâni și nu mai puțin de șase. Trebuie să-l ducem acasă fără să mai pierdem nicio clipă.

–Austria nu e sigură, nici statele germane, cu atâtea trupe franceze mișunând peste tot, spuse Laurence. Vreau să mergem spre nord, prin Prusia. Ar trebui să ajungem la coastă într-o săptămână și jumătate, iar de acolo mai avem câteva zile de zbor spre Scoția.

–Orice drum ați alege, trebuie să vă grăbiți. Voi reuși să-mi amân puțin raportul către Viena, ca să ieșiți din țară înainte ca toți politicienii ăia blestemați să poată născoci o cale prin care să se poată folosi de voi ca să defăimeze încă puțin Austria, spuse Eigher în seara aceea, când Laurence vorbi cu el din nou. Pot să vă dau o escortă până la graniță. Dar n-ar trebui să mergeți pe mare?

–Ne-ar lua cel puțin încă o lună, dacă am ocoli Gibraltarul, și ar trebui să găsim adăpost de-a lungul coastei italiene, pe parcursul unei bune părți a călătoriei, spuse Laurence. Știu că prusacii l-au găzduit până acum pe Bonaparte, dar crezi că ar merge atât de departe încât să ne dea pe mâna lui?

–Să vă predea? Nu, spuse Eigher. Vor intra în război.

–Împotriva lui Napoleon?! exclamă Laurence.

Era o veste bună pe care nu se aștepta s-o audă. Prusacii erau dintotdeauna cea mai bună armată a Europei. Dacă s-ar fi alăturat coaliției precedente la timp, rezultatul ar fi fost cu siguranță cu totul altfel, iar intrarea lor în luptă acum i se părea o mare victorie pentru dușmanii lui Napoleon. Dar era limpede că Eigher nu vedea nimic îmbucurător în această informație.

–Da, și după ce Napoleon o să-i calce în picioare, și pe ruși împreună cu ei, n-o să mai rămână nimeni în Europa să i se opună, spuse colonelul.

Laurence nu îi împărtășea pesimismul. Vestea îi făcea inima să salte de bucurie, dar un ofițer austriac, oricât de pătimaș îl ura pe Bonaparte, putea să nu-și dorească să-i vadă pe prusaci reușind acolo unde ai lui eșuaseră.

–Cel puțin nu vor avea niciun motiv să pună bețe-n roate călătoriei noastre, spuse Laurence cu tact.

–Mergeți repede și țineți-vă departe de câmpul de luptă, altfel Bonaparte vă va pune bețe-n roate el însuși, îl sfătui Eigher.

În seara următoare, porniră din nou la drum, la adăpostul întunericului. Laurence îi lăsase lui

Eigher mai multe scrisori, să le trimită la Viena și de acolo la Londra, deși spera că drumul lui spre casă va fi mai rapid. Dar, în cazul unui accident, acțiunile lor de până atunci trebuiau măcar cunoscute, inclusiv situația cu Imperiul Otoman.

Raportul lui către Amiralitate, laborios codificat în cifrurile vechi de-un an care erau tot ce avea la îndemână, avea un ton mai rigid decât de obicei. Nu era tocmai vinovăție. Era convins, în mintea lui, de justețea acțiunilor sale, dar era conștient cum ar putea fi privit totul prin ochii unui judecător ostil: o aventură nechibzuită și imprudentă, nesancționată de nicio autoritate superioară lui, în care intrase fără cea mai mică dovadă. Suficient ca să considere că schimbarea sentimentelor turcilor era consecința și nu cauza furtului.

Iar gestul nici măcar nu putea fi justificat ca o chestiune legată de datorie: nimeni nu ar considera că un om ar putea avea datoria să întreprindă o misiune atât de sălbatică și de disperată, cu implicații profunde asupra relațiilor cu o putere străină, fără să aibă ordine în acest sens. Asta ar putea chiar să fie interpretat tocmai pe dos. Și Laurence nici nu era genul de sofist capabil să arate cu nerușinare spre ordinele lui Lenton de a aduce ouăle acasă, invocându-le drept justificare. Nu exista niciuna, la drept vorbind, în afară de urgență. Cea mai rațională reacție, din orice punct de vedere, ar fi fost o întoarcere imediată acasă și plasarea acelei probleme încâlcite în curtea ministerului.

Nu era sigur dacă el însuși ar fi fost de acord cu acțiunile sale, dacă le-ar fi auzit indirect. Era tocmai genul de comportament nebunesc la care lumea se aștepta din partea aviatorilor și, poate că, pe de-o parte, așa și era. Nu știa dacă ar fi riscat

atât de mult, știindu-se supus rigorilor Marinei. Asumată deliberat, o asemenea prudență ar fi meschină. Dar nu, nu alesese niciodată în mod conștient calea abilă; doar că era cu totul altceva să fie căpitanul unui dragon viu, care devenise în întregime responsabilitatea lui și care nu putea fi dat ori luat prin voința altor oameni. Laurence se afla în situația neplăcută de a fi nevoit să se gândească dacă nu cumva era în pericol de a începe să se considere mai presus de autoritate.

–Eu, unul, nu văd ce e atât de minunat la autoritate, spuse Temeraire în dimineața aceea, când se opriră să se odihnească și Laurence îndrăzni să-i împărtășească neliniștea sa.

Poposiseră într-o poiană, sus, pe coasta ferită de vânt a unui munte, unde păștea doar câteva oi, care acum se frigeau, sub supravegherea atentă a lui Gong Su, într-o groapă pentru foc care ardea mocnit, pentru ca fumul să nu atragă atenția.

–Mi se pare că autoritatea nu face decât să forțeze oamenii, prin amenințări, să facă lucruri pe care ei nu doresc să le facă și pe care nu pot fi convinși să le facă. Mă bucur foarte mult că suntem deasupra ei, continuă Temeraire. N-ar fi deloc plăcut dacă cineva ar putea să te ia de lângă mine și să mă oblige să am alt căpitan, ca și cum aș fi o corabie.

Laurence nu putea să-l contrazică și, cu toate că ar fi avut de obiectat la descrierea făcută de Temeraire autorității, nu putea s-o facă, simțind că ar fi fost prea ipocrit. Era limpede că-i plăcea să fie liber de constrângeri, cel puțin deocamdată, și, dacă îi era rușine de asta, putea, cel puțin, să nu mintă.

–Ei, bine, presupun că e adevărat că orice om ar fi un tiran dacă ar putea, spuse el neliniștit. Un motiv

în plus să-i refuzăm lui Bonaparte mai multă putere decât are deja.

–Laurence, spuse gânditor Temeraire, de ce fac oamenii ce spune el, când e o persoană atât de neplăcută? Inclusiv dragonii.

–O, păi nu știu dacă e neplăcut ca persoană, recunoscu Laurence. Soldații lui, cel puțin, îl iubesc, dar asta nu e de mirare, când câștigă război după război pentru ei. Și trebuie să aibă un anumit farmec, ca să se fi ridicat atât de mult.

–Atunci de ce e atât de îngrozitor să aibă el autoritate, dacă tot trebuie s-o aibă cineva? întrebă Temeraire. La urma urmei, am auzit că regele n-a câștigat nicio bătălie.

–Regele nu se compară cu el, răspunse Laurence. El e conducătorul statului, dar nu are putere absolută. Niciun om din Anglia nu are. Bonaparte nu are nicio restricție, nimic mai presus de voința lui. Și calitățile pe care le are le folosește doar în interesul său. Regele și miniștrii slujesc cu toții națiunea în primul rând, înainte de interesul propriu. În orice caz, așa fac cei mai buni dintre ei.

Temeraire oftă și nu mai continuă discuția, ci se cuibări din nou, apatic, cu ouăle, lăsându-l pe Laurence să-l privească lung, neliniștit. Nu era vorba doar de pierderea pe care o suferiseră; moartea oricărui membru al echipajului său îl tulbura întotdeauna pe Temeraire, dar manifesta mai degrabă o furie frustrată decât această letargie continuă și Laurence se temea, în adâncul sufletului, că adevărata cauză era mai degrabă diferența lor de opinie în privința libertăților dragonilor: o dezamăgire mai profundă și una pe care timpul nu avea să o atenueze.

Putea să încerce să-i vorbească lui Temeraire despre anevoioasa muncă politică de emancipare, anii lungi pe care Wilberforce îi petrecuse deja introducând în Parlament câte un amendament, pe urmă altul, și cum încă se căzneau să interzică până și comerțul cu sclavi. Dar asta i se părea o slabă consolare și nu prea utilă ca model: o evoluție atât de lentă și de calculată nu ar fi pe placul sufletului nerăbdător al lui Temeraire și, în orice caz, urma să aibă foarte puțin timp pentru demersuri politice, ocupați fiind cu obligațiile lor.

Dar simțea din ce în ce mai mult că trebuia, cumva, să găsească un licăr de speranță. Cu toate că nu putea renunța la convingerea lui că aveau datoria să acorde întâietate efortului de război, nu-i era ușor să-l vadă pe Temeraire atât de abătut.

Câmpurile Austriei erau verzi și aurii de recolta care se cocea, iar turmele erau grase și mulțumite, cel puțin până punea Temeraire gheara pe ele. Nu văzură alți dragoni și nu se confruntară cu niciun pericol. Trecură granița, în Saxonia, și înaintară constant către nord, încă două zile, dar nici urmă de armata mobilizată. Până când, în sfârșit, trecură dincolo de unul dintre ultimele dealuri submontane ale Munților Metaliferi și dădură brusc de o tabără vastă, revărsată dincolo de marginile orașului Dresda, peste șaptezeci de mii de oameni și aproape două duzini de dragoni tolăniți în valea alăturată.

Laurence ordonă cu întârziere arborarea steagului, în timp ce jos se dădea alarma și infanteriștii alergau la tunuri, iar echipajele de aviație la dragonii lor. Steagul britanic le aduse, însă, o cu totul altă întâmpinare și prusacii îi făcură semn lui Temeraire să coboare într-o zonă pe care o eliberară în grabă, în tabăra improvizată.

–Ține oamenii la bord, îi spuse Laurence lui Granby. Sper că nu e nevoie să zăbovim mult. Am putea să mai facem astăzi încă o sută de mile.

Sări jos din ham, schițându-și în minte explicațiile și cerințele în franceză și încercând să-și îndepărteze, fără rezultat, praful de pe haine.

–Ei, era și timpul, spuse un glas, într-o engleză neaoșă. Unde naiba sunt ceilalți?

Laurence se întoarse și făcu ochii mari: în fața lui stătea încruntat un ofițer britanic, lovindu-și cravașa de picior. Laurence n-ar fi fost mai surprins să întâlnească un negustor de pește de pe Piccadilly în aceleași circumstanțe.

–Dumnezeule, ne mobilizăm și noi? întrebă el. Îmi cer scuze, adăugă el adunându-se, cu întârziere: Căpitan William Laurence, pe Temeraire, la dispoziția dumneavoastră, domnule.

–Oh! Colonel Richard Thorndyke, ofițer de legătură, zise colonelul. Și ce naiba vrei să spui? Știi foarte bine că vă așteptăm.

–Domnule, răspunse Laurence, și mai năucit. Cred că ne-ați confundat cu altă companie. N-aveați cum să ne așteptați. Venim din China, prin Istanbul. Ultimele ordine le-am primit acum câteva luni.

–Ce? Acum era rândul lui Thorndyke să facă ochii mari, cu o consternare crescândă. Vrei să spui că ești singur?

–Cum ne vedeți, răspunse Laurence. Ne-am oprit doar ca să cerem o escortă. Suntem în drum spre Scoția, într-o misiune urgentă a Aviației.

–Păi, mi-ar plăcea al naibii de mult să știu ce treburi mai urgente decât războiul ăsta blestemat are Aviația! exclamă Thorndyke.

–În ceea ce mă privește, domnule, spuse Laurence furios, aș vrea să știu ce motiv justifică o asemenea remarcă despre Aviație.

–Motiv! tună Thorndyke. Armatele lui Bonaparte sunt la orizont și mă întrebi pe mine care-i motivul? Aștept douăzeci de dragoni care ar fi trebuit să ajungă aici acum două luni, ăsta-i afurisitul de motiv.

I
I
I

11

Prințul Hohenlohe ascultă încercările de explicații ale lui Laurence cu o figură aproape inexpresivă. Un bărbat în jur de șaizeci de ani, cu o față jovială căreia peruca albă, pudrată, îi atribuia mai degrabă un aer respectabil decât supărător de oficial, prințul avea, totuși, înfățișarea unui om hotărât.

–Destul de puțin a făcut Anglia pentru înfrângerea tiranului pe care susțineți cu atâta tărie că-l urâți, spuse el, în cele din urmă, după ce Laurence

termină de vorbit. Nicio oaste n-a părăsit țărmul vostru pentru a ni se alătura în luptă. Poate că alții s-au plâns, căpitane, că Anglia preferă să-și sacrifice aurul și nu sângele, dar Prusia nu se dă în lături să ducă greul războiului. Totuși, am primit asigurări, promisiuni și garanții că ne vor fi trimiși douăzeci de dragoni, dar lupta stă să înceapă și nici unul nu e încă aici. Oare Anglia are de gând să-și încalce cuvântul?

–Domnule, nici vorbă de așa ceva, vă jur, zise Thorndyke, aruncându-i lui Laurence o privire ucigătoare.

–Nu poate să existe o asemenea intenție, interveni Laurence. Nu-mi pot da seama, domnule, de ce întârzie, dar asta nu face decât să-mi sporească dorința de-a ajunge cât mai curând acasă. Avem de zburat doar puțin mai mult de-o săptămână, domnule. Dacă-mi acordați libera trecere, pot să plec și să revin aici până la sfârșitul lunii și sper să aduc întreaga companie care v-a fost promisă.

–S-ar putea să nu avem atât timp la dispoziție și nu mai sunt dispus să accept asigurări fără acoperire, spuse Hohenlohe. Dacă dragonii promiși își vor face apariția, vei primi biletul de liberă trecere. Până atunci, vei fi oaspetele nostru. Sau, dacă vrei, ești liber să faci ce poți ca să îndeplinești promisiunile ce ni s-au făcut. Las asta la alegerea dumitale.

Prințul făcu semn cu capul gărzii sale, care deschise clapa cortului, ceea ce însemna limpede că întrevederea luase sfârșit. În ciuda comportamentului curtenitor, în spatele cuvintelor sale se citea o dârzenie de fier.

–Sper că nu ești atât de nesăbuit să stai cu mâinile-n sân și să le dai motive suplimentare de aversiune, spuse Thorndyke, după ce părăsiră cortul.

Laurence se întoarse spre el, furios:

–Așa cum aș fi putut și eu spera că ne veți susține, în loc să-i încurajați pe prusaci să ne trateze mai degrabă ca prizonieri decât ca aliați și să insulte Aviația. Frumoasă reprezentație din partea unui ofițer britanic, când cunoașteți foarte bine situația în care ne aflăm.

–Ești liber să încerci să mă convingi cât de importante pot fi două ouă de dragon pe lângă această campanie, spuse Tharkay. Pentru Dumnezeu, nu înțelegi ce-ar putea să însemne asta? Dacă Bonaparte îi învinge, încotro naiba crezi că va privi după aceea, dacă nu dincolo de Canal? Dacă nu reușim să-l oprim aici, anul viitor pe vremea asta o să trebuiască să-l oprim la Londra – sau doar să încercăm, cu jumătate din țară în flăcări. Aviatorii tăi ar face orice ca să nu pună în pericol animalele astea de care sunteți obsedați, știu foarte bine, dar cu siguranță îți dai seama…

–Ajunge! E suficient, spuse Laurence. Pentru Dumnezeu, mergeți prea departe.

Îi întoarse spatele și se îndepărtă cu pași mari, clocotind de mânie. Nu era din fire un om pus pe harță și rareori căutase satisfacție în felul acesta. Dar nu putea suporta să i se pună la îndoială curajul și devotamentul și, pe deasupra, să fie insultată Aviația. Îi trecu prin minte că, dacă nu s-ar fi aflat într-o situație disperată, nu s-ar fi stăpânit.

Însă reglementarea care le interzicea ofițerilor de aviație să se dueleze nu era una obișnuită, de la care te puteai sustrage. Aici, pe câmpul de luptă, mai mult ca oriunde, nu putea risca să fie rănit, chiar dacă scăpa cu viață. Nu numai că așa ceva îl putea scoate din luptă, dar l-ar și deprima pe

Temeraire. Laurence era însă profund afectat de pata de pe onoarea lui.

–Și presupun că husarul ăla blestemat se gândește în clipa asta că n-am curaj nici cât un câine, spuse el cu amărăciune.

–Ai făcut exact ce trebuia, slavă Domnului, replică Granby, palid de ușurare. E chinuitor, nu încape îndoială, riscul e prea mare. Nu e nevoie să-l mai întâlnești pe individ. Ferris și cu mine putem să mijlocim orice negociere cu el, dacă e cazul.

–Îți mulțumesc, dar aș prefera să-l las să mă împuște decât să creadă că am cea mai mică ezitare să dau ochii cu el, răspunse Laurence.

Granby îl întâlnise la intrarea în adăpost. Acum ajunseseră împreună în poienița stearpă care le fusese repartizată. Temeraire stătea încolăcit, cât putea de comod în condițiile date, ascultând concentrat conversația dragonilor prusaci de alături, cu urechile ciulite și gulerul încordat de atenție, în timp ce oamenii trebăluiau pe lângă focuri, îmbucând câte ceva.

–Acum plecăm? întrebă Temeraire, la sosirea lui Laurence.

–Nu, mă tem că nu, răspunse căpitanul, chemându-i pe Ferris și pe Riggs să li se alăture. Ei, bine, domnilor, nu-i de glumă, le spuse el posomorât ofițerilor săi superiori. Ne-au refuzat libera trecere.

Când Laurence termină de prezentat întreaga situație, Ferris izbucni:

–Dar, domnule, o să luptăm, nu-i… adică, o să-i înfruntăm? se corectă el repede.

–Nu suntem nici copii, nici lași, să ne ascundem într-un colț înaintea unei bătălii, răspunse Laurence, mai ales înaintea uneia de o importanță vitală! E drept, ne-au jignit, dar vă asigur că au fost greu încercați. N-au decât să ne insulte cât poftesc, nu voi lăsa orgoliul să ne împiedice să ne facem datoria. Și nu începe nicio discuție în privința asta. Aș vrea doar să știu de ce n-a trimis Aviația ajutorul promis.

–Nu poate exista decât o singură explicație: sunt sigur că e nevoie de ei în altă parte, zise Granby, Și, probabil, din același motiv ne-au trimis, din capul locului, după ouă. Dacă nu cumva Canalul e sub bombardament, necazul trebuie să fie undeva peste hotare – cine știe ce mare tulburare în India sau ce problemă în Halifax…

–O! Poate încercăm să ne recuperăm coloniile americane? sugeră Ferris.

Riggs opină că era mai probabil ca Noua Scoție să fi fost invadată de coloniști, niște nătărăi nerecunoscători și răzvrătiți. Discutară aprins câteva clipe, până când Granby le întrerupse speculațiile inutile.

–Ei, bine, nu contează unde exact. Amiralitatea nu va lăsa Canalul descoperit, indiferent ce ar face Bonaparte în altă parte. Iar dacă toți dragonii disponibili se întorc acasă cu nave de transport, pe mare ar fi putut avea felurite neplăceri care să-i întârzie. Dar dacă au întârziat deja două luni, trebuie să sosească din clipă-n clipă.

–Eu, unul, căpitane – sper că mă vei ierta c-o spun –, aș prefera să rămân și să lupt, dacă dragonii ar ajunge mâine aici, declară Riggs, în felul lui sincer, direct. Am putea oricând să încredințăm ouăle unui dragon de talie medie să le ducă acasă.

Ar fi al naibii de păcat să ratăm ocazia de a da o mână de ajutor când e ciomăgit Bonaparte.

–Bineînțeles că trebuie să rămânem și să luptăm, interveni Temeraire, respingând cu o zvâcnire a cozii orice altă discuție. Într-adevăr, nimic nu i-ar fi stat în cale, dacă bătălia ar fi fost prin apropiere: tinerii dragoni erau dornici oricând de-o încăierare. Mare păcat că Lily și Maximus nu sunt aici, continuă el, nici ceilalți prieteni ai noștri, dar tare mă bucur că, în sfârșit, vom putea iarăși să luptăm împotriva francezilor. Sunt sigur că-i putem învinge și de data asta. Și apoi, poate – adăugă el brusc, ridicându-se, cu ochii mari și gulerul umflat, vizibil entuziasmat –, poate războiul se va sfârși și putem să mergem acasă și să ne ocupăm, până la urmă, de problema libertății dragonilor.

Laurence se înfioră de intensitatea senzației sale de ușurare. Deși fusese neliniștit, nu-și dăduse cu adevărat seama cât de deprimat fusese Temeraire. Această izbucnire de entuziasm oferea un contrast de-a dreptul izbitor, anihilând orice eventuală intenție din partea lui Laurence de a rosti avertismente descurajatoare, deși era pe deplin conștient că o victorie aici era necesară, dar nu suficientă pentru înfrângerea definitivă a lui Bonaparte. Era foarte posibil, încerca el să-și convingă conștiința, ca Napoleon să fie forțat să accepte o înțelegere, dacă această campanie a lui era împiedicată, oferind astfel Angliei o pace adevărată, chiar dacă de scurtă durată.

Așadar, Laurence spuse doar:

–Mă bucur că sunteți cu toții de acord cu mine, domnilor, în privința intrării în luptă, dar trebuie să avem în vedere și cealaltă misiune a noastră: am plătit aceste ouă cu prea mult sânge și prea mult aur ca să le pierdem acum. Nu putem porni de la

presupunerea că Aviația va sosi la timp ca să le ducă în siguranță acasă și dacă această campanie ne reține mai mult de o lună sau două, așa cum este foarte posibil, puiul de Kazilik va ieși din ou în toiul unei bătălii.

Nimeni nu vorbi, preț de o clipă. Granby, cu pielea lui albă, roși ca racul și apoi păli. Își plecă ochii și nu spuse nimic.

–Sunt înfofolite bine, domnule, într-un cort, cu un mangal bun păzit de doi sergenți clipă de clipă, zise Ferris, după un moment, aruncând o privire spre Granby. Keynes spune c-o să le meargă bine. Și dacă se ajunge la luptă adevărată, ar fi ideal să postăm echipa de sol undeva în spatele frontului și să-l lăsăm pe doctor să aibă grijă de ouă. Dacă va trebui să ne retragem, putem să ne oprim și să-i luăm cu noi pe toți destul de repede.

–Dacă vă faceți griji, interveni Temeraire pe neașteptate, o să-l rog să aștepte cât poate, după ce coaja se mai întărește puțin și mă poate înțelege.

Îl priviră cu toții înmărmuriți.

–Să-l rogi să aștepte? întrebă Laurence, nedumerit. Vrei să spui… să rogi puiul? Nu-mi vine să cred că poate fi o chestiune de alegere.

–Păi, începe să ți se facă foarte foame, dar nu e o senzație atât de presantă, până când nu ieși din găoace, spuse Temeraire, ca și cum ar fi fost un lucru bine cunoscut. Iar tot ce se întâmplă afară pare atât de interesant, odată ce începi să înțelegi! Dar sunt sigur că puiul mai poate aștepta puțin.

–Doamne, Amiralitatea va rămâne cu gura căscată, zise Riggs, după ce rumegară cu toții această informație uluitoare. Deși poate că doar Celeștii sunt așa. Sunt sigur că n-am auzit niciodată un

dragon spunând că-și amintește ceva din interiorul oului.

–Păi, nu-i nimic de povestit, zise Temeraire prozaic. E destul de neinteresant, de aceea vrem să ieșim.

Laurence îi trimise pe toți să se apuce să improvizeze o tabără, din puținele rezerve pe care le aveau. Granby plecă în grabă, salutând doar cu o clătinare a capului. Ceilalți locotenenți se priviră și îl urmară. Laurence presupunea că promovarea cuiva doar pentru că se află la locul potrivit, în momentul potrivit, era un lucru mai puțin obișnuit în rândul aviatorilor decât al marinarilor, ecloziunile fiind ținute mai riguros sub control decât capturarea navelor. La început, când abia se cunoscuseră, Granby însuși se numărase printre acei ofițeri nemulțumiți de faptul că Laurence îl dobândise pe Temeraire. Căpitanul îi înțelegea stânjeneala și reținerea în a-și exprima o părere: Granby nu putea nici să susțină un mod de acțiune care ar fi făcut din el, aproape sigur, cel mai vârstnic candidat disponibil la momentul eclozării, dar nici să protesteze la adresa unuia care i-ar cere să încerce să înhame un pui în cele mai vitrege condiții, pe câmpul de luptă, când oul era în mâinile lor doar de câteva săptămâni, era o rasă rară, aproape necunoscută pentru ei, și când, în caz de eșec, ar rata, aproape sigur, orice viitoare șansă de promovare.

Laurence își petrecu seara întocmind scrisori, în micul său cort, singurul adăpost pe care-l avea, și acesta instalat de oamenii lui. Nici el, nici ceilalți nu primiseră vreo ofertă oficială de găzduire, deși existau cazărmi pentru aviatorii prusaci construite de jur împrejurul adăpostului. Dimineață, avea de gând să meargă în Dresda și să vadă dacă putea să

facă rost de fonduri din banca lui. Ultimii bani pe care-i mai avea urmau să se ducă într-o zi, cumpărând provizii pentru oamenii lui și pentru Temeraire la prețuri de război, și nu era deloc dispus să le cerșească ajutorul prusacilor, în condițiile date.

La scurt timp după lăsarea întunericului, Tharkay bătu într-unul din stâlpii cortului și intră. Rana lui urâtă cel puțin nu se infectase, dar călăuza încă șchiopăta puțin și urma să rămână tot restul vieții cu o despicătură adâncă în coapsă, un șanț de carne pârjolită. Laurence se ridică și-i făcu semn către cutia acoperită cu un morman de perne, singura care-i slujea drept scaun.

–Zău, ia loc, eu o să stau foarte comod aici, spuse el și se așeză turcește pe celelalte perne, aflate pe podea.

–Am venit doar pentru o clipă, începu Tharkay. Locotenentul Granby mi-a spus că nu plecăm. Înțeleg că Temeraire a fost luat în locul celor douăzeci de dragoni.

–Măgulitor, presupun, dacă judecăm așa, replică Laurence sarcastic. Da, ne-am stabilit aici, chiar dacă împotriva planului nostru și, fie că putem face față, fie că nu, avem de gând să facem tot ce putem.

Tharkay clătină din cap.

–Atunci o să-mi respect cuvântul, zise el, și te anunț, de data asta, că am de gând să plec. Mă îndoiesc că într-o luptă aeriană un om neinstruit ar fi altceva decât o belea la bordul lui Temeraire. Iar de o călăuză n-aveți nevoie, dacă nu puteți părăsi tabăra. Nu vă mai pot fi de folos.

–Nu, spuse Laurence domol, incapabil să-l contrazică, deși avea rezerve. Și n-am să insist să rămâi, în situația noastră actuală, cu toate că îmi pare rău să te pierd, când mă gândesc că va mai fi nevoie de tine în viitor. Și, în acest moment, nu te pot răsplăti pe măsura ostenelii tale.

–Hai să amânăm asta, spuse Tharkay. Cine știe? S-ar putea să ne mai întâlnim. Lumea nu este, până la urmă, atât de mare.

Vorbi cu un zâmbet abia schițat și se ridică, întinzându-i mâna căpitanului.

–Așa sper, răspunse Laurence, strângându-i-o. Și sper că într-o bună zi îți voi putea întoarce serviciul.

Tharkay refuză oferta lui Laurence de a încerca să obțină pentru el o escortă. Și, de fapt, Laurence nu era convins că Tharkay va avea nevoie de așa ceva, în ciuda faptului că șchiopăta. Fără să mai lungească vorba, Tharkay își ridică gluga mantiei și, luându-și micul bagaj, dispăru în freamătul și hărmălaia adăpostului. În preajma dragonilor erau postate câteva gărzi și el se îndepărtă repede printre focurile și corturile risipite.

Laurence îi trimisese colonelului Thorndyke un mesaj scurt, oficial, informându-l că aveau de gând să se pună la dispoziția prusacilor. Dimineață, colonelul veni din nou la adăpost, aducând cu el un ofițer prusac: ceva mai tânăr decât ceilalți comandanți, cu o mustață de-a dreptul impresionantă, ale cărei vârfuri atârnau până sub bărbie, și o expresie fioroasă, de uliu.

–Înălțimea Voastră, permiteți-mi să vi-l prezint pe căpitanul William Laurence, din Corpul de Aviație al Maiestății Sale, spuse Thorndyke. Căpitane,

acesta este prințul Ludovic-Ferdinand, comandant al avangărzii. Ai fost repartizat sub comanda sa.

Pentru comunicarea directă, fură nevoiți să recurgă la franceză. Laurence se gândi cu mâhnire că măcar începea să stăpânească mai bine limba, nevoit fiind s-o folosească atât de des. Într-adevăr, de data aceasta nu era cel mai nepriceput vorbitor, căci prințul vorbea cu un accent puternic și aproape neinteligibil.

–Să-i vedem anvergura, priceperea, spuse prințul Ludovic, arătând spre Temeraire.

Chemă dintr-un adăpost învecinat un ofițer prusac, căpitanul Dyhern, și îi dădu instrucțiuni să-și conducă dragonul de talie grea, pe nume Eroica, împreună cu formația, într-un exercițiu demonstrativ. Laurence privi, de lângă capul lui Temeraire, fără să-și arate descurajarea. Neglijase total exercițiile în grup în timpul lungilor luni scurse de la plecarea din Anglia și n-ar fi putut egala măiestria pe care o vedea nici cu formația în forma ei maximă. Eroica era aproape de dimensiunea lui Maximus, vechiul tovarăș al lui Temeraire, un Regal Copper – cea mai mare rasă de dragoni cunoscută. Nu zbura repede, dar când se mișca în careu, colțurile pe care le trasa erau aproape perfecte, iar distanța care-l separa de ceilalți dragoni varia foarte puțin, privită cu ochiul liber.

–Nu pricep deloc de ce zboară așa, spuse Temeraire, ițindu-și capul într-o parte. Întoarcerile alea arată foarte ciudat și, când au schimbat direcția, a rămas destul loc între ei ca să treacă oricine.

–E doar un exercițiu, nu o formație de luptă, îi explică Laurence. Dar poți fi sigur că se vor descurca excelent în bătălie, datorită disciplinei și

a preciziei necesare pentru executarea unor astfel de manevre.

Temeraire pufni.

–Cred că ar face mai bine să exerseze lucruri care le-ar fi cu adevărat de folos. Dar văd schema. Pot s-o execut acum, adăugă el.

–Ești sigur că n-ai vrea să-i mai urmărești puțin? îl întrebă Laurence, neliniștit.

Dragonii prusaci făcuseră o singură repetiție completă și, în ceea ce-l privea, Laurence ar fi preferat să aibă puțin timp să mai exerseze manevra.

–Nu, e absurdă, dar nu e grea deloc, spuse Temeraire.

Nu era, probabil, ceea mai bună stare de spirit cu care să te apuci de antrenament, iar Temeraire nu agrease niciodată prea mult zborul în formație, chiar și în mai puțin rigurosul stil britanic. În ciuda încercării lui Laurence de a-l opri, Temeraire făcu manevra cu maximă viteză, mult mai repede decât reușise formația prusacă și, pe deasupra, răsucindu-se în spirală, în mișcări complicate, cu care niciun dragon de talie ușoară n-ar fi putut ține pasul.

–Am amânat întoarcerea, ca să pot să urmăresc tot timpul restul formației, adăugă Temeraire, cuibărindu-se la pământ, mulțumit de sine. În felul acesta, un atac nu m-ar putea lua prin surprindere.

Ingeniozitatea lui nu-i impresionă prea mult pe prințul Ludovic, și nici pe Eroica. Dragonul tuși scurt, flegmatic. Temeraire își zbârli gulerul și se ridică pe picioarele din spate, mijindu-și ochii.

–Domnule, spuse repede Laurence, ca să prevină orice conflict, poate că nu știți că Temeraire este un Celest. Acești dragoni au o abilitate anume…

Aici Laurence se opri, dându-și brusc seama că vântul divin ar putea să sune poetic și exagerat, dacă era tradus direct.

–Demonstrează, te rog, ceru prințul Ludovic, gesticulând.

Prin preajmă nu se afla însă nicio țintă adecvată, cu excepția unui mic pâlc de copaci. Temeraire îi doborî bucuros, cu un singur răget puternic din adâncul pieptului, fără să dea nicidecum măsura întregii sale capacități. Toți dragonii din adăpost intrară în alertă, începând să strige și să se agite, iar din capătul opus al taberei, unde se afla cavaleria, se stârni un nechezat îngrozit.

Prințul Ludovic examină trunchiurile împrăștiate cu un oarecare interes.

–Ei bine, după ce-i vom face să se retragă în fortificațiile lor, asta va fi folositor, spuse el. La ce distanță este eficient?

–Pentru a doborî lemnul uscat, nu foarte mare, domnule, răspunse Laurence. Ar trebui să se apropie prea mult de inamic și ar fi în bătaia focului. Totuși, împotriva infanteriei sau a cavaleriei, raza de acțiune e mai mare și sunt sigur că ar avea un efect excelent…

–Ah! Dar cu un preț prea mare, replică prințul Ludovic, fluturând o mână, în mod grăitor, către țipetele perfect audibile ale cailor. Armata care va renunța la cavalerie în favoarea formațiilor de dragoni va fi înfrântă pe câmpul de luptă, dacă infanteria inamicului rezistă. Frederic cel Mare a

dovedit asta cu prisosință. Ați mai luptat până acum într-o confruntare la sol?

–Nu, domnule, fu nevoit Laurence să recunoască.

Temeraire avea, oricum, puține misiuni la activ, confruntări exclusiv aeriene, iar Laurence, în ciuda carierei sale îndelungate, nu putea să pretindă nici el că avea experiență. Majoritatea aviatorilor, pe parcursul carierei lor militare, vor fi căpătat o oarecare pricepere, cel puțin venind în sprijinul infanteriei, însă el petrecuse anii aceia pe mare și întâmplarea făcuse să nu participe la niciun fel de bătălie terestră.

–Hm. Prințul Ludovic clătină din cap și își îndreptă spatele. Nu vom încerca să vă instruim acum, declară el. Mai bine să vă folosim cât putem mai eficient. Vei zbura în formația lui Eroica, la începutul bătăliei, apoi vei ține inamicii departe de flancuri. Ține aproape de ei și nu vei speria cavaleria.

După ce se interesă de echipajul lui Temeraire, prințul Ludovic insistă, de asemenea, să le ofere câțiva ofițeri prusaci și câteva ajutoare la sol, în completare. Laurence nu putea tăgădui că personalul suplimentar era de folos, după nefericitele pierderi pe care le suferise de la plecarea din Anglia: Digby și Baylesworth de curând, Macdonaugh, ucis în deșert, și bietul Morgan, omorât împreună cu jumătate dintre harnașierii lui în asaltul de noapte al francezilor, lângă Madeira, atât de demult, când abia ridicaseră ancora. Noii oameni păreau să știe ce au de făcut, dar engleza nu o vorbeau aproape deloc, franceza foarte puțin, iar pe Laurence îl îngrijora prezența unor persoane total străine la bord, din cauza ouălor.

Era limpede că disponibilitatea lui de a colabora nu-i adusese pe prusaci la sentimente mult mai bune. Se mai înmuiaseră puțin față de Temeraire și echipajul lui, dar continuau să considere că Aviația nu era demnă de încredere. O asemenea justificare fusese suficientă pentru ca prusacii să se simtă îndreptățiți să-l rețină pe Laurence împotriva voinței sale și, pe lângă suferința pe care, inevitabil, i-o provoca acest lucru, se putea aștepta ca prusacii să profite de ocazie ca să confiște oul de Kazilik, dacă deveneau conștienți de iminența eclozării.

Vorbise despre urgența misiunii sale, fără să menționeze că puiul se pregătea să iasă din ou și nu spusese că era un Kazilik, ceea ce ar fi sporit, cu siguranță, ispita: prusacii nu aveau niciun scuipător de flăcări. Însă cu ofițerii prusaci în preajmă, secretul era în pericol. În plus, prin discuțiile lor, aceștia îi învățau fără să-și dea seama germana pe puii din ouă, ceea ce ușura și mai mult o eventuală confiscare.

Nu discutase problema cu ofițerii lui, pentru că nu considerase necesar să-i împovăreze cu grijile sale. Granby era un locțiitor agreat de echipaj și, chiar dacă ar fi fost detestat de toată lumea, nimeni nu s-ar fi bucurat să-și vadă răpit rodul strădaniilor disperate. Fără să primească niciun fel de instrucțiuni, membrii echipajului erau rezervați față de ofițerii prusaci și atenți să-i țină departe de ouă, care fuseseră lăsate în scutecele lor și ținute în mijlocul taberei, sub paza voluntară, acum triplată, postată de Ferris ori de câte ori Temeraire era ocupat cu manevre sau exerciții.

Acest lucru nu se întâmpla foarte des. Prusacii considerau că dragonii nu trebuie forțați decât în timpul bătăliilor. Formațiile se antrenau zilnic și ieșeau în misiuni de recunoaștere, sondând puțin

împrejurimile, dar nu se îndepărtau prea mult, fiind limitați de posibilitățile celor mai lenți membri ai lor. Propunerea lui Laurence de a zbura cu Temeraire mai departe fusese refuzată, pe motiv că, dacă ar întâlni o formație franceză, ar fi capturați sau ar conduce dușmanul spre tabăra prusacă, oferind prea multe informații în schimbul unui câștig mic – încă una dintre maximele lui Frederic cel Mare, pe care începea să obosească să le audă.

Doar Temeraire era fericit: învăța rapid germana de la echipajele prusace și era la fel de mulțumit că nu trebuia să facă în mod constant exerciții în formație.

–Nu trebuie să fac exerciții de zbor în careu ca să mă descurc în bătălie, spuse el. E păcat să nu văd mai mult priveliștile, dar nu contează. După ce-l învingem pe Napoleon, ne putem întoarce oricând pentru o vizită.

Temeraire privea viitoarea bătălie din perspectiva unei victorii sigure, la fel, ce-i drept, ca aproape întreaga armată din jurul lor, cu excepția saxonilor care bombăneau, majoritatea înrolați fără voie. Erau multe lucruri pe care se puteau întemeia asemenea speranțe: nivelul disciplinei din întreaga tabără era minunat, iar exercițiile infanteriei, mai presus de orice văzuse Laurence vreodată. Chiar dacă Hohenlohe nu era un geniu de calibrul lui Napoleon, părea cu siguranță un general milităros, iar armata lui, așa numeroasă cum era, nu reprezenta nici jumătate din forțele prusace; și asta fără a-i pune la socoteală și pe ruși, care-și masaseră efectivele pe teritoriile poloneze, către est, și aveau să mărșăluiască în curând în sprijinul lor.

Francezii aveau să fie copleșiți numeric, acționând departe de teritoriul lor, cu proviziile împuținate. Nu aveau cum să aducă mulți dragoni cu ei, iar veșnica amenințare a Austriei, în flancul lor, și a Angliei, dincolo de Canal, avea să-l forțeze pe Napoleon să lase în urmă o mare parte din trupele sale, în eventualitatea unei întârziate intrări surpriză în război a uneia dintre aceste două puteri.

–Cu cine s-a luptat, în definitiv: cu austriecii și italienii și cu niște păgâni din Egipt? spuse căpitanul Dyhern. Din politețe, Laurence fusese primit la popota aviatorilor prusaci și, cu prilejul vizitelor sale, treceau bucuroși la conversația în franceză, pentru plăcerea de a-i descrie inevitabila înfrângere a acelei națiuni. Francezii nu sunt făcuți cu adevărat pentru luptă, continuă Dyhern, nu au tărie. Câteva înfrângeri și vom vedea cum întreaga lui oaste se risipește.

Toți ceilalți ofițeri clătinară din cap și îl susținură, iar Laurence era la fel de dornic ca oricare dintre ei să ridice paharul pentru înfrângerea lui Bonaparte, chiar dacă era mai puțin înclinat să-i considere victoriile chiar atât de neînsemnate. Laurence luptase pe mare cu destui francezi ca să știe că nu erau niște molâi, chiar dacă nu prea aduceau a marinari.

Cu toate acestea, era de părere că francezii nu erau soldați de calibrul prusacilor și era încurajator să se afle în compania unor oameni atât de hotărâți să învingă. Nu cunoșteau nici teamă, nici măcar nesiguranță. Erau niște aliați de nădejde. Laurence era convins că în ziua bătăliei putea să se alinieze fără ezitare lângă ei și să-și lase propria viață în seama curajului lor. Era aproape cel mai mare elogiu pe care-l putea aduce, fapt care îi spori supărarea când, într-o seară, plecând împreună de la popotă, Dyhern îl trase deoparte.

–Sper că-mi vei îngădui să vorbesc, fără să te simți jignit, spuse Dyhern. N-aș învăța niciodată un om cum trebuie să se poarte cu dragonul său, dar ați stat în Orient atât de mult! Acum are niște idei ciudate, pare-mi-se.

Dyhern era un soldat care spunea lucrurile pe șleau, dar nu vorbi cu asprime, iar cuvintele lui se voiau un fel de aluzie blândă. Cu toate acestea, pentru Laurence erau umilitoare, sugerând că „poate nu s-a antrenat destul sau a fost ținut prea adesea departe de luptă și e bine să nu-i lași să devină preocupați“.

Dragonul lui Dyhern, Eroica, era cu siguranță un exemplu de disciplină prusacă: așa și arăta, cu solzii osoși, suprapuși, care îi încercuiau gâtul și urcau pe crestele omoplaților și pe aripi, de parcă purta armură. În ciuda dimensiunii sale uriașe, nu manifesta nici un fel de tendință spre indolență, fiind mai degrabă gata să-i muștruluiască pe ceilalți dragoni dacă se lăsau pe tânjeală, și era gata oricând să răspundă unei chemări la antrenament. Ceilalți dragoni prusaci îl venerau și, când mâncau, se dădeau de bunăvoie la o parte, lăsându-l să-și aleagă cele mai bune bucăți.

Laurence fusese invitat să-l lase pe Temeraire să se hrănească din țarc, după ce se angajaseră să li se alăture prusacilor în luptă, iar Temeraire, predispus să-și revendice întâietatea, nu voia să cedeze în favoarea lui Eroica. Și, la drept vorbind, nici lui Laurence nu i-ar fi plăcut să-l vadă făcând asta. Dacă prusacii nu alegeau să valorifice mai mult capacitățile lui Temeraire, era treaba lor. Laurence putea chiar să aprecieze raționamentul care-i împiedica să-și încurce formațiile, care aveau o precizie atât de ridicată, prin introducerea atât de târzie a unui nou participant. Dar n-ar fi suportat nicio clipă o desconsiderare a calităților lui

Temeraire și n-ar fi tolerat vreo aluzie cum că dragonul lui nu i-ar fi, din orice punct de vedere, egal – și în mintea lui, superior – lui Eroica.

Eroica își împărțea cina cu el, fără să obiecteze, dar ceilalți dragoni prusaci dezaprobau îndrăzneala lui Temeraire și făcuseră cu toții ochii mari văzând că acesta nu mănâncă imediat, ci îi duce prada la Gong Su, să fie mai întâi gătită.

–Are mereu același gust, dacă o mănânci doar crudă, le-a explicat Temeraire, remarcându-le scepticismul. E mult mai plăcut să fie gătită. Gustați puțin și-o să vedeți.

Eroica a răspuns doar cu un fornăit și a sfâșiat ostentativ din carnea crudă a vitelor sale, devorându-le până la copite. Ceilalți dragoni prusaci i-au urmat imediat exemplul.

–E mai bine să nu cedezi la toanele lor, adăugă Dyhern acum. Pare un lucru mărunt – de ce să nu-i lași să aibă parte de toate plăcerile posibile, când nu sunt angajați în luptă? Dar e la fel ca și cu oamenii. Trebuie să existe disciplină, ordine și sunt mai fericiți așa.

Bănuind că Temeraire abordase din nou subiectul reformelor cu tovarășii săi, Laurence îi răspunse scurt și se întoarse în poiana dragonului său, găsindu-l ghemuit, tăcut și nefericit. Și cea mai mică intenție de a-i face reproșuri dispăru în fața aerului său dezamăgit și Laurence se duse imediat să-i mângâie botul neted.

–Au zis că-s molâu pentru că vreau să mănânc mâncare gătită și pentru că citesc, spuse Temeraire, abătut. Și mă cred nătărău pentru că am zis că dragonii n-ar trebui să fie obligați să lupte. Niciunul n-a vrut să mă asculte.

–Păi, dragul meu, îi răspunse Laurence cu blândețe, dacă vrei ca dragonii să-și aleagă liber destinul, trebuie să te aștepți ca unii dintre ei să nu dorească să facă nicio schimbare. Așa s-au obișnuit, în definitiv.

–Da, dar sunt sigur că oricine poate să-și dea seama că e mai plăcut să poți alege, răspunse Temeraire. Nu e ca și cum eu n-aș vrea să lupt, orice-ar spune neghiobul de Eroica, adăugă el, cu bruscă și crescândă indignare, ridicându-și capul de pe pământ și înfoindu-și gulerul. Și vreau să știu ce are el de comentat, când nu se gândește la nimic decât la număratul bătăilor de aripi dintre o întoarcere și următoarea. Măcar eu nu sunt atât de prost încât să exersez de zece ori cum să-mi arăt burta oricui vrea să mă atace dintr-o parte.

Laurence primi cu groază această izbucnire de furie și încercă să-l calmeze, dar fără prea mult succes.

–Spune că ar trebui să exersez lupta în formație în loc să mă lamentez, continuă Temeraire cu înverșunare, când aș putea să-i nimicesc din două mișcări, după cum zboară. Ar trebui să rămână acasă și să mănânce vaci toată ziua, la cât vor fi de folositori într-o bătălie.

În cele din urmă, se lăsă potolit și Laurence nu se mai gândi la asta. Însă dimineață, în timp ce stătea și citea cu Temeraire – acum căindu-se să deslușească, pentru el, un roman celebru al lui Goethe, o lucrare de o moralitate oarecum îndoielnică, intitulată *Die Leiden des jungen Werther* [1] – Laurence văzu formațiile ridicându-se pentru exercițiile de luptă, iar Temeraire, încă abătut, profită de ocazie să facă o mulțime de remarci critice în privința dispunerii lor, care lui

Laurence i se părea corectă, atât cât îi putea urmări.

–Crezi că doar e pus pe hartă sau se înșală? îl întrebă Laurence pe Granby mai târziu, între patru ochi. Se poate să le fi scăpat asemenea greșeli în tot acest timp?

–Păi, nu spun că mi-e perfect limpede la ce se referă, zise Granby, dar nu se înșală în nicio privință, din câte-mi dau eu seama. Îți amintești cât de abil a conceput acele noi formații, pe vremuri, când ne antrenam. Păcat că n-a avut ocazia niciodată să le testeze în acțiune.

–Sper să nu par critic, îi spuse Laurence lui Dyhern în seara aceea. Dar, deși ideile lui sunt uneori inutile, Temeraire este extrem de priceput la asemenea lucruri și aș considera că greșesc dacă nu aș supune discuției această chestiune.

Dyhern se holbă la diagramele improvizate în grabă de Laurence și apoi clătină din cap, cu o umbră de zâmbet:

–Nu, nu, nu mă simt jignit. Cum aș putea, când mi-ai primit atât de politicos intervenția, spuse el. Accept cu plăcere punctul tău de vedere: ceea ce este corect pentru mine nu este întotdeauna bun pentru celălalt. Ciudat cât de diferite pot fi temperamentele dragonilor. Bănuiesc că ar fi nefericit și ofensat dacă l-ai corecta mereu sau l-ai contrazice.

–O, nu, spuse Laurence alarmat. Dyhern, n-am vrut să sugerez așa ceva. Te rog, crede în sinceritatea mea când doresc să-ți supun atenției o posibilă slăbiciune a apărării noastre și nimic mai mult.

Dyhern nu părea convins, dar mai studie o vreme diagramele, după care se ridică și îl bătu pe Laurence pe umăr:

–Haide, nu-ți face griji, spuse el. Firește că există niște breșe pe care le-ați găsit aici; nu există manevre fără puncte slabe. Dar nu e atât de ușor să exploatezi o mică slăbiciune în aer, cum ar putea părea pe hârtie. Însuși Frederic cel Mare a aprobat aceste exerciții. Cu ele i-am învins pe francezi la Rossbach; îi vom învinge și aici.

Laurence trebuia să se mulțumească cu răspunsul, dar plecă nesatisfăcut: după părerea lui, un dragon antrenat corespunzător ar fi trebuit să judece mai bine manevrele aeriene decât orice om, iar răspunsul lui Dyhern i se părea mai degrabă opacitate voită decât judecată militară sănătoasă.

12

Consiliile interne ale armatei îi erau complet necunoscute lui Laurence. Bariera lingvistică și faptul că erau instalați în adăpost, departe de majoritatea celorlalte divizii, îl îndepărtau de două ori mai mult până și de obișnuitele zvonuri care circulau prin tabără. Puținele lucruri pe care le auzeau erau vagi și contradictorii: aveau să se concentreze la Erfurt, aveau să se maseze la Hof, aveau să-i prindă pe francezi la râul Saale sau pe Main. Și, între timp, aerul căpăta răcoarea toamnei

și frunzele începeau să se îngălbenească pe margini, dar tot nicio mișcare.

Se scurseseră aproape două săptămâni de când stăteau în tabără când, în sfârșit, veni mesajul: prințul Ludovic îi invită pe căpitani la cină, la o fermă din apropiere, îi hrăni cu mărinimie pe cheltuiala lui și, spre și mai marea lor satisfacție, le dădu câteva lămuriri.

–Vrem să forțăm drumul spre sud, prin trecătorile împădurite ale Thuringiei, spuse el. Generalul Hohenlohe va înainta prin Hof, către Bamberg, în timp ce generalul Brunswick, cu grosul oștirii, va trece prin Erfurt, către Würtzburg, continuă el, arătând pe o hartă mare, desfășurată pe masă, localizarea orașelor de destinație lângă pozițiile cunoscute unde staționa armata franceză peste vară. Încă n-am auzit ca Bonaparte să fi părăsit Parisul. Dacă aleg să rămână în taberele lor și să ne aștepte, cu atât mai bine. Îi vom lovi înainte să-și dea seama ce s-a întâmplat.

Făcând parte din avangardă, destinația lor avea să fie orașul Hof, la marginile imensei păduri. Marșul avea să fie rapid: atât de mulți oameni nu erau ușor de susținut și erau vreo șaptezeci de mile de străbătut. Între timp, pe traseul lor trebuiau înființate depozite de aprovizionare, în special cu turme pentru dragoni, iar liniile de comunicație întărite. Dar, în ciuda acestor avertismente, Laurence se întoarse în poiană foarte satisfăcut: era de o mie de ori mai bine să știe ceva și să se miște, în sfârșit, oricât de anevoios avea să i se pară drumul, condiționat dintr-odată de viteza infanteriei și a cavaleriei, care-și târau tunurile în căruțe.

–Dar de ce nu ne continuăm drumul? întrebă Temeraire, după ce un zbor ușor de două ore îi

aduse, a doua zi dimineață, la noul lor loc de popas. Nu mi se pare că facem nimic folositor aici, doar curățăm câteva luminișuri pentru noi. Până și dragonii ăia înceți pot să mai zboare o vreme, sunt sigur.

–Nu vor să ne îndepărtăm prea mult de infanterie, spuse Granby. Atât pentru binele nostru, cât și pentru al lor. Dacă am pleca de unii singuri și am întâlni o trupă de dragoni francezi, însoțită de un regiment de infanterie și câteva tunuri, nu ar fi prea plăcut.

Avantajul dragonilor inamici într-un asemenea caz era clar, artileria oferindu-le un spațiu de siguranță, unde să se regrupeze și să se odihnească, și creând o zonă de pericol, unde dragonii lipsiți de sprijinul infanteriei puteau fi prinși. Dar, în ciuda acestei explicații, Temeraire oftă și, bodogănind, se resemnă să mai doboare câțiva copaci pentru foc și să defrișeze un spațiu pentru el și dragonii prusaci, în timp ce așteptau ca infanteria să-i ajungă din urmă.

În acest ritm lent, abia străbătuseră douăzeci și cinci de mile în două zile când, dintr-odată, ordinele fură schimbate:

–Ne masăm întâi la Jena, anunță prințul Ludovic, ridicând îndurerat din umeri la adresa toanelor ofițerilor superiori, care continuau să se întâlnească zilnic, transportați încoace și încolo de curieri-dragoni. Generalul Brunswick a modificat planul și vrea ca toată armata să se îndrepte spre Erfurt.

–Mai întâi nu ne mișcăm deloc, iar acum schimbăm direcțiile, îi spuse Laurence lui Granby, destul de iritat. Trecuseră deja de Jena, mergând spre sud, și acum erau nevoiți să parcurgă o oarecare distanță spre nord, dar și spre vest. Cu

ritmul lent al infanteriei, asta ar putea însemna o jumătate de zi pierdută. Ar face bine să fie mai puține ședințe, dar mai utile.

Armata nu reuși să se adune în preajma Jenei până la începutul lui octombrie. Temeraire nu mai era, de-acum, singurul iritat de acest ritm. Până și cei mai apatici dragoni prusaci se perpeleau să fie ținuți în frâu astfel și își întindeau gâturile spre vest în fiecare zi, de parcă ar fi putut să mai câștige câteva mile dacă jinduiau la ele. Orașul se afla pe malurile râului Saale, un râu larg, imposibil de traversat cu piciorul, care avea să le folosească drept barieră de apărare. Destinația lor inițială, Hof, era la doar douăzeci de mile depărtare spre sud, de-a lungul firului apei, și Laurence, studiind hărțile desfășurate în popota improvizată a căpitanului, amenajată într-un pavilion mare, clătină din cap: schimbarea de poziție i se părea o retragere inutilă.

–Nu, vezi, o parte din cavalerie și din infanterie a fost trimisă oricum înainte, la Hof, spuse Dyhern. O momeală, să-i facem să creadă că venim pe acolo și apoi năvălim peste ei, prin Erfurt și Würzburg, și îi prindem până nu își refac liniile.

Suna destul de bine, dar curând descoperiră un mic impediment în calea planului: francezii se aflau deja în Würzburg. Vestea dădu ocolul taberei, ca fulgerul, imediat ce curierul intră gâfâind în cortul comandantului, și ajunse aproape fără întârziere până și la aviatori.

–Se spune că Napoleon este acolo, zise unul dintre ceilalți căpitani, Garda Imperială se află la Mainz, iar mareșalii lui sunt în întreaga Bavarie: toată Marea Armată este mobilizată.

–Păi, cu atât mai bine, opină Dyhern. Măcar scăpăm de marșul ăsta blestemat, slavă Domnului!

Să vină la noi ca să-i ciomăgim.

Cu toții erau pregătiți să adopte această stare de spirit și o energie neașteptată puse stăpânire pe întreaga tabără. Simțeau că bătălia era iminentă și ofițerii superiori se strânseră din nou pentru discuții intense. Acum nu mai duceau lipsă de vești și de zvonuri: din oră în oră, parcă, o informație nouă ajungea la ei, deși prusacii de-abia dacă trimiteau vreo misiune de recunoaștere, de teama capturării.

–O să vă placă asta, domnilor, afirmă prințul Ludovic, venind la popotă. Napoleon a făcut ofițer un *dragon:* a fost văzut dând ordine căpitanilor din aviația sa.

–Ordinele le dădea căpitanul dragonului, sunt sigur, protestă unul dintre ofițerii prusaci.

–Nu, nu are căpitan și nici un fel de echipaj, zise prințul Ludovic, râzând.

Laurence, în schimb, nu găsi nimic amuzant la această veste, mai cu seamă când i se confirmă bănuiala că dragonul respectiv era complet alb.

–Vom avea grijă să ai ocazia s-o înfrunți în luptă, nu te teme, se mărgini să spună Dyhern, după ce Laurence îi informă pe scurt despre Lien și despre povestea ei. Ha-ha! Poate că francezii nu și-au exersat formațiile, dacă are ea comanda. Să faci un dragon ofițer! Mai urmează ca Napoleon să-și avanseze calul la rang de general.

–Mie nu mi se pare deloc absurd, spuse Temeraire, pufnind, când auzi asta.

Era iritat să afle despre poziția privilegiată a lui Lien printre francezi, în comparație cu tratamentul de care avea el parte din partea prusacilor.

–Dar n-are cum să știe prea multe despre bătălii, Temeraire, nu ca tine, spuse Granby. Yongxing a făcut mare tărăboi ca dragonii Celești să nu lupte. N-are cum să fi participat la vreuna.

–Mama spunea că Lien a fost o elevă foarte bună, zise Temeraire, și există multe cărți chinezești despre tacticile aeriene. Una e scrisă de însuși Împăratul Galben, dar n-am avut șansa s-o citesc, încheie el cu regret.

–O, lucruri din cărți, spuse Granby, fluturând o mână.

Laurence spuse înverșunat:

–Bonaparte nu e un prost, e clar că are o strategie clară. Iar dacă acordarea unui rang ar fi un argument suficient ca s-o convingă pe Lien să intre în bătălie, sunt sigur că ar face-o mareșal al Franței, și prețul n-ar fi mare, vă asigur. De vântul divin trebuie să ne temem acum și de ceea ce le-ar putea face forțelor prusace, nu de gradul ei de general.

–Dacă încearcă să le facă rău prietenilor noștri, am s-o opresc, spuse Temeraire, adăugând, pentru sine: Dar sunt sigur că ea nu-și pierde vremea cu formații prostești.

Părăsiră Jena a doua zi în zori, alături de prințul Ludovic și de ceilalți din avangardă, și porniră spre orașul Saalfeld, păstrând o distanță prudentă de zece mile la sud de restul armatei, să aștepte înaintarea francezilor. Totul era tăcut, la sosirea lor. Laurence își făcu timp o clipă să intre în oraș, înainte de sosirea infanteriei, sperând ca, prin mijlocirea locotenentului Badenhaur, unul dintre tinerii ofițeri prusaci adăugați echipajului său, să cumpere niște vin de calitate și mâncare mai bună.

Obținând fonduri suplimentare în Dresda, avea de gând să le ofere ofițerilor săi superiori o cină, în seara aceea, și să procure ceva special pentru restul echipajului. Prima bătălie putea începe de-acum în orice zi și atât rezervele de hrană, cât și timpul pentru pregătirea lor aveau să fie limitate în cursul manevrelor ce urmau.

Râul Saale gonea zglobiu, tăindu-le calea. Apele curgeau impetuoase, deși ploile toamnei nu începuseră încă. Laurence se opri în mijlocul podului și vârî o creangă lungă în valuri: cu brațul întins până la limită, tot nu ajungea la fundul apei, iar apoi, când îngenunche, să încerce să coboare creanga mai mult, un curent năvalnic i-o smulse violent din mână.

–Nu mi-ar plăcea să încerc s-o traversez, cu atât mai puțin cu artileria, declară Laurence, ștergându-și mâinile în timp ce cobora de pe pod.

Deși abia dacă știa o boabă de engleză, Badenhaur clătină din cap, aprobându-l întru totul: traducerea nu era necesară.

Localnicii nu erau încântați de iminenta invadare a orășelului lor adormit, dar negustorii acceptară destul de ușor să se lase îmbunați cu aur, chiar dacă la etajele superioare ale caselor lor, femeile trăgeau repede obloanele când treceau. Se târguiră cu proprietarul unui mic han, care se învoi, până la urmă, să le vândă aproape toate rezervele sale, înainte ca grosul trupelor să sosească și să confișteze, probabil, totul. Le puse la dispoziție, de asemenea, doi dintre băieții săi, să le care proviziile.

–Spune-le, te rog, că n-au de ce să se teamă, îi ceru Laurence lui Badenhaur, după ce traversară înapoi râul și se apropiau de adăpost, unde dragonii agitați făceau un zgomot neobișnuit de mare, trăncănind între ei.

Băieții făcură ochii cât talgerele.

Vorbele lui Badenhaur nu reușiră să-i liniștească prea mult, și băieții o luară la fugă spre casă aproape imediat ce Laurence reuși să le dea fiecăruia câțiva bănuți, drept mulțumire. Dar întrucât lăsară mâncarea, ce înălța mirosuri delicioase din coșuri, nimeni nu se sinchisi prea mult. Gong Su se apucă de treabă. Își însușise deja aproape în întregime rolul de bucătar pentru oameni, nu doar pentru Temeraire, sarcină care le revenea de obicei prin rotație membrilor echipajului de bord, dar care arareori era bine îndeplinită. Se obișnuiseră cu toții treptat cu adăugarea mirodeniilor și amestecurilor orientale în mâncarea lor până când, acum, le-ar fi observat mai degrabă absența.

Bucătarul nu avea, altminteri, nicio ocupație. Când dragonii se adunară pentru masă, Eroica îi spuse lui Temeraire, pe un ton încurajator:

–Vino să mănânci cu noi! De carne proaspătă ai tu nevoie în ajunul unei bătălii. Sângele fierbinte îți dă vigoare.

Iar Temeraire, fără să-și ascundă încântarea în fața unei asemenea invitații, acceptă și își sfâșie cu mare nerăbdare vaca, deși își linse botul cu mai multe mofturi decât ceilalți și se spălă apoi în râu.

Era aproape o atmosferă de sărbătoare, când primele escadroane de cavalerie începură să traverseze râul, iar sunetele și mirosurile cailor ajunseră la ei prin perdeaua de copaci, însoțite de scârțâitul și mirosul greu de ulei al afeturilor: restul oamenilor nu aveau să sosească până dimineață. Când se lăsă înserarea, Laurence îl luă pe Temeraire într-un scurt zbor solitar, ca să-și consume o parte din energia nervoasă care îl îndemnase să scurme iarăși în pământ. Zburară

foarte sus, ca să nu sperie caii, și Temeraire plană o vreme, mijindu-și ochii în amurg.

–Laurence, nu vom rămâne prea descoperiți, în zona asta? întrebă Temeraire, rotindu-și capul. Peste râu nu ne putem întoarce foarte repede, dacă există doar un singur pod. Și sunt toate pădurile alea prin preajmă.

–Nu intenționăm să trecem din nou râul, apărăm podul pentru restul armatei, îi explică Laurence. Dacă ceilalți ar veni și malul ar fi în stăpânirea francezilor, ar fi foarte dificil să traversăm, în fața rezistenței lor, așa că trebuie să apărăm podul dacă putem.

–Dar nu văd restul armatei venind, constată Temeraire. Adică, îl văd pe prințul Ludovic, cu restul avangărzii, dar pe nimeni altcineva în spatele nostru. Și sunt multe focuri acolo, în față.

–Cred că infanteria aia afurisită vine iarăși de-a bușilea, spuse Laurence, privind și el încordat spre nord.

Putea distinge luminile trăsurii prințului Ludovic, legănându-se pe drum către tabăra din preajma orașului, iar dincolo, doar beznă, până hăt, departe, în timp ce spre sud sclipeau mici focuri fumegânde, ca niște licurici, strălucitoare în întunericul ce se lăsa: francezii erau la mai puțin de o milă depărtare.

Prințul Ludovic acționă fără șovăire: în zori, batalioanele traversau deja podul în viteză și își ocupau pozițiile. Opt mii de oameni, cu peste patruzeci și patru de tunuri în sprijinul lor, deși jumătate din ei erau saxonii înrolați cu arcanul, care bodogăneau și mai sonor acum, când se știa că francezii sunt atât de aproape. Primele focuri de

muschetă se auziră o oră mai târziu. Nu era adevăratul început al bătăliei, doar un schimb izolat de focuri între avanposturile prusace și iscoadele franceze.

La nouă dimineața, francezii ieșeau dintre dealuri, ținându-se departe, în pădure, unde dragonii nu-i puteau ajunge cu ușurință. Eroica își conduse formația pe deasupra lor, cu mișcări largi, amenințătoare, urmați de Temeraire, dar fără un efect vizibil. Lui Temeraire îi fusese interzis să folosească focul divin în apropierea cavaleriei. Spre marea lor frustrare, în scurt timp li se făcu semn să se întoarcă, pentru ca infanteria și cavaleria să poată să înainteze și să atace.

Eroica înălță un steag de semnal.

–Jos, aterizați, traduse Badenhaur, care stătea aproape, în stânga lui Laurence.

Coborâră cu toții din nou în adăpost, unde se afla un mesager, gâfâind, cu ordine noi pentru căpitanul Dyhern.

–Ei, prieteni, avem noroc! strigă vesel acesta către toată formația, fluturând plicul deasupra capului. Acolo se află mareșalul Lannes și astăzi avem de învins o grămadă de vulturi! E rândul cavaleriei, o vreme. Iar noi vom încerca să venim în urma lor și să vedem dacă putem găsi câțiva dragoni francezi cu care să luptăm.

Se ridicară din nou în văzduh, deasupra câmpului de bătălie: scăpați de amenințarea formației de dragoni, trăgătorii francezi țâșniseră afară din pădure, să atace primele rânduri ale armatei prințului Ludovic, iar în spatele lor mărșăluiau în șir un singur batalion de infanterie și câteva escadroane de cavalerie ușoară: nu era încă o mare desfășurare de forțe, dar bătălia începuse de-a

binelea și acum tunurile se porneau să vorbească, cu glasurile lor groase, bubuitoare. Pe dealurile împădurire înaintau umbre. Mișcările lor erau greu de deslușit și, când Laurence își îndreptă luneta spre ele, Temeraire scoase un răcnet răsunător: o formație franceză de dragoni se ridicase în aer și se îndrepta spre ei.

Formația era considerabil mai mare decât cea a lui Eroica, dar compusă aproape în întregime din dragoni mai mici, majoritatea de talie ușoară și chiar câțiva curieri. Nu aveau nimic din precizia care caracteriza manevrele prusace. Se așezaseră într-un fel de piramidă, dar una șubredă, și băteau din aripi cu viteze atât de diferite, încât schimbau locurile între ei, în timp ce se apropiau.

Eroica și formația lui se organizau într-o ordine perfectă pentru a întâmpina formația franceză care gonea spre ei, desfășurându-se într-o linie dublă, pe două niveluri. Temeraire aproape că se învârtea în cercuri, încercând să nu depășească flancul lor stâng, unde îl plasase Laurence. Formația era pregătită înainte ca francezii să ajungă la ea și pușcașii de la bordul fiecărui dragon ridicară armele pentru devastatorul tir pentru care prusacii erau, pe bună dreptate, temuți.

Dar tocmai când ajunseră destul de aproape și armele începură să pocnească, formația franceză se împrăștie în cel mai desăvârșit haos, dragonii țâșnind în toate direcțiile, și tirul prusac nu avu aproape niciun efect. Fusese o mișcare foarte abilă să atragă focul în altă direcție, se văzu Laurence nevoit să recunoască, fără a-i înțelege, însă, imediat rostul: n-avea să le folosească prea mult, când micii dragoni francezi nu transportau pușcași care să răspundă cu foc.

Dar nici nu păreau să dorească asta. În schimb, doar se învârteau într-un nor haotic, bâzâitor, păstrând o distanță prudentă, prea departe pentru abordaj, în timp ce echipajele lor trăgeau aproape la întâmplare, împușcând ici și colo câte un om, se năpusteau pentru o clipă să atace cu ghearele sau cu botul dragonii prusaci, profitând de orice breșă. Și apăruseră multe asemenea breșe: criticile arțăgoase ale lui Temeraire se dovediră îndreptățite și, curând, aproape toți dragonii prusaci sângerau, pe ici, pe colo, încercând dezorientați să zboare într-o direcție sau alta ca să-și înfrunte rivalii cum se cuvine.

Temeraire, acționând singur, reușea cel mai bine să evite dragonii mai mici care-i hărțuiau și să le răspundă. Fără pericolul abordajului și în condițiile în care folosirea artileriei ar fi însemnat doar muniție irosită, împotriva unor ținte atât de mici și de agile, Laurence îi făcu lui Temeraire un semn scurt cu capul și le ordonă oamenilor săi, cu o fluturare a mâinii, să stea cât mai jos și să se ferească. Avântându-se într-o aprigă urmărire, Temeraire prinse, unul după altul, micii dragoni francezi, scuturându-i energic și zgâriindu-i până când se retraseră grăbiți din luptă, țipând de durere.

Însă Temeraire era doar unul, iar dragoni mici erau mult mai mulți decât putea să-i prindă singur. Lui Laurence i-ar fi plăcut să încerce să-i spună lui Dyhern să rupă formația și să lase dragonii să zboare fiecare cum voia: în felul acesta, cel puțin nu s-ar fi expus întotdeauna și greutatea lor mai mare ar fi trebuit să aibă un cuvânt de spus împotriva dragonilor mai mici. Nu avu ocazia, dar, după alte câteva treceri, Dyhern ajunse la aceeași concluzie: alt steag de semnal se înălță și formația se despărți. Dragonii însângerați, înnebuniți de

durere, se năpustiră asupra francezilor cu o nouă energie.

–Nu, nu! țipă Temeraire, făcându-l pe căpitanul său să tresară și, întorcându-și brusc capul, adăugă: Laurence, acolo, jos, uite…

Laurence se aplecă într-o parte, peste gâtul dragonului, scoțând deja luneta: o mare parte a infanteriei franceze ieșea din pădure, la vest, împresurând flancul drept al prințului Ludovic, iar centrul începea să fie împins în spate de forța puternică și hotărâtă a luptei: oamenii se retrăgeau peste pod și cavaleria nu avea loc să atace. Acum ar fi fost momentul ideal pentru o intervenție a dragonilor care să respingă încercarea de flancare, dar, cu formația risipită, era aproape sigur sortită eșecului.

–Hai, Temeraire! strigă Laurence, iar dragonul, trăgând deja aer în piept, își strânse aripile și țâșni ca o săgeată în jos, către trupele franceze care câștigau teren la vest: pieptul i se umflă și Laurence își lipi mâinile de urechi, ca să atenueze forța teribilă a răcnetului, când Temeraire dezlănțui vântul divin.

După ce termină, zbură în sus și se retrase, și zeci de oameni rămaseră chirciți și nemișcați la pământ, cu sângele prelingându-li-se din nări, din urechi și din ochi, iar copacii mai mici zăceau doborâți în jurul lor, ca niște bețe de chibrit.

Însă apărătorii prusaci erau și ei mai mult năuciți decât încurajați și, în stupefiata lor neclintire, un francez în uniformă de ofițer sări dintre copaci, printre trupurile căzute, ridicând un steag și strigând:

–*Vive l'Empereur! Vive la France!*[2]

Bărbatul se năpusti înainte și în spatele lui veni tot restul avangărzii franceze, aproape două mii de oameni care se revărsară împotriva prusacilor, lovind cu baionetele și săbiile, amestecându-se printre ei, astfel că Temeraire nu mai putea lovi din nou fără să omoare tot atâția oameni de-ai lor.

Situația devenea disperată: pretutindeni infanteriștii erau forțați să intre în râul Saale, unde curentul și greutatea propriilor cizme îi trăgeau la fund, iar copitele cailor alunecau pe mal. În timp ce Temeraire plana, căutând o deschidere, Laurence îl văzu pe prințul Ludovic alăturându-se cavaleriei, pentru un atac la centru. Caii se masau în jurul lui și, nechezând și bubuind, se avântară plini de curaj și se ciocniră cu husarii francezi, într-un impact ca un dangăt de clopot, când săbiile se întâlniră. Nori groși și negri de praf de pușcă se stârniră în încleștare, înlănțuind picioarele cailor și învolburându-se în jurul lor, ca o furtună. Laurence fu cuprins de speranță, preț de o clipă, dar apoi îl văzu pe prințul Ludovic căzând, cu sabia sărindu-i din mână, și un strigăt teribil de bucurie se înălță din piepturile francezilor, când steagul prusac se prăbuși lângă el.

Nimeni nu făcu nicio mișcare salvatoare. Batalioanele saxone se risipiră primele, năpustindu-se sălbatic peste pod sau aruncându-și armele, să se predea. Prusacii stăteau în grupuri mici, în timp ce ofițerii prințului Ludovic încercau să țină oamenii laolaltă și să se retragă în ordine. Majoritatea prusacilor își abandonau armele de foc pe câmpul de luptă și, încercând să fugă, se prăvăleau la pământ ori cădeau în râu, pe capete, sub tirul nemilos al francezilor.

Podul fu cucerit imediat după prânz. În momentul acela, Temeraire și ceilalți dragoni erau angajați

doar în apărarea retragerii, căutând să împiedice micii și agilii dragoni francezi s-o transforme într-o debandadă totală. Nu aveau prea mult succes: saxonii fugeau mâncând pământul, iar dragonii francezi înhățau artileria și caii deopotrivă din mijlocul oștirii prusace și îi depuneau în mâinile infanteriei franceze, care acum ocupa poziții pe malul celălalt al râului Saale, printre clădirile încă oblonite ale orașului.

Lupta era ca și încheiată. Steagurile ce dădeau semnalul *sauve qui peut* [3] fluturau jalnic de pe ruinele taberei prusace, iar norii de fum se risipeau. Dragonii francezi se retrăgeau, în sfârșit, căci se îndepărtaseră deja prea mult de infanteria care îi sprijinea, iar Temeraire și dragonii prusaci, toți sleiți și osteniți, aterizară la semnalul lui Dyhern, să-și tragă sufletul.

Căpitanul nu încercă să-i consoleze; nu exista nicio consolare. Cel mai mic din formație, un dragon de talie ușoară, aducea cu grijă, în ghearele sale, trupul zdrobit al prințului Ludovic, recuperat, printr-un salt disperat, de pe câmpul de luptă. Dyhern se mărgini să spună concis:

–Adunați-vă echipajele de sol și retrageți-vă în Jena. Ne întâlnim acolo.

13

Laurence își lăsase echipajul de sol departe, pe celălalt mal al râului Saale, la adăpostul unui defileu împădurit bine ascuns, greu de văzut de sus. Stăteau toți laolaltă, cei mai puternici în față, pregătiți cu topoare, săbii și pistoale, iar Keynes și mesagerii în spate, în timp ce ouăle erau protejate, înfășurate și înhămate, lângă un mic foc.

–Am auzit tunurile apropiindu-se, de când ați plecat, domnule, spuse Fellowes, tulburat, de

îndată ce el și oamenii lui începură să cerceteze hamul lui Temeraire, căutând eventuale stricăciuni.

–Da, spuse Laurence, ne-au ocupat pozițiile, ne retragem la Jena. Avea senzația că vorbește de undeva de departe. O imensă oboseală pusese stăpânire pe el, dar nu putea să lase să se vadă asta. O porție de rom pentru tot echipajul de sol. Vă rog, ocupați-vă, Roland, Dyer, adăugă el, coborând.

Emily și Dyer trecură pe la fiecare cu sticlele de băutură și un pahar, iar oamenii luară câte o dușcă. Laurence bău ultimul, recunoscător. Băutura fierbinte era, cel puțin, o prezență imediată.

Se duse în spate să vorbească despre ouă cu Keynes.

–Nicio problemă, spuse medicul. Ar putea să reziste așa o lună, fără nicio problemă.

–Când o să eclozeze? întrebă Laurence.

–Nu s-a schimbat absolut nimic, răspunse Keynes, în stilul său ursuz. Mai avem undeva între trei și cinci săptămâni, altfel aș fi anunțat.

–Foarte bine, spuse căpitanul și îl trimise să-l examineze pe Temeraire, să vadă dacă există vreun semn de vătămare a mușchilor ca rezultat al suprasolicitării, pe care, în focul bătăliei sau în starea actuală, ar fi putut să nu-l observe.

–Problema a fost mai ales că ne-au luat prin surprindere, spuse Temeraire nefericit, când Keynes se cățără pe trupul lui. Și acele formații nenorocite, adăugă dragonul. O, Laurence, ar fi trebuit să insist și să-i fac să mă asculte.

–N-ai fi avut nicio șansă să reușești, în condițiile date, zise Laurence. Nu trebuie să-ți faci reproșuri.

Mai bine gândește-te cum ar putea fi corectate cel mai ușor mișcările formației, fără ca asta să-i deruteze prea mult. Sper că acum îi vom putea convinge să-ți asculte sfatul. Astfel, vom repara o gravă eroare de tactică, cu prețul unei singure încăierări, oricât de dureroasă a fost această lecție. Ne vom socoti apoi norocoși că n-a fost mai rău.

Sosiră la Jena la primele ore ale dimineții. Armata se apropia de oraș, strângând rândurile. Francezii capturaseră la Gera un convoi de provizii de mare trebuință, iar depozitele din oraș erau aproape goale. Găsiră o singură oaie pricăjită pentru Temeraire. Gong Su o valorifică fierbând-o înăbușit, cu un adaos de ierburi aromatice culese chiar de el, și Temeraire mâncă mai bine decât oamenii, care se mulțumiră cu un terci pripit și pâine uscată.

În toată tabăra se auzeau murmure de nemulțumire, când Laurence trecu pe lângă focuri: saxonii rătăciți, venind dinspre câmpul de luptă, susțineau că ei duseseră greul atacului, sacrificați în încercarea de a-i opri pe francezi. Și, mai rău, se înregistrase încă o înfrângere: generalul Tauentzein, retrăgându-se dinspre Hof din fața francezilor, scăpase din brațele mareșalului Soul și nimerise în cele ale mareșalului Bernadotte, adică din lac în puț, și pierduse patru sute de oameni înainte să fugă, în sfârșit. Suficient ca să neliniștească pe oricine, darămite pe cei care contaseră pe o victorie ușoară, sigură. Acea încredere deplină de la început se risipise cu totul.

Îl găsi pe Dyhern, împreună cu ceilalți aviatori prusaci, înghesuiți într-un bordei dărăpănat, părăsit în grabă de țăranii care îl locuiseră, când dragonii coborâseră pe câmpurile lor.

–Nu propun o modificare totală, spuse Laurence, apăsat, prezentându-și diagramele schițate la indicațiile lui Temeraire. Doar acele schimbări care pot fi introduse cu ușurință. Riscurile pe care le presupune o schimbare atât de disperată, în ultimul ceas, nu se pot compara cu certitudinea dezastrului, dacă nu luăm nicio măsură.

–Ești destul de amabil să nu spui: „Ți-am zis eu“, remarcă Dyhern, dar eu o aud, oricum. Foarte bine. Vom lăsa un dragon să ne fie instructor și vom vedea ce poate fi făcut. Cel puțin n-o să stăm să ne lingem rănile ca niște câini bătuți.

Dyhern și căpitanii lui se așezaseră posomorâți în jurul mesei aproape goale, bând în tăcere. Acum, cu un efort imens, căpitanul se mobilizase, antrenându-i și pe ei. Prin simpla forță a personalității sale, reuși să le insufle curaj, dojenindu-i că s-au lăsat cuprinși de disperare, și aproape că îi târî după el afară, să se întoarcă la dragonii lor. Activitatea le ridică și frunțile, și moralul, și lui Temeraire poate cel mai mult. Așteptă în capul oaselor, cu ochii strălucind, până se adunară cu toții și se avântă bucuros în exercițiu, arătându-le noile scheme de zbor pe care le concepuse.

La acestea, Laurence și Granby contribuiseră puțin, dar simplificaseră mult. Manevrele complicate pe care Temeraire le putea executa fără să clipească depășeau agilitatea fizică a celor mai multe rase occidentale de dragoni. Chiar și considerabil încetinite, noile scheme le creară la început o oarecare dificultate prusacilor, deprinși de atâta vreme cu exercițiile lor, dar precizia care caracteriza antrenamentul lor riguros începu, încetul cu încetul, să-și spună cuvântul, astfel că, după vreo zece manevre, erau obosiți, dar triumfători. O parte dintre ceilalți dragoni ai

armatei se apropiară să privească și, în scurt timp, veniră și ofițerii lor. Când Dyhern și formația lui aterizară în sfârșit, ca să ia o pauză, fură asaltați imediat de întrebări și, în scurt timp, două alte formații erau în aer, încercându-și puterile.

Antrenamentul lor fu, însă, întrerupt, în după-amiaza aceea, de o nouă schimbare de planuri: armata se concentra din nou lângă Weimar, cu intenția de a se retrage pentru a-și proteja liniile de comunicare cu Berlinul. Și, din nou, dragonii aveau s-o ia înainte. Vestea fu întâmpinată cu un murmur furios. Toate marșurile încoace și încolo, toate ordinele schimbătoare fuseseră primite până acum cu inima ușoară, văzute ca inevitabile schimbări ale cursului războiului. Dar să se retragă din nou acum, zor-nevoie, ca și cum două mici victorii franceze ar fi fost de-ajuns să-i determine să se retragă, asta îi înfuria pe toți. Iar ordinele confuze începeau să dea și mai neliniștitoarea impresie a unei lipse de decizie din partea comandanților.

În această stare de spirit ostilă, ajunse la ei vestea că nefericitul prinț Ludovic își ocupase poziția pe celălalt mal al râului Saale, răspunzând unor ordine neclare din partea lui Hohenlohe, care, într-adevăr, sugeraseră o înaintare, deși respectiva manevra nu fusese autorizată de Brunswick sau de rege. Întreaga armată nu mai fusese, până la urmă, deplasată spre sud, fiind evident că Hohenlohe își schimbase planurile.

–A trimis noi ordine de retragere, spuse cu amărăciune Dyhern, aflând asta de la unul dintre aghiotanții prințului Ludovic, care tocmai reușise să se întoarcă în tabără, pe jos, după ce calul lui se împiedicase în timp ce traversa râul Saale. Dar noi intrasem deja în luptă și prințul nostru n-a mai avut

nici o oră de trăit. Așa și-a pierdut Prusia unul dintre cei mai buni oșteni ai săi.

Nu se putea vorbi despre răzvrătire, dar toți erau foarte furioși și, mai grav, descurajați. Sentimentul de împlinire dobândit pe parcursul după-amiezii dispăru. Merseră în tăcere, în luminișuri, să supravegheze munca de împachetare.

Zgomotul dragonilor-curieri părăsind adăpostul începuse să devină unul detestabil, însemnând că se pregătea o altă nesfârșită ședință inutilă. Laurence se trezi, în agitația de aripi, la orele încă întunecate ale dimineții și ieși din cortul său, desculț și în cămașă, să-și spele fața în butoiul cu apă. Nu era încă înghețată, dar mai rece decât ar fi fost suficient ca să trezească un om de-a binelea. Temeraire dormea liniștit și răsuflarea i se înălța în aburi calzi din nări. Salyer ridică vigilent ochii, când Laurence aruncă o privire în cortul strâmt, înghesuit, unde veghease ouăle peste noapte, împreună cu Allen, care acum sforăia – cel mai cald loc din tabără, cu pânza așezată în două straturi și cărbunii din mangal dogorind.

Se aflau acum puțin la nord de Jena, lângă unul din flancurile armatei prusace, aproape lipiți de el. Ducele de Brunswick își mutase oastea mai aproape, în timpul nopții. Toată regiunea părea împânzită de focuri, al căror fum se îngemăna trist în depărtare cu orașul în flăcări: ceva între panică și revoltă izbucnise în seara precedentă în rândul armatei lui Hohenlohe, pornind de la mâncarea prea puțină și prea numeroasele vești proaste. Avangarda franceză fusese zărită din nou, imediat la sud, și convoaiele de provizii pe care le așteptau nu sosiseră încă. Prea mult, mai cu seamă pentru saxoni, aliați rezervați de la bun început și acum total deziluzionați.

Adăpostul lor fiind despărțit de restul taberei, Laurence nu văzuse prea mult din nefericitele evenimente, dar înainte să poată fi restabilit calmul, focul se răspândise printre clădiri și aerul dimineții era acum înțepător, mirosind a fum și a cenușă și umed de ceața densă. Era dimineața zilei de 13 octombrie. Trecuse aproape o lună de la sosirea lor în Prusia și încă nu primiseră niciun mesaj din Anglia, corespondența circulând greu și nesigur în ținutul plin de oameni înarmați. Stând singur, cu ceaiul său, în poiană, Laurence privea cu jind spre nord: simțea profund nevoia unei legături cu ai săi, aflați atât de chinuitor de aproape. Arareori cunoscuse un dor de casă atât de puternic, chiar și când se aflase mult mai departe.

Începea să se crape de ziuă, dar ceața persista cu înverșunare, o negură deasă, cenușie, care învăluia întreaga tabără. Sunetele răzbăteau doar la mică distanță, înăbușite în mod ciudat, sau veneau parcă de nicăieri, astfel că vedeai tăcute siluete fantomatice mișcându-se fără să facă vreun zgomot, iar în altă direcție auzeai plutind glasuri fără trup. Oamenii se sculară apatici și își văzură de treburi fără să vorbească prea mult unul cu altul. Erau obosiți și înfometați.

Ordinele veniră imediat după ora zece dimineața: grosul armatei avea să se retragă către nord, prin Auerstadt, în timp ce trupele lui Hohenlohe rămâneau pe poziție, acoperind retragerea. Laurence citi mesajul în tăcere și i-l dădu înapoi mesagerului lui Dyhern, fără comentarii. Nu voia să-l critice pe comandantul prusac în fața unui ofițer de-al său. Prusacii fură mai puțin reticenți între ei, vorbind zgomotos în limba lor, când instrucțiunile făcură înconjurul taberei.

–Oamenii zic că ar trebui să ne luptăm de-adevăratelea cu francezii, aici, și cred că au

dreptate, spuse Temeraire. De ce ne aflăm aici, dacă nu să luptăm? Am fi putut rămâne la Dresda, în loc să facem tot marșul ăsta. E ca și cum am fugi.

–Nu e cazul ca noi să spunem asemenea lucruri, zise Laurence. S-ar putea să existe informații care ne lipsesc și care să explice toate aceste manevre.

Era un argument neconvingător, pe care nici Laurence nu-l prea credea.

În ceea ce-i privea, nu era de așteptat să se deplaseze prea curând și, întrucât dragonii erau prost hrăniți deja de trei zile, primiră ordine să nu-i solicite, întrucât puteau fi chemați în orice moment la un nou marș sau o nouă bătălie, deși asta, cel puțin, părea acum puțin probabil. Temeraire se mulțumi să moțăie și să viseze oi, iar Laurence îi spuse lui Granby, lăsându-i comanda:

–John, mă duc să arunc o privire, dintr-un loc mai înalt, dincolo de ceața asta blestemată.

O colină cu coama teșită, numită Landgrafenberg, domina platoul și valea Jenei: Laurence îl luă din nou drept ghid pe tânărul Badenhaur și, împreună, își croiră drum printr-o trecătoare îngustă, șerpuitoare, care urca pe coasta ei împădurită, năpădită pe alocuri de tufe țepoase de mur. Mai sus, cărarea se pierdea în ierburile înalte: nimeni nu cosise fânul aici, dealul fiind prea abrupt ca să merite osteneala, dar, ici și colo, copacii mai mici fuseseră tăiați și oile bătătoriseră luminișuri. Câteva îi priviră nepăsătoare și se îndepărtară între ferigi.

Asudați, ajunseră în vârf după aproape o oră de mers anevoios.

–Așa, spuse Badenhaur, arătând cu mâna, fără să mai adauge nimic, spre frumoasa panoramă.

Laurence clătină din cap. Un cerc de munți albaștri-fumurii închidea priveliștea în depărtare, dar, din poziția lor ridicată, toată valea se desfășura în jurul lor, aproape ca o hartă vie, cu colinele mai domoale acoperite de fagi îngălbeniți și pâlcuri mici de conifere, printre care se înălțau falnici câțiva mesteceni cu coaja albă. Câmpurile erau aproape în întregime galben-maronii și netede, o mare parte a recoltei fiind deja în hambare, amorțite în palida lumină autumnală care făcea ca ziua să pară deja târzie și dădea fermelor răzlețe un contur strălucitor.

Un pâlc greu de nori ce înaintau continuu către vest ascundeau acum soarele dimineții de privirile lor și umbra se strecura în sus și peste coline. Prin contrast, o porțiune din râul Saale, adăpostită printre dealuri, undeva mai departe, oglindea întreaga lumină a soarelui și răspândea o strălucire incandescentă, până când Laurence se pomeni cu ochii aproape lăcrimând. Vântul se stârni, un sunet mocnit, de frunze și crengi uscate, ca un foc care trosnește, și, dincolo de el, un vuiet mai adânc, mai cavernos, ca o velă care se desface, dar continuând la nesfârșit. În rest, era o liniște adâncă. Aerul avea un gust și un miros neobișnuit de searbăd: nicio miasmă de animal sau putreziciune, pământul fiind deja întărit de îngheț.

Pe coasta muntelui de unde veniseră se afla armata prusacă, în șirurile ei compacte, ascunsă, aproape în întregime, sub o pătură groasă de ceață, dar, ici și colo, soarele scânteia vitejește pe baionete, în timp ce trupele lui Brunswick începeau să se retragă spre nord, către Auerstadt. Laurence se duse, cu băgare de seamă, să arunce o privire în partea cealaltă, unde se afla orașul: nu se zărea

niciun semn al prezenței francezilor, dar focurile din Jena se stingeau, fărâme cu strălucire portocalii, care păreau niște cărbuni de la înălțimea aceea și păleau una câte una în mijlocul unor strigăte nedeslușite. Laurence putea distinge vag formele carelor trase de cai care se perindau la râu, după apă.

Rămase o vreme să contemple zona, comunicând prin gesturi cu Badenhaur și recurgând din când în când la bruma de franceză pe care o știau amândoi, dar apoi încremeniră brusc: o pală de vânt risipi coloana groasă de fum de deasupra orașului și dezvălui privirii un dragon care se apropia dinspre est: era Lien, zburând peste râu și peste oraș, înaintând rapid, ca o pasăre colibri și oprindu-se când și când, să planeze. Preț de o clipă înfiorată, Laurence avu impresia că Lien se îndreaptă chiar spre ei, dându-și repede seama că nu era deloc doar o impresie.

Badenhaur îl trase de braț și, împreună, se aruncară la pământ, târându-se sub tufele de mur, în timp ce spinii lungi îi zgâriau și li se agățau de haine. La câțiva pași, găsiră un refugiu săpat în pământ și ferit de rugi. Crengile continuară să foșnească și după ce se culcară în adâncitură și, după o clipă, o oaie veni, înaintând anevoie și lovind cu picioarele, să li se alăture în micul adăpost. În urma ei, mari smocuri de blană rămaseră agățate în ghimpi, formând un paravan bine-venit. Animalul se aruncă tremurând lângă ei, găsind și el, probabil, puțină alinare în apropierea lor, în timp ce dragonul alb își închise aripile mari și ateriză cu grație în vârful colinei.

Laurence așteptă încordat: dacă Lien îi văzuse, dacă îi vâna, niște tufe de mur n-aveau cum s-o țină multă vreme la distanță. Dar ea privi în altă parte, interesată mai degrabă de panorama pe care

ei înșiși o examinaseră. Ceva se schimbase în înfățișarea ei: în China, o văzuse cu seturi de bijuterii din aur și rubine, lucrate cu migală; în Istanbul, renunțase la podoabe; dar acum purta ceva foarte diferit, ceva ca o diademă așezată la baza gulerului ei și prinsă ingenios sub marginile maxilarului, făcută mai degrabă din oțel strălucitor decât din aur și având montat la mijloc un enorm diamant, aproape cât un ou de găină, care sclipea semeț chiar și în lumina slabă a dimineții.

Un bărbat în uniformă franceză alunecă de pe spinarea ei și sări jos. Laurence era profund surprins să vadă că Lien tolerase un pasager, cu atât mai mult unul atât de puțin distins. Ofițerul era cu capul descoperit, avea părul negru și rar, tuns scurt, și purta doar o manta grea de piele, peste o uniformă de vânător, cizme negre lungi, trase peste pantaloni și o sabie la îndemână, atârnată la brâu.

–Ce frumos, toate oștirile adunate să ne întâmpine, spuse el într-o franceză cu un accent ciudat, deschizând o lunetă ca să cerceteze armata prusacă și acordând o atenție specială șirurilor care se îndepărtau pe drumul spre nord. I-am lăsat prea mult să ne aștepte, dar ne vom ocupa în curând de asta. Davout și Bernadotte ni-i vor trimite imediat înapoi. Nu văd steagul regelui. Dar tu?

–Nu, și n-ar trebui să așteptăm aici până-l vedem, în lipsa unor avanposturi. Ești prea expus, spuse Lien, pe un ton dezaprobator, privind absentă peste câmp: ochii ei roșii ca sângele nu erau prea ageri.

–Zău, acum sunt convins că sunt în siguranță în compania ta! o dojeni râzând ofițerul, și zâmbetul, întors o clipă spre ea, îi lumină toată fața.

Badenhaur strânse brațul lui Laurence aproape convulsiv.

–Bonaparte, șuieră prusacul, când căpitanul se uită la el.

Șocat, Laurence se întoarse, apropiindu-se de tufe, să vadă mai bine: bărbatul nu era pipernicit, cum și-l imaginase întotdeauna pe corsican, după descrierile ziarelor britanice, ci mai degrabă îndesat decât scund. În momentul acela, însuflețit de energie, cu ochii mari și cenușii strălucind și fața ușor îmbujorată de vântul rece, ar fi putut fi considerat chiar chipeș.

–Nu-i nicio grabă, continuă Bonaparte. Cred că puteam să le mai acordăm trei sferturi de oră și să lăsăm să plece încă o divizie. Puțină plimbare încoace și încolo o să-i aducă în starea de spirit potrivită.

Bonaparte petrecu cea mai mare parte a timpului alocat plimbându-se de-a lungul crestei, privind gânditor la platoul de dedesubt, cu expresia unei păsări de pradă, în timp ce Laurence și Badenhaur, prinși în capcană, erau forțați să îndure agonia spaimei pentru tovarășii lor. Un tremur lângă el îl făcu pe Laurence să întoarcă privirea. Mâna lui Badenhaur se furișase spre pistol, pe fața locotenentului citindu-se o teribilă indecizie. Laurence îl apucă de braț, oprindu-l, iar tânărul plecă ochii îndată, palid și rușinat, și își coborî mâna. În tăcere, căpitanul îl scutură viguros de umăr, consolator. Înțelegea foarte bine ispita: era imposibil să nu nutrești cele mai nebunești gânduri, când la nici zece iarzi depărtare se afla arhitectul tuturor nenorocirilor Europei. Dacă ar fi existat vreo speranță să-l poată lua prizonier, ar fi fost, desigur, de datoria lor să încerce, cu orice risc pentru ei, dar un atac prin surprindere n-ar fi avut nicio șansă de izbândă. De la prima lor mișcare, Lien ar fi intrat în alertă și Laurence știa foarte bine, din experiența sa personală, cât de repede

putea acționa un Celest. Singura lor șansă era, într-adevăr, pistolul: o lovitură de asasin, dintr-un adăpost, pe la spate. Nu.

Sarcina lor era limpede: trebuiau să aștepte, ascunși, apoi, cât puteau de repede, să ducă în tabără vestea că Napoleon închidea fălcile unei capcane peste ei. Mai aveau timp să transforme atacatorul în pradă și să obțină o victorie onorabilă. Dar într-o asemenea misiune orice minut conta și era o tortură să fii obligat să stai tăcut și neclintit, urmărindu-l pe împărat în meditațiile lui.

–Ceața se risipește, spuse Lien și coada îi zvâcni agitată. Se uita cu ochii mijiți jos, către pozițiile artileriei lui Hohenlohe, care aveau muntele în față. N-ar fi trebuit să riști așa. Trebuie să plecăm imediat de aici. În plus, ai primit toate rapoartele de care aveai nevoie.

–Da, da, dădaca mea, răspunse absent Bonaparte, privind din nou prin lunetă. Dar e altfel să vezi cu ochii tăi. Sunt cel puțin cinci erori în cotele hărților mele, chiar și fără măsurători, iar acelea nu sunt tunuri de trei pfunzi, ci de șase, cu artileria aceea călare la stânga.

–Un împărat nu poate fi și iscoadă, spuse Lien cu severitate. Dacă nu poți avea încredere în subordonații tăi, ar trebui să-i înlocuiești, nu să le faci treaba.

–Iată-mă primind lecții! spuse Bonaparte cu prefăcută indignare. Nici măcar Berthier nu-mi vorbește așa.

–Ar trebui, când ești nesăbuit, îi dădu replica Lien. Haide, nu vrei să-i provoci să vină aici sus și să încerce să cucerească vârful, adăugă ea pe un ton mieros.

–A, au ratat șansa asta, zise Napoleon. Dar, foarte bine, voi încerca să-ți fac pe plac. Oricum, e timpul să trecem la treabă.

Lăsă, în sfârșit, deoparte luneta și păși în ghearele lui Lien, făcute căuș, ca și cum ar fi fost obișnuit de-o viață să fie manevrat de un dragon.

Badenhaur se târa deja prin tufișuri, înainte ca Lien să se îndepărteze. Laurence năvăli în poiană în spatele lui și se opri să privească pentru ultima oară panorama, căutând din priviri armata franceză. Ceața era acum subțire și imaterială, risipindu-se în mănunchiuri, și putea vedea în sfârșit deslușit în preajma Jenei trupele mareșalului Lannes, adunând muniție și hrană, recuperând lemne și materiale din ruinele clădirilor arse, ca să-și facă adăposturi, construind țarcuri. Dar, deși scoase luneta și privi în toate direcțiile, Laurence nu zări nici un alt detașament francez masat în imediata apropiere, cu siguranță nu pe acest mal al râului Saale. Nu reușea să-și dea seama de unde avea de gând să-și ia Bonaparte oamenii, ca să lanseze orice fel de atac.

–S-ar putea să reușim să luăm în stăpânire aceste înălțimi înainte să-și instaleze oamenii, spuse Laurence, doar pe jumătate pentru Badenhaur.

Dintr-o asemenea poziție, o baterie de artilerie ar oferi un avantaj decisiv asupra platoului. Nu era de mirare că Bonaparte voia s-o ocupe. Dar se pare că ezita să-și stabilească acolo un avanpost.

Și apoi dragonii începură să salte deasupra pădurilor îndepărtate, ca niște jucării pe arcuri ieșind din cutii: nu dragonii de talie ușoară pe care îi întâlniseră în bătălia de la Saalfeld, ci cei de talie medie care formau grosul oricărei forțe aeriene: dragoni Pecheur și Papillon, venind în mare viteză și ieșind din formație. Aterizară în mijlocul

trupelor franceze care apărau Jena, având ceva foarte ciudat în înfățișarea lor. Privindu-i mai atent, prin lunetă, Laurence își dădu seama că trupurile lor erau acoperite aproape în totalitate de oameni. Nu erau doar propriile lor echipaje, ci întregi companii de infanterie, agățate de un ham din mătase, de felul celor pe care le văzuse în China, folosite pentru transportul obișnuit al civililor, doar că mult mai întesate.

Fiecare om avea propria armă și propriul rucsac. Cel mai mare dintre dragoni ducea peste o sută de ostași. Iar ghearele dragonilor nu erau goale: duceau, cu efort, chesoane întregi de muniție, saci enormi de mâncare și, în mod șocant, plase pline cu animale vii. Acestea, după ce fură așezate în țarcuri și eliberate din plase, începură să umble năuce de colo-colo, lovindu-se de pereți și prăbușindu-se, asemenea porcilor pe care îi dusese Temeraire peste munți, nu cu mult timp în urmă. Laurence recunoscu, deprimat, cumplita ingeniozitate a planului: dacă dragonii francezi își căraseră propriile rații în felul acesta, armata franceză putea să fi adus oricâți cu ea, nu doar câteva zeci, câți se considera îndeobște că pot fi susținuți de o armată în marș pe un teritoriu ostil.

În decurs de zece minute, aproape o mie de oameni fuseseră lăsați la sol și dragonii se întorceau deja, după noi încărcături. Veneau, după estimarea lui Laurence, de la o distanță de cel mult cinci mile, însă cinci mile fără niciun drum, cu păduri dese și străbătute de râu. Un grup de oameni ar fi avut nevoie, în mod obișnuit, de câteva ore ca să-l traverseze. Dragonii însă aterizau în câteva minute la noile lor poziții.

Cum își convinsese Bonaparte oamenii să se atașeze de dragoni și să fie transportați prin aer, Laurence nu-și putea imagina și nu avea timp să

cugete. Badenhaur îl zorea, prin semne. În depărtare se înălțau dragonii de talie grea ai Armatei Aerului, uriașii Chevalieri și Chansons-de-Guerre, în toată masiva și teribila lor splendoare, îndreptându-se, la rândul lor, spre vârful muntelui, iar ei nu transportau nici hrană, nici muniție, ci tunuri de câmp.

Laurence și Badenhaur se năpustiră în josul povârnișului, alunecând într-un nor de pietricele pe cărarea abruptă, cu valuri de praf și frunze moarte înțepându-le fața, în timp ce dragonii aterizau în vârf. La jumătatea coborâșului, Laurence se opri atât cât să riște o ultimă privire înapoi: dragonii de talie grea descărcau batalioane, în grupuri de câte doi-trei oameni. Aceștia alergau de îndată să tragă tunurile la posturi, de-a lungul celei mai înalte creste, iar alături de ele erau depozitate mormane uriașe de mitralii și ghiulele, scoase din hamurile de pântece ale dragonilor.

Nu aveau cum să se lupte cu ei pentru cucerirea vârfului și nu exista nicio șansă de retragere. Bătălia avea să se desfășoare așa cum dorise Napoleon, în umbra tunurilor franceze.

14

Oamenii de la bateriile de artilerie discutau aprins înainte ca Laurence să iasă din cortul lui Hohenlohe. Curierii cei mai rapizi zburau deja disperați după Brunswick și rege și înspre vest, să cheme în ajutor efectivele din Weimar. Nu aveau altă opțiune acum decât să se concentreze cât mai repede posibil și să lupte. În ceea ce-l privea, Laurence era aproape recunoscător că francezii îi atacau, chiar dacă nu pentru caracterul năprasnic al asaltului lor: era de părere, așa cum fusese și

Temeraire, că în ultima săptămână comandanții se căzniseră cu disperare să evite tocmai războiul pe care îl provocaseră și pe care toți oamenii lor erau pregătiți să-l ducă. O amânare stupidă și lașă care nu putea decât să scadă moralul, să le împuțineze proviziile și să pună detașamentele în situația vulnerabilă de a fi doborâte pe rând, așa cum fusese bietul prinț Ludovic.

Perspectiva luptei alungase lâncezeala din tabără, iar exercițiile și disciplina de fier își spuneau cuvântul. Trecând cu pas iute printre rânduri, Laurence auzea râsete și tonuri glumețe. Instituirea stării de alertă fusese întâmpinată pretutindeni cu o reacție imediată și, cu toate că oamenii erau într-o stare deplorabilă, uzi și lihniți de foame, își păstraseră armele în bună stare, iar flamurile mari fluturau vesele, pocnind în vânt ca niște focuri de muschete.

–Laurence, repede, repede, luptă deja fără noi! strigă impacientat Temeraire, ridicându-se pe picioarele din spate, cu capul înălțat deasupra adăpostului, reperându-l pe căpitan înainte să ajungă măcar în poiană.

–Ți-am promis că o să ne batem astăzi destul, oricât de târziu intrăm în luptă, spuse Laurence, sărind între degetele desfăcute ale lui Temeraire, cu o viteză care-i contrazicea îndemnul la răbdare și săltând rapid pe poziție, cu ajutorul mâinii întinse a lui Granby. Toți membrii echipajului erau deja la locurile lor, ofițerii prusaci și cei britanici deopotrivă, iar Badenhaur, care fusese desemnat ca ofițer de semnal, ședea nerăbdător lângă Laurence.

–Domnule Fellowes, domnule Keynes, sper că siguranța ouălor va fi prima voastră preocupare! strigă Laurence spre cei de jos, fixându-și carabinierele pe ham tocmai la timp.

Temeraire se lansa deja în aer și singurul răspuns pe care Laurence îl primi fu fluturarea mâinilor lor, căci niciun cuvânt nu putea fi auzit în iureșul de aripi, în timp ce înaintau spre primele linii ale câmpului de luptă, să atace avangarda franceză care se apropia.

Câteva ore mai târziu, după primele ciocniri ale dimineții, Eroica îi conduse la sol, într-o mică vale unde dragonii puteau să bea câteva înghițituri de apă și să-și tragă sufletul. Laurence era bucuros să vadă că Temeraire rezista bine și nu era demoralizat, deși s-ar fi putut spune că fuseseră respinși. Existaseră, într-adevăr, puține speranțe să-i împiedice pe francezi să câștige teren, când tunurile lor fuseseră deja postate pe înălțimi, dar cel puțin îi obligaseră să plătească pentru avantajul obținut, iar prusacii câștigaseră timp suficient să-și desfășoare regimentele.

Departe de a fi descurajați, Temeraire și ceilalți dragoni erau mai degrabă entuziasmați că participaseră la bătălie și dornici să lupte din nou. În plus, trăseseră foloase de pe urma muncii lor: puțini erau cei care nu reușiseră să înhațe un cal mort sau doi, așa că erau mai bine hrăniți decât fuseseră de multă vreme și, în consecință, plini de energie. Așteptându-și rândul la apă, se apucaseră chiar să discute peste vale, povestindu-și fiecare faptele de vitejie și cum îi veniseră de hac unui dragon sau altuia. Laurence era convins că exagerau, căci câmpia nu era presărată de cadavrele victimelor lor, dar niciun scrupul în această privință nu umbrea plăcerea dragonilor de a se fuduli. Oamenii rămaseră la bord, trecându-și de la unul la altul gamelele și posmagii, dar căpitanii se adunară să se consulte câteva minute.

–Laurence, îi spuse Temeraire, când căpitanul coborî să li se alăture celorlalți, calul ăsta pe care-l mănânc mi se pare foarte ciudat. Poartă pălărie.

Capul ce atârna fără vlagă era acoperit de un soi ciudat de glugă, atașată de căpăstru și făcută dintr-un fel de bumbac subțire, foarte ușor, dar cu manșete tari de lemn care aproape încercuiau orificiile pentru ochi și un fel de săculețe care acopereau nările. Temeraire ținu capul, iar Laurence tăie unul dintre săculețe: un pachețel cu flori și ierburi uscate, și cu toate că acum era îmbibat de sânge și de răsuflarea umedă a calului, Laurence simțea încă mirosul puternic de parfum.

–Așezate astfel peste nas, probabil că-i împiedică să adulmece dragonii și s-o ia razna, spuse Granby, care venise să studieze capul animalului, împreună cu el. Îndrăznesc să spun că așa reușesc în China să țină cavaleria în frâu în preajma dragonilor.

–Asta e rău, foarte rău, afirmă Dyhern, după ce Laurence îi împărtăși informația. Înseamnă că-și vor putea folosi cavaleria sub atacul dragonilor, pe când noi, nu. Schleiz, mai bine te-ai duce și le-ai spune generalilor, adăugă el, adresându-i-se căpitanului unuia dintre dragonii de talie ușoară, iar omul clătină din cap și alergă înapoi la animalul său.

Zăboviseră la sol doar cincisprezece minute, dar când se înălțară în aer descoperiră o lume schimbată deja. Marea bătălie se desfășura acum din plin la picioarele lor: ceva cum Laurence nu mai văzuse. Pe cuprinsul a cinci mile de sate, câmpuri și păduri, fuseseră masate batalioane, fierul și oțelul scânteiau în soare, în mijlocul unei mări de culori, uniforme verzi, roșii și albastre cu miile, cu zecile de mii, toate regimentele aliniindu-

se în formațiile lor de luptă ca într-un monstruos balet, acompaniat de țipetele stridente ale cailor, de huruitul și duruitul roților carelor de provizii și de bubuitul de tunet al tunurilor de câmp.

–Laurence, întrebă Temeraire, câți sunt?

Proporțiile puteau face și un dragon să se simtă, pe bună dreptate, mic, o senzație cu care Temeraire nu era deloc obișnuit. Se opri și plană, șovăitor, privind lung câmpul de luptă.

Nori albi-cenușii de praf de pușcă erau purtați de vânt peste câmpuri și se încâlceau în pădurile de stejar și pin. În flancul stâng al prusacilor, în preajma unui sătuc, continua o luptă aprigă: mai mult de zece mii de oameni implicați, estima Laurence, și, totuși, un număr nesemnificativ. Altundeva, francezii se opriseră să-și întărească liniile, în spațiul pe care îl câștigaseră deja: oameni și cai se revărsau peste podurile râului Saale, însoțiți de strălucirea aurie a vulturilor de pe stindardele lor, și alții mai veneau pe spinările dragonilor. Pe primul câmp de luptă al dimineții, trupurile celor morți zăceau abandonate de ambele părți. Doar victoria ori timpul avea să se îngrijească de îngropăciunea lor.

Temeraire spuse, abătut:

–N-am știut că bătăliile pot fi așa de mari. Unde să mergem? Unii din oamenii aceia sunt departe, nu-i putem ajuta pe toți.

–Nu putem decât să ne facem partea noastră cât putem mai bine, îi răspunse Laurence. Lupta nu e câștigată de un singur om sau dragon. Asta e treaba generalilor. Trebuie să fim atenți la ordine și la semnale și să facem ceea ce ni se cere.

Temeraire mormăi neliniștit:

–Și dacă nu avem generali foarte buni?

Întrebarea era sâcâitor de isteață. Dintr-odată, în minte îi veni comparația dintre acel bărbat sfrijit, cu ochi scânteietori, de pe vârful muntelui, atât de plin de siguranță și de autoritate, și bătrânii din pavilioanele lor, cu consiliile, certurile și ordinele care se schimbau la nesfârșit. Jos, în spatele câmpului de luptă, îl vedea pe Hohenlohe, pe calul său, cu peruca acum cernită pe cap, cu grupul său de aghiotanți și soldați vânzolindu-se în jurul lui. Tauentzein, Holtzendorf și Blücher se mișcau printre trupele lor risipite. Ducele de Brunswick nu ajunsese încă, armata lui fiind încă în deplasare, după ce retragerea îi fusese blocată. Toți se apropiau de șaizeci de ani și îi înfruntau, de partea franceză, pe mareșalii care luptaseră și își croiseră drum cu trudă prin războaiele revoluționare și pe omul care îi condusese, oricare dintre ei mai tineri cu cel puțin douăzeci de ani.

–Buni sau răi, datoria noastră rămâne aceeași și e cea a oricărui bărbat, spuse Laurence, alungând, cu efort, asemenea gânduri rușinoase. Disciplina pe câmpul de luptă poate aduce victoria chiar și dacă strategia lasă de dorit, iar absența ei duce sigur la înfrângere.

–Înțeleg, spuse Temeraire, reluându-și zborul: în față, dragonii francezi de talie medie se înălțau din nou, să hărțuiască batalioanele prusace, iar Eroica și formația ei se întorseseră să-i întâmpine. Cu atâția oameni, trebuie să se supună cu toții, altfel n-ar fi ordine deloc. Nu pot nici măcar să se vadă, așa cum îi vedem noi, și să știe care e situația lor, în ansamblu. Cu o ezitare, Temeraire adăugă neliniștit și abătut: Laurence, dacă – doar dacă – am pierde războiul și francezii ar încerca din nou să pătrundă în Anglia, putem să-i oprim?

–Mai bine să nu-l pierdem, îi răspunse Laurence, încrâncenat.

Și apoi erau iarăși în mijlocul bătăliei, tabloul câmpului de luptă dizolvându-se în sutele de încăierări individuale din fiecare colțișor al teatrului de război.

La începutul după-amiezii, simțiră pentru prima dată că soarta se schimbă în favoarea lor. Armata lui Brunswick revenea puhoi, în mare viteză, mult mai repede decât se așteptase Bonaparte, iar Hohenlohe își trimisese la înaintare toate batalioanele: douăzeci erau deja desfășurate în câmp deschis, în formație de defilare, și se pregăteau să lanseze un asalt împotriva unităților din fruntea infanteriei franceze, care erau ascunse într-un sătuc, în apropiere de centrul bătăliei.

Dragonii francezi de talie grea nu intraseră încă în luptă, exasperându-i pe dragonii prusaci mai mari.

–Nu mi se pare corect doar să ne fâțâim în jurul acestor dragonași, punctă Temeraire. Unde sunt dragonii lor mari? Nu e o luptă cinstită.

Judecând după mârâitul sonor prin care reacționă Eroica, era întru totul de acord și atacurile sale asupra micilor dragoni francezi începeau să se rărească.

În cele din urmă, un curier prusac, un dragon Mauerfuchs care zbura la mare înălțime, riscă un survol rapid al taberei franceze, în timp ce ceilalți atacară direct dragonii mici. Zbură înapoi aproape imediat și anunță agitat că dragonii francezi mai mari nu mai aduceau oameni și că acum erau tolăniți cu toții, unii mâncând, alții chiar moțăind.

–Oh! exclamă Temeraire, indignat, trebuie să fie cu toții niște lași, dacă dorm când are loc o bătălie. Ce urmăresc prin asta?

–Poți fi recunoscător. Probabil că s-au ostenit peste măsură cărând toate tunurile alea, zise Granby.

–Totuși, în ritmul ăsta, vor fi odihniți când vom interveni noi, constată Laurence. Zburaseră ore în șir, doar cu scurte pauze, să bea apă. Poate că ar trebui să facem și noi cu schimbul, continuă Laurence. Temeraire, nu vrei să aterizezi puțin?

–Nu sunt deloc obosit, protestă Temeraire și, uite, dragonii de colo pun ceva la cale, adăugă el și se năpusti într-o parte, fără să-i aștepte răspunsul.

Toți membrii echipajului fură nevoiți să se agațe de ham, ca să nu fie doborâți din picioare, când Temeraire se izbi în aer de o pereche de dragoni francezi de talie ușoară, care nu făcuseră decât să survoleze câmpul de luptă și care fugiră imediat din calea atacului, cu țipete disperate.

Înainte ca Laurence să apuce să-și reia propunerea, un val de ovații răsună jos, atrăgându-le atenția: în ciuda teribilului tir neîncetat al artileriei, Regina Louise în persoană ieșise pe câmpul de luptă și galopa de-a lungul liniei prusace, escortată doar de o mână de soldați din regimentul de dragoni, cu steagul prusac fâlfâind strălucitor în urma micului grup. Regina purta o haină de colonel peste veșmintele femeiești și o pălărie cu pene, cu boruri tari, sub care părul îi era strâns ordonat. Soldații îi strigau frenetic numele: era, probabil, sufletul Partidului Militarist Prusac și susținuse de multă vreme rezistența împotriva lui Napoleon și a jafurilor sale în Europa. Curajul ei nu putea să nu îmbărbăteze oamenii. Regele era și el pe câmpul de luptă. Steagul lui se zărea mai departe, în flancul stâng al oștirii prusace, și pretutindeni

ofițerii superiori ieșiseră în bătaia armelor alături de oamenii lor.

De îndată ce regina părăsi câmpul de luptă, veni ordinul. Într-un alt mod de încurajare, sticlele începură să circule de-a lungul primelor rânduri, oamenii turnându-și băutura direct în gură. Tobele dădură semnalul și infanteria porni direct la atac, năvălind cu strigăte răgușite pe ulițele înguste ale satului.

Tributul morții fu înfiorător: din spatele fiecărui zid, al fiecărei ferestre, se iviră agerii ochitori francezi care deschiseră un foc continuu și aproape fiecare glonț își găsi o țintă, în timp ce jos, departe de drumurile principale ale satului, artileria bubuia, mitraliile zburând din gurile de tun și spărgându-se în rafale ucigașe.

Dar prusacii înaintau cu o forță irezistibilă și tunurile tăcură unul câte unul, pe măsură ce năvăleau în ferme, hambare, grădini și cocini și măcelăreau soldații francezi la posturile lor.

Satul era pierdut și batalioanele franceze se revărsau prin spatele lui, retrăgându-se în ordine, dar retrăgându-se, oricum, aproape pentru prima oară în ziua aceea. Răcnind, prusacii continuară să înainteze: se regrupară în spatele satului, sub strigătele sergenților lor, și dezlănțuiră din nou o salvă teribilă asupra francezilor care se retrăgeau.

–E un mare succes, Laurence, nu-i așa? întrebă Temeraire, jubilând. Și acum sigur o să-i împingem și mai departe.

–Da, spuse Laurence, de-a dreptul ușurat, aplecându-se să dea mâna cu Badenhaur. Acum vom vedea o treabă bine făcută.

Dar nu mai avură ocazia să urmărească desfășurarea acțiunii pe câmpul de bătălie. Mâna lui Badenhaur se strânse brusc, cu surprindere, pe cea a lui Laurence și tânărul ofițer prusac îi arătă împrejur: de pe vârful colinei Landgrafenberg, se ridicau trupele aviației franceze, greii intrând în luptă, în sfârșit.

Dragonii prusaci scoaseră aproape într-un glas un răcnet de încântare și, plini de o reînnoită energie, începură să strige remarci zeflemitoare referitor la intrarea întârziată a dragonilor francezi în luptă, în timp ce așteptau ca toți ceilalți să se așeze în formație și să se apropie. Dragonii francezi de talie ușoară, care rezistaseră toată ziua cu atât curaj, făcură acum un ultim efort eroic și formară un fel de paravan în fața dragonilor care se apropiau, zburând de colo-colo, în jurul capetelor dragonilor prusaci, ca să le împiedice vederea, și fluturând din aripi înnebunitor în fața lor. Dragonii mai mari mârâiau nerăbdători și îi plesneau, când și când, mai mult absenți, ițindu-și capetele, să vadă. Dragonii ușori se retraseră în ultimul moment și Laurence observă că francezii nu veneau grupați deloc.

Sau aproape deloc – exista o singură formație, cea mai simplă cu putință, doar un dispozitiv de luptă în săgeată, însă realizat în întregime din dragoni de talie grea: în frunte, un Grand Chevalier, mai suplu, dar cu umeri mai lați decât Eroica, în spatele lui, trei dragoni Petit Chevalier, fiecare mai mare decât Temeraire, iar în urma lor un șir de șase Chansons-de-Guerre, puțin mai mici, cu o înfățișare discordant de veselă, cu desenele lor portocalii și galbene. Ar fi putut să fie cu toții lideri de formație, pe bună dreptate; în schimb, formau un singur grup enorm, chiar dacă greoi, înconjurat de numeroși dragoni de talie medie.

–Ei, asta nu-i nicidecum strategie chineză, constată Granby, cu ochii mari de uimire. Ce naiba încearcă acum?

Laurence clătină din cap, perplex. Văzuseră câteva treceri în revistă ale dragonilor chinezi, care operau în aer mai degrabă ca oamenii la sol, făcând manevre în șiruri și coloane și niciodată într-o manieră atât de haotică.

Eroica, împreună cu formația lui, se fixă în centrul liniei prusace, iar acum, cu dinții dezgoliți, se năpusti spre Grand Chevalier, scoțând un țipăt provocator. Flamurile prusace fluturau de pe umerii lui ca o pereche suplimentară de aripi. Cele două formații măriră viteza pe măsură ce se apropiau una de alta și milele deveniră iarzi și pe urmă se topiră cu totul. Impactul era iminent – și apoi momentul trecu și Eroica se răsuci în aer uluit și indignat: marii dragoni francezi îl ocoliseră cu toții brusc, trecând pe lângă el și atacându-i direct flancurile formației, rândurile mai micilor dragoni de talie medie.

–Lașilor! le strigă Eroica, din toți bojocii, în timp ce dragonii francezi loveau cu ghearele, împrăștiindu-i pe cei din flancuri.

Fusese lăsat să zboare singur și, exact când se întoarse, ca să atace din nou, trei dintre dragonii francezi de talie medie profitară de breșa creată și se apropiară. Erau prea mici ca să-i facă vreun rău în mod direct și nici măcar nu încercară, dar spinările lor erau înțesate de oameni. Nu mai puțin de trei echipe de acostare îi săriră pe spate, aproape douăzeci de ostași, cu săbii și pistoale în mâini, agățându-se de hamul lui.

Echipa lui Eroica se apucă imediat de treabă să respingă noua amenințare. Toți pușcașii puseră mâna pe arme și dintr-odată muschetele răpăiră,

făcând săbiile ridicate să răsune, în note înalte și limpezi, sub ploaia de gloanțe. Nori groși de praf de pușcă se înălțară, când Eroica se zbătu nebunește, mișcându-și capul într-o parte și-n alta, în încercarea de a vedea ce se petrece și de a-și proteja căpitanul.

Sforțările lui azvârliră jos mulți dintre nefericiții atacatori, care căzură prin aer, dând din mâini și din picioare, dar alții se fixaseră deja și erau în siguranță. Iar odată cu atacatorii, Eroica își dobora propriul echipaj din picioare. Zăpăceala le oferi francezilor șansa unei lovituri norocoase: doi locotenenți, care se sprijineau reciproc, rămaseră în picioare după una dintre aceste convulsii, când tot echipajul se prăbușise și, în deruta de moment, se năpustiră și făcură vreo opt oameni să se prăvălească în gol, spre moarte, tăindu-le corzile cu carabiniere.

După aceea, încleștarea fu aprigă, dar scurtă. În timp ce atacatorii înaintau în forță pe gâtul dragonului, Dyhern împușcă doi oameni și aproape ucise un altul, dintr-o împunsătură, dar apoi sabia lui se înțepeni în pieptul omului și nu mai reuși s-o scoată, iar trupul în cădere i-o smulse din mâini. Francezii îl apucară de brațe și îi așezară o sabie la beregată, strigându-i lui Eroica:

–Geben Sie oben! [4]

În acest timp, dădură jos flamurile prusace și înălțară tricolorul în locul lor.

Era o pierdere teribilă, și una pe care n-o puteau împiedica: Temeraire însuși era hărțuit de cinci dragoni de talie medie, înțesați de oameni, și avea nevoie de toată viteza și ingeniozitatea ca să se ferească de ei. Din când în când, câțiva oameni își asumau riscul disperat de a sări pe spatele lui, deși

nu erau foarte aproape, însă destul de puțini, astfel că Temeraire scăpa ușor de ei, cu o mișcare rapidă de întoarcere, sau spinariștii îi doborau cu săbiile ori pistoalele.

Dar o femelă Honneur-d'Or, foarte cutezătoare, se năpusti direct la capul lui Temeraire. Acesta se aplecă, din instinct și, când femela trecu iute pe deasupra lui, câțiva dintre naceliștii ei săriră direct pe umerii lui Temeraire, turtindu-l pe tânărul Allen și doborându-i pe Laurence și pe Badenhaur într-o învălmășeală de mâini, picioare și chingi. Laurence bâjbâia după un punct de sprijin, Badenhaur, cu un curaj nebun, încercă să se arunce protector peste Laurence, împiedicându-l astfel să se ridice în picioare.

Dar gestul era justificat: se prăbuși, gâfâind, în brațele lui Laurence, cu sângele șiroind întunecat dintr-o rană de sabie în umăr. Francezul care dăduse lovitura scotea lama pentru o nouă încercare. Granby se năpusti cu un strigăt către mâna de atacatori, determinându-i să se retragă trei pași. În sfârșit, Laurence se ridică și strigă. Granby își lepădase chingile, ca să atace, și cei doi ofițeri francezi, înhățându-l de brațe, îl aruncară peste bord.

–Temeraire! strigă Laurence. Temeraire!

Pământul se învârti la picioarele lui: Temeraire se răsuci și se năpusti după trupul lui Granby în cădere, propulsându-se cu aripile. Laurence nu putea respira din cauza vitezei amețitoare, care îi întorcea stomacul pe dos, pământul încețoșat năvălea înspre ei și, pe măsură ce coborau, deasupra câmpului de luptă, auzeau de jur împrejur bâzâitul ca de albine al gloanțelor zburând prin aer. Și apoi Temeraire se înșurubă în sus și într-o parte, făcând țăndări cu coada un tânăr stejar mlădios.

Laurence înaintă rapid pe chingi în sus și se uită peste umărul lui Temeraire: Granby zăcea gâfâind între ghearele lui, încercând să oprească sângele care-i șiroia din nări.

Rostogolindu-se, Laurence se ridică în picioare și îi luă sabia. Francezii săreau să-l atace din nou. Izbi sălbatic cu mânerul în fața primului și simți osul zdrobindu-se sub pumnu-i înmănușat. Apoi smulse sabia din teacă și o legănă spre al doilea. Era prima dată când lovea cu sabia chinezească: zbură capul omului fără să întâmpine nicio rezistență.

Uluit și șocat, Laurence rămase privind cu gura căscată trupul fără cap, strângând încă sabia în mâini. Apoi, cu întârziere, Allen se puse în mișcare și tăie corzile francezilor, astfel că trupurile lor căzură și Laurence își veni în fire. Își șterse grăbit sabia și o puse deoparte, după care se ridică, recunoscător, la locul lui, pe gâtul lui Temeraire.

Francezii își aplicaseră manevra de succes împotriva celorlalte formații, pe rând: dragonii de talie grea se năpusteau cu toții spre flancuri și izolau liderii, pentru ca dragonii de talie medie să poată ataca prin surprindere. Eroica se îndepărta, nefericit, cu capul plecat, și nu singur. Alți trei dragoni prusaci de talie grea îl urmau îndeaproape, toți dând din aripi atât de încet încât coborau spre pământ între o bătaie și următoarea. În absența lor, ceilalți membri ai formației se învârteau fără țintă, nereușind să înțeleagă surprinzătoarele pierderi: în mod obișnuit, membrii unei formații astfel văduvite de liderul ei ar fi trebuit să se ducă imediat în sprijinul alteia, dar acum, lovite toate deodată, mai mult își stăteau în cale unii altora, la mila dușmanilor. Dragonii francezi de talie grea se masară din nou și îi împrăștiară cu brutalitate, iar și iar, în timp ce pușcașii trăgeau teribile focuri de

baraj spre echipajele lor. Oamenii cădeau ca grindina și pierderile erau atât de mari încât mulți dragoni țipau și se predau disperați, ca să-și salveze căpitanii și ce mai rămăsese din echipajele lor.

Ultimele trei formații prusace, puse în gardă de soarta tovarășilor lor, strânseseră rândurile, protejându-și căpeteniile, dar, deși reușeau să respingă încercările de pătrundere ale dușmanului, plăteau cedând teren, îndepărtându-se tot mai mult sub presiunea constantă. Și situația lui Temeraire devenea din ce în ce mai disperată; se răsucea în toate direcțiile, mereu sub focul inamicului la care pușcașii lui răspundeau în cascade. Locotenentul Riggs răcnea, încercând să le impună trăgătorilor un ritm constant, deși cu toții reîncărcau cât puteau de repede.

Solzii și cămașa de zale cu care Temeraire era echipat respingeau aproape toate gloanțele care veneau întâmplător spre el, dar, din când în când, câte unul îi sfâșia membrana mai delicată a aripilor sau i se înfigea în carne, la suprafață. Nu clipea, prea plin de febra bătăliei ca să simtă micile răni, ci își concentra toate puterile ca să se ferească. dar și așa, Laurence se gândi, chinuit, că în curând vor fi și ei forțați să fugă sau să fie capturați; osteneala zilei lungi își spunea cuvântul și întoarcerile lui Temeraire erau tot mai încete.

Să părăsească, fără un ordin de retragere, câmpul de luptă, să dezerteze sub foc, așa ceva nici nu-și putea imagina. Totuși, prusacii înșiși începeau să cedeze și, dacă Laurence nu se retrăgea, în afară de răul enorm al capturării lor, era aproape sigur că și ouăle aveau să cadă în mâinile dușmanului. Nu voia să-i recompenseze în felul acesta pe francezi pentru că le luase cândva oul din care ieșise Temeraire. Laurence era pe punctul de a-i cere

dragonului să se retragă, cel puțin cât să-și tragă sufletul, când conștiința îi fu cruțată: se auzi un țipăt ca de goarnă, muzical și înfricoșător în același timp, și, cu o iuțeală ametitoare, dușmanii dispărură. Temeraire se răsuci de trei ori până se convinse că fusese într-adevăr lăsat în pace și doar apoi riscă să planeze suficient de mult pentru ca Laurence să vadă ce se petrecea în față.

Țipătul răsunător era glasul lui Lien: ea nu luase parte la bătălie, dar plutea acum în văzduh, în spatele liniilor dragonilor francezi. Nu avea nici ham, nici echipaj, dar imensul diamant de pe fruntea ei răspândea, oglindind lumina asfințitului, o incandescență portocalie, aproape pe măsura virulenței ochilor ei roșii. Lien țipă din nou și Laurence auzi iarăși un bubuit de tobe: semnale înălțate dinspre liniile franceze. Iar pe coama dealului, pe un cal sur de luptă, Bonaparte însuși privea peste câmpul de luptă, cu platoșele temutei Gărzi Imperiale în spate, aur topit în lumină.

Cu formațiile prusace dispersate sau alungate, dragonii francezi obținuseră supremația aeriană. Acum, ca răspuns la chemarea lui Lien, se adunară cu toții într-o formație în linie dreaptă. Jos, soldații cavaleriei franceze se răsuciră ca unul și porniră înspre cele două laturi ale câmpului de luptă, dând pinteni cailor, iar infanteria se retrase din primele linii, menținând în tot acest timp un foc constant de muschete și artilerie.

Lien se ridică mai mult în văzduh și trase adânc aer în piept, desfăcându-și larg gulerul în jurul capului, sub diadema de oțel, și umflându-și coastele ca niște vele sub năvala vântului, iar apoi dintre fălcile ei țâșni furia teribilă a vântului divin. Nu îl îndreptă spre nicio țintă, nu doborî niciun dușman și nu lansă nici măcar o lovitură, dar înfiorătoarea forță a acestuia făcu urechile să țiuie

ca și cum toate tunurile din lume s-ar fi descărcat în același timp. Lien avea în jur de treizeci de ani, față de cei doi ai lui Temeraire, mai mare ca proporții și mult mai experimentată, iar în spatele suflului nu era doar forța dimensiunilor ei impresionante, ci și un fel de rezonanță, o înălțare și o coborâre a vocii, care menținea sunetul parcă aproape la nesfârșit. Pe tot cuprinsul câmpului de luptă, oamenii se retraseră clătinându-se din calea lui. Dragonii prusaci se îndepărtară de-a valma. Până și Laurence și echipajul său, obișnuiți cu vântul divin, se smuciră din instinct atât de tare, încât corzile lor se întinseră la maximum.

Urmă o liniște deplină, întreruptă doar de mici țipete șocate și de gemetele răniților de pe câmpul de luptă. Dar, înainte ca ecourile să se stingă, toți dragonii francezi, așezați în linie, ridicară capetele și, răcnind cât îi ținea gura, se năpustiră spre sol în picaj. Se opriră doar înainte de coliziunea cu pământul. Într-adevăr, câțiva, puțini, nu reușiră să facă această manevră și se prăvăliră din cer, strivind sub trupurile lor șiruri întregi ale oștirii prusace și țipând în agonie în timp ce se rostogoleau peste propriile aripi. Dar ceilalți nu șovăiră: trecând razant pe deasupra solului, sfârtecară cu ghearele și cozile rândurile stupefiate ale infanteriei prusace luate prin surprindere. Când bestiile se ridicară din nou în aer, în urma lor rămaseră lungi șiruri de cadavre însângerate.

Oamenii se risipiră. Înainte ca dragonii să lovească primele linii, ariergarda se împrăștia deja într-o debandadă totală, oamenii îmbrâncindu-se și fugind în toate direcțiile, în încercarea disperată de a scăpa. Regele Frederic stătea ridicat în scara șeii și trei oameni țineau de calul lui înnebunit, ca să nu-l arunce la pământ. Suveranul striga printr-o portavoce în timp ce steagurile de semnal fluturau.

–Retragerea, anunță Badenhaur, apucându-l pe Laurence de braț.

Glasul lui sună perfect neutru, dar fața lui murdară era brăzdată de lacrimi, deși părea să nu le dea nicio atenție. Jos, pe câmpul de luptă, trupul însângerat, inert, al ducelui de Brunswick era cărat către corturi.

Dar oamenii nu erau dispuși să asculte sau să se supună. Câteva batalioane reușiră să se grupeze într-un careu de apărare și oamenii stăteau umăr la umăr, cu baionetele pregătite, dar ceilalți se retrăgeau gonind înnebuniți prin satul și prin pădurile pe care abia le câștigaseră cu atâta trudă. Iar când dragonii francezi coborâră gâfâind la sol, ca să se odihnească, infanteria și cavaleria franceză năvăliră puhoi în josul dealului, cu strigăte cumplite, ca să desăvârșească dezastrul și înfrângerea.

15

–Nu, mă simt bine, spuse Granby cu glas răgușit, când îl așezară în adăpost. Pentru numele lui Dumnezeu, nu întârziați din cauza mea. Doar că sunt al naibii de sătul să fiu întruna zgâlțâit.

Era zdruncinat și bolnav, orice-ar fi spus el, și când încercă să bea puțină supă concentrată, o vomită imediat, așa că tovarășii lui se mulțumiră să-i dea suficientă băutură ca să-l îmbete din nou, însă

Granby luă doar o înghițitură sau două, după care adormi.

Laurence intenționa să ia la bord cât mai mulți membri ai echipajelor de sol ale dragonilor căzuți prizonieri. Mulți dintre oameni aproape că refuzaseră să vină, neîncrezători: adăpostul era departe la sud de câmpul de bătălie și nu asistaseră la evenimentele zilei. Badenhaur discută aprins cu ei multă vreme, dar toți erau din ce în ce mai zgomotoși și mai tensionați.

–Vorbiți naibii mai încet! se răsti Keynes, în timp ce echipajul înfășura cu grijă ouăle în hamul de pântece. Kazilikul e deja destul de matur ca să înțeleagă, îi spuse lui Laurence, cu glas scăzut. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca binecuvântata creatură să se sperie în găoace. Asta face adesea ca dragonul să devină sfios.

Laurence încuviință posomorât, apoi Temeraire își înălță capul obosit de la pământ și scrută cerul ce se întuneca.

–Acolo, sus, este un Fleur-de-Nuit. Îi aud aripile.

–Spune-le oamenilor ălora că n-au decât să rămână aici și să-i ia naiba sau să urce la bord în clipa asta, îi ceru Laurence lui Badenhaur, făcând între timp semn propriului echipaj să-și ocupe pozițiile.

Aterizară lângă Apolda, îngrămădiți la bordul dragonului, înfrigurați și obosiți.

Orașul era aproape o ruină: ferestre sparte, vin și bere curgând în canale, grajduri, hambare și țarcuri aproape pustii; nici țipenie pe străzi, în afară de soldați beți și jerpeliți, însângerați și puși pe harță. Pe veranda celui mai mare han, Laurence fu nevoit să pășească pe lângă un bărbat care plângea ca un

copil, în palma mâinii drepte; stânga îi lipsea, iar cioata îi era legată într-o cârpă.

Înăuntru erau doar câțiva ofițeri inferiori, toți răniți sau sleiți de oboseală. Unul știa destulă franceză ca să-i spună:

–Trebuie să plecați. Francezii vor fi aici mâine-dimineață, dacă nu mai devreme. Regele s-a dus la Sömmerda.

În pivnițele din spate, Laurence găsi un stelaj cu sticle de vin nesparte și un butoi cu bere. Pratt săltă butoiul pe umăr, iar Porter și Winston își umplură brațele de sticle și se întoarseră cu toții în poiană. Temeraire făcuse arșice un stejar bătrân și uscat, lovit de fulger, și oamenii reușiră să aprindă un foc. Dragonul zăcea încolăcit în jurul lui, bărbații cuibărindu-se lângă el.

Împărțiră sticlele și desfăcură butoiul pentru Temeraire; slabă mângâiere, când imediat trebuiau să se ridice iarăși în văzduh. Laurence ezita. Dragonul era atât de epuizat, încât înghițea cu ochii aproape închiși. Oboseala aceea era în sine un pericol. Dacă o patrulă-dragon franceză i-ar fi atacat în clipa aceea, se îndoia că Temeraire putea să se ridice destul de repede ca să scape.

–Trebuie să plecăm, dragul meu, spuse el cu blândețe. Crezi că te poți descurca?

–Da, Laurence, mă simt perfect, răspunse Temeraire, ridicându-se cu greu în picioare, însă adăugă, abătut: Trebuie să mergem foarte departe?

Cele cincisprezece mile de zbor părură mai lungi. Orașul răsări din întuneric dintr-odată, cu un foc de tabără la margine. Câțiva dragoni prusaci ridicară privirile neliniștiți, când Temeraire aterizâ greoi lângă foc, pe terenul tropăit care le era bivuacul:

dragoni de talie ușoară și câțiva curieri, vreo doi dragoni de talie medie. Nicio formație completă și nici alt dragon de talie grea printre ei. Se îngrămădiră bucuroși în jurul lui, căutând încurajare și îi împinseră cu boturile o parte din leșurile cailor din care era compusă cina lor, dar Temeraire sfâșie doar puțin din carne, înainte să se prăbușească adormit la pământ. Laurence îl lăsă să doarmă buștean și mulți dintre dragonii mai mici se lipiră de trupul lui.

Laurence trimise oamenii să-și caute care ce distracție putea, ca șederea să le fie mai plăcută, și traversă singur câmpurile către oraș. Era o noapte liniștită și frumoasă: un ger timpuriu făcea toate stelele să strălucească puternic și răsuflarea lui zăbovea albă în aer doar pentru puțin timp. Nu luptase foarte mult, dar îl durea tot trupul, o încleștare fierbinte în jurul gâtului și al umerilor, picioarele înțepenite și încordate. Și le întinse recunoscător. Câțiva cai obosiți, îngrămădiți într-un țarc, ridicară capetele și nechezară speriați, când Laurence trecu pe lângă ei. Purta cu sine mirosul lui Temeraire, pesemne.

Doar o mică parte din armată reușise să ajungă în Sömmerda: cei mai mulți fugari scăpaseră plecând pe jos și umblau probabil prin noapte, dacă măcar știau drumul. Orașul nu fusese prădat și se menținea o anumită ordine. Gemetele răniților indicau spitalul de campanie într-o mică biserică, iar gărzile de husari ale regelui erau încă postate în formație în fața celei mai mari clădiri: nu chiar o fortăreață, doar un conac solid și respectabil.

Laurence nu găsi nici un alt aviator, nici vreun ofițer superior căruia să-i raporteze, după ce bietul Dyhern fusese capturat. Își petrecuse o parte a zilei la ordinele generalului Tauentzein și cealaltă sub comanda mareșalului Blücher, dar, din câte aflase,

niciunul nu era în oraș. În cele din urmă, se duse direct la Hohenlohe, dar prințul se afla într-o ședință și un tânăr consilier, cu o duritate băgăcioasă, prea puțin scuzabilă fie și prin apăsarea sub care munceau cu toții, îl duse în fața încăperii și îi spuse să aștepte afară pe hol. După ce-i înghețară picioarele o jumătate de oră lângă ușă, fără să aibă la dispoziție măcar un scaun, auzind doar din când în când sunete înăbușite de glasuri, Laurence se așeză pe podea, își întinse picioarele și adormi sprijinit de perete.

Cineva îi vorbea în germană.

–Nu, mulțumesc, spuse el, încă adormit, după care deschise ochii. O femeie îl privea de sus, cu o expresie blândă, pe jumătate amuzată. O recunoscu imediat pe regină, iar lângă ea se aflau două gărzi. O, Dumnezeule! exclamă Laurence și sări în picioare, extrem de jenat, cerându-și scuze în franceză.

–O, e o nimica toată, spuse ea și îl privi curioasă. Dar ce faci aici?

După ce primi explicațiile, regina deschise ușa și vârî capul înăuntru, spre stânjeneala lui Laurence: ar fi preferat să mai aștepte decât să pară cârtitor.

Glasul lui Hohenlohe îi răspunse reginei în germană și ea îi făcu semn lui Laurence s-o urmeze. Un foc plăcut ardea în încăpere și tapiseriile grele de pe pereți împiedicau piatra să îndepărteze toată căldura. Căldura era bine-venită. Laurence înțepenise și mai mult stând în hol. Regele Frederic se sprijinea de zid, lângă șemineu: un bărbat obosit, nu atât de frumos ori plin de viață ca soția lui, cu o față palidă și prelungă și părul pieptănat în sus, deasupra unei înalte frunți albe. Avea gura subțire și o mustață îngustă.

Hohenlohe stătea în fața unei mese mari, acoperite de hărți. Cu el erau generalii Rüchel și Kalkreuth și alți numeroși ofițeri de stat-major. Hohenlohe se uită la Laurence fără să clipească, preț de un lung moment, apoi, cu un efort, spuse:

–Dumnezeule, încă ești aici?

Laurence nu-și dădu seama imediat cum să interpreteze asta, căci Hohenlohe nici măcar nu știuse că se afla în oraș. Apoi, dintr-odată, era treaz de-a binelea și furios la culme.

–Îmi pare rău că v-am deranjat, se zbârli el. Întrucât ați crezut că am dezertat, sunt încântat că pot să plec.

–Nu, nici vorbă de una ca asta, protestă Hohenlohe, adăugând, oarecum incoerent: Și, Dumnezeule, cine te-ar putea învinui?

Își trecu mâna peste față. Avea peruca răvășită și de un gri murdar. Lui Laurence îi părea rău pentru el. Era evident că Hohenlohe nu era pe deplin stăpân pe sine.

–Am venit doar să dau raportul, domnule, declară Laurence, mai temperat. Temeraire a fost grav rănit. Am trei răniți, niciun mort și am adus din Jena vreo trei duzini de oameni din echipajele de sol, cu echipamentul lor.

–Hamuri și forje? întrebă repede Kalkreuth, ridicând privirea.

–Da, domnule, însă doar două forje, în afară de ale noastre, răspunse Laurence. Erau prea grele ca să aducem mai multe.

–Asta e ceva, slavă Domnului, zise Kalkreuth. Jumătate din hamurile noastre se desfac la

cusături.

După aceasta, nimeni nu mai vorbi multă vreme. Hohenlohe se uita fix la hărți, dar cu o expresie care sugera că nu le vedea cu adevărat. Generalul Rüchel alunecase într-un scaun, cu fața palidă și obosită, iar regina stătea lângă soțul ei, șoptindu-i la ureche în germană. Laurence se întreba dacă ar trebui să se retragă, deși nu credea că tăceau din cauza prezenței lui: un miros greu de oboseală îngreuna atmosfera camerei. Pe neașteptate, regele clătină din cap și se întoarse cu fața spre încăpere.

–Știm unde se află?

Nu era nevoie să întrebe nimeni despre cine vorbea.

–Oriunde la sud de Elba, murmură un tânăr ofițer de stat-major și roși, când cuvintele sale răsunară prea puternic în camera amorțită, atrăgând priviri severe.

–În Jena, astă-seară, sire, sigur, interveni Rüchel, continuând să se încrunte la tânăr.

Regele fu probabil singurul care nu acordă atenție incidentului.

–O să ne propună un armistițiu?

–Omul acela? Nicio clipă de răgaz, spuse regina Louise, cu dispreț, nici un fel de termeni onorabili. Aș prefera să mă arunc cu totul în brațele rușilor decât să mă ploconesc în fața acelui parvenit. Se întoarse către Hohenlohe: Ce putem face? Ceva se poate face, nu-i așa?

Hohenlohe se smulse puțin din amorțeală și examină din nou hărțile, indicând diferite garnizoane și detașamente, vorbind când în

franceză, când în germană, despre concentrarea trupelor, apelând la rezerve, în caz de nevoie.

–Oamenii lui Bonaparte mărșăluiesc de săptămâni și luptă ziua întreagă, spuse el. Vom avea la dispoziție câteva zile, sper, înainte să poată organiza o urmărire. Probabil că o mare parte din armată a fugit. Vor veni încoace și către Erfurt: trebuie să-i grupăm și să recurgem…

Pe coridor se auziră cizme grele, apoi o băiate puternică în ușă. Nou-venitul, mareșalul Blücher, nu așteptă să fie poftit înăuntru, ci pătrunse fără alt avertisment.

–Francezii sunt în Erfurt, anunță el, fără politețuri, într-o germană limpede, pe care până și Laurence o putu înțelege. Murat a aterizat cu cinci dragoni și cinci sute de oameni, și s-au predat, jigodiile…

Mareșalul se opri, încurcat, roșind ca para focului, sub mustață: tocmai o văzuse pe regină. Ceilalți erau mai preocupați de informațiile aduse decât de limbajul său: se stârni o hărmălaie și ofițerii de stat-major începură să scotocească agitați prin harababura de documente și hărți. Laurence nu putea să urmărească discuțiile, purtate în cea mai mare parte în germană, dar după zgomot era evident că se ciorovăiau.

–Ajunge! spuse regele, brusc și sonor și ciondăneala se stinse treptat. Câți oameni avem? îl întrebă el pe Hohenlohe.

Hârtiile fură frunzărite din nou, însă de data asta mai încet. În cele din urmă, fură adunate toate efectivele diverselor detașamente.

–Zece mii sub Saxa-Weimar, undeva pe drumurile de la sud de Erfurt, răspunse Hohenlohe, citind hârtiile. Alți șaptesprezece mii în Halle, sub

comanda lui Württemberg, rezervele noastre. Și încă opt mii aici, până acum, din bătălie; vor mai veni și alții.

–Dacă nu-i ajung din urmă francezii, zise încet un alt bărbat: Scharnhorst, șeful de stat-major al regretatului duce de Brunswick. Se mișcă prea repede. Nu putem aștepta. Sire, trebuie să ducem fiecare om pe care-l avem dincolo de Elba și să ardem imediat podurile, altfel vom pierde Berlinul. Ar trebui să trimitem curieri de pe acum.

Cuvintele lui provocară o nouă explozie de furie, aproape toți cei prezenți copleșindu-l cu țipete și găsind, în manifestarea dezacordului lor, o supapă pentru toată violența brută a sentimentelor pe care le nutreau. Sentimente cât se poate de firești pentru niște oameni mândri, care vedeau onoarea lor și a țării tăvălite în noroi și erau nevoiți să învețe umilința și teama din pricina unui dușman primejdios și implacabil, care se apropia tot mai mult.

Laurence simțea și el o repulsie instinctivă față de o retragere atât de înjositoare și de sacrificarea unui teritoriu atât de vast. I se părea o nebunie să cedeze atât de mult teren fără să-i oblige pe francezi să lupte pentru fiecare petic de pământ. Bonaparte nu era omul care să se mulțumească doar cu o mușcătură, oricât de mare, atunci când putea devora totul și, cu atât de mulți dragoni în convoiul său, distrugerea podurilor părea, dintr-odată, un obstacol insuficient și o recunoaștere a slăbiciunii.

În tot acel vacarm, regele îi făcu semn lui Hohenlohe și îl chemă deoparte, în fața ferestrelor, să discute cu el. După ce toți ceilalți obosiră să țipe, cei doi se întoarseră la mese.

–Prințul Hohenlohe va prelua comanda armatei, anunță suveranul, cu glas domol, dar hotărât. Ne vom retrage în Magdeburg să ne strângem trupele și vom hotărî acolo cum să organizăm mai bine apărarea pe malul Elbei.

Un murmur înfundat de supunere și aprobare îi răspunse și, cu sprijinul reginei, regele restabili liniștea în încăpere. Hohenlohe începu să dea ordine, trimițând oameni cu mesaje și ofițerii superiori se retraseră, unul câte unul, să-și organizeze subordonații. Laurence își dorea deja cu disperare să doarmă și obosise să fie lăsat să aștepte. Când nu mai rămăseseră decât câțiva ofițeri de stat-major și tot nu primise vreun ordin și nici nu fusese concediat, iar Hohenlohe se îngropase din nou în hărți, Laurence își pierdu, în cele din urmă, răbdarea și ieși în față:

–Domnule, spuse el, întrerupând cercetările lui Hohenlohe, pot să vă întreb cui trebuie să-i raportez sau, dacă nu reușesc s-o fac, care sunt ordinele dumneavoastră pentru mine?

Hohenlohe ridică ochii și îl privi din nou cu acea expresie pierdută.

–Dyhern și Schliemann au fost luați prizonieri, spuse el, după o clipă. Abend, la fel. Cine a mai rămas? întrebă el, privind împrejur.

Aghiotanții lui păreau să nu știe ce să-i răspundă. Apoi, în cele din urmă, unul îndrăzni:

–Se știe ceva despre George?

Urmară alte discuții și mai mulți oameni fură trimiși să investigheze. Toți se întoarseră cu răspunsuri negative. În sfârșit, Hohenlohe întrebă:

–Vreți să spuneți că nu a mai rămas niciun nenorocit de dragon de talie grea din paisprezece?

În lipsa scuipătorilor de acid și a suflătorilor de foc, prusacii își organizau formațiile astfel încât să își amplifice forța la maximum în loc să apere un dragon cu capacități ofensive atât de importante, așa cum făceau britanicii. Dragonii prusaci de talie grea erau aproape toți lideri de formații și astfel se aflaseră în centrul atacului francez. De asemenea, fuseseră deosebit de vulnerabili la tacticile inamicului, fiind mai lenți și mai greoi decât dragonii de talie medie care fuseseră vârful de lance al încercărilor de abordaj și pierzându-și o mare parte din forța și din agilitatea lor limitate după o zi de zbor greu. Laurence văzuse cinci dragoni capturați pe câmpul de luptă. Nu s-ar fi mirat ca restul să fi fost înhățați după aceea sau, în cel mai bun caz, alungați departe, în haosul care a urmat bătăliei.

–Mă rog la Dumnezeu să vină măcar câțiva peste noapte, spuse Hohenlohe. Va trebui să reorganizăm întregul comandament.

Făcu o pauză apăsătoare, uitându-se la Laurence. Amândoi rămăseseră muți, dându-și seama că Temeraire era singurul dragon de talie grea pe care îl mai aveau. Dintr-odată, acest lucru devenea crucial pentru apărarea lor și imposibil de stăpânit: Hohenlohe nu putea să-i oblige să rămână. Laurence era nehotărât. Într-un fel, el trebuia în primul rând să apere ouăle și, având în vedere dezastrul, asta însemna, cu siguranță, să le ducă direct în Anglia. Cu toate acestea, să-i părăsească acum pe prusaci ar fi fost ca și cum ar considera războiul pierdut și ar pretinde că nu pot face mai mult.

–Așadar, instrucțiunile dumneavoastră, domnule? întrebă el brusc.

Nu-l lăsa inima să-i părăsească.

Hohenlohe nu-și exprimă în nici un fel gratitudinea, dar fața lui se relaxă puțin și câteva cute dispărură.

–Mâine-dimineață am să te rog să mergi la Halle. Toate rezervele noastre sunt acolo. Spune-le să se retragă și, dacă poți să le duci niște arme, cu atât mai bine. Vom găsi pe urmă o treabă pentru voi. Dumnezeu știe că nu vom duce lipsă!

–Au! spuse tare Temeraire.

Laurence deschise ochii, ridicându-se deja în capul oaselor. Spatele și mușchii picioarelor îi protestau zgomotos. În plus, avea capul greu și tulbure de prea puțin somn. Doar o lumină difuză se strecura înăuntru. Se târî afară din cortul său și descoperi că de vină era mai degrabă ceața decât momentul zilei: adăpostul era deja însuflețit și, chiar în timp ce se ridica, o văzu pe Roland venind să-l trezească, așa cum i se spusese să facă.

Keynes se târa pe trupul lui Temeraire, scoțând gloanțele. Plecarea lor precipitată de pe câmpul de luptă, după bătălie, îl împiedicase să se ocupe de răni imediat. Deși Temeraire purtase gloanțele până acum fără măcar să-și dea seama și suportase răni mult mai grave fără să se plângă, acum tresărea, înăbușindu-și mici țipete – deși nu chiar de tot – în timp ce Keynes le extrăgea unul câte unul.

–Mereu e la fel, zise Keynes morocănos. Vă lăsați sfârtecați și numiți asta distracție, dar numai să încerc să vă cos spatele și gemeți întruna.

–Păi, doare mult mai mult, spuse Temeraire. Nu văd de ce trebuie scoase, nu mă deranjează dacă rămân acolo.

–Te-ar deranja al naibii când ți-ar otrăvi sângele. Stai nemișcat și nu te mai smiorcăi.

–Nu mă smiorcăi deloc, bodogăni Temeraire și adăugă: Au!

În aer era un miros pătrunzător, plăcut. Trei hoituri costelive de cai erau tot ce fusese trimis la adăpost în dimineața aceea, pentru a hrăni mai mult de zece dragoni înfometați. Înainte să înceapă inevitabila înghesuială, Gong Su și-i însușise pe toți. Rumeni oasele într-o groapă pentru foc și apoi le înăbuși, împreună cu carnea, în niște ceaune improvizate, utilizând pentru asta platoșele dragonilor și punând toți membrii tineri ai echipajului să amestece. Echipajele de sol le trimise, fără drept de apel, să caute, prin mijloace de preferință necercetate îndeaproape, orice altceva mai puteau găsi, după care alese cu grijă diversele ingrediente aduse, pentru a fi introduse în mâncare.

Ofițerii prusaci urmăreau cu neliniște cum toate proviziile dragonilor lor intrau în cazane, dar animalele fură cuprinse de un soi de frenezie în fața procesului de alegere a ingredientelor și își dădeau cu părerea, ba împingând cu botul un morman de ceapă galbenă, noduroasă, ba îndepărtând pe furiș niște saci indezirabili de orez. Pe aceștia din urmă Gong Su nu-i lăsă să se irosească. Păstră o anumită cantitate de lichid, după ce toți dragonii își primiră porțiile, și găti orezul separat, în supa consistentă, în care pluteau bucăți de carne, astfel că aviatorii mâncară la micul dejun mai bine decât majoritatea taberei, o

situație care contribui mult la acceptarea unei asemene practici.

Hamurile dragonilor erau toate într-o stare deplorabilă, zgâriate și zdrențuite, unele până la sârmele cu care era întărită pielea, iar unele chingi fuseseră distruse în întregime. Și hamul lui Temeraire era într-o condiție deosebit de proastă. Nu aveau nici timpul, nici materialele necesare să le repare cum se cuvine, dar trebuiau măcar să le cârpească puțin înainte de plecarea spre Halle.

–Îmi pare rău, domnule, oricât ne străduim, va fi amiază înainte să-l putem înhăma din nou, veni Fellowes să spună, scuzându-se, după ce făcu o primă evaluare a distrugerilor și puse harnașierii pe treabă. Bănuiesc că felul în care se vânzolește mărește rupturile.

–Faceți ce puteți, spuse concis Laurence.

Nu era nevoie să-i preseze: fiecare om își dădea toată osteneala și erau cât se poate de mulți, voluntari din echipajele de sol pe care le salvaseră. Între timp, îl convinse pe Temeraire să doarmă și să-și conserve energia.

Temeraire nu se opuse și se întinse în preajma cenușii calde încă a focurilor pentru gătit.

–Laurence, spuse el încetișor, după o clipă. Laurence, am pierdut?

–Doar o bătălie, dragul meu, nu războiul, răspunse căpitanul, însă onestitatea îl sili să adauge: Dar o bătălie a naibii de importantă, da. Presupun că a luat jumătate din oșteni prizonieri, iar pe restul i-a împrăștiat. Laurence se sprijini de piciorul din față al lui Temeraire, simțindu-se foarte deprimat. Până acum amânase, luat cu treburile, orice analiză serioasă a situației lor. Nu trebuie să cădem pradă

disperării, zise el, deopotrivă pentru sine și pentru Temeraire. Mai există speranță și, chiar dacă n-ar exista niciuna, n-ar folosi la nimic să stăm cu brațele încrucișate și să ne plângem soarta.

Temeraire suspină adânc:

–Ce-o să se întâmple cu Eroica? N-o să-i facă rău?

–Nu, niciodată, răspunse Laurence. Va fi trimis în cine știe ce rezervație, sunt sigur. S-ar putea chiar să fie eliberat, dacă se înțeleg asupra condițiilor. Până atunci, doar îl vor ține pe Dyhern închis. Cum trebuie să se simtă bietul băiat!

Își putea imagina situația cumplită a căpitanului prusac. Să fie nu doar împiedicat să-și ajute țara în vreun fel, ci și instrumentul întemnițării neprețuitului său dragon. Era limpede că Temeraire împărtășea aceleași gânduri referitor la Eroica. Își îndoi piciorul în interior, să-l tragă pe Laurence mai aproape, și îl îndemnă cu botul, ușor nerăbdător, să-l mângâie. Doar liniștit în felul acesta, adormi, în sfârșit.

Harnașierii reușiră să facă reparațiile mai repede decât promiseseră și, înainte de ora unsprezece, începeau procesul laborios de urcare la bord a enormei poveri de chingi, catarame și inele, cu sprijin intens din partea lui Temeraire însuși: era singurul care ar fi putut ridica masiva chingă de umeri, lată de trei picioare și întărită cu o împletitură de zale care ancora întregul.

Munceau din greu, când mai mulți dragoni ridicară deodată privirile, la un sunet pe care doar ei îl puteau auzi. După un minut, văzură cu toții un mic curier apropiindu-se într-un zbor ciudat de șovăielnic. Coborî în mijlocul câmpului și se prăbuși imediat de pe picioare, cu trupul brăzdat de răni adânci, însângerate, țipând insistent și

întorcându-și agitat capul să-și vadă căpitanul: un băiat de cel mult cincisprezece ani, atârnat în ham, ale cărui picioare fuseseră sfârtecate de aceleași lovituri care lăsaseră urme pe trupul dragonului său.

Tăiară hamul plin de sânge și coborâră băiatul. Keynes vârâse un fier înroșit în cenușă, în clipa în care cei doi coborâseră și acum îi aplica metalul fierbinte pe rănile deschise, care supurau, producând un înfiorător miros de carne pârjolită.

–Nicio arteră ori venă tăiată, va supraviețui, fu remarca lui concisă, după ce-și verifică munca și începu să aplice dragonului același tratament.

Băiatul își reveni cu puțin coniac turnat în gură și niște săruri sub nas și își rosti mesajul în germană, gâfâind prelung, bolborosit, printre cuvinte, ca să nu izbucnească în plâns.

–Laurence, trebuia să mergem la Halle, nu-i așa? întrebă Temeraire, ascultându-l. Spune că francezii au ocupat orașul. Au atacat azi-dimineață.

–Nu putem apăra Berlinul, declară Hohenlohe.

Regele nu protestă, doar clătină din cap.

–Cât mai durează până ajung francezii în oraș? întrebă regina. Era foarte palidă, dar stăpânită, cu mâinile în poală, ușor împreunate. Copiii sunt acolo.

–Nu avem timp de pierdut, zise Hohenlohe. Un răspuns mai mult decât elocvent. Șovăi și glasul aproape că i se frânse, când adăugă: Maiestate… vă rog să mă iertați…

Regina sări în sus și-l apucă de umeri, sărutându-l pe obraz:

–Îl vom învinge, zise ea, înflăcărată. Aveți curaj! Ne vedem în est.

Recăpătându-și, cât de cât, stăpânirea de sine, Hohenlohe continuă să mai turuie puțin, planuri, intenții: voia să mai adune din oștenii rătăciți, să trimită echipaje de artilerie spre vest, să organizeze dragonii de talie medie în formații. Aveau să se retragă în fortăreața Stettin, aveau să apere malul Oderului. Dar nu părea să creadă niciun cuvânt din toate astea.

Laurence ședea stânjenit, într-un colț al încăperii, cât de departe putea.

–O să le luați pe maiestățile lor? îl întrebase Hohenlohe, cu greutate, când Laurence îi spusese veștile.

–Cu siguranță veți avea nevoie de noi aici, domnule, zise Laurence. Un curier rapid…

Dar Hohenlohe scuturase din cap.

–După cele întâmplate cu acesta, în timp ce aducea veștile? Nu, nu ne putem asuma un asemenea risc. Patrulele lor ne vor împresura în forță.

Regele ridică acum aceeași obiecție și i se răspunse în același fel:

–Nu puteți fi capturat, spuse Hohenlohe. Ar însemna sfârșitul, sire, Napoleon ar putea dicta orice condiții ar dori. Sau, Doamne ferește, dacă ați fi uciși și prințul moștenitor s-ar afla încă în Berlin, când ajung ei acolo…

–O, Doamne! Copiii mei în mâna unui monstru, zise regina. Nu putem să stăm aici și să discutăm. Haideți să plecăm imediat.

Se duse la uși și își strigă camerista, care aștepta afară, trimițând-o să-i aducă o haină.

–Te descurci? o întrebă regele, cu glas scăzut.

–Ce, sunt copil, să-mi fie frică? făcu ea cu dispreț. Am zburat pe curieri, nu poate fi foarte diferit. Dar un curier de două ori mai mare decât un cal nu putea fi comparat cu un dragon de talie grea, mai mare decât hambarul. Cel de pe dealul de colo e dragonul tău? îl întrebă regina pe Laurence, când ajunseră aproape de adăpost. Căpitanul nu vedea niciun deal, și apoi își dădu seama că regina arăta către Berghexe, un dragon de talie medie care dormea pe spatele lui Temeraire.

Înainte să apuce s-o corecteze, Temeraire înălță capul și se uită în direcția lor.

–Oh! făcu regina, cu glas pierit.

Laurence, care și-l amintea pe Temeraire când fusese destul de mic ca să încapă într-un hamac de la bordul navei *Reliant,* nu îl considera nici acum chiar atât de mare precum era în realitate.

–Este extrem de blând, zise el, într-o încercare stângace de-a o liniști, care era, în același timp, o minciună sfruntată, de vreme ce Temeraire tocmai își petrecuse cu entuziasm ziua precedentă în cele mai violente urmăriri imaginabile. Dar părea lucrul pe care trebuia să-l spună.

Toate echipajele-dragon săriră speriate în picioare, când cuplul regal intră în adăpostul improvizat, și rămaseră într-o țeapănă și stângace poziție de drepți. Aviatorii nu erau obișnuiți cu asemenea

onoruri, căci micii curieri care transportau de obicei pasageri importanți se duceau la locuințele lor, să-i ducă încoace și încolo. Nici cuplul regal nu părea foarte în largul lui, mai ales când toți dragonii, simțind emoția echipajelor lor, începură să-și lungească gâturile ca să se uite la ei. Dar, cu o adevărată grație, regele o luă pe regină de braț și se duse să vorbească cu căpitanii, spunând fiecăruia câteva cuvinte de laudă.

Laurence profită de moment și le făcu un semn grăbit lui Granby și lui Fellowes.

–Putem să montăm la bord un cort pentru ei? întrebă el imperativ.

–Nu știu dacă putem, domnule. Am abandonat tot ce nu ne era neapărat trebuincios, când am fugit de pe câmpul de bătălie, și idiotul de Bell a scos corturile ca să facă loc pentru echipamentul lui, de parcă n-am putea să-i încropim un butoi de tăbăcit oriunde, zise Fellowes, frecându-se nervos la ceafă. Dar facem noi ceva, dacă ne dați puțin timp. Poate ne împrumută ceilalți niște resturi.

Reușiră să facă un cort din două bucăți de piele de rezervă, cusute laolaltă. Încropiră niște hamuri individuale. Pregătiră în grabă o cină aproape respectabilă și o așezară într-un coș, până și cu o sticlă de vin, deși Laurence n-avea nici cea mai vagă idee cum putea fi aceasta deschisă în zbor, fără să provoace un dezastru.

–Dacă sunteți gata, maiestate, spuse el, sfios, oferindu-i brațul, când regina încuviință. Temeraire, vrei să ne ridici? Cu mare grijă, te rog.

Dragonul își coborî amabil laba, pentru ca ei să pășească între ele. Regina o privi, ușor palidă. Ghearele lui Temeraire erau cam de dimensiunea

antebrațului ei și din corn negru, lustruit, tăioase la margini și cu vârful ascuțit.

–Să urc eu primul? o întrebă încet regele.

Regina își dădu capul pe spate și răspunse:

–Nu, sigur că nu.

După care păși înăuntru, dar nu putu să-și stăpânească o privire neliniștită la ghearele ce se curbau deasupra capului ei.

Temeraire o cercetă cu mare interes și, după ce o lăsă să-i pășească pe umăr, șopti:

–Laurence, am crezut întotdeauna că reginele au o mulțime de bijuterii, dar ea nu are chiar niciuna. I-au fost furate?

Din fericire, dragonul vorbi în engleză, căci, altminteri, remarca n-ar fi rămas un mare secret, ieșită dintre fălcile mari, cât să poată înghiți un cal. Laurence o zori pe regină să intre în cort, înainte ca Temeraire să treacă la germană sau franceză și să se apuce să-i pună întrebări despre situația ținutei sale. Suverana purta, foarte înțelept, o manta simplă și grea de lână peste rochie, cu niște nasturi de argint, un palton de blană și o pălărie, o vestimentație destul de practică pentru un zbor.

Regele avea avantajul experienței cu dragonii cel puțin a unui ofițer militar și nu manifestă nicio ezitare, chiar dacă avusese vreuna. Gărzile și servitorii păreau să refuze chiar și să se apropie. Uitându-se la fețele lor palide, regele spuse ceva scurt în germană. Laurence bănui, după expresiile rușinate și ușurate, că le dăduse permisiunea să rămână în spate.

Temeraire profită de ocazie să intervină cu câteva remarci în germană, stârnind priviri uimite împrejur. Apoi își întinse piciorul din față către grup. Acest lucru nu avu tocmai efectul pe care Laurence își imagina că-l așteptase Temeraire și, câteva momente mai târziu, mai rămăseseră doar patru oameni din garda regală și o servitoare bătrână, care pufni zgomotos și urcă fără să stea pe gânduri în palma lui Temeraire, să fie așezată la bord.

–Ce le-ai spus? întrebă Laurence, pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrozit.

–Le-am zis doar că sunt caraghioși, răspunse Temeraire, pe un ton jignit. Și că, dacă aș avea de gând să le fac vreun rău, mi-ar fi oricum mult mai ușor să-i înhaț de unde se află, decât dacă se află pe spinarea mea.

Berlinul fierbea. Orășenii priveau soldații în uniformă fără simpatie, iar Laurence, trecând în grabă prin oraș și încercând să facă rost de ceva provizii, auzi bombăneli despre „războiul blestemat“ în fiecare prăvălie și la fiecare colț. Vestea teribilei înfrângeri ajunsese deja la ei, împreună cu cea a sosirii francezilor în oraș, dar nu exista nici un fel de spirit de rezistență sau revoltă, nici măcar vreo mare tristețe: impresia generală era, într-adevăr, un fel de satisfacție ursuză că se dovedise că au avut dreptate.

–L-au împins pe bietul rege la asta, știți, și pe regină și toți acei tineri cu capetele înfierbântate, îi spuse lui Laurence bancherul. Voiau să arate că-l pot înfrânge pe Bonaparte și n-au putut, și cine să plătească pentru orgoliul lor, în afară de noi, vă întreb eu! Atâția bieți tineri uciși! Și care vor fi

taxele noastre după asta, nici nu vreau să mă gândesc.

Însă după ce-și vărsă amarul, omul se arătă chiar dornic să-i avanseze lui Laurence o sumă frumoasă în aur.

–Aș prefera să am banii într-un cont la Drummonds decât aici, în Berlin, unde năvălește o armată înfometată, spuse el, cu sinceritate, în timp ce ambii fii ai săi aduseră un cufăr mic, dar substanțial.

Ambasada britanică era vraiște. Ambasadorul plecase deja, însoțit de curier, și aproape nici unul dintre cei rămași ori nu-i putea oferi informații corecte, ori nu voia: haina lui verde nu impunea nici cea mai mică atenție. Toți l-au întrebat dacă adusese mesaje.

–N-a fost nicio problemă în India în acești trei ani, de ce întrebați așa ceva? spuse nerăbdător un secretar hărțuit, când Laurence îl oprise, în cele din urmă, pe coridor. Nu pricep câtuși de puțin de ce Aviația nu a reușit să îndeplinească obligațiile Angliei, dar bine că nu ne-am implicat mai mult în această debandadă.

Laurence nu putea să subscrie cu ușurință la o asemenea viziune politică, și încă și mai mult îl indigna felul în care era desconsiderată Aviația. Strânse din buze, înăbușind răspunsul care-i venise prima oară în minte, și spuse doar, foarte rece:

–Aveți cu toții o rută sigură de scăpare?

–Da, sigur, răspunse secretarul. Ne vom îmbarca la Stralsund. Ați face bine să vă întoarceți și voi direct în Anglia. Flota se află în Marea Baltică și în Marea Nordului, pentru a participa la operațiunile în sprijinul orașelor Danzig și Königsberg, dacă

asta o fi folosind la ceva. Dar măcar veți avea o rută liberă spre casă, odată ce ajungeți deasupra mării.

Chiar dacă era un îndemn la lașitate, vestea era, cel puțin, liniștitoare. Dar nu îl aștepta nicio scrisoare, care i-ar fi putut oferi o justificare mai ușor de luat în calcul și, desigur, nicio scrisoare nu avea să-i găsească acum.

–Nu pot nici măcar să trimit acasă cu ei o nouă adresă, îi spuse Laurence lui Granby, în timp ce se îndreptau spre palat. Doar Dumnezeu știe unde vom fi în două zile, darămite într-o săptămână. Oricine va trebui să i-o adreseze lui William Laurence, Prusia Orientală; s-o arunce în ocean, într-o sticlă, cu probabilitatea că o să mă găsească.

–Laurence, spuse brusc Granby. Sper din tot sufletul că nu mă vei considera laș, dar n-ar trebui să ajungem acasă, așa cum ni s-a spus?

Granby privi înainte, de-a lungul străzii, evitând ochii lui Laurence în timp ce vorbi. Pe obrajii lui alternau roșeața și paloarea.

Laurence își dădu seama dintr-odată, cu îngrijorare sporită, că decizia lui de a rămâne ar putea să dea impresia Amiralității că ține oul departe în mod intenționat, întârziind întoarcerea până când Granby ar putea avea o șansă.

–Prusacii au prea mare nevoie de dragoni de talie grea acum, ca să ne lase să plecăm, spuse el, în cele din urmă, fără să-i răspundă, de fapt.

Granby nu mai continuă discuția până mai târziu, după ce ajunseră la reședința lui Laurence și puteau închide ușa în urma lor. În acel loc retras, vorbi direct:

–Atunci nici nu ne pot împiedica să plecăm.

Laurence era tăcut, în fața paharelor cu coniac. Nu putea să nege acest fapt, nici măcar să-l critice, deoarece și el gândea la fel. Granby adăugă:

–Au pierdut, Laurence: jumătate din armată și jumătate din țară. Cu siguranță, acum nu mai are niciun rost să rămânem.

–N-am să îngădui ca înfrângerea lor finală să fie o certitudine, răspunse Laurence, hotărât, la această remarcă descurajatoare, schimbându-și imediat poziția. Cea mai teribilă succesiune de înfrângeri poate fi răsturnată, atât timp cât se găsesc oameni care să nu se lase cuprinși de disperare. Și este de datoria unui ofițer să-i împiedice să facă asta. Sper că nu trebuie să insist să păstrezi pentru tine asemenea sentimente.

Granby se făcu stacojiu la față și răspunse cu patimă:

–Nu propun să ne apucăm să fugim de colo-colo țipând că se prăbușește cerul. Dar acasă va fi nevoie de noi mai mult ca oricând. Bonaparte sigur se uită deja cu un ochi peste Canal.

–N-am rămas doar ca să scăpăm de urmăriri sau provocări, zise Laurence, ci pentru că e mai bine să-l înfruntăm pe Napoleon cât mai departe de casă. Și este un motiv serios. Dacă n-ar exista o speranță reală sau dacă eforturile noastre n-ar putea avea o influență considerabilă, atunci aș spune da. Dar nu pot concepe să dezertăm în această situație, când sprijinul nostru ar putea avea o importanță vitală.

–Crezi sincer că se vor descurca mai bine decât până acum? Bonaparte le-a fost superior de la

început până la sfârșit, și acum ei se află într-o situație mai proastă decât în primul moment.

Era adevărat, dar Laurence spuse:

–Oricât de dureroasă a fost lecția, am aflat din această întâlnire multe despre felul în care gândește, despre strategia lui. Comandanții prusaci nu pot să nu-și revizuiască acum operațiunile militare, care mă tem că se bazau prea mult, înainte de această primă bătălie, pe o prea mare încredere în forțele proprii.

–Cât despre asta, prea multă e mai bine decât prea puțină, replică Granby, și văd extrem de puține motive pentru orice dram de încredere.

–Sper că nu voi fi niciodată atât de nechibzuit încât să spun că sunt sigur de prăbușirea lui Bonaparte, spuse Laurence, dar există motive serioase și concrete să sperăm. Adu-ți aminte că trupele prusace de la est, împreună cu Armata Rusă, depășesc chiar și acum cu jumătate numărul soldaților lui Napoleon. Și francezii nu pot continua să înainteze până când nu-și asigură liniile de comunicare: există o duzină de fortărețe de importanță strategică, apărate de garnizoane puternice, pe care vor trebui mai întâi să le asedieze și pe urmă să le protejeze, lăsând acolo trupe.

Dar asta era doar trăncăneală: știa foarte bine că nu doar numărul soldaților influența soarta unei bătălii. Prusacii fuseseră superiori numeric la Jena.

Laurence măsură camera cu pasul vreme de încă o oră după plecarea lui Granby. Era de datoria lui să se arate mai sigur decât era și, în plus, să nu se lase descurajat, sentimente care cu siguranță s-ar transmite oamenilor. Dar nu era întru totul sigur de alegerea pe care o făcuse și știa că decizia lui

fusese într-o oarecare măsură generată de dezgustul lui față de ideea de dezertare. Dezertarea, chiar și dintr-o situație în care fusese efectiv vârât cu forța, avea o rezonanță prea urâtă și prea dezonorantă, iar Laurence nu avea acel fericit caracter schimbător care poate i-ar fi permis s-o numească altfel, scăpând în felul acesta de dezgust.

–Nici eu nu vreau să renunțăm, deși mi-ar plăcea să fiu acasă, declară Temeraire, cu un oftat. Nu e prea plăcut să pierzi bătălii și să-ți vezi prietenii luați prizonieri. Sper că asta nu va afecta ouăle, adăugă el, neliniștit, în ciuda tuturor asigurărilor lui Keynes, și începu să le atingă, blând și atent, cu nasul, în culcușurile lor vârâte între două mangaluri pentru încălzit, sub o terasă, în curtea principală a palatului, așteptând să fie încărcate la bord.

Regele și regina își luau rămas-bun: trimiteau copiii, cu un curier, către fortăreața bine apărată a Königsbergului, departe, în Prusia Orientală.

–Ar trebui să te duci cu ei, spuse regele cu blândețe, dar regina clătină din cap și-și sărută iute copiii.

–Nici eu nu vreau să plec, mamă. Lasă-mă să vin cu voi, spuse cel de-al doilea prinț, un băiat voinic de nouă ani, pe care îl urcară cu greu la bord doar printre proteste zgomotoase.

Rămaseră împreună, privind, până când micul dragon-curier deveni un grăunte și dispăru. Abia apoi urcară înapoi la bordul lui Temeraire, pentru călătoria spre est, cu o mână de oamenii din suita lor, destul de curajoși ca să riște: un grup mic și trist.

Peste noapte, un șuvoi constant de vești proaste ajunse în oraș, deși aceste informații, cel puțin, fuseseră așteptate de toată lumea, chiar dacă nu atât de repede: detașamentul Saxa-Weimar fusese prins de mareșalul Davout, toți cei zece mii de oameni fiind uciși ori luați prizonieri; Bernadotte ajunsese deja la Magdeburg, tăindu-i calea lui Hohenlohe; căile de acces peste Elba căzuseră în mâinile francezilor, niciun singur pod nefiind distrus; Bonaparte se îndrepta deja spre Berlin. Iar când Temeraire se ridică în aer, putu vedea, nu foarte departe, fumul și praful armatei ce se apropia, mărșăluind, mărșăluind, cu un nor de dragoni deasupra.

Petrecură noaptea la o fortăreață de pe râul Oder. Comandantul și oamenii lui nici măcar nu auziseră zvonuri și fură șocați de vestea înfrângerii. Laurence îndură cina pe care comandantul simți că era necesar să i-o ofere, una întunecată și tăcută, inhibată de deprimarea ofițerilor și de stânjeneala inerentă unei cine în prezența celor doi suverani. Micul adăpost înconjurat de ziduri, atașat fortăreței, era pustiu, prăfos și incomod, iar Laurence plecă de acolo ducându-se încântat în modestul lui refugiu de paie.

Îl trezi o bătaie ușoară, rostogolită, ca niște degete pe-o tobă: o ploaie gri, mocnită, cădea pe aripile lui Temeraire, pe care și le desfăcuse deasupra lor, protector. Nu aveau să facă foc în dimineața aceea. Laurence bău o ceașcă de cafea înăuntru, cercetând hărțile și busola pentru zborul zilei. Încercau să găsească trupele suplimentare de la est ale armatei, aflate sub comanda generalului Lestocq, undeva pe teritoriile poloneze pe care Prusia le dobândise de curând.

–Ne vom îndrepta spre Posen, spuse obosit regele. Arăta de parcă nu dormise foarte bine. Vom găsi

cel puțin un detașament în oraș, dacă Lestocq nu a ajuns încă acolo.

Ploaia nu se potoli toată ziua și dâre groase de ceață hoinăreau prin văi, la picioarele lor. Zburară printr-o pâclă gri, ghidându-se după busolă și întoarcerile clepsidrei, numărând bătăile de aripi ale lui Temeraire și notându-i viteza. Întunericul fu aproape bine-venit. Vântul care bătea dintr-o parte, suflându-le ploaia în față, se domoli și se putură cuibări, încălzindu-se puțin, sub mantalele lor de piele. Sătenii de pe câmpuri dispăreau când îi vedeau zburând pe deasupra lor. Nu întâlniră alte semne de viață până când, traversând valea adâncă a unui râu, zăriră cinci dragoni sălbatici, dormind pe o stâncă ferită, care înălțară capetele când Temeraire trecu deasupra.

Dragonii se ridicară în aer și veniră în zbor către Temeraire. Laurence se crispă, de teamă să nu provoace vreo gâlceavă ori să încerce să-i urmărească, asemenea lui Arkady și dragonilor sălbatici din munți. Dar aceștia erau creaturi mici și gregare și nu făcură decât să zboare o vreme pe lângă Temeraire, luându-l, fără cuvinte, în derâdere și făcând demonstrații de abilitate de zbor, salturi înapoi și coborâri abrupte în picaj. După o jumătate de oră ajunseră la marginea văii și acolo dragonii, cu țipete ascuțite, îi părăsiră, făcând cale întoarsă pe teritoriul lor.

–Nu i-am putut înțelege, spuse Temeraire, uitându-se la ei peste umăr. Mă întreb ce limbă e aceea pe care o vorbesc, seamănă cu durzagh, pe alocuri, dar era prea diferită ca să-mi dau seama, cel puțin atunci când vorbeau foarte încet.

Nu mai ajunseră în oraș în noaptea aceea. Cu vreo douăzeci de mile înainte, dădură peste focurile mici și îmbibate de apă ale armatei, găsind niște

bivuacuri mizerabile și ude, pentru a înnopta. Generalul Lestocq veni în persoană la adăpost să-i salute pe rege și pe regină, cu lectici aduse cât de aproape se lăsaseră convinși oamenii să vină. Era limpede că fusese prevenit să-i aștepte, probabil de un curier.

În mod firesc, Laurence nu a fost invitat să-i însoțească, dar nu a avut parte nici măcar de simpla politețe de a i se oferi cartiruire, iar ofițerul care rămase să se ocupe de aprovizionarea lor se arătă jignitor de grăbit să plece.

–Nu, spuse Laurence, din ce în ce mai nerăbdător, o jumătate de oaie nu ajunge. A zburat nouăzeci de mile astăzi, pe vreme rea, și să fiu al naibii dacă nu va fi hrănit cum trebuie. Sunt sigur că armata poate găsi ceva de mâncare.

În cele din urmă, ofițerul fusese silit să aducă o vacă, dar ceilalți avură parte de o noapte udă și înfometată, primind doar niște terci subțire de ovăz și posmagi, fără strop de carne. Probabil o răzbunare meschină.

Lestocq avea cu el doar o mică armată: două formații de dragoni piperniciți de talie grea, dar mult mai mici decât Temeraire, cu câte patru dragoni de talie medie fiecare și câțiva dragoni-curieri, de plămadă. Confortul lor fusese, în egală măsură, neglijat: majoritatea oamenilor dormeau risipiți pe spinările lor, doar câteva corturi mici fiind montate pentru ofițeri.

După ce îl despovărară, Temeraire amușină încoace și încolo, încercând să găsească un loc mai uscat pentru odihnă, dar fără succes: pe jos în adăpost nu era decât noroi adânc de cinci degete.

–Ai face mai bine să te culci, pur și simplu, îl îndemnă Keynes. Noroiul o să-ți țină de cald,

odată ce te afunzi bine în el.

–Sigur nu poate fi sănătos, zise Laurence, sceptic.

–Prostii, răspunse medicul. Ce crezi că e o cataplasmă cu muștar dacă nu noroi? Atât timp cât nu zace în el o săptămână, n-o să pățească absolut nimic.

–Stați, stați, zise Gong Su.

Învățase treptat engleza, dar încă se sfia să vorbească, în afară de cazul în care era vorba despre treburile lui legate de gătit. Scotoci grăbit prin vasele și sacii lui de mirodenii și aduse un borcan de piper roșu măcinat, din care Laurence îl văzuse că folosise doar un strop ca să condimenteze o vacă întreagă. Își puse o mănușă și alergă pe sub burta lui Temeraire, împrăștiind două mâini pline de piper pe pământ, în timp ce dragonul îl privea curios, printre picioare.

–Uite, acum va fi cald, zise Gong Su, ieșind de sub burta lui Temeraire și închizând borcanul la loc.

Dragonul se lăsă ușurel în mocirlă, mârâind dezgustat în timp ce substanța vâscoasă i se lipea, pleoscăind, de trup.

–Pfui! făcu el. Ce dor mi-e de pavilioanele din China! Nu e plăcut deloc. Se vânzoli puțin, după care adăugă: E cald, dar e o senzație ciudată.

Lui Laurence nu putea să-i placă să-l vadă pe Temeraire pus la marinat, dar nu putea să-i asigure ceva mai bun, cel puțin în noaptea aceea. Într-adevăr, își amintea că nici în preajma unei armate mai mari, sub comanda lui Hohenlohe, nu li se oferiseră condiții mai bune, doar că vremea mai blândă le ușurase situația.

Granby și oamenii lui nu păreau prea afectați:

–Presupun că așa ne-am obișnuit, zise Granby. Când am fost cu Laetificat în India, ne-am așezat o dată pe câmpul de luptă, cu răniții gemând toată noaptea și bucăți de săbii și baionete peste tot, fiindcă nu s-au obosit să curețe un loc pe altundeva, unde să dormim. Căpitanul Portland a trebuit să-i amenințe că-i părăsim, ca să-i determine să se miște, a doua zi dimineață.

Până acum, cariera de aviator a lui Laurence se desfășurase în întregime în extrem de confortabila tabără de instrucție de la Loch Laggan și în cea de mult înființată de la Dover care – chiar dacă nu erau nici pe departe ceea ce considerau adecvat chinezii – ofereau, cel puțin, poieni uscate, umbrite de copaci, cu cazărmi pentru ajutoare și tinerii ofițeri, și camere în cartierul general pentru căpitani și locotenenți. Presupunea că era nerealist să aștepte condiții bune pe teren, cu o armată în marș, dar ceva mai convenabil s-ar fi putut găsi. Se zăreau dealuri, nu foarte departe, la un sfert de oră de zbor ușor, unde terenul nu era, probabil, atât de îmbibat.

–Pentru ouă ce putem face? îl întrebă el pe Keynes. În momentul de față, cele două ghemotoace mari stăteau pe un maldăr de cufere, acoperite cu piele uleiată. O să le dăuneze frigul?

–Încerc să gândesc, răspunse Keynes, iritat, învârtindu-se în jurul lui Temeraire. Ești sigur că nu te prăvălești noaptea peste ele? întrebă el dragonul, pe un ton imperativ.

–Sigur că n-o să mă prăvălesc peste ele! exclamă contrariat Temeraire.

–Atunci am face bine să le înfășurăm în piele uleiată și să le îngropăm lângă trupul lui

Temeraire, în noroi, îi zise Keynes lui Laurence, ignorând bombănelile indignate ale dragonului. Nu vom putea să aprindem un foc cât o să țină ploaia asta.

Oamenii erau deja uzi leoarcă, iar când terminară de săpat o groapă, erau și plini de noroi, pe deasupra. Dar cel puțin mișcarea îi încălzise. Laurence însuși rămăsese afară în tot acest timp, ud până la piele, considerând că e de datoria lui să se supună aceluiași disconfort.

–Împărțiți celelalte piei uleiate și lăsați pe toată lumea să doarmă la bord, spuse el, după ce ouăle fură adăpostite bine în cuibul lor și se urcă bucuros, în propriul refugiu de noapte: cortul, acum gol, fusese ridicat pe spinarea lui Temeraire, pentru el.

După ce străbătuseră aproape două sute de mile în două zile de zbor, era acum neplăcut să se pomenească din nou ținuți legați de infanterie și, mai rău, de nesfârșitul convoi de care de provizii, care păreau că mai mult se împotmolesc decât înaintează. Drumurile erau îngrozitoare, acoperite de frunze căzute, ude și alunecoase. Armata se îndrepta spre est, în speranța de a face joncțiunea cu rușii. Chiar și în aceste condiții mizerabile, cu povara veștii înfrângerii, disciplina nu avusese de suferit și coloana mărșăluia ordonată.

Laurence descoperi că fusese nedrept față de ofițerul cu aprovizionarea: rezervele erau, de fapt, puține. Deși recolta abia fusese culeasă, se părea că în sate nu se găsea nimic, cel puțin nu pentru ei. Polonezii le arătau palmele goale când li se cerea să vândă, indiferent câți bani li se ofereau. Recoltele fuseseră proaste, animalele fuseseră bolnave, spuneau ei în fața insistențelor, și le arătau hambare și țarcuri goale. Deși ochii negri și

strălucitori ai porcilor și vitelor puteau fi zăriți, din când în când, în pădurile întunecate din spatele câmpurilor lor și, uneori, vreun ofițer întreprinzător dezgropa câte un depozit de cereale ori de cartofi, ascuns într-o pivniță sau sub o trapă.

Nu existau excepții nici pentru ofertele în aur ale lui Laurence, nici măcar în casele unde copiii erau prea slabi și prea dezbrăcați pentru iarna ce se apropia. Și, o dată, într-o colibă mică, puțin mai bună decât o cocioabă, unde, exasperat, dublă aurul din palma sa și o întinse din nou, privind cu înțeles către pruncul ce zăcea, abia acoperit, în leagănul său, tânăra stăpână a casei se uită la el cu un reproș mut și îi închise degetele, înainte de a-i arăta ușa.

Laurence ieși, foarte rușinat de sine; era neliniștit pentru Temeraire, care nu primea suficientă mâncare, dar nu-i putea învinui pe polonezi pentru că refuzau ca țara lor să fie divizată și ocupată. Fusese o afacere rușinoasă, mult deplânsă în cercurile politice ale tatălui său și Laurence se gândi că probabil guvernul făcuse vreun fel de protest oficial, deși nu-și amintea bine. Era greu de presupus că asta ar fi schimbat ceva: dornice să ocupe cât mai multe teritorii, Rusia, Austria și Prusia nu ar fi cedat. Își lărgiseră toate granițele, pas cu pas, ignorând strigătele pentru dreptate venite din partea vecinilor lor mai slabi, până când, în cele din urmă, se întâlniseră la mijloc și între ele nu mai rămăsese nicio țară. Nu era de mirare că soldații uneia dintre aceste națiuni erau întâmpinați acum cu răceală.

Avură nevoie de două zile ca să străbată cele douăzeci de mile până la Posen, unde fură întâmpinați cu și mai multă răceală. Dezastrul de la Jena nu mai era un secret și veștile proaste continuau să sosească. Hohenlohe se predase, în

sfârșit, cu ceea ce mai rămăsese din infanteria sa. Și, astfel, toată Prusia de la vest de Oder se prăbușea ca un castel din cărți de joc.

Mareșalul francez Murat aplica, pe tot cuprinsul țării, același șiretlic care funcționase atât de bine pentru el la Erfurt, luând în stăpânire o fortăreață după alta, fără alte arme decât obrazul gros. Asta însemna că se prezenta la poarta lor, anunța că a venit și le cerea să se predea, așteptând până când ușile se deschideau și guvernatorul îl lăsa înăuntru. Dar când guvernatorul de la Stettin, aflat la câteva sute de mile distanță de câmpul de luptă și total neinformat în privința celor întâmplate, îi refuză indignat fermecătoarea solicitare, ieși la iveală fierul din spatele poleielii: două zile mai târziu, treizeci de dragoni, treizeci de tunuri și cinci mii de oameni erau în fața zidurilor, săpând de zor șanțuri și aranjând bombe în mormane vizibil destinate unui asalt total. Guvernatorul îi înmână,atunci, supus, cheile garnizoanei sale.

Laurence auzi povestea de vreo cinci ori, într-o singură plimbare prin piața orașului. Nu înțelegea limba, dar erau alăturate aceleași nume, pe un ton nu numai amuzat, ci și triumfător. Oamenii stăteau în crâșme, unde își ridicau paharele de votcă, *Vive l'Empereur!*, când nu se afla niciun prusac prin preajmă să-i audă și, uneori, chiar și când se afla în funcție de cât de goală ajunsese sticla. Era o atmosferă de beligeranță amestecată cu speranță.

Vâra capul în fiecare dugheană pe care o întâlnea; aici, măcar, negustorii nu puteau să refuze ce era la vedere, dar proviziile din oraș nu erau cu mult mai abundente și fuseseră, în cea mai mare parte, deja însușite. După multe căutări, Laurence nu reuși să găsească decât un purcel. Plăti de cinci ori valoarea lui și ceru imediat unuia dintre harnașierii lui să-l lovească în cap cu un ciomag, ca să-l

amețească și să-l care cu roaba spre osândă. Temeraire îl luă și-l mâncă crud, prea înfometat să aștepte să fie gătit și își linse degetele sârguincios după aceea.

–Domnule, spuse Laurence, stăpânindu-se, nu aveți proviziile corespunzătoare pentru un dragon de talie grea și distanța zilnică pe care o străbateți este de zece ori mai mică decât cea pe care o pot atinge eu.

–Și ce importanță are asta? replică generalul Lestocq, burzuluindu-se. Nu știu ce fel de disciplină aveți în Anglia, dar dacă ești într-o armată, mărșăluiești cu ea! Dumnezeule, dragonul tău e flămând! Oamenii mei, la fel. Ar fi într-o formă grozavă dacă aș începe să-i las să alerge cincisprezece mile pe zi pe câmp, ca să se hrănească.

–Am fi prezenți la fiecare popas de seară… spuse Laurence.

–Da, veți fi, zise Lestocq, și veți fi și la popasul de dimineață, și la cel de prânz, și în fiecare moment, cu restul corpului de dragoni, altfel te declar dezertor. Și acum ieși din cortul meu.

–Înțeleg că lucrurile au mers bine, zise Granby, uitându-se la fața lui Laurence, când acesta se întoarse în coliba de păstori abandonată care le era adăpost în ziua aceea, primul loc uscat unde dormiseră în săptămâna de marș încet și jalnic de la Posen încoace.

Laurence își aruncă mănușile cu violență pe prici și se așeză să-și scoată cizmele, mânjite de noroi până la glezne.

–Mă gândesc să-l iau pe Temeraire și s-o șterg, până la urmă, zise Laurence furios. Bătrânul nebun

n-are decât să ne declare dezertori, dacă poftește și naiba să-l ia.

–Ține, zise Granby, luând niște paie de pe podea, pe care i le dădu lui Laurence să-și sprijine călcâiul ca să-și scoată cizma. Am putea să vânăm și să ne alăturăm iarăși armatei, dacă vedem că urmează o bătălie, adăugă el, ștergându-și mâinile și așezându-se la loc pe priciul său. Nu cred că ne-ar putea refuza.

Laurence aproape că luă asta în calcul, dar apoi clătină din cap:

–Nu, dar dacă situația mai continuă așa…

Nu continuă. În schimb, ritmul lor încetini și mai mult și singurele de care duceau lipsă mai mult decât de provizii erau veștile bune. Se zvonise prin tabără, câteva zile, că francezii propuseseră un acord de pace. Un oftat aproape general de ușurare se înălțase dinspre trupele istovite, dar, pe măsură ce zilele treceau și nu venea niciun anunț, speranța se spulberă. Apoi urmară alte zvonuri despre termenii șocanți ai acordului: întreaga vastă întindere a teritoriului prusac de la est de Elba să fie cedată, plus Hanovra; să fie plătite despăgubiri uriașe; și, revoltător, prințul moștenitor să fie trimis la Paris, „în grija împăratului, pentru susținerea înțelegerii și prieteniei dintre națiunile noastre, dezirabile pentru toți“, după cum suna sinistra formulare.

–Dumnezeule, chiar începe să se creadă un adevărat despot oriental, remarcă Granby, auzind asta. Ce-ar face dacă ar încălca tratatul, ar trimite băiatul la ghilotină?

–L-a trimis la moarte pe D’Enghien pentru un motiv mult mai neînsemnat, răspunse Laurence, gândindu-se cu amărăciune la frumoasa și

fermecătoarea regină și la felul în care o afecta, probabil, această nouă și directă amenințare.

Regina și regele plecaseră înainte, să se întâlnească cu țarul. Asta, cel puțin, era o veste încurajatoare: Alexandru se angajase să continue războiul și Armata Rusă era deja pe drum, să-i întâlnească pe francezi la Varșovia.

–Laurence, zise Temeraire și căpitanul se scutură de un vechi și cunoscut coșmar: se afla absolut singur, într-o furtună, pe puntea *Belizei*, prima navă pe care o comandase. Oceanul strălucea de semnalele luminoase și nicio față de om nicăieri. La toate acestea se adăuga acum un ou de dragon care se rostogolea greoi către bocaportul deschis de la proră, prea departe ca el să-l poată prinde la timp. Nu roșul punctat cu verde al oului Kazilik, ci culoarea porțelanului palid a lui Temeraire.

Alungă visul și ascultă sunetele îndepărtate: prea regulate pentru un tunet.

–Când a început? întrebă el, întinzând mâna după cizme.

Cerul abia începea să se lumineze.

–Acum câteva minute, răspunse Temeraire.

Se aflau la trei zile de Varșovia și era 4 noiembrie. Pe parcursul întregii zile de marș auziră tunurile la est, iar în timpul nopții, lumina roșiatică a unui foc străluci în depărtare. Tunurile se auziră mai slab a doua zi și până după-amiază tăcură. Vântul nu se schimbase. Armata nu se împrăștie, după popasul de la prânz. Oamenii abia se mișcau, de parcă își țineau cu toții, în mod colectiv, răsuflarea, așteptând.

Curierii, trimiși în dimineața aceea, se întoarseră grăbiți câteva ore mai târziu, dar, deși căpitanii se duseră direct în cortul generalului, vestea se răspândea deja, nu se știe cum, înainte ca ei să iasă măcar de acolo: francezii îi învinseseră la Varșovia. Rușii fuseseră înfrânți.

16

Micul castel fusese clădit din cărămidă roșie, cu multă vreme în urmă. Războaiele îl dărâmaseră, iar țăranii luaseră tot ce putea fi folosit ca materiale de construcție; ploaia și zăpada îi erodaseră zidurile. Acum era doar puțin mai mult de-o scoică goală, cu un singur zid rămas în picioare între turnurile pe jumătate prăbușite, cu ferestre care dădeau în câmp deschis, în ambele părți.

Fură, cu toate acestea, recunoscători pentru adăpost. Temeraire se cuibări, ca să se ascundă, într-un careu făcut din ziduri prăbușite, iar restul se așezară în singura galerie îngustă, plină de praf de roșu de cărămidă și de mortar alb sfărâmat.

–Vom mai rămâne încă o zi, anunță Laurence de dimineață – mai mult o remarcă decât o decizie.

Temeraire era palid și obosit și nici ceilalți nu erau într-o stare mai bună. Laurence ceru voluntari să meargă la vânătoare și îi trimise cu ei pe Martin și pe Dunne.

Ținutul mișuna de patrule franceze și poloneze, formate din dragoni eliberați din rezervațiile prusace, unde fuseseră cu toții închiși de la separarea finală de acum zece ani. Între timp, mulți dintre căpitanii lor muriseră în captivitatea prusacă, de vârstă ori de boală. Dragonii rămași singuri erau plini de amărăciune, sentiment destul de ușor valorificat în folosul lui Napoleon. Fără căpitan ori echipaj, nu erau, poate, suficient de disciplinați ca să fie folosiți în bătălie, dar puteau fi trimiși, foarte bine, în recunoaștere și nu era nicio pagubă dacă se apucau din proprie inițiativă să atace vreun grup nefericit de prusaci rătăciți.

Iar acum armata nu mai însemna decât soldați rătăciți, toți îndreptându-se în neorânduială către ultimele fortărețe prusace din nord. Nu mai exista speranța victoriei. Generalii vorbiseră doar de apărarea unor poziții care ar putea să le întărească puțin autoritatea la masa negocierilor. Lui Laurence i se părea o nebunie. Se îndoia că va exista măcar vreo astfel de masă.

Napoleon își trimisese armatele în marș pe drumurile desfundate ale Poloniei, fără niciun car de provizii care să-i încetinească, dragonii cărând totul, pariind că putea să-i ajungă pe ruși din urmă

și să-i înfrângă înainte de a-și epuiza proviziile și oamenii și animalele lui să înceapă să flămânzească. Riscase totul pe o singură carte și câștigase. Armatele țarului fuseseră înșirate pe drumul spre Varșovia, nebănuind nimic și, în trei zile și trei bătălii, îi zdrobise în mai multe locuri. Napoleon ocolise cu grijă armata prusacă pe drum. O folosise, după cum prea târziu au înțeles, drept momeală ca să-i atragă pe ruși cât mai departe de granițele lor.

Acum fălcile armatei franceze se închideau peste ei, pentru o ultimă mușcătură. Oastea se împrăștiase spre nord, disperată, batalioane întregi dezertând în același timp. Laurence văzuse artilerie și muniție abandonate pe drum, care de provizii înconjurate de stoluri de păsări ce se ospătau din grânele împrăștiate în timpul încăierărilor dintre oamenii înfometați. Lestocq transmisese ordine adăpostului să trimită detașamente de dragoni la următorul lor post, un sătuc aflat la zece mile depărtare. Laurence mototolise scrisoarea și o lăsase să cadă pe pământ, să fie călcată în picioare în noroi, apoi își îmbarcase oamenii, cu toate proviziile pe care le putuseră găsi, și pornise în zbor spre nord, atâta cât aveau să-l țină puterile pe Temeraire.

Nu se gândea acum ce putea însemna pentru Anglia înfrângerea zdrobitoare. Avea un singur țel: să ajungă acasă cu Temeraire, cu oamenii lui și cele două ouă de dragon. Păreau jalnic de puțini acum, când ar fi trebuit să contribuie la formarea unui zid în jurul Angliei, apărând-o împotriva unui împărat al Europei aflat în căutarea altor teritorii de cucerit. Nu știa ce-ar fi făcut dacă s-ar fi aflat din nou pe dealul acela, ascuns în tufișuri, cu Napoleon atât de aproape. Se întreba uneori, în orele de nesomn ale nopții, dacă Badenhaur îl învinuia pentru că-i oprise mâna.

Nu simțea nici amărăciune, nici furie, așa cum i se întâmpla adesea după o înfrângere. Doar o deplină detașare. Le vorbea calm oamenilor săi și lui Temeraire. Reușise să pună mâna cel puțin pe harta traseului lor către Marea Baltică și își petrecea cea mai mare parte a timpului studiind cum să ocolească orașele sau cum să revină pe direcție dacă o patrulă i-ar fi obligat să se abată din drum, ca să se ferească. Deși Temeraire putea înainta mult mai repede decât infanteria, era, în același timp, mult mai vizibil și, în drumul lor spre nord, nu o luară mult înaintea restului armatei, după toate ferelile și ocolișurile. Nu mai era de găsit aproape nimic de mâncare și erau cu toții înfometați, dându-i lui Temeraire toată hrana de care se puteau lipsi.

Acum, în ruinele acestui castel, oamenii dormeau ori zăceau apatici, privind în gol, fără să se miște. Martin și Dunne se întoarseră după aproape o oră cu o singură oaie mică, împușcată direct în cap.

–Îmi pare rău că a trebuit să folosesc pușca, domnule, dar m-am temut că scapă, spuse Dunne.

–N-am văzut pe nimeni, adăugă, neliniștit, Martin. Hoinărea singură, probabil s-a îndepărtat de turmă.

–Ați făcut ce trebuia, domnilor, spuse Laurence, fără să fie prea atent.

Dacă făcuseră ceva rău, tot n-ar fi avut rost să le reproșeze.

–O iau eu mai întâi, zise impacientat Gong Su, apucându-l pe Laurence de braț când acesta dădu să-i dea oaia direct lui Temeraire. Va fi mai folositoare așa. Fac o supă pentru toată lumea. Este apă.

–Nu prea mai avem posmagi, îndrăzni Granby să-i spună lui Laurence, la această sugestie, cu glas scăzut și șovăielnic. Gustul de carne ar îmbărbăta soldații.

–Nu putem risca o flacără deschisă, zise Laurence, cu fermitate.

–Nu, nu foc deschis. Gong Su arătă spre turn. Aprind înăuntru, fumul iese încet pe aici, adăugă el, lovind ușor crăpăturile dintre cărămizile din zidul de lângă ei. Ca o afumătoare.

Oamenii fură nevoiți să iasă din galeria acoperită și Gong Su putea să intre din când în când ca să aţâțe focul, doar preț de câteva minute o dată, ieșind tușind, cu fața înnegrită. Dar fumul se strecura afară doar în panglici subțiri, care se lipeau de cărămizi, și nu într-o coloană groasă.

Laurence se întoarse la hărțile lui, desfășurate pe o bucată de perete desprinsă, de dimensiunea unei mese. Era convins că în câteva zile avea să ajungă la linia coastei și pe urmă ar trebui să decidă: vest, către Danzig, unde s-ar putea afla francezii, sau est, spre Königsberg, aproape sigur încă în mâini prusace, dar mai departe de casă. Era cu atât mai recunoscător în momentul de față că se întâlnise cu secretarul ambasadei din Berlin, care îi dăduse informația, neprețuită acum, că flota ieșise în Marea Baltică în forță. Temeraire nu trebuia decât să ajungă la corăbii și atunci aveau să fie în siguranță: nu puteau fi urmăriți până în bătaia tunurilor corăbiilor.

Calcula distanțele a treia oară, când înălță capul, încruntându-se: oamenii se agitau puțin, în partea opusă a taberei. Vântul își schimba direcția în fața lor și aducea frânturi de cântec, nu foarte melodios, dar cântat cu mult entuziasm, cu un glas cristalin de fată și, în clipa următoare, se ivi pe

după zid. Era doar o țărăncuță, rumenă în obraji, de efort, cu părul prins ordonat într-o coadă, în spatele unui batic și ducând un coș plin de nuci și fructe de pădure și crengi încărcate de frunze galbene și de culoarea chihlimbarului. Dădu colțul și îi văzu: cântecul se opri în mijlocul versului, se holbă la ei cu ochi mari, speriați, cu gura încă deschisă.

Laurence se îndreptă: pistoalele se aflau în fața lui, fixând colțurile hărților. Dunne, Hackley și Riggs aveau cu toții pistoalele în mâni, tocmai reîncărcând în clipa aceea. Pratt, vânjosul armurier, se sprijinea de zid, la un pas de fată. O vorbă și putea fi prinsă, redusă la tăcere. Laurence întinse mâna și își atinse pistolul. Metalul rece era ca un șoc pe piele și, dintr-odată, se întrebă ce naiba face.

Fu străbătut de un fior, de la umeri până la brâu și înapoi, și, brusc, era din nou el însuși, deplin prezent în propria-i piele și uluit de schimbarea de senzație. Simți brusc o foame dureroasă, disperată, și fata fugea înnebunită în josul dealului, lăsând în urmă-i coșul azvârlit într-o ploaie de frunze aurii.

Laurence continuă mișcarea și își puse pistoalele la loc, în centură, lăsând hărțile să se ruleze.

–Ei, bine, îi va stârni pe toți, pe o distanță de zece mile, spuse el incisiv. Gong Su, adu fiertura. Putem măcar să mâncăm ceva înainte să fim nevoiți să pornim la drum, iar Temeraire poate mânca în timp ce noi ne strângem lucrurile. Și Roland, Dyer, voi doi mergeți și adunați nucile alea și curățați-le.

Cei doi mesageri săltară peste zid și începură să adune conținutul împrăștiat al coșului țărăncuței, în timp ce Pratt și colegul său, Blythe, se duseră să

ajute la căratul imensei oale cu supă afară. Laurence zise:

–Domnule Granby, hai să ne organizăm, dacă ești bun. Vreau un veghetor sus, pe turnul acela.

–Da, domnule, răspunse Granby, sărind imediat în picioare și, împreună cu Ferris, începu să-i scoată pe oameni din letargia lor, pentru a începe să facă din piatră și cărămida spartă un fel de trepte către marginea turnului.

Lucrară încet, cu oamenii obosiți și slăbiți, dar munca îi însufleți, iar turnul nu era chiar așa de înalt. Curând, aruncară o funie peste unul din crenelurile parapetului și Martin se cățără, să stea de pază, strigând:

–Nu cumva să-mi mâncați porția!

Ceea ce stârni mai multe râsete decât merita această glumă slăbuță.

Oamenii se întoarseră nerăbdători să-și ia cănile și castroanele de tinichea, în timp ce cazanul fu adus afară cu mare grijă, ca să nu se verse niciun strop.

–Îmi pare rău că trebuie să plecăm atât de repede, îi spuse Laurence lui Temeraire, mângâindu-i botul.

–Nu mă deranjează, răspunse dragonul, frecându-și nasul de el, însuflețit. Laurence, ești bine?

Căpitanul se simțea vinovat că indispoziția lui era atât de vizibilă.

–Da, iartă-mă că am fost atât de supărat, răspunse el. Tu ai dus în această perioadă tot greul. N-ar fi trebuit să te implic într-o acțiune atât de riscantă.

–Dar nu știam că vom pierde, zise Temeraire. Numi pare rău că am încercat să fim de folos. M-aș fi simțit un mare laș fugind.

Gong Su scoase cu polonicul supa subțire în porții mici, meschine, o jumătate de cană pentru fiecare om, iar Ferris împărți câțiva posmagi. Cel puțin ceai era la discreție, castelul fiind amplasat între două lacuri. Se străduiră cu toții să mănânce încet, încercând să savureze fiecare înghițitură, apoi Roland și Dyer împărțiră neașteptatul supliment de nuci proaspete, puțin cam verzi și amare, dar delicioase. Porumbele vineții, prea acre pentru masa oamenilor, le linse Temeraire direct din coș, dintr-o singură înghițitură. După ce toți își terminară porția, Laurence îl trimise pe Salyer sus, în locul lui Martin, și îl chemă pe aviaspirant jos, să mănânce și el. Și apoi Gong Su începu să bage bucățile de oaie din cazan, una câte una, direct în fălcile nerăbdătoare ale lui Temeraire, astfel ca zeama fierbinte să nu i se prelingă printre ele și să se irosească.

Dragonul zăbovi și el la fiecare înghițitură, dar nici nu isprăvise capul și un picior când Salyer se aplecă peste parapet, strigând și apoi coborând funia:

–Patrulă aeriană, domnule, cinci dragoni de talie medie se apropie, gâfâi el. Mai rău decât se așteptase Laurence: patrulele trebuie să fi fost adăpostite chiar în satul din apropiere și fata se dusese probabil direct la ei. La cinci mile distanță, aș zice…, adăugă el.

Masa de dinainte și pericolul iminent le dădură tuturor un impuls proaspăt de energie. În câteva clipe, echipamentul era înapoi la bord, armura ușoară de plasă, întinsă. Se descotorosiseră de armurile de zale cu ceva vreme în urmă. Apoi

Keynes îi spuse brusc lui Temeraire, care tocmai deschidea gura pentru ca Gong Su să-i vâre ultimele îmbucături:

–Pentru numele lui Dumnezeu, nu mânca restul cărnii.

–De ce nu? vru să știe Temeraire. Nu m-am săturat încă.

–Afurisitul de Pui iese din ou! răspunse medicul. Trăgea deja de învelișul de mătase, dând la o parte bucăți strălucitoare, verzi, roșii și de culoarea chihlimbarului. Nu stați acolo cu gura căscată, veniți și ajutați-mă! se răsti el.

Granby și ceilalți locotenenți săriră imediat în sprijinul lui, în timp ce Laurence organiză în grabă oamenii să ducă al doilea ou, încă înfășurat, în hamul de pântece al lui Temeraire. Era ultimul bagaj.

–Nu acum! îi ceru Temeraire oului, care se legăna încoace și încolo atât de energic încât se căzneau să-l țină ca să nu se rostogolească.

–Du-te și pregătește hamul, îi ceru Laurence lui Granby și trecu să proptească oul în locul lui.

Coaja era tare și lucioasă și ciudat de fierbinte la atingere, așa că Laurence își acordă o clipă să-și pună mănușile. Ferris și Riggs, în partea cealaltă, își schimbau mâinile.

–Trebuie să plecăm acum, așa că nu poți ieși și, oricum, nu e aproape nimic de mâncare, insistă Temeraire, fără niciun efect vizibil, cu excepția unui zgomot furios din interiorul găoacei. Nu mă ascultă, adăugă el, mâhnit, așezându-se din nou pe picioarele din spate și privind nefericit la rămășițele din ceaun.

Fellowes meșterise deja un echipament pentru un pui de dragon, din cele mai fine bucăți de ham, în caz de nevoie, dar acesta fusese rulat frumos, împreună cu pielea rămasă, la baza încărcăturii. Reușiră până la urmă să-l scoată și Granby îl răsuci, cu mâini tremurânde, desfăcând câteva catarame și ajustând altele.

–Totul e în regulă, spuse Fellowes încetișor și ceilalți ofițeri îl bătură pe spate, murmurând încurajări.

–Laurence, zise Keynes cu glas scăzut. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta dinainte, dar ar fi mai bine să-l duci de-aici pe Temeraire imediat, cât mai poți mai departe. N-o să-i placă.

–Ce anume? întrebă Laurence, tocmai când dragonul zise, cu o izbucnire războinică:

–Ce faceți? De ce ține Granby hamul ăla?

În prima clipă, Laurence crezu că Temeraire protestează la înhămarea unui dragon, în principiu, dar acesta spuse, cu îndărătnicie:

–Nu, dar Granby este în echipajul meu. O obiecție care ar fi descalificat fiecare om din preajmă, dacă nu cumva, poate, nu se atașase încă de Badenhaur sau de cei câțiva ofițeri prusaci. Nu văd de ce trebuie să-i dau și mâncarea mea, și pe Granby.

Acum coaja începea să se crape. Tocmai la timp. Patrula își micșorase viteza, din prudență, imaginându-și poate că britanicii intenționează să organizeze o apărare din spatele zidurilor, de vreme ce, evident, nu fugeau. Dar prudența nu avea să-i întârzie prea mult. Curând, unul dintre ei urma să țâșnească înainte, să vadă ce se petrece, și pe urmă aveau să atace brusc, în forță.

–Temeraire, zise Laurence, retrăgându-se puțin și încercând să distragă atenția dragonului de la oul care ecloza. Gândește-te numai, micul dragon va fi singur-singurel, iar tu ai un echipaj mare, doar pentru tine. Trebuie să-ți dai seama că nu-i corect. Nu e nimeni altcineva pentru puiul de dragon și, adăugă el cu o bruscă inspirație, nu va avea deloc bijuterii, așa cum ai tu. Sigur o să se simtă foarte nefericit.

–Oh, făcu Temeraire. Își coborî capul, foarte aproape de Laurence: Poate l-ar putea avea pe Allen? sugeră el, încetișor, aruncând o privire peste umăr, să se asigure că nu era auzit de tânărul sergent stângaci, care era ocupat acum să-și treacă degetul pe furiș peste marginea ceaunului, lingând ultimii stropi de supă.

–Haide, e nedemn de tine, zise cu reproș Laurence. În plus, este șansa de promovare a lui Granby. Sunt sigur că nu vrei să-i refuzi dreptul de a avansa și el.

Temeraire scoase un mârâit gros.

–Păi, dacă trebuie, zise el ursuz și se ghemui îmbufnat, luându-și platoșa de safire între ghearele din față și frecându-și-o de obraz ca s-o lustruiască.

Acordul lui veni tocmai la timp: găoacea nu se desfăcu, ci mai mult explodă într-un nor de abur, împroșcându-i cu bucățele de coajă și mâzgă.

–Eu n-am făcut așa o mizerie, constată dezaprobator Temeraire, dându-și la o parte bucățile înfipte în piele.

Puiul de dragon însuși scuipa bucăți de coajă în toate direcțiile. Șuiera încet, gâtuit parcă. Era aproape un Kazilik adult în miniatură, cu aceiași

țepi zbârliți peste tot, purpuriu cu solzi violeți, strălucitori, peste burtă. Până și coarnele impresionante erau acolo, la o scară redusă. Doar petele verzi de leopard lipseau. Puiul de dragon ridică privirea la ei, cu ochi galbeni, furioși, fierbinți și indignați, tuși o dată, de două ori și apoi trase aer în piept și își umflă trupul ca un balon. Dintr-odată, jeturi subțiri de aburi îi ieșiră din țepi, șuierând, și dragonul deschise gura și revărsă un mic șuvoi de foc, lung de un iard și jumătate, făcându-l pe cel mai apropiat om să se retragă, surprins.

–O, așa, spuse el, mulțumit, așezându-se pe picioarele din spate. Așa e mult mai bine. Acum dați-mi carnea.

În tot acest timp, Granby pălise, în ciuda pielii sale arse de soare, dar reuși să-și stăpânească vocea când se apropie de puiul de dragon, care era o femelă. Ținea hamul pe brațul drept, unde ea putea să-l vadă bine, fără să i-l vâre sub nas.

–Numele meu este John Granby, spuse el. Vom fi fericiți să…

–Da, da, înhămarea, îl întrerupse ea. Temeraire mi-a vorbit despre asta.

Laurence se întoarse și se holbă la Temeraire, care avea un vag aer vinovat și se prefăcea foarte ocupat cu lustruirea unei zgârieturi de pe platoșă. Căpitanul începu să se întrebe ce altceva ar mai fi putut Temeraire să le spună ouălor, întrucât le dădăcea deja de aproape două luni.

Între timp, mica femelă-dragon întinse gâtul să-l adulmece pe Granby. Își înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă, examinându-l de sus până jos.

–Tu ai fost secundul lui Temeraire? întrebă ea, cu aerul unuia care cere referințe.

–Da, răspunse Granby, destul de tulburat. Ți-ar plăcea să ai un nume? E foarte frumos să ai. Aș fi fericit să-ți dau eu unul.

–O, am hotărât asta deja, spuse ea, spre și mai marea consternare a lui Granby și a celorlalți aviatori. Vreau să mă cheme Iskierka, așa cum era în cântecul acelei fete.

Laurence îl înhămase pe Temeraire mai mult din întâmplare decât conform unui plan și de atunci nu asistase la nici o altă eclozare. Nu avea o idee foarte clară despre cum trebuia să se desfășoare, dar, judecând după expresiile oamenilor săi, cea de acum nu era caracteristică. Cu toate acestea, mica femelă Kazilic adăugă:

–Dar mi-ar plăcea să-mi fii tu căpitan, oricum. Și nu mă deranjează să fiu înhămată și să ajut la apărarea Angliei. Dar grăbește-te, pentru că mi-e foarte foame.

Bietul Granby, care probabil visase la ziua aceasta de când era doar un cadet de șapte ani, plănuind fiecare moment cu toată solemnitatea și alegând numele încă de pe atunci, avu un aer destul de descumpănit, preț de o clipă. Apoi, dintr-odată, izbucni în râs:

–În regulă. Iskierka să fie, spuse el, revenindu-și, și ridică bucla de grumaz a hamului. Vrei să-ți vâri capul aici?

Mica femelă-dragon se aplecă de bunăvoie, doar că își întinse gâtul, nerăbdătoare, către ceaun, în timp ce Granby se grăbea să încheie ultimele câteva catarame și, când, în cele din urmă, fu eliberată, își vârî tot capul și picioarele din față în

oala încă fierbinte, să devoreze resturile de la cina lui Temeraire. Nu avu nevoie de stimulare ca să mănânce repede: conținutul dispăru cu o viteză năucitoare, ceaunul clătinându-se într-o parte și-n alta în timp ce ea îl lingea până la ultima picătură.

–A fost foarte bun, declară ea, ridicând capul, cu micile coarne picurând de supă. Dar aș mai vrea. Hai să mergem să vânăm.

Își fâlfâi, de încercare, aripile încă moi și strânse pe spate.

–Păi, nu putem acum, trebuie s-o ștergem de-aici, zise Granby, continuând s-o țină prudent de ham, când un freamăt neașteptat de aripi se stârni deasupra: unul dintre dragonii-patrulă veni și își înălță capul peste zid, să vadă ce fac. Temeraire se ridică și răcni, iar dragonul se îndepărtă grăbit, însă răul era făcut: își chema deja tovarășii.

–Toată lumea la bord, fără formalități! strigă Laurence și echipajul se avântă la repezeală în ham. Temeraire, trebuie s-o duci pe Iskierka, urc-o, te rog, la bord!

–Pot să zbor singură, declară ea. Va fi o bătălie? Acum? Unde?

Într-adevăr, se ridică puțin în aer, dar Granby reuși să țină hamul strâns și Iskierka sfârși prin a sălta înainte și înapoi.

–Nu, n-o să fie nicio bătălie, spuse Temeraire și, oricum, ești prea mică deocamdată ca să lupți.

Temeraire își coborî capul și închise fălcile în jurul trupului ei: încăpea numai bine în golul dintre dinții lui ascuțiți din față și cei din spate și, cu toate că Iskierka țipă, protestând furioasă, dragonul o ridică și și-o așeză pe umeri. Laurence îl ajută pe

Granby să urce în ham, ca să se poată cățăra până la ea imediat, apoi îl urmă. Tot echipajul era la bord și Temeraire se lansă în aer cu un salt, chiar în clipa în care patrula atacă peste zid. Răcnind, Temeraire se avântă direct în sus, în mijlocul atacatorilor, și îi doborî pe toți, ca pe niște saci.

–O, o! Ne atacă! Repede, să-i omorâm! strigă Iskierka, cu o înspăimântătoare sete de sânge, încercând să sară în aer.

–Nu, pentru Dumnezeu, încetează! spuse Granby, agățându-se cu disperare de ea, în timp ce, cu mâna cealaltă, se chinuia să-i fixeze hamul de al lui Temeraire. O să mergem mult mai repede acum decât poți tu, ai răbdare! O să zburăm cât vrei, dar mai așteaptă puțin.

–Dar e o bătălie chiar acum! strigă ea, vânzolindu-se în încercarea de a vedea dragonii inamici. Era greu de stăpânit, cu toate protuberanțele ei țepoase, și zgâria cu ghearele gâtul lui Temeraire și hamul. Avea ghearele încă moi, dar pe Temeraire îl gâdilau, judecând după felul în care mârâia și dădea din cap.

–Stai locului! o preveni Temeraire, privind împrejur. Profitase de dezorganizarea de moment a dragonilor inamici ca să-și ia avânt și să se îndrepte cu viteză către pâlcul gros de nori aflat la nord, care îi putea ascunde. Îmi îngreunezi foarte mult zborul.

–Nu vreau să stau locului! țipă ea ascuțit. Întoarce-te, întoarce-te! Lupta e în direcția aceea!

Ca să-și întărească vorbele, aruncă un jet de foc, care fu cât pe ce să pârjolească părul lui Laurence, săltând de pe un picior pe altul, în ciuda strădaniilor lui Granby de-a o ține în loc.

Patrula venea în viteză pe urmele lor și nu renunță nici după ce cortina de nori îl ascunse pe Temeraire privirilor lor, ci își continuă drumul, dragonii inamici strigându-se unul pe altul, prin ceață, ca să-și repereze pozițiile și avansând foarte încet. Umezeala rece era neplăcută pentru micul Kazilik, care se încolăci peste pieptul și umerii lui Granby, ca să se încălzească, gata să-l stranguleze sau să-l străpungă cu țepii, și continuă să bombăne nemulțumit de fuga lor.

–Potolește-te, dragă făptură, zise Granby, mângâind-o. O să ne deconspiri. E ca la v-ați ascunselea, trebuie să tăcem.

–N-ar fi trebuit să tăcem sau să stăm în norul ăsta neplăcut și rece, dacă am fi mers și i-am fi bătut, spuse ea, dar, în cele din urmă, cedă.

Într-un târziu, sunetul urmăritorilor se stinse și îndrăzniră să se strecoare iarăși afară. Dar acum se ivi o nouă problemă: Iskierka trebuia hrănită.

–Va trebui să riscăm, declară Laurence și se îndepărtară prudent de pădurile dese și de lacuri, apropiindu-se de o zonă de pășunat, cercetând terenul cu lunetele.

–Ce bune ar fi vacile alea, zise cu jind Temeraire, în scurt timp.

Laurence își îndreptă în grabă luneta în zare și le văzu: o turmă de vaci sănătoase, păscând liniștite pe o pantă.

–Slavă Cerului! exclamă Laurence. Temeraire, coboară la sol, fii bun. Valea de colo e bună, cred, adăugă el, arătându-i. Așteptăm până se lasă întunericul și apoi le luăm.

–Ce, vacile? întrebă Temeraire, privind oarecum nedumerit împrejur, în timp ce cobora. Dar, Laurence, nu sunt proprietatea cuiva?

–Păi, ba da, cred că sunt, răspunse căpitanul, stânjenit, dar, în circumstanțele date, trebuie să facem o excepție.

–Dar prin ce sunt circumstanțele actuale diferite de cele în care Arkady și ceilalți au luat vacile în Istanbul? vru să știe Temeraire. Lor le era foame atunci, iar nouă ne e foame acum. E același lucru.

–Acolo, soseam ca oaspeți, spuse Laurence și îi consideram pe turci aliații noștri.

–Așadar, nu e furt dacă nu-ți place persoana care deține proprietatea? întrebă Temeraire. Dar atunci…

–Nu, nu, se grăbi Laurence să-l contrazică, anticipând multe neplăceri ulterioare. Dar în momentul de față… exigențele războiului…

Bâjbâi după o explicație, poticnindu-se. Desigur că părea mai degrabă un furt, deși acesta era, cel puțin pe hărți, teritoriu prusac, așa că putea fi numit, rezonabil, rechiziție. Dar diferența dintre rechiziție și furt părea dificil de explicat și Laurence n-avea deloc de gând să-i spună lui Temeraire că toată mâncarea lor din ultima săptămână fusese furată în același fel și, probabil, aproape toate rezervele de hrană ale armatei.

În orice caz, fie că-i ziceai furt nerușinat, fie că foloseai un cuvânt mai blând, era necesar: puiul de dragon era prea mic ca să înțeleagă că trebuie să rabde de foame și avea nevoie disperată de hrană. Laurence își amintea foarte bine felul în care Temeraire devorase mâncarea în primele sale săptămâni de creștere rapidă. În plus, trebuiau s-o

convingă să tacă: dacă era bine hrănită, probabil avea să doarmă tot timpul între mese, în prima săptămână de viață.

–Dumnezeule, e fioroasă, spuse Granby, iubitor, mângâindu-i pielea lucioasă. În ciuda nerăbdării sale de a-și potoli foamea, Iskierka ațipise în timp ce așteptau lăsarea nopții. Să sufle foc încă din ou! Va fi foarte greu de stăpânit, adăugă el, fără să dea impresia că ar avea de obiectat.

–Ei, bine, sper că va deveni curând mai rațională, zise Temeraire.

Nu trecuse încă peste nemulțumirea anterioară, iar acuzațiile de lașitate și insistențele ei să se întoarcă și să lupte nu-i potoliseră furia: cu siguranță, era și tendința lui instinctivă, chiar dacă una nepractică. Una peste alta, se părea că, în mod ciudat, devotamentul său față de ouă nu se transferase într-o afecțiune imediată față de puiul de dragon, deși, probabil, era doar iritat, încă, de faptul că i se luase mâncarea pentru a fi hrănită ea.

–Este extrem de mică, zise Laurence, mângâind nasul lui Temeraire.

–Sunt sigur că n-am fost niciodată atât de neghiob, nici măcar când am ieșit din ou, zise Temeraire, remarcă la care Laurence, prudent, nu răspunse.

La o oră după apusul soarelui, se strecurară în susul versantului, împotriva vântului, și își lansară atacul pe furiș. Sau așa ar fi trebuit să fie, numai că, într-o frenezie a emoției, Iskierka sfâșie cu ghearele chingile cu carabiniere cu care era legată și se năpusti peste gard și pe spatele uneia dintre vacile care dormeau liniștite. Aceasta mugi, cuprinsă de spaimă, și o luă la goană, împreună cu restul cirezii, în timp ce Iskierka se agăța de spinarea ei și scuipa flăcări în toate direcțiile,

numai în cea corectă, nu, așa că toată acțiunea căpătă mai mult aspectul unui circ decât al unei activități clandestine. Casa se lumină și fermierii năvăliră afară cu torțe și muschete vechi, așteptându-se, probabil, la vulpi sau la lupi. Se opriră la gard, făcând ochii mari, și aveau și de ce: vaca începuse să salte nebunește, dar Iskierka avea ghearele adânc înfipte în stratul de grăsime din jurul gâtului ei și țipa, pe jumătate exaltată, pe jumătate frustrată, mușcând fără rost, cu fălcile-i încă mici.

–Uite, acuma, ce-a făcut, zise Temeraire, moralist, și săltă în aer, să înhațe mica femelă-dragon, cu tot cu vaca ei, într-o singură gheară și o a doua vacă, în alta. Regret că v-am trezit din somn, vă luăm vacile, dar nu e furt, fiindcă suntem în război, zise el, planând, către micul grup de oameni, palizi și încremeniți, care acum priveau în sus, la imensa și teribila lui făptură, fără să înțeleagă nimic, mai mult din pricina spaimei decât a limbii vorbite de Temeraire.

Simțind un junghi de vinovăție, Laurence scotoci grăbit în pungă și aruncă jos niște monede de aur.

–Temeraire, ai luat-o? Pentru Dumnezeu, hai să plecăm imediat. O să pună toată țara pe urmele noastre.

Temeraire o luase, lucru dovedit odată ajunși în aer, de țipetele ei înăbușite, dar audibile, venind de dedesubt.

–E vaca mea! E a mea! Eu am avut-o prima!

Acest lucru nu le sporea prea mult șansele de a se ascunde. Laurence privi înapoi și văzu întregul sat strălucind ca un far imens în beznă, casele luminându-se una după alta. Avea să fie, cu siguranță, vizibil, pe distanță de câteva mile.

–Mai bine le-am fi luat în plină zi, suflând din trompete, zise Laurence, suspinând, temându-se că avea să fie acuzat de furt.

Aterizară la mică distanță, mai mult de nevoie, sperând s-o hrănească pe Iskierka și s-o potolească. Acum vaca era moartă, străpunsă de ghearele lui Temeraire, și Iskierka refuza să-i dea drumul, deși nu putea să pătrundă prin pielea ei și să înceapă să mănânce.

–E a mea, bombănea întruna, până când, în cele din urmă, Temeraire spuse:

–Taci! Nu vor decât s-o despice pentru tine, las-o acum. Oricum, dacă aș fi vrut vaca ta, aș fi luat-o.

–Aș vrea să te văd încercând! răspunse Iskierka, iar Temeraire își coborî fulgerător capul și mârâi, ceea ce o făcu să scâncească și să sară direct spre Granby, care fu doborât la pământ de aterizarea ei neașteptată în brațele lui. O, n-a fost frumos! zise ea indignată, încolăcindu-se pe după umerii lui Granby. Doar fiindcă sunt încă mică!

Temeraire avu eleganța să aibă un aer puțin rușinat de sine și spuse, ceva mai împăciuitor:

–Păi, oricum n-am să-ți iau vaca. Am una pentru mine, dar tu ar trebui să fii politicoasă, când ești așa de mică.

–Vreau să fiu mare acum, zise ea bosumflată.

–N-o să crești dacă nu ne lași să te hrănim cum trebuie, interveni Granby, ceea ce îi atrase imediat atenția. Haide, o să te uiți cum ți-o pregătim, ești de acord?

–Presupun, zise ea, fără tragere de inimă, iar Granby o duse lângă trupul vitei.

Gong Su îi despică burta și scoase mai întâi inima și ficatul, pe care i le întinse cu un aer ceremonial, spunând:

–Prima masă de soi, pentru dragonii mici, ca să crească mari.

–O, serios? replică Iskierka.

Înhăță organele cu ambele gheare și mâncă plină de entuziasm, cu sângele șiroind de-o parte și de alta a fălcilor, în timp ce sfârteca și înghițea mușcătură după mușcătură, când dintr-unul, când din altul.

Nu mai reuși să mănânce decât una dintre articulațiile picioarelor, în ciuda eforturilor sale, și pe urmă adormi, spre mulțumirea lor profundă și generală. Temeraire devoră ultimele bucăți din vaca lui, în timp ce Gong Su măcelări repede și grosolan ceea ce mai rămăsese din cel de-al doilea animal și vârî totul în vasele sale. Și erau din nou în văzduh, după vreo douăzeci de minute, cu un pui de dragon dormind buștean în brațele lui Granby, fără să știe de nimic.

Însă acum, în depărtare, deasupra satului luminat, se învârteau dragoni și, când se înălțară, unul dintre ei se întoarse, uitându-se la ei, cu ochii albi, fosforescenți, strălucind: un Fleur-de-Nuit, una dintre rasele nocturne.

–Spre nord! zise Laurence, îndârjit. Drept spre nord, cât de repede poți, Temeraire. Spre mare.

Zburară tot restul nopții, auzind mereu în spatele lor glasul straniu al dragonului Fleur-de-Nuit, ca un sunet grav de alămuri, și vocile mai subțiri, care-i răspundeau, ale dragonilor de talie medie, care-l urmau. Temeraire era mai împovărat decât urmăritorii lor, cârând tot echipajul său de sol,

proviziile și, pe deasupra, pe Iskierka. Lui Laurence i se părea că crescuse deja vizibil. Totuși, Temeraire reușea să rămână în față, însă doar puțin și nu părea să-i poată pierde pe drum. Era o noapte rece și senină, cu lună aproape plină.

Milele se scurgeau, cu râul Vistula șerpuind la picioarele lor, către mare, negru și, uneori, cu unduiri scânteietoare. Își reîncărcară toate tunurile, pregătiră explozibilul, iar Fellowes și harnașierii lui se cățărară cu greu până pe spinarea lui Temeraire, pas cu pas, cu o bucată de plasă de zale, s-o așeze peste Iskierka, pentru a o proteja. Ea murmură, fără să se trezească și se vârî mai aproape de Granby, când îi așezară împletitura peste trup, agățând-o de inelele micului ei ham.

Laurence crezu la început că inamicul începuse să tragă înspre ei, de la o distanță prea mare; apoi tunurile bubuiră din nou și recunoscu sunetul: nu puști, ci artilerie, în depărtare. Temeraire se întoarse într-acolo îndată, către vest. În fața lor se deschidea vasta întunecime nemărginită a Mării Baltice, iar tunurile erau tunuri prusace, apărând zidurile Danzigului.

17

–Îmi pare rău că a trebuit să vă închideți cu noi în cutia asta, zise Kalkreuth, întinzându-i sticla cu excelentul vin de porto, pe care Laurence îl putea aprecia suficient ca să-și dea seama că nu-l putea savura așa cum ar fi meritat, după ultima lună în care băuse doar ceai slab și rom îndoit cu apă.

Vinul venea după mai multe ore pline de somn, urmate de cină și după mulțumirea și mai mare de a-l vedea pe Temeraire mâncând după pofta inimii.

Nu existau rații, cel puțin deocamdată. Magaziile orașului erau pline, zidurile fortificate, iar garnizoana puternică și bine instruită. Nu avea să fie ușor de înfometat sau de demoralizat ca să se predea. Asediul avea să fie îndelungat. Și, la drept vorbind, francezii nu păreau grăbiți să-l înceapă.

–Vezi, suntem o capcană de șoareci convenabilă, zise Kalkreuth și îl conduse pe Laurence către ferestrele care dădeau spre sud. În lumina asfințitului, vedea taberele franceze ridicate dezordonat în jurul orașului, departe de bătaia tunurilor, de-o parte și de alta a râului și a drumurilor. Zilnic văd oameni de-ai noștri venind dinspre sud, ce-a mai rămas din divizia lui Lestocq, și căzând în mâinile lor cât ai bate din palme. Trebuie să fi luat deja cel puțin cinci mii de prizonieri. Soldaților le pretind doar muschetele și cuvântul de onoare și îi trimit acasă, ca să nu fie nevoiți să-i hrănească. Pe ofițeri îi reține.

–Câți oameni aveți? întrebă Laurence, încercând să numere corturile.

–Te gândești la o ieșire, zise Kalkreuth, la fel ca mine. Dar sunt prea departe. Ar fi capabili să izoleze echipajele de oraș. Când vor hotărî să înceapă să ne atace de-adevărat și să se apropie puțin, am putea să întreprindem ceva. Dacă asta ne va fi de vrun folos, acum că rușii au făcut pace. O, da, adăugă el, văzând surprinderea lui Laurence. Țarul a decis că trebuie să-și limiteze pierderile și că nu vrea să-și petreacă restul vieții ca prizonier francez, probabil. S-a încheiat un armistițiu și acum cei doi împărați negociază un tratat la Varșovia, ca doi buni prieteni. Kalkreuth izbucni într-un hohot de râs răgușit. Așadar, vezi, s-ar putea să nu se ostenească să ne scoată de-aici. Până la sfârșitul lunii, poate o să fi eu însumi un *citoyen.* [5]

Evitase să împărtășească soarta trupelor prințului Hohenlohe, doar pentru că primise ordin prin curier să se îndrepte spre Danzig, ca să apere fortăreața împotriva unui atac similar.

–Prima oară au apărut la poarta mea la mai puțin de-o săptămână, fără să mi se dea de veste, povesti el, dar de atunci am avut toate informațiile pe care le puteam dori: mareșalul ăla blestemat îmi trimite întruna copii ale mesajelor sale, cu nerușinare, și nu pot nici măcar să i le arunc în față din cauză că propriii mei curieri nu pot răzbate.

Temeraire însuși abia reușise să treacă de ziduri. Majoritatea dragonilor francezi care întăreau blocada erau în momentul acela în cealaltă parte a orașului, izolându-l de mare, și modul neașteptat în care își făcuse dragonul apariția îi salvase echipajul de artileria de la sol. Acum, însă, erau la ananghie: multe alte tunuri cu piper răsăriseră în mijlocul artileriei franceze, începând din dimineața aceea, și mortiere cu rază lungă de acțiune erau întruna montate peste tot.

Citadela fortificată era la cinci mile distanță de port. De la ferestrele lui Kalkreuth, Laurence vedea ultima curbă strălucitoare a râului Vistula, cu gura lărgindu-se în locul unde se vărsa în mare, iar albastrul rece și întunecat al Balticii fiind presărat de velele albe ale Marinei Britanice. Laurence putea chiar să le numere, prin lunetă: două de șaizeci și patru, una de șaptezeci și patru, cu un pavilion de armator, două fregate de escortă, toate aflate la mică distanță de țărm. În portul propriu-zis, protejat de tunurile navelor de război, se aflau imensele, greoaiele vase de transport, așteptând să plece și să aducă întăriri rusești în oraș. Întăriri care acum n-aveau să mai vină niciodată. Cinci mile distanță, care puteau la fel de

bine să fie și o mie, cu artileria și aviația franceză între ei.

–Și acum știu, desigur, că suntem aici și nu putem ajunge la ei, zise Laurence, coborând luneta. Ar fi fost imposibil să nu ne vadă ieri venind, cu toată agitația pe care au făcut-o francezii.

–Cea mai mare problemă este acel Fleur-de-Nuit care ne-a urmărit până aici, zise Granby. Altminteri, aș zice să așteptăm până se întunecă luna și să evadăm. Dar poți fi sigur că dragonul ăla se așteaptă să încercăm exact așa ceva. O să-i stârnească pe toți ceilalți să năvălească asupra noastră înainte să putem elibera cetatea.

Într-adevăr, în noaptea aceea, văzură uriașul dragon albastru ca o umbră pe oceanul scăldat în lumina lunii, stând pe picioarele din spate, în adăpostul francezilor, cu ochii săi enormi și palizi fixați, aproape fără să clipească, pe zidurile orașului.

–Sunteți o gazdă bună, zise vesel mareșalul Lefèbvre, acceptând fără împotrivire ca un alt porumbel fraged să-i fie pus în farfurie și atacând carnea și mormanul de cartofi fierți cu un elan și niște maniere poate mai potrivite unui sergent de gardă decât mareșalului Franței: nu era surprinzător, de vreme ce își începuse cariera militară din respectiva postură și viața ca fiu de morar. În aceste două săptămâni am mâncat iarbă fiartă și ciori cu posmagii noștri.

Avea un păr cârlionțat, pe care îl purta cărunt și nepudrat, deasupra unei fețe rotunde. Trimisese emisari să încerce să inițieze negocieri și acceptase sincer și fără ezitare răspunsul caustic al lui Kalkreuth: o invitație să cineze chiar în oraș, ca să

discute problema capitulării. Călărise până la porți, escortat doar de câțiva cavaleriști.

–Aș risca și mai mult pentru o cină ca asta, spuse el, cu un râs tremurat, când unul dintre ofițerii prusaci făcu o remarcă necuviincioasă despre curajul său. În definitiv, nu ați avea nimic de câștigat pe termen lung aruncându-mă într-o temniță, atâta doar că ați face-o pe biata mea soție să plângă. Împăratul dispune de numeroase alte brațe care pot lupta.

După ce devorase toate felurile de mâncare și șterse cu pâine ultimele picături de zeamă din farfurie, adormi brusc în scaunul lui, în timp ce se servea vinul de Porto și se trezi doar când în fața lor fu așezată cafeaua.

–A, asta-ți dă viață, zise el, bând trei cești una după alta. Așadar, continuă el vioi, fără întrerupere, păreți un om cu judecată și un bun soldat. Aveți de gând să mai lungiți mult povestea asta?

Ofensat, Kalkreuth, căruia nici nu-i trecuse prin minte să sugereze că ar accepta vreo propunere de capitulare, răspunse cu răceală:

–Sper că-mi voi putea menține poziția cu onoare până când voi primi alte ordine de la Maiestatea Sa.

–Ei, n-o să reușiți, zise prozaic Lefèbvre, pentru că e închis la Königsberg, întocmai cum sunteți voi aici. Sunt sigur că nu e nicio rușine pentru dumneavoastră. N-am să susțin că sunt un Napoleon, dar sper că pot prelua orașul, având de două ori mai mulți oameni și toate tunurile de asediu de care am nevoie. Ar fi de preferat să salvați oamenii, ai dumneavoastră și ai mei deopotrivă.

–Nu sunt colonelul Ingersleben, ca să-mi predau garnizoana fără un foc de armă, răspunse Kalkreuth, referindu-se la bărbatul care cedase atât de repede fortăreața Stettin. S-ar putea să ne găsiți mai greu de digerat decât vă imaginați.

–Vă vom lăsa să ieșiți cu toate onorurile, insistă Lefèbvre, refuzând să muște momeala, iar dumneavoastră și ofițerii dumneavoastră veți fi lăsați liberi, dacă vă dați cuvântul că nu veți lupta împotriva Franței timp de douăsprezece luni. Și oamenii voștri, desigur, dar le vom lua muschetele. E tot ce pot să fac, dar, totuși, va fi de o mie de ori mai plăcut decât să fiți împușcați sau luați prizonieri.

–Vă mulțumesc pentru amabila ofertă, zise Kalkreuth, ridicându-se. Răspunsul meu e nu.

–Păcat, zise Lefèbvre, fără să se arate dezamăgit, și se ridică și el, punându-și la brâu sabia pe care o așezase nonșalant pe spătarul scaunului. Nu spun că voi rămâne deschis la negocieri pentru totdeauna, dar sper că vă veți gândi la oferta mea. Dădu să se întoarcă și se opri, văzându-l pe Laurence, care fusese așezat la o oarecare distanță, mai spre capătul mesei, și adăugă: Deși mai bine aș spune de pe acum că asta nu se aplică și soldaților britanici pe care îi aveți aici. Regret, i se adresă el lui Laurence, pe un ton de scuză, împăratul are o idee fixă despre voi, englezii, și oricum avem ordine în legătură cu dumneata în mod special, dacă ești omul cu acel uriaș dragon chinez care a venit ieri în zbor deasupra capetelor noastre. Ha! Ne-ați prins șezând pe oală, zău așa!

Cu acest ultim hohot de râs, ieși cu pas apăsat, fluierând, să-și adune escorta și să părăsească incinta călare, lăsându-i pe toți profund deprimați de buna lui dispoziție, iar pe Laurence să-și

petreacă noaptea imaginându-și cele mai sinistre feluri de ordine pe care Bonaparte ar fi putut să le dea, la îndemnul lui Lien, în privința sorții lui Temeraire.

–Sper că nu e nevoie să-ți spun, căpitane, că n-am de gând să-i accept oferta, îl asigură Kalkreuth a doua zi dimineață, când îl chemă la micul dejun, ca să-i dea această asigurare.

–Domnule, zise Laurence cu glas pierit, cred că am motive întemeiate să mă tem să nu fiu luat prizonier de francezi, dar nu aș pretinde să fiu salvat de la o asemenea soartă cu prețul a cincisprezece mii de oșteni și Dumnezeu știe câți civili uciși, pe deasupra. Dacă francezii își instalează bateriile de tunuri de asediu – și nu văd cum puteți preveni asta – orașul trebuie predat, altfel va fi făcut fărâme. Apoi vom fi, oricum, uciși sau capturați.

–Mai e cale lungă până acolo, răspunsese Kalkreuth. Lucrările lor de asediu vor înainta încet, cu pământul înghețat și o iarnă rece, nesănătoasă, dincolo de porțile noastre. Ai auzit ce-a spus despre proviziile lor. Nu vor avansa înainte de luna martie, te asigur, și foarte multe se pot întâmpla până atunci.

La prima vedere, estimarea lui părea corectă: priviți prin luneta lui Laurence, soldații francezi vârau târnăcoapele și lopețile în pământul înghețat fără entuziasm, înaintând puțin, cu uneltele lor vechi și mâncate de rugină. Fiind atât de aproape de râu, pământul bătătorit era îmbibat de apă și, cu toate că iarna abia începuse, era înghețat bocnă. Vântul aducea vârtejuri de zăpadă dinspre mare, iar gheața urca pe ochiurile ferestrelor și marginile ligheanului în care se spăla Laurence, în fiecare zi, înainte de primii zori. Lefèbvre însuși părea să nu

se grăbească deloc: îl puteau vedea, când și când, măsurând cu pasul șanțul abia schițat, urmat de o mână de aghiotanți, țuguindu-și buzele într-un fluierat, fără să pară însă supărat.

Alții însă nu erau la fel de mulțumiți de ritmul lent în care înaintau lucrările. Laurence și Temeraire fuseseră în oraș cu nici două săptămâni înainte de sosirea lui Lien.

Lien își făcu apariția într-o după-masă târzie, dinspre sud, urmată doar de o mică escortă formată din doi dragoni de talie medie și un curier, ținându-se cu greu departe de vârful de atac al unei vijelii de iarnă care lovi orașul și tabăra la nici jumătate de oră după aterizarea ei. Fusese zărită doar de veghetorii orașului și, în timpul celor două zile lungi de furtună, în care ninsoarea îi împiedicase să vadă tabăra franceză, Laurence nutrise o vagă speranță că fusese făcută o greșeală. Apoi, în ziua următoare, se trezi cu inima bubuind, sub cerul senin și în ecourile îndepărtate ale răgetului ei teribil.

Alergă afară, doar în cămașă de noapte și halat, în ciuda frigului și a zăpezii care-i ajungea la glezne, nemăturată încă de pe parapet. Soarele era de un galben palid și orbitor, pe câmpurile ninse și pe pielea albă ca marmura a lui Lien. Stătea la marginea rândurilor franceze, inspectând terenul îndeaproape. Sub ochii lui Laurence și ai gărzilor îngrozite, Lien trase aer adânc în piept, se lansă în văzduh și își îndreptă răgetul către pământul înghețat. Zăpada erupse în nori viscoliți și bulgări întunecați de pământ, dar adevăratul dezastru avea să fie văzut abia mai târziu, când soldații francezi se întoarseră, cu prudență, la treabă, cu cazmale și lopeți. În urma eforturilor ei, în pământ s-a produs o adâncime de câțiva yarzi, sub linia de îngheț, astfel că puteau munci acum într-un ritm mult mai

alert. Într-o săptămână, francezii depășiră tot ce făcuseră până atunci, truda fiindu-le mult încurajată de prezența dragonului alb, care venea adesea și se plimba încoace și încolo, de-a lungul liniilor, atent la orice semn de încetinire, în timp ce oamenii săpau frenetic.

Aproape în fiecare zi, dragonii francezi încercau acum câte un zbor operativ împotriva apărării orașului, în principal ca să dea de lucru prusacilor și tunurilor lor în timp ce infanteria își săpa șanțurile și își instala bateriile. Artileria aflată de-a lungul zidurilor orașului ținea în general dragonii francezi la distanță, dar câteodată unul dintre ei încerca să facă o trecere aeriană înaltă, în afara razei de acțiune a tunurilor, ca să arunce o bombă peste fortificațiile orașului. Lansate de la o înălțime atât de mare, acestea își atingeau rareori ținta, căzând de obicei pe străzi și peste case, pricinuind stricăciuni mari. Populația orașului, mai mult slavă decât germană și fără să simtă vreun entuziasm deosebit față de război, începea deja să-și dorească să-i vadă plecați cât mai departe.

Kalkreuth le servea zilnic oamenilor săi o porție de trageri împotriva francezilor, deși mai mult ca să le ridice moralul decât pentru efectul pe care îl puteau avea asupra lucrărilor, aflate încă prea departe. Din când în când, câte o lovitură norocoasă nimerea un tun sau îndepărta câțiva dintre soldații care săpau și, o dată, spre încântarea lor, izbi un steag și îl răsturnă, cu tot cu vulturul încoronat. În seara aceea, Kalkreuth ordonă o porție suplimentară de băutură pentru toată lumea și îi invită pe ofițeri la cină.

Iar când mareea și vântul îngăduiau, flota se strecura mai aproape și încerca o salvă în spatele taberei franceze. Însă Lefèbvre nu era un nătărău și nici unul dintre detașamentele lui nu erau în raza

de bătaie. Uneori, Laurence și Temeraire puteau vedea câte o mică ambuscadă dincolo de port, o companie de dragoni francezi lansând un bombardament împotriva transportoarelor, dar barajul rapid al tunurilor cu piper de pe navele de război riposta aproape imediat: nici una dintre tabere nu reușea să dobândească un avantaj clar asupra celeilalte. Poate că francezii, având timp destul, ar fi putut construi destule poziții de artilerie ca să alunge navele britanice, dar nu trebuiau distrase în felul acesta de la scopul lor real: capturarea orașului.

Temeraire își dădea toată silința să țină la distanță atacurile aeriene, dar era singurul dragon din oraș, cu excepția câtorva mici curieri și a puiului abia ieșit din ou, iar puterile și viteza lui aveau și ele limite. Dragonii francezi își petreceau zilele zburând alene în jurul orașului, iar și iar, făcând cu schimbul; orice neatenție din partea lui Temeraire, orice slăbire a gărzii la artilerie oferindu-le ocazia să se năpustească și să provoace mici stricăciuni, înainte de a se îndepărta în goană. Iar în tot acest timp șanțurile se lărgeau și creșteau încet, sub lopețile soldaților harnici ca o armată de cârtițe.

Lien nu participa la asemenea ciocniri, ci doar se oprea și se așeza să-i privească, încolăcită și fără să clipească. Toate eforturile ei erau îndreptate spre înaintarea constantă a lucrărilor de asediu. Cu vântul divin, ar fi putut, cu siguranță, să provoace un măcel în rândul oamenilor de pe metereze, dar refuza să se aventureze direct pe câmpul de luptă.

–E o lașă, dacă mă-ntrebi, zise Temeraire, bucuros să găsească un pretext să-și manifeste disprețul față de ea. Eu n-aș lăsa pe nimeni să mă oblige să mă ascund așa, dacă prietenii mei ar lupta.

–Eu nu sunt lașă, interveni brusc Iskierka, trezită pentru scurt timp, destul cât să observe ce se petrece în jurul ei. Nimeni nu s-ar fi putut îndoi de afirmația ei: era nevoie de lanțuri din ce în ce mai solide ca s-o împiedice să se avânte în bătălie împotriva dragonilor maturi de douăzeci de ori mai mari decât ea, proporție care, pe de altă parte, se diminua cu fiecare zi. Creșterea ei era o altă sursă de îngrijorare: deși extraordinară, nu era încă suficientă ca să-i permită să lupte ori să zboare eficient, dar în curând Iskierka avea să reprezinte o povară serioasă pentru Temeraire, în cazul unei încercări de evadare.

Acum își zornăia furioasă lanțurile:

–Vreau și eu să lupt! Dați-mi drumul!

–Nu poți să lupți decât după ce te faci mare, așa cum e Lien, îi spuse repede Temeraire. Mănâncă-ți oaia.

–Sunt mai mare. Cu mult, răspunse ofensată Iskierka, dar, la scurt timp după ce devoră oaia, adormi iarăși buștean, fiind, cel puțin pentru o vreme, redusă la tăcere.

Laurence nu era la fel de optimist: știa că lui Lien nu-i lipsea nici curajul, nici priceperea, după cum dovedise în duelul ei cu Temeraire, în Orașul Interzis. Poate că o ținea încă în frâu interdicția chineză ca dragonii Cerești să se angajeze în luptă, dar Laurence bănuia că refuzul ei de a se implica direct era mai degrabă o reținere abilă, adecvată unui comandant: poziția trupelor franceze era foarte sigură și Lien era prea prețioasă ca să fie pusă în pericol pentru un câștig minor.

Etalarea zilnică a autorității sale naturale asupra celorlalți dragoni și înțelegerea ei intuitivă asupra felului în care puteau fi aceștia valorificați îi

confirmară curând lui Laurence senzația că trupele franceze aveau un avantaj substanțial din faptul că ea își asuma ceea ce părea un rol atât de ciudat. Sub îndrumarea ei, dragonii renunțau la antrenamentul în formație în favoarea manevrelor ușoare de ambuscadă. Când nu erau implicați în acestea, ajutau la săpat, grăbind înaintarea șanțurilor. Desigur, soldații nu se simțeau în largul lor atât de aproape de dragoni, dar Lefèbvre îi stăpânea cu dovezi ale propriei relaxări, plimbându-se printre dragonii care munceau și bătându-i prietenește cu palma, glumind în gura mare cu echipajele lor, deși Lien îi aruncă o privire foarte surprinsă o dată, când procedase în acest fel cu ea, așa cum s-ar uita o ducesă la un fermier care o ciupește de obraz.

Francezii aveau avantajul unui moral mai ridicat, după toate victoriile lor fulgerătoare și cu motivația excelentă de a ajunge între zidurile orașului înainte de dezlănțuirea iernii.

–Dar punctul esențial este că nu doar chinezii, care cresc printre ei, se pot obișnui: francezii s-au obișnuit și ei, îi spuse Laurence lui Granby, în timp ce-și mânca pâinea cu unt.

Temeraire coborâse în curte, pentru o scurtă pauză, după una dintre ambuscadele matinale.

–Da, și la fel acești buni prusaci, care îi au pe Temeraire și Iskierka printre ei, constată Granby, mângâind trupul adormit care se înălța și cobora lângă el, ca un burduf.

Puiul de dragon deschise un ochi, fără să se trezească și, înainte să-l închidă la loc, îndreptă spre Granby un murmur somnoros de plăcere, însoțit de câteva jeturi de aburi din țepi.

–Și de ce nu? interveni Temeraire, zdrobind în dinți câteva oase lungi, ca pe niște nuci. Trebuie să ne cunoască de-acum, dacă nu sunt atât de proști, ca să nu-și fi dat seama că n-o să le facem niciun rău. Poate doar Iskierka, din greșeală, adăugă el, ușor nesigur.

Iskierka își făcuse obiceiul supărător de a pârjoli carnea înainte de-a o mânca, fără să fie prea atentă la cine s-ar putea afla în preajma ei în momentul respectiv.

Kalkreuth nu mai vorbea despre ceea ce s-ar putea întâmpla sau despre lungile așteptări. Oamenii lui se antrenau zilnic, ca să fie pregătiți pentru un asalt al francezilor care înaintau.

–Odată aflați în raza de acțiune a tunurilor noastre, îi vom ataca noaptea, spuse el îndârjit. Apoi, dacă nu reușim nimic mai mult, putem cel puțin să punem la cale o diversiune care v-ar putea da șansa să fugiți.

–Vă mulțumesc, domnule, vă sunt profund recunoscător, zise Laurence.

O încercare atât de disperată, cu toate riscurile implicite de a fi răniți sau uciși, era, oricum, foarte tentantă față de opțiunea lui Laurence de a se preda discret, împreună cu Temeraire. Nu se îndoia nicio clipă că sosirea lui Lien se datora prezenței lor: era posibil ca francezii să nu se grăbească, mai preocupați de capturarea citadelei, dar ea avea alte motive. Oricare erau planurile ei și ale lui Napoleon pentru înfrângerea Angliei, cea mai teribilă soartă pe care o putea concepe Laurence era să se vadă în postura de prizonier neajutorat în mâinile lor, cu Temeraire condamnat la moarte, și orice sfârșit era de preferat posibilității de a-i cădea pradă lui Lien.

–Sper, domnule, adăugă el apoi, că nu riscați mai mult decât ar trebui, ajutându-ne în felul acesta: s-ar putea să le displacă asta suficient ca să retragă oferta unei capitulări onorabile, dacă victoria lor ar părea, așa cum mă tem că este cazul, doar o chestiune de timp.

Kalkreuth clătină din cap, nu în semn de negare, ci de refuz.

–Și așa? Dacă am accepta oferta lui Lefèbvre, chiar dacă nu ne-ar lua prizonieri, ce-ar urma? Toți oamenii dezarmați și împrăștiați, ofițerii mei legați prin jurământ să nu ridice un deget împotriva francezilor vreme de un an. La ce ne-ar folosi o eliberare onorabilă, în loc de o capitulare necondiționată? Oricum, trupele vor fi complet dispersate, ca toate celelalte. Au distrus toată Armata Prusacă. Fiecare batalion risipit, toți ofițerii la cheremul lor – nu va mai rămâne nimic în jurul căruia să poți reconstrui măcar. Kalkreuth ridică privirea de la hărțile și deznădejdea lui și îi acordă lui Laurence un zâmbet strâmb: Vezi, așadar, nu contează că mă ofer să vă țin spatele. Ne așteaptă deja distrugerea totală.

Începură pregătirile. Nici unul dintre ei nu vorbea despre bateriile de artilerie care vor fi îndreptate împotriva lor sau despre cei peste treizeci de dragoni care aveau să încerce să-i oprească: în definitiv, nu era nimic de făcut în privința asta. Data misiunii era fixată peste două zile, în prima noapte cu lună nouă, când întunericul avea să-i ascundă de toți, mai puțin de dragonul Fleur-de-Nuit. Pratt confecționa platoșe din tăvi de argint. Calloway fabrica bombe din explozibil. Temeraire, ca să nu existe niciun indiciu în privința intențiilor lor, plana deasupra orașului, așa cum făcea de obicei. Dar, dintr-o singură lovitură, toate planurile

și munca lor fură răsturnate, când Temeraire spuse brusc, arătând deasupra mării:

–Laurence, mai vin câțiva dragoni.

Căpitanul deschide luneta și, mijindu-și ochii în fața strălucirii soarelui, putu doar să distingă trupele care se apropiau: un grup mișcător, de vreo douăzeci de dragoni, într-un zbor iute și jos, deasupra apei. Nu mai era nimic de spus: îl duse pe Temeraire jos, în curte, să alerteze garnizoana în privința atacului și să se adăpostească în spatele tunurilor fortăreței.

Granby stătea agitat lângă Iskierka, care dormea în curte, căci auzise strigătul lui Laurence.

–Ei, bine, cu asta s-a isprăvit, spuse el, urcând pe zidurile orașului, cu Laurence și împrumutându-i luneta, să arunce o privire. Nicio șansă să trecem de încă două duzini de…

Se opri. Cei câțiva dragoni francezi aflați în aer luau în grabă poziții defensive față de nou-veniți. Temeraire se ridică pe picioarele din spate și se sprijini de zidul orașului, ca să vadă mai bine, spre groaza soldaților staționați pe parapet, care se feriră din calea ghearelor lui imense.

–Laurence, se luptă, spuse el, emoționat. Sunt prietenii noștri? Sunt Maximus și Lily?

–Dumnezeule, la țanc! exclamă vesel Granby.

–E imposibil, zise Laurence, dar o speranță sălbatică i se aprinse în piept, amintindu-și de cei douăzeci de dragoni britanici promiși.

Totuși, cum de veniseră chiar acum și tocmai aici, la Danzig… dar se apropiaseră dinspre mare și se luptau cu dragonii francezi: fără să se grupeze în

formații, doar un fel de încăierare generală, dar era clar că se angajaseră cu toții în luptă.

Luată prin surprindere, mica gardă de dragoni francezi se retrase în dezordine către ziduri, puțin câte puțin. Și, înainte ca restul armatei să le poată veni dragonilor francezi în ajutor, nou-veniții îi împrăștiară. Apropiindu-se în goană, aceștia înălțau un urlet vesel, în timp ce coborau de-a valma în curtea mare a fortăreței, într-o dezlănțuire de aripi și culori strălucitoare. Chiar în fața lui Temeraire ateriză un mândru și țanțoș Arkady, dându-și capul pe spate și fudulindu-se.

–Dar ce căutați aici!? exclamă Temeraire.

După care îi repetă întrebarea în limba durzagh.

Imediat, Arkady se dezlănțui într-o lungă și dezlânată explicație, întreruptă frecvent de intervenții ale celorlalți dragoni sălbatici, care doreau, evident, cu toții, să-și aducă propria contribuție la relatare. Vacarmul era incredibil și dragonii îl sporeau, ciorovăindu-se între ei, răcnind și șuierând și schimbând lovituri, astfel încât până și aviatorii erau zăpăciți de zgomot, iar bieții soldați prusaci, care abia începuseră să se obișnuiască să-i aibă în mijlocul lor pe bine-crescutul Temeraire și pe somnoroasa Iskierka, începură să se privească impacientați.

–Sper că nu suntem nedoriți.

Vocea mai potolită îl făcu pe Laurence să se întoarcă, lăsând hărmălaia în spate și descoperindu-l pe Tharkay. Era complet răvășit, din cauza vântului, dar avea același aer ușor sardonic, ca și cum o asemenea apariție ar fi fost un lucru pe care îl făcea frecvent.

–Tharkay? Bineînțeles că sunteți bine-veniți! Tu ești responsabil pentru asta? întrebă Laurence.

–Sunt, dar te asigur că mi-am primit pedeapsa pentru păcatele mele, afirmă Tharkay sec, strângând mâna lui Laurence și a lui Granby. M-am crezut extrem de isteț când mi-a venit ideea, până când m-am pomenit traversând două continente cu ei. După călătoria pe care am avut-o, înclin să cred că am ajuns doar cu mila Domnului.

–Îmi pot imagina, spuse Laurence. De aceea ai plecat? N-ai pomenit nimic despre asta.

–Nimic este ceea ce mi-am imaginat că o să iasă, probabil, de-aici, zise Tharkay, ridicând din umeri. Dar prusacii cereau douăzeci de dragoni britanici și m-am gândit că aș putea încerca să-i aduc pe aceștia în loc.

–Și au venit? se miră Laurence, holbându-se la dragonii sălbatici. N-am mai auzit așa ceva, dragoni sălbatici maturi să se lase înhămați. Cum i-ai convins?

–Vanitate și lăcomie, răspunse Tharkay. Arkady, pasămite, nu s-a supărat să se implice în salvarea lui Temeraire, când i-am prezentat situația în acești termeni. Cât despre ceilalți, au găsit vitele grase ale sultanului mult mai pe placul lor decât caprele sfrijite și porcii costelivi, care sunt toată hrana pe care o pot găsi în munți. Le-am promis că, în serviciul tău, vor primi fiecare câte o vacă pe zi. Sper că nu te-am angajat la prea mult.

–Pentru douăzeci de dragoni? Puteai să le promiți fiecăruia câte o cireadă de vite, răspunse Laurence. Dar cum de ne-ai găsit aici? Mi se pare că am cutreierat lumea întreagă.

–Așa mi s-a părut și mie, răspunse Tharkay. Și, dacă n-am surzit pe drum, nu e vina grupului meu. V-am pierdut urma lângă Jena. După vreo două săptămâni în care am terorizat tot ținutul, am găsit un bancher în Berlin care te văzuse. Zicea că, dacă n-ai fost capturat încă, ar trebui să fii probabil aici sau la Königsberg, cu ce-a mai rămas din armată, și iată-ne!

Tharkay își flutură mâna către grupul pestriț de dragoni care acum se înghionteau pentru cele mai bune poziții din curte. Iskierka, pe care, în mod miraculos, nu o trezise toată zarva până acum, ocupase locul cald și confortabil de lângă zidul bucătăriei cazărmii. Unul dintre locțiitorii lui Arkady încerca s-o alunge, împingând-o cu botul.

–O, nu! exclamă Granby alarmat și se năpusti în curte, pe scări în jos.

Inutil, căci Iskierka se deșteptase exact la timp ca să trimită în semn de avertisment, șuierând peste nasul dragonului cenușiu, o limbă de foc care îl făcu să salte înapoi, cu un urlet surprins.

Ceilalți dragoni sălbatici o ocoliră la distanță, respectuoși, așa micuță cum era, și se aranjară treptat în alte locuri, mai convenabile, pe acoperișuri, prin curțile și pe terasele deschise ale orașului, stârnind țipetele îngrozite ale locuitorilor.

–Douăzeci? întrebă Kalkreuth, fixând-o cu privirea pe mica Gherni, care dormea liniștită pe balconul lui. Coada ei lungă și îngustă se strecura printre uși și se odihnea pe podeaua camerei, zvâcnind din când în când și izbind dușumeaua. Și se vor supune?

–Păi, vor asculta într-o asemenea măsură de Temeraire și de propriul lor lider, răspunse

Laurence, cu îndoială. Mai mult de-atât nu îndrăznesc să garantez. În orice caz, ei nu înțeleg decât propria lor limbă sau o brumă a unui dialect turc.

Kalkreuth tăcea, jucându-se cu un cuțit de deschis scrisori aflat pe biroul său, vârându-i vârful în suprafața lustruită a lemnului, fără să-i pese de stricăciuni.

–Nu, zise el, în cele din urmă, mai mult pentru sine. N-ar face decât să amâne inevitabilul.

Laurence clătină din cap, fără să comenteze. El însuși petrecuse ultimele câteva ore analizând căile și mijloacele de asalt cu noua lor forță aeriană, un atac care ar putea să-i alunge pe francezi departe de oraș. Însă continuau să fie dominați numeric în aer, cu trei dragoni la doi, iar pe dragonii sălbatici nu se puteau bizui să realizeze vreun fel de manevră strategică. Ca luptători individuali într-o ambuscadă se puteau descurca, dar ca soldați disciplinați erau un dezastru iminent.

–Dar sper că vor fi de-ajuns, căpitane, să vă scoată de-aici, împreună cu oamenii tăi, adăugă prusacul. Și numai pentru asta le sunt recunoscător. Ați făcut tot ce-ați putut pentru noi. Plecați și Domnul să vă aibă în pază!

–Domnule, regret doar că nu pot face mai mult și vă mulțumesc, răspunse Laurence.

Îl lăsă pe Kalkreuth în picioare, în spatele biroului său, cu capul plecat, și coborî înapoi în curte.

–Hai să-i punem armura, domnule Fellowes, îi spuse Laurence încet comandantului echipajului de sol, făcându-i semn locotenentului Ferris. Plecăm imediat ce se întunecă.

Echipajul se puse pe treabă în tăcere. Nimeni nu era încântat să plece în asemenea condiții. Era imposibil să nu privești cei douăzeci de dragoni dispuși în jurul fortăreței ca pe o forță care merita să fie valorificată în apărarea acesteia. Iar fuga disperată pe care plănuiseră s-o încerce singuri părea egoistă acum, când intenționau să ia cu ei toți acei dragoni.

–Laurence, spuse Temeraire dintr-odată, stai. De ce trebuie să-i părăsim așa?

–Și mie îmi pare rău s-o fac, dragul meu, zise căpitanul, împovărat, dar poziția e imposibil de apărat: fortăreața va cădea, până la urmă, orice-am face. Nu le va folosi la nimic, în final, dacă noi rămânem și suntem capturați împreună cu ei.

–Nu asta vreau să spun, zise Temeraire. Suntem o mulțime acum, de ce nu luăm soldații cu noi?

–Este posibil? întrebă Kalkreuth.

Și stabiliră detaliile planului disperat cu o viteză febrilă. După aprecierea lui Laurence, erau suficiente nave de transport în port, ca să înghesuie oamenii la bord, deși ar fi trebuit să fie îndesați în fiecare cotlon, de la un capăt la altul.

–O să-i speriem îngrozitor pe matrozii ăia, năvălind peste ei de nicăieri, zise Granby, sceptic. Sper că nu pot să ne doboare din aer.

–Atât timp cât nu-și pierd capul, trebuie să-și dea seama că un atac n-ar coborî niciodată atât de mult, zise Laurence, iar eu o să-l conduc mai întâi pe Temeraire la nave și-o să-i prevenim. El, cel puțin, poate să planeze deasupra și să lase pasagerii să coboare pe frânghii. Ceilalți vor trebui

să aterizeze pe punte. Din fericire, niciunul nu e foarte mare.

Toate draperiile de mătase și toate cearșafurile de pânză din elegantele case patriciene erau sacrificate pentru cauză, împotriva dorinței proprietarilor lor, și toate cusătoresele din oraș fuseseră luate cu arcanul și vârâte în sala imensă de bal a reședinței generalului, să coasă hamurile de transport, sub îndrumarea lui Fellowes.

–Domnule, îmi cer scuze, nu garantez că o să țină vreunul, spuse el. Nu știu cum sunt fixate de obicei în China lucrurile astea. Cât despre ce facem noi, va fi cea mai ciudată bazaconie pe care a purtat-o vreodată un dragon sau pe care a călătorit vreodată un om. Mai limpede de-atât nu vă pot explica.

–Fă ce poți, zise generalul Kalkreuth, scurt și la obiect. Și oricine vrea poate să rămână și să fie luat prizonier.

–Nu putem lua caii ori tunurile, desigur, zise Laurence.

–Salvați oamenii. Caii și tunurile se pot înlocui, răspunse Kalkreuth. De câte drumuri va fi nevoie?

–Eu sunt sigur că aș putea lua cel puțin trei sute de oameni, dacă n-aș purta armură, zise Temeraire. Discutau în curte, unde Temeraire își putea da cu părerea. Dar cei mici nu pot duce atâția.

Primul ham de transport fu adus ca să fie încercat. Arkady se retrase din fața lui, ușor stingherit, până când Temeraire făcu unele remarci țintite și se întoarse să ajusteze o chingă a propriului său ham. La aceasta, comandantul dragonilor sălbatici se prezentă imediat, cu pieptul scos în afară și nu mai creă probleme – în afară de faptul că se răsuci de mai multe ori, în efortul de a vedea ce se

muncește, făcând astfel câțiva harnașieri să cadă. Odată înhămat, Arkady începu imediat să se fudulească în fața tovarășilor săi. Arăta de-a dreptul ridicol, căci hamul era fabricat parțial din mătase cu modele care provenea, probabil, din budoarul unei doamne, dar era evident că se considera magnific și ceilalți dragoni sălbatici murmurau cu invidie.

Mai dificil se găsiră oameni dornici să urce la bordul lui, până când Kalkreuth îi numi pe toți lași, de la obraz, și urcă el însuși. Aghiotanții lui îl urmară numaidecât, certându-se chiar puțin pentru întâietate și, cu acest exemplu în fața lor, oamenii reticenți se rușinară într-atât încât începură să vocifereze să se îmbarce. La care Tharkay, urmărind totul, remarcă, ușor sec, că oamenii și dragonii nu erau atât de diferiți în anumite privințe.

Arkady, care nu era cel mai mare dintre dragonii sălbatici, fiind lider mai mult prin forța personalității decât prin dimensiuni, reuși să se ridice de la pământ, cu ușurință, cu o sută de oameni bălăbănindu-se, poate și mai mulți.

–Putem așeza aproape două mii pe toți dragonii, constată Laurence la terminarea testului și le dădu tăblița lui Roland și lui Dyer, punându-i să facă din nou calculele, spre enervarea lor, ca să se asigure că a socotit bine. Li se părea nedrept să fie puși din nou la teme, într-o situație atât de deosebită.

–Nu putem risca să-i supraîncărcăm, adăugă Laurence. Trebuie să reușească să scape, dacă suntem prinși în mijlocul acțiunii.

–Dacă nu ne ocupăm de acel Fleur-de-Nuit, vom fi, remarcă Granby. Dacă l-am ataca la noapte?

Laurence clătină din cap, nu cu dezaprobare, ci cu îndoială.

–Au extrem de mare grijă să nu fie expus. Ca să ne apropiem cât de cât, ar trebui să intrăm în raza de acțiune a artileriei și să ajungem direct în mijlocul lor. Nu l-am văzut ieșind din adăpost de când am sosit. Doar ne urmărește de pe creasta aceea și se ține la distanță.

–N-ar fi nevoie să afle de la Fleur-de-Nuit că facem mâine ceva, dacă am ține morțiș să-i acordăm o atenție specială diseară, sublinie Tharkay. Mai bine ne-am ocupa de el înainte să începem.

Toată lumea era de aceeași părere, dar trebuiau să găsească mijloacele. Căzură până la urmă de acord să pună la cale o diversiune, folosind dragonii mai mici ca să bombardeze rândurile din față ale francezilor: lumina ar stânjeni vederea dragonului Fleur-de-Nuit și, între timp, ceilalți dragoni s-ar strecura spre sud și ar face un ocol mai amplu până la mare.

–Deși n-ar dura mult, zise Granby, și pe urmă va trebui să ne ocupăm de toți și de Lien, pe deasupra. Temeraire nu se poate lupta cu ea, cu trei mii de oameni atârnați pe trup.

–Un asemenea atac va scula toată tabăra și, mai devreme sau mai târziu, cineva ne va vedea trecând, fu se acord Kalkreuth. Totuși, vom câștiga mai mult timp decât dacă s-ar da brusc alarma. Aș prefera să salvez jumătate din oaste decât nimic.

–Dar dacă trebuie să ocolim atâta, va dura prea mult și nu vom reuși niciodată să scăpăm atât de mulți, obiectă Temeraire. Poate că dacă ne-am duce pur și simplu și l-am omorî repede și în tăcere, am putea să fugim înainte ca ei să afle ce

facem. Sau, cel puțin, să-l lovim destul de tare ca să nu mai poată să ne urmărească…

–Ceea ce avem nevoie cu adevărat, spuse brusc Laurence, este doar să-l îndepărtăm fără tevatură din cale, așa că ce-ar fi să-l adormim? După câteva clipe de gândire, adăugă: Au hrănit dragonii cu animale cărora li s-a administrat opiu pe toată durata campaniei. Dacă i-am vârî sub nas un animal mai bine îmbibat cu opiu, probabil că n-o să observe niciun gust ciudat, cel puțin nu până să fie prea târziu.

–Căpitanul lui n-o să-l lase să mănânce o vacă amețită, zise Granby.

–Dacă soldații mănâncă iarbă fiartă, dragonii nu pot mânca nici ei cât le place, zise Laurence. Bănuiesc că va prefera să-și ceară iertare și nu permisiunea, dacă o vacă va trece noaptea pe lângă el.

Tharkay luă sarcina asupra sa.

–Găsiți-mi niște pantaloni de nanchin și o cămașă largă și dați-mi un coș pentru mâncare, spuse el. Vă asigur că voi reuși să traversez tabăra în văzul tuturor. Dacă mă oprește cineva, voi vorbi în dialect și voi repeta numele ofițerului superior. Și dacă îmi dați câteva sticle de coniac cu narcotic pe care să mi le ia, cu atât mai bine. N-avem niciun motiv să nu lăsăm și gărzile să-și administreze laudanum.

–Dar o să reușești să te întorci? întrebă Granby.

–N-am de gând să încerc, răspunse Tharkay. În definitiv, scopul nostru este să ieșim. Cu siguranță pot să ajung pe jos în port cu mult înainte ca voi să terminați de încărcat și să găsesc un pescar ca să

mă ducă în larg. Sigur fac afaceri intense cu navele alea.

Aghiotanții lui Kalkreuth mergeau de-a bușilea prin curte, desenând cu creta o hartă, destul de mare pentru ca dragonii sălbatici s-o poată distinge și destul de colorată și interesantă cât să le atragă atenția. Fâșia albastră, strălucitoare, a râului avea să le fie călăuză: trecea dincolo de zidurile orașului și apoi șerpuia în jos, către port, străbătând tabăra franceză.

–Vom merge în șir, zburând deasupra apei, explică Laurence și te rog să te asiguri că ceilalți dragoni înțeleg, adăugă el neliniștit, adresându-i-se lui Temeraire. Trebuie să înainteze fără zgomot, ca și cum ar încerca să se furișeze lângă o turmă atentă de animale.

–O să le mai spun încă o dată, promise Temeraire și oftă abia perceptibil. Nu că nu m-aș bucura să-i am aici, mărturisi el cu glas scăzut, și chiar m-au ascultat destul de bine, dacă te gândești că nu i-a învățat nimeni, dar ar fi fost mai indicat să-i avem pe Maximus și pe Lily cu noi, și poate pe Excidium. Ei ar fi știut exact ce să facă, sunt sigur.

–Nu te pot contrazice, spuse Laurence. În afară de toate considerentele organizatorice, Maximus singur ar fi putut prelua probabil peste șase sute de oameni, fiind un Regal Copper deosebit de mare. Laurence șovăi și întrebă, într-o doară: Îmi spui acum ce te mai îngrijorează? Te temi că-și vor pierde capul, la momentul respectiv?

–O, nu, nu e asta, răspunse Temeraire și coborî privirea, jucându-se puțin cu resturile cinei sale. Nu fugim, nu-i așa? întrebă el brusc.

–Mi-ar părea rău să-ți spun asta, zise Laurence, surprins. Crezuse că Temeraire încântat de planul lor, acum, că aveau de gând să ia cu ei garnizoana prusacă, și, în ceea ce-l privea, considera că era o manevră îndrăzneață. Dacă le reușea. Nu e nicio rușine să te retragi, ca să-ți protejezi forțele pentru o bătălie viitoare, cu mai multe speranțe de victorie, adăugă Laurence.

–Ce vreau eu să spun e că, dacă plecăm, atunci Napoleon a câștigat cu adevărat, zise Temeraire, și Anglia o să fie în război încă multă vreme. Pentru că are de gând să ne cucerească. Așa că nu putem cere guvernului să schimbe nimic pentru dragoni. Trebuie doar să facem ce ni se spune, până când e înfrânt. Temeraire își vârî capul între umeri și adăugă: Chiar înțeleg, Laurence, și promit că o să-mi fac datoria și n-o să mă plâng întruna. Doar că îmi pare rău.

Cu o oarecare stânjeneală în fața acestui discurs frumos, Laurence recunoscu și fu nevoit apoi să-i comunice lui Temeraire schimbările din propriile sale sentimente. O stânjeneală sporită de faptul că dragonul, derutat, scosese la suprafață, unul după altul, toate protestele de odinioară ale lui Laurence pe această temă.

–Nu m-am schimbat, sper, în esență, spuse Laurence, căutând o justificare a inconsecvenței sale atât în ochii lui, cât și ai dragonului, ci doar în felul în care înțeleg lucrurile. Napoleon a demonstrat întregii lumi avantajele evidente pentru o armată modernă ale colaborării mai strânse dintre oameni și dragoni. Ne întoarcem în Anglia nu doar ca să revenim la post, ci să aducem această informație vitală, care ne face să avem nu doar dorința, ci și datoria de a promova o asemenea schimbare în Anglia.

Temeraire avu nevoie de foarte puține argumente suplimentare și toată stânjeneala lui Laurence fu spulberată de reacția triumfătoare a dragonului și de necesitatea imediată de a-l pune în gardă: toate obiecțiile de dinainte rămâneau valabile, desigur, și Laurence știa foarte bine că aveau să se confrunte cu o îndârjită opoziție.

–Nu-mi pasă dacă oricine altcineva se supără, spuse Temeraire, sau dacă durează mult timp. Laurence, sunt foarte fericit, doar că mi-aș dori să fim deja acasă.

Toată noaptea aceea și ziua următoare continuară să muncească la hamuri. Harnașamentul cailor cavaleriei fu curând confiscat și demontat, iar atelierele tăbăcarilor jefuite. Se lăsa întunericul și Fellowes continua să se cațere frenetic pe trupurile dragonilor și să coasă alte bucle pentru transportul oamenilor, din orice rămăsese – piele, sfoară, șnur de mătase – până când păreau să fie festonate cu panglici, funde și volane.

–E ca o rochie de la Curte, constată Ferris, stârnind o mulțime de râsete înăbușite, în timp ce era trecută din mână-n mână o sticlă cu băutură. Ar trebui să zburăm direct la Londra și să-i prezentăm reginei.

Dragonul Fleur-de-Nuit își ocupă poziția desemnată la ora obișnuită, așezându-se pe picioarele din spate, pentru garda de noapte. Pe măsură ce întunericul se adâncea, conturul trupului său de un albastru-închis se pierdea încet în bezna generală, până când nu i se mai zăreau decât ochii enormi, cât talgerele, albi ca laptele și iluminați de oglindirile focurilor de tabără. Din când în când se mișca sau se întorcea, să se uite către ocean și

ochii dispăreau preț de o clipă; dar reveneau mereu.

Tharkay părăsise pe furiș garnizoana cu câteva ore înainte. Veghează încordați; preț de o eternitate, judecând după bătăile inimii, vreme de două ore, judecând după întoarcerile clepsidrei. Dragonii erau cu toții aranjați în șiruri, cu primii oameni la bord și gata să plece imediat.

–Dacă nu iese nimic, începu Laurence în șoaptă, dar apoi ochii ce licăreau palid clipiră o dată și încă o dată. Apoi se închiseră puțin mai multă vreme. Apoi din nou. Și pe urmă, cu pleoapele coborând treptat, să-i acopere, alunecară încet și languros spre pământ și ultimele fante înguste dispărură cu un licăr.

–Marcați timpul! le strigă Laurence aghiotanților care stăteau nerăbdători la sol, cu clepsidrele pregătite.

Apoi Temeraire săltă în aer, clătinându-se puțin sub povară. Lui Laurence i se părea ciudat să fie conștient de prezența atâtor oameni la bord, atâția străini îngrămădiți lângă el: răsuflarea lor, din ce în ce mai precipitată, ca un hârcâit, înjurăturile înăbușite și țipetele surde, reduse imediat la tăcere de vecinii lor, trupurile și căldura lor stăvilind forța mușcătoare a vântului.

Temeraire ieși dintre zidurile orașului, urmând cursul râului, rămânând deasupra apei, pentru ca sunetul vioi al curentului ce curgea spre mare să mascheze zgomotul făcut de aripile sale. Vasele trase la mal, de o parte și de alta a râului, își scârțâiau frânghiile, murmurând, și trupul masiv și amenințător al macaralei portului se profila dominator, ca un vultur, peste apă. Râul era liniștit și negru la picioarele lor, ușor smălțat cu reflexiile

focurilor din tabăra franceză, care aruncau mici pâlpâiri galbene pe undele domoale.

De-o parte și de alta, tabăra franceză se întindea peste malurile râului, cu licărele felinarelor dezvăluind ici și colo curba unui trup de dragon, cuta unei aripi, fierul albastru, ciupit, al unei țevi de tun. Soldații dormeau claie peste grămadă în bivuacurile lor, cuibăriți unul într-altul sub pături de lână aspră, mantale sau doar rogojini de paie, cu picioarele ieșind afară, spre focuri. Dacă însă se auzea vreun sunet dinspre tabără, Laurence nu știa; inima îi bubuia prea puternic în timp ce treceau pe nesimțite, purtați de bătăile de aripi aproape languros de domoale ale lui Temeraire.

Și apoi respirau din nou, lăsând focurile și luminile în urmă. Trecuseră în siguranță de marginile taberei, mai având de străbătut doar o milă de teren moale, mlăștinos, până la mare, cu sunetul valurilor înălțându-se în față. Temeraire mări viteza, nerăbdător, și vântul începu să șuiere pe lângă marginile aripilor sale. Undeva, atârnat în hamul de jos, Laurence auzi un om vomitând. Erau deja deasupra oceanului. Felinarele navelor le făceau semn să se apropie, strălucind aproape orbitor, fără lună pe cer, să le concureze. Pe măsură ce se apropiau, Laurence putea vedea un candelabru în ferestrele de la pupa uneia dintre corăbii, o navă de șaptezeci și patru de tunuri, luminând literele aurite de pe corpul ei: era vasul *Vanguard* și Laurence se aplecă și i-l arătă lui Temeraire.

Tânărul Turner se strecură afară, pe umărul lui Temeraire, și ridică felinarul de semnalizare acolo unde putea fi văzut, arătând semnalul de prietenie: o lumină albastră lungă, două roșii scurte, cu bucăți subțiri de pânză așezate deasupra orificiului felinarului, pentru a obține culorile, și pe urmă cele

trei lumini albe scurte, pentru a solicita un răspuns tăcut. Și îl repetă, pe măsură ce se apropiau din ce în ce mai mult. Răspunsul întârzia. Oare marinarul de veghe nu-l văzuse? Semnalul se schimbase oare? Laurence nu mai văzuse un manual nou de semnalizare de aproape un an.

Apoi veni licărul rapid albastru-roșu-albastru-roșu al răspunsului și alte și alte lumini ieșeau pe punte, pe măsură ce ei coborau.

–Hei, nava! strigă Laurence, cu mâinile căuș la gură.

–Hei, aripa, veni răspunsul nedumerit al ofițerului de veghe, vag și greu de auzit. Și cine naiba sunteți?

Temeraire plana prudent deasupra. Aruncară funii lungi, înnodate, ale căror capete cădeau pe punte cu bufnituri surde, iar oamenii începură să se căznească să se desfacă din hamuri, cu o grabă excesivă de-a se elibera.

–Temeraire, spune-le să aibă grijă acolo, zise aspru Laurence. Hamurile nu rezistă dacă sunt forțate și tovarășii lor vor fi următorii la bord.

Temeraire li se adresă mormăind în germană și coborârea se potoli puțin. Și se potoli și mai mult când unul dintre oameni, nereușind să apuce sfoara, alunecă și se prăbuși cu un țipăt prea puternic, care se frânse doar odată cu sunetul ud, de pepene zdrobit, al capului său izbind puntea. Apoi ceilalți fură mai prudenți și, jos, ofițerii lor începură să-i înghesuie către parapetele navei, ca să nu stea în cale, folosind mâini și bețe ca să-i împingă, în loc de ordine strigate.

–A coborât toată lumea? îl întrebă Temeraire pe Laurence.

Mai rămăseseră doar câțiva oameni pe spatele lui și, la semnul din cap al lui Laurence, Temeraire se lăsă jos cu grijă și alunecă în valuri, lângă corabie, fără să împroaște apa. Pe punte se stârnise o mare hărmălaie, marinarii și soldații vorbind precipitat și inutil între ei, în limbile lor diferite și ofițerii ajungând cu greu unul la altul prin mulțimea de oameni. Membrii echipajului fluturau felinare în toate direcțiile.

–Șșșt! îi apostrofă Temeraire, ridicându-și capul peste bord. Și lăsați deoparte luminile alea, nu vedeți că încercăm să fim discreți? Și dacă vreunul dintre voi nu mă ascultă sau începe să țipe, ca un copil mare, doar pentru că sunt dragon, o să-l ridic și o să-l arunc peste bord, o să vedeți! adăugă el.

–Unde e căpitanul? strigă Laurence, într-o liniște perfectă. Amenințarea lui Temeraire fusese luată foarte în serios.

–Will? Ești Will Laurence? Un bărbat în cămașă de noapte și bonetă se aplecă peste bord, făcând ochii mari. La naiba, omule, ți-a fost atât de dor de mare încât a trebuit să-ți transformi dragonul într-o corabie? De ce categorie e?

–Gerry, zise Laurence, zâmbind larg, fă-mi favoarea și trimite toate bărcile pe care le ai, să ducă mesaje către celelalte nave. Evacuăm garnizoana și trebuie să-i îmbarcăm până dimineață, altfel francezii o să pârjolească toată țara.

–Ce, toată garnizoana? zise căpitanul Stuart. Câți sunt?

–Cincisprezece mii, cu aproximație, răspunse Laurence. Nu contează, adăugă el, când Stuart începu să bolborosească, trebuie să-i înghesuiți cumva și să-i duceți măcar până în Suedia. Sunt

oameni ai naibii de curajoși și nu putem să-i părăsim. Trebuie să mă întorc la treabă. Dumnezeu știe cât mai avem până ne observă.

Întorcându-se în oraș, trecură pe deasupra lui Arkady, care se apropia cu propriul său transport. Dragonul sălbatic venea grăbit în spatele a doi dintre membrii mai tineri ai grupului său, împiedicându-i să devieze de la traseu. Își flutură vârful cozii, salutându-l pe Temeraire, când trecură în goană pe lângă ei. Temeraire își întinse tot trupul și zbură cât de repede și de silențios putea. Curtea era într-un dezastru controlat, batalioanele mărșăluind unul după altul, în pas de defilare, către dragonii care le erau repartizați, urcând la bord cât mai puțin zgomotos se putea.

Marcaseră locul fiecărui dragon cu vopsea pe pietrele de pavaj, zgâriate deja de gheare și tropăite de cizme. Temeraire coborî în colțul său spațios, iar sergenții și ofițerii începură să dirijeze repede oamenii. Fiecare se urcă pe coasta dragonului și își vârî capul și umerii prin bucla deschisă aflată cel mai sus, apucându-se de curea cu mâinile sau agățându-se de omul de deasupra, căutând pe ham locurile în care să-și proptească picioarele.

Winston, unul dintre harnașieri, veni în goană, gâfâind:

–Trebuie reparat ceva, domnule?

După care, auzind răspunsul negativ, alergă imediat la următorul dragon.

Fellowes și ceilalți câțiva oameni ai săi alergau de colo-colo, la fel de grăbiți, reparând bucățile slăbite sau rupte ale hamului.

Temeraire era gata din nou.

–Marcați timpul! strigă Laurence.

–O oră și un sfert, domnule, răspunse glasul ascuțit al lui Dyer.

Mai mult decât sperase Laurence și mulți dintre ceilalți dragoni abia plecau cu a doua încărcătură lângă ei.

–Vom zbura din ce în ce mai repede, pe măsură ce avansăm, zise Temeraire hotărât, iar Laurence răspunse:

–Da, cât de repede putem acum…

Și erau din nou în văzduh.

Tharkay îi regăsi când coborâră cel de-al doilea transport de oameni pe una dintre navele din port. Ajunsese cumva pe punte și acum urca repede, pe funiile înnădite, în direcție opusă față de soldații care coborau.

–Fleur-de-Nuit a luat oaia, dar n-a mâncat-o toată, spuse el încet, când ajunse sus, lângă Laurence. A dat gata doar jumătate și a ascuns restul. Nu știu dacă o să-l țină adormit toată noaptea.

Laurence clătină din cap. Nu era nimic de făcut în privința asta. Trebuiau doar să continue, atât timp cât puteau.

Culoarea palidă se zărea acum către răsărit și prea mulți oameni se îngrămădeau încă pe aleile orașului, așteptând să urce la bord. Arkady se dovedea util în asemenea circumstanțe: își zorea dragonii sălbatici și el însuși reușise deja să facă opt transporturi. Se apropie pentru următoarea sa încărcătură chiar când Temeraire se ridică, în sfârșit, cu cea de-a șaptea: ducând mai mulți

oameni, avea nevoie de mai mult timp la îmbarcare și la debarcare. Și ceilalți dragoni rezistau vitejește: cel mic, pestriț, pe care Keynes îl bandajase după avalanșă, se dovedea deosebit de devotat și își ducea micile transporturi de douăzeci de oameni cu mare hotărâre și viteză.

Când Temeraire ateriză, erau zece dragoni pe punțile navelor, descărcând, mai ales cei mai mari dintre dragonii sălbatici. Cu următorul drum, orașul avea să fie aproape gol, gândi Laurence și se uită la soare: avea să fie o cursă contra cronometru.

Și apoi, brusc, dinspre tabăra franceză se ridică o mică lumină albastră fumegândă. Laurence privi cu groază cum flacăra erupe peste râu: cei trei dragoni care erau în tranzit în clipa aceea zbierară alarmați, săltând din fața neașteptatei izbucniri de lumină și doi dintre oameni căzură din hamuri și plonjară, urlând, în râu.

–Săriți! Săriți, la naiba! răcni Laurence la oamenii care continuau să coboare din hamul lui Temeraire. Temeraire!

Dragonul strigă în germană, din păcate însă fără niciun rezultat. Oamenii săreau de pe toți dragonii, mulți căzând în apă, de unde echipajele corăbiilor încercau să-i pescuiască. Câțiva erau încă blocați în hamuri sau atârnau de frânghii, dar Temeraire nu mai aștepta. Ceilalți dragoni veneau în spatele lor, săltând în aer și, ca o haită, se năpustiră înapoi spre oraș, pe lângă țipete și felinarele acum strălucitoare ale taberei franceze.

–Echipajul de sol la bord! strigă Laurence, prin portavoce, când Temeraire coborî în curte pentru ultima oară, iar afară tunurile franceze își lansau primele răcnete șovăielnice, tușite.

Pratt veni în fugă, cu ultimul ou de dragon în brațe, înfășurat în căptușeală și piele uleiată, să fie vârât în hamul de pântece al lui Temeraire. Iar Fellowes și oamenii lui abandonară reparațiile pe care le făceau la ham la repezeală. Toți membrii echipajului de sol se cățărară la bord, cu ușurința experienței îndelungate pe funii, fixându-se repede în ham.

–Toți prezenți, domnule! strigă Ferris, de undeva mai departe pe spinarea lui Temeraire. Fu nevoit să-și folosească pâlnia ca să se facă auzit.

Deasupra capetelor lor, se auzea artileria care răsuna dinspre ziduri, tusea mai scurtă, mai găunoasă a mortierelor și scâncetul șuierător al carcaselor proiectilelor. În curte, acum strigând, Kalkreuth și aghiotanții lui dirijau ultimele batalioane la bord.

Temeraire o luă pe Iskierka în gură și și-o azvârli pe umeri. Aceasta căscă și înălță capul, adormită.

–Unde e căpitanul meu? O! Acum luptăm?

Ochii ei se deschiseră larg, la bubuitul reverberat al tunurilor care se descărcau unul după altul deasupra capetelor lor.

–Sunt aici, nu te teme! strigă Granby, cățărându-se până la ea, s-o prindă de ham, tocmai la timp ca s-o împiedice să sară din nou peste bord.

–Generale! strigă Laurence.

Kalkreuth le făcu semn să plece, refuzând să urce, dar aghiotanții lui îl înhățară și îl ridicară: oamenii își desprinseră mâinile de pe hamuri, ca să-l apuce și să-l treacă de la unul la altul, până când generalul ajunse lângă Laurence, respirând sacadat și cu părul rar răvășit. Își pierduse peruca atunci

când urcase. Toboșarul bătea retragerea finală. Oamenii coborau în goană de pe ziduri, abandonând tunurile, unii chiar sărind de pe turnuri și cornișe direct pe spinările dragonilor, apucând pe bâjbâite orice punct de sprijin.

Soarele se înălța peste meterezele dinspre răsărit, noaptea se risipea în nori lungi, așezați în șiruri strânse, ca niște țigări rulate, albaștri și atinși de-a lungul marginilor de un foc portocaliu. Nu mai era timp.

–În aer! strigă Laurence și Temeraire scoase un răget asurzitor și se propulsă în văzduh, apăsându-se puternic pe picioarele din spate, cu oamenii clătinându-se în ham. Unii alunecară, încercând să apuce inutil aerul, și se prăbușiră țipând pe pietrele curții de dedesubt. Toți dragonii se ridicară în aer, în spatele lui, răcnind pe multe voci, în freamăt de aripi.

Dragonii francezi ieșeau din adăpostul lor și porneau în urmărire, în timp ce echipajele lor se străduiau încă să se aranjeze în formație de luptă. Dintr-odată, Temeraire încetini, să lase dragonii sălbatici să-l depășească, apoi întoarse capul și spuse:

–Uite, acum poți scuipa foc spre ei!

Și, cu un țipăt de încântare, Iskierka întoarse fulgerător capul și eliberă un imens șuvoi de flăcări pe deasupra spatelui lui Temeraire spre capetele urmăritorilor, împingându-i înapoi.

–Fugi acum, repede! strigă Laurence.

Câștigaseră puțin spațiu, dar Lien se apropia, ridicându-se din tabăra franceză și răcnind ordine. Dragonii francezi, care se învârteau, în confuzia căpitanilor lor, se așezară imediat în rând cu ea. Nu

mai rămăsese nimic din stăpânirea ei de sine de odinioară: văzându-i gata să scape, bătea din aripi în urma lor cu o viteză furioasă, depășind toți dragonii francezi, în afară de cei mai mici curieri, care se luptau cu disperare să țină pasul cu ea.

Temeraire se întinse cât era de lung și înaintă cu toată viteza, cu picioarele strânse, cu gulerul lipit de gât, cu aripile săpând aerul, ca niște vâsle. Devorau milele de teren, așa cum devora Lien distanța dintre ei, în timp ce bubuitul de tunet al tunurilor lungi de pe corăbiile de război îi chema să se adăpostească la bord. Primele dâre usturătoare ajunseră pe fețele lor. Lien își scotea ghearele, fără să-i poată atinge încă, iar micii curieri făceau încercări sălbatice din părțile laterale, înhățând în gheare câțiva oameni. Iskierka sufla încântată flăcări spre ei, în replică.

Dintr-odată, erau orbi, plonjând într-un nor dens de pulbere neagră. Ochii lui Laurence lăcrimau, când se eliberară și ajunseră departe de tabără, continuându-și în goană drumul. Orașul și luminile lui din ce în ce mai palide se micșorau în urma lor, cu fiecare bătaie de aripi. Țâșniră jos, deasupra portului, și ultimii oameni fură ridicați din apă și așezați pe navele de transport, și iată și ultima bubuitură de tun răsunătoare, șuierând pe lângă ei, deasă ca o grindină, să oprească dragonii francezi.

Lien se avântă prin nor și încercă să-i ajungă din urmă, chiar și prin ploaia de fier fierbinte, dar micii curieri francezi țipară, protestând. Unii se aruncară pe spatele ei, agățându-se, în încercarea de-a o scoate din bătaia focului. Ea îi scutură pe toți, cu o mișcare amplă, și ar fi continuat, dar încă unul, strigând, se azvârli în fața ei cu un curaj disperat: sângele lui negru și fierbinte împroșcă pieptul lui Lien, când proiectilul care ar fi doborât-o pe ea trecu, în schimb, prin umărul lui. Lien se

opri, în sfârșit, cu furia războinică domolită, să-l prindă când era gata să se prăbușească.

Se retrase, apoi, cu restul escortei sale de curieri nerăbdători, dar, în timp ce plana departe de bătaia tunurilor, deasupra țărmului înspumat, dădu glas unui ultim țipăt tânguitor și sălbatic de dezamăgire, atât de puternic, încât cerul parcă se crăpă. Țipătul îl împinse pe Temeraire departe de port, lăsând în urechile tuturor o urmă a ecoului său, dar cerul de deasupra se deschidea, spre un albastru intens, fără nori, un drum nesfârșit de vânt și apă în fața lor.

O flamură de semnal flutura de pe catargul corabiei *Vanguard*.

–Vânt bun, domnule, zise Turner, când trecură pe lângă nave.

Laurence se aplecă, în vântul rece al mării, vioi și mușcător. Săpa în adânciturile de pe trupul lui Temeraire, curățând ultimele vârtejuri de fum adunate, ce se risipiră în dâre cenușii în urma lor. Riggs le ordonase pușcașilor să oprească focul, iar Dunne și Hackley își strigau deja insultele obișnuite unul altuia, în timp ce-și curățau țevile armelor și își puneau la o parte coarnele pentru praf de pușcă.

Mai aveau cale lungă de străbătut. O săptămână de zbor, cu acest vânt potrivnic în față și atât de puțini dragoni mai mici să le țină companie. Dar lui Laurence i se părea că zărește deja coasta aspră, stâncoasă a Scoției, buruienile veștejite, maro și violacee, și munții împestrițați cu alb, dincolo de dealurile verzi. Îl cuprinse un dor puternic de acești munți ascuțiți și semeți, de peticele largi, îngălbenite, ale câmpului cules și de oile grase și lățoase, pregătite pentru iarnă, de desișurile de pini

și frasini din adăposturi, din preajma poienii lui Temeraire.

Departe, în fața lor, Arkady începu ceva foarte asemănător cu un cântec de marș, iar ceilalți dragoni sălbatici îi repetau refrenul, cu glasurile răsunând de-a lungul și de-a latul cerului, ca într-un dialog. Temeraire își alătură glasul corului, iar mica Iskierka începu să-l zgârie pe gât, întrebând:

–De ce cântă? Ce înseamnă?

–Zburăm spre casă! răspunse Temeraire, traducând. Zburăm spre casă.

FRAGMENTEDIN

T
R
-
O
S
C
R
I
S
O
A
R
E
P
U
B
L
I
C
A
T
Ă
Î
N
A
N
A
L
E
L
E
F
I
L

APRILIE 1806

3 martie 1806

Stimați membri ai Societății Regale,

Cu mare tulburare, iau condeiul pentru a mă adresa acestei venerabile organizații cu privire la recentul discurs al lui Sir Edward Howe pe tema

aptitudinilor dragonilor pentru matematică. Pentru un amator atât de puțin distins cum sunt eu, a da o replică unei autorități atât de ilustre trebuie să aibă iz de trufie, și tremur la gândul de a aduce ofense gentilomului respectiv sau numeroșilor și pe deplin meritaților săi susținători. Doar credința sinceră în însemnătatea cazului meu și, mai presus de acesta, o serioasă îngrijorare față de direcția profund greșită în care pare să se îndrepte studiul dragonilor ar fi suficiente pentru a înfrânge scrupulul firesc pe care trebuie să-l simt așezându-mă în opoziție cu judecata unuia a cărui experiență o depășește atât de mult pe a mea și căruia i-aș arăta, fără ezitare, considerație, dacă nu ar exista dovezi pe care trebuie să le consider irefutabile și pe care, după multă frământare, le aduc, prin scrisoarea de față, în atenția acestei organizații. Competențele mele pentru o astfel de muncă nu sunt nicidecum însemnate, timpul acordat pentru studiul istoriei naturale fiind, din păcate, scurtat de cerințele parohiei mele, așadar, dacă e să conving, trebuie s-o fac doar cu forța argumentului meu și nu prin autoritate ori prin referințe impresionante…

Cu niciun chip nu intenționez să discreditez în vreun fel nobilele creaturi în discuție, nici să găsesc de obiectat oricărui om care le-ar numi admirabile; virtuțile lor sunt evidente și, printre cele mai înalte dintre acestea, jovialitatea firii lor, evidentă prin faptul că se lasă conduși de oameni de dragul afecțiunii, mai degrabă decât printr-o constrângere care ar fi aproape imposibil de exercitat asupra lor pentru orice om. Astfel, s-au dovedit foarte asemănători acelei creaturi, mai familiare și extrem de prietenoase, câinele, care va evita compania propriei sale rase și va rămâne credincios stăpânului său, dovedind, aproape singur printre animale, o preferință pentru anturajul superiorilor săi. O preferință

asemănătoare o arată dragonii, spre marea lor cinste, și, cu siguranță, nimeni nu poate nega că acesteia i se adaugă o înțelegere superioară efectiv întregii lumi animale care îi face, după cum se poate demonstra, cele mai de preț și mai folositoare dintre toate animalele noastre domestice…

Și, totuși, au trecut niște ani de când mulți eminenți gentilomi, nesatisfăcuți de astfel de elogii, au început să înfățișeze lumii, prudent și treptat, o serie de lucrări care, împreună, aproape ca printr-o intenție comună, conduc omul care gândește spre inevitabila și seducătoarea concluzie că dragonii se ridică deasupra regnului animal. Că posedă, în întregime, asemenea omului, facultatea rațiunii și a intelectului. Implicațiile unei asemenea idei nu e nevoie să le enumăr…

Cel dintâi argument al acestor oameni de știință până acum a fost că dragonii sunt singurele animale care vorbesc și dovedesc observatorului, prin limbajul lor, toate atributele simțirii și voinței proprii. Cu toate acestea, nu pot considera un astfel de argument nici măcar persuasiv, cu atât mai puțin concludent. Și papagalul a învățat toate limbile oamenilor. Câinii și caii pot fi antrenați să înțeleagă unele cuvinte. Dacă aceștia din urmă ar poseda gâtlejurile adaptabile ale celor dintâi, oare nu ne-ar vorbi și ei și nu ar solicita o atenție mai mare din partea noastră? Cât despre celelalte argumente, cei ce au auzit un câine scâncind, lăsat în urmă de stăpânul său, vor nega, oare, că animalele cunosc afecțiunea, iar cei ce au pus un cal într-un țarc și l-au văzut nărăvaș, vor nega, oare, că animalele posedă propria – și adesea regretabil contrară! – voință? În afară de aceste exemple extrase din regatul animalelor, am văzut în celebra lucrare a baronului von Kempelen și a domnului de Vaucanson, că din puțin cositor și

cupru pot fi realizate cele mai uimitoare automate, care pot produce vorbirea prin acționarea câtorva pârghii, ori chiar să imite mișcarea inteligentă și să convingă observatorul neinformat de o animație veridică, deși acestea nu sunt decât mecanisme și angrenaje. Să nu confundăm asemenea simulacre de inteligență din comportamentul animalelor ori mecanismelor cu adevărata rațiune, proprie doar omului…

După ce dăm acestea deoparte, ca dovezi insuficiente ale inteligenței dragonilor, ajungem la cel mai recent eseu al lui Sir Edward Howe, care susține un argument nu atât de ușor de respins: abilitatea dragonilor de a efectua calcule matematice avansate, o capacitate care le scapă multor oameni altminteri educați și nu poate fi găsită niciunde în lumea animală, nici imitată de mașinării. Cu toate acestea, la o analiză mai atentă, descoperim că… trebuie să acceptăm astfel de isprăvi pe baza celor mai insuficiente dovezi – mărturia căpitanului dragonului și a ofițerilor lui, a tovarășilor lui devotați și afectuoși, confirmate de Sir Edward Howe printr-o singură examinare făcută personal, în decursul câtorva ore, examinarea care poate părea suficientă câtorva dintre cititorii mei, eseul fiind făcut mai plauzibil prin precursorii lui mai puțin ambițioși în domeniu. Dar îngăduiți-mi să subliniez că un set de dovezi la fel de fragil slujește ca fundament și pentru multe dintre lucrările precedente…

Auditoriul meu ar putea cere, pe bună dreptate, să știe de ce ar putea insista cineva asupra unei asemenea aserțiuni, intenționat sau nu. Fără să aduc vreo acuzație, pentru a satisface o asemenea cerință, nu voi face speculații cu privire la motivele concrete, ci la cele plauzibile, deși le voi avea în vedere doar pe acelea care pot fi numite dezinteresate. Nădăjduiesc că acestea sunt

suficiente pentru a înăbuși orice suspiciune că aș intenționa să sugerez vreo conspirație murdară, căci nimic nu ar putea fi mai departe de intențiile mele. E firesc ca vânătorul să țină la copoii lui și să vadă în devotamentul lor animalic afecțiune umană, să citească în sunetul lătratului lor și în sclipirea din ochi o comunicare mai profundă. Propria sensibilitate a vânătorului este cea care transformă o astfel de iluzie în adevăr și îl face un păstor cu atât mai bun al turmei sale. Nu mă îndoiesc că ofițerii din Aviație au un anumit fel de comunicare cu dragonii lor, dar acest lucru trebuie pus pe seama oamenilor și nu a animalelor, chiar dacă oamenii neagă, cu toată sinceritatea, un asemenea merit… Mai mult, toți cei care au afecțiune pentru aceste nobile creaturi trebuie să dorească îmbunătățirea condiției lor și o certificare a umanității lor, ca să zic așa, trebuie să ne oblige să le tratăm cu mai multă blândețe decât înainte, ceea ce nu poate fi considerat decât un motiv generos…

Până acum, m-am străduit doar să arunc îndoială asupra muncii altora. Dacă însă se doresc dovezi contrare precise, nu e nevoie decât să studiem condiția dragonilor sălbatici ca să avem acest adevăr ilustrat numaidecât în fața noastră. Am vorbit pe larg cu acei buni păstori care îngrijesc rezervațiile din Pen Y Fan, pe care munca îi aduce zilnic în mijlocul dragonilor sălbatici și care, așa grosolani cum sunt ei înșiși, privesc aceste animale cu o dispoziție lipsită de romantism. Lăsați de capul lor, neînhămați și liberi, dragonii sălbatici manifestă o viclenie nativă și o inteligență animalică, dar nimic mai mult. Nu folosesc limbajul, doar mârâitul și șuieratul, obișnuite în rândul animalelor. Nu dezvoltă nicio tovărășie, nici relații civilizate. Nu au nici un fel de artă sau industrie. Nu produc nimic, nici adăposturi, nici unelte. Nu același lucru poate fi spus despre

ultimul om sălbatic din cea mai pustie parte a pământului. Ceea ce știu dragonii despre lucrurile mai complicate au învățat doar de la oameni și impulsul nu este caracteristic speciei. Cu siguranță, aceasta este o dovadă suficientă a deosebirii dintre om și dragon, dacă o asemenea dovadă mai era necesară…

Dacă nu am reușit să conving cu aceste argumente, voi încheia cu aserțiunea finală că o concluzie atât de exagerată, care contrazice orice mărturie, documentară sau biblică și multe observații contrare, trebuie mai degrabă dovedită adevărată sau falsă și, dacă poate fi acceptată măcar spre analiză, trebuie să reziste la argumente mai puternice decât cele pe care slabele mele puteri mi-au îngăduit să le prezint aici, cu toată bunăvoința din partea mea, și necesită un set de dovezi mult mai consistente, obținute și confirmate de observatori imparțiali. Am îndrăznit să fac această încercare de combatere, cu speranța de a provoca oameni mai înțelepți ca mine să se îndoiască și să cerceteze din nou, și îi cer scuze, cu toată sinceritatea, oricărui om pe care astfel l-am jignit, fie prin opiniile mele, fie prin lipsa mea de iscusință în a le prezenta.

Permiteți-mi, vă rog, să mă numesc, cu cel mai profund respect, umilul și supusul dumneavoastră servitor,

D. SALCOMBE
Brecon, Țara Galilor

MULȚUMIRI

În elaborarea istoriei revizuite a campaniei din 1806, m-am bazat în special pe *Campaniile lui*

Napoleon de David G. Chandler și *O istorie militară și atlasul războaielor napoleoniene* a generalului de brigadă Vincent J. Esposito și a colonelului John R. Elting, ambele având meritul de a permite până și unui amator să înțeleagă cele întâmplate. Greșelile și lucrurile care nu sunt plauzibile îmi aparțin. Orice acurateță li se cuvine.

Multe mulțumiri cititorilor mei beta, pentru tot ajutorul lor: Holly Benton, Francesca Coppa, Dana Dupont, Doris Egan, Diana Fox, Vanessa Len, Shelley Mitchell, Georgina Paterson, Sara Rosenbaum, L. Salom, Rebecca Tushnet și Cho We Zen. Ca întotdeauna, le sunt îndatorată lui Betsy Mitchell, Emma Coode și Jane Johnson, minunaților mei editori și agentului meu, Cynthia Manson.

Și, îndeosebi, lui Charles.

NOTE

1 - Suferințele tânărului Werther - în limba germană în original (n. tr.).

2 - Trăiască Împăratul! Trăiască Franța! - în limba franceză în original (n. tr.).

3 - Se salvează cine poate - în limba franceză în original (n. tr.).

4 - Predați-vă! - în limba germană în original (n. tr.).

5 - Cetățean - în limba franceză în original (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor
Prolog
I
1
2
3
4
5
II
6
7
8
9
10
III
11
12
13
14
15
16
17
Fragmente dintr-o scrisoare publicată în analele filozofice ale Societății Regale
Mulțumiri
Note

Table of Contents

Despre autor	2
Prolog	10
I	16
1	17
2	63
3	79
4	111
5	126
II	152
6	153
7	178
8	197
9	225
10	247
III	262
11	264
12	286
13	301
14	317
15	335
16	373
17	395
Fragmente dintr-o scrisoare publicată în analele filozofice ale Societății Regale	434
Mulțumiri	442
Note	444